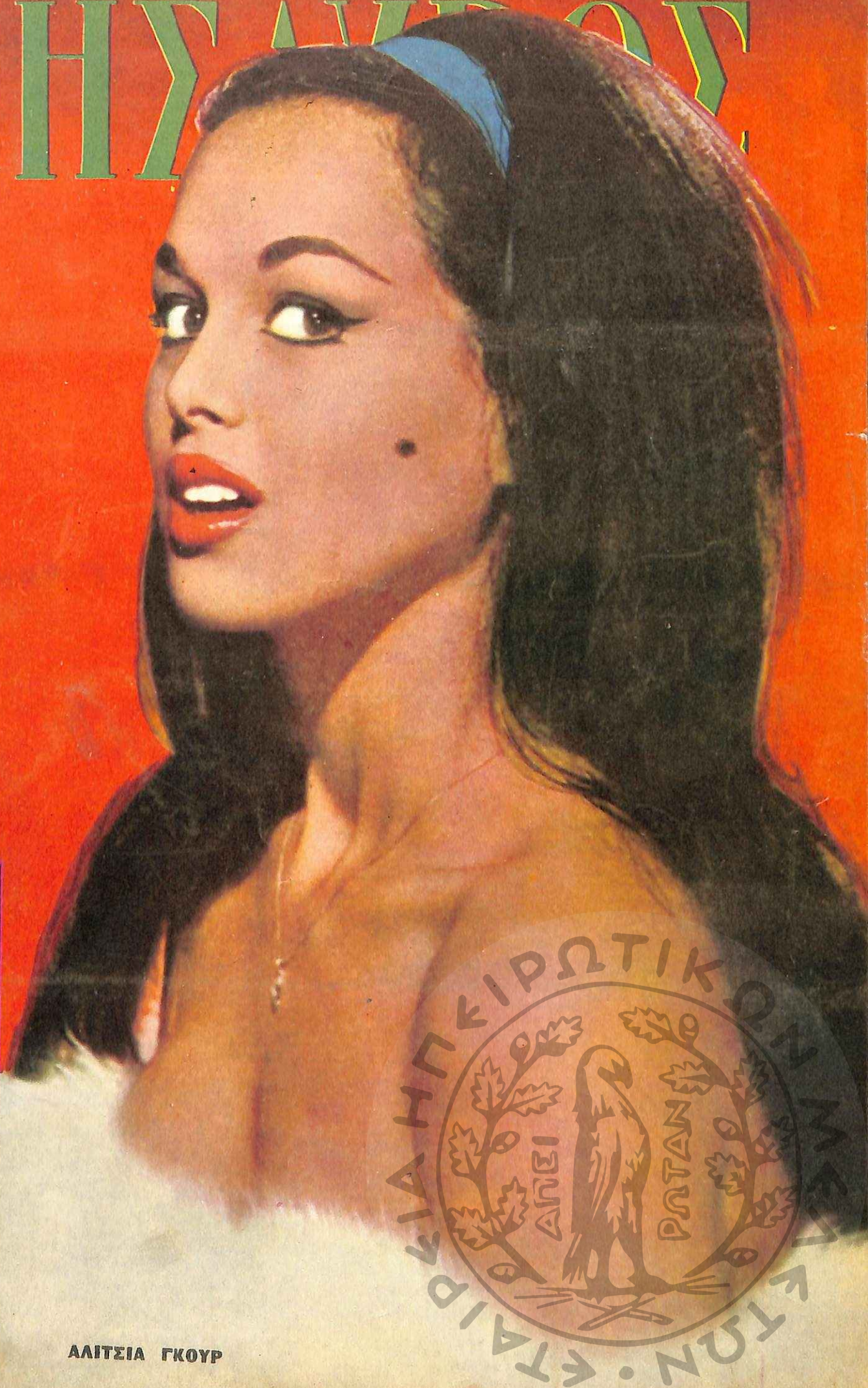

ΘΗΤΥΛΛΟΥ

ΑΛΙΤΣΙΑ ΓΚΟΥΡ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ο κ. Λύς, τμηματάρχης στο υπουργείο Έξωτερικών, περίμενε στο σαλόνι τη γυναίκα του να γυρίσει, διαβάζοντας τη βραδυνη εφημερίδα. Κατά τις εφτά, ακούστηκαν θόρυβοι στο διάδρομο καμάρι παρατεταμένα θογγυτά. Σε λίγο, ωχρή, τρέμοντας κι ακουμπώντας, πότε στο ένα και πότε στ' άλλο έπιπλο, μπήκε η κυρία Λύς.

Ο σύζυγός της κατάλαβε τι συνέβαινε. Σηκώθηκε, την αγκάλιασε με δειλία και ψιθύρισε:

— Ό, καμμένη μου μικρούλα!...

— Όστε σήμερα λοιπόν...
— Έπρεπε από χόρα και αγωνία λέγοντας αυτά... Η γυναίκα του θα γεννούσε σε λίγο το παιδί που το περίμεναν δέκα χρόνια τώρα...

Ο κ. Λύς είδωτοίσε. Αμέσως τηλεφώνησε στο ατρό. Η γυναίκα του, με τη βοήθεια της υπηρέτριας, είχε πλαγιάσει.

— Όστόσο, οι πόνοι της όλο και δυνάμωσαν. Ο κ. Λύς άρχισε ν' ανησυχά... Έπρεπε να της δώσει κάτι για να την ανακουφίσει. Και τότε θυμήθηκε ότι η γυναίκα του είχε στη τσάντα ένα μπουκαλάκι με αιθέρα.

Χωρίς να της πη τίποτε, έτρεξε στο σαλόνι και πήρε τη τσάντα της. Την άνοιξε κι έβγαλε από μέσα ένα μπουκαλάκι, ένα γράμμα με το φάκελλό του και το πορτοφολάκι της.

Αλλά και με τον αιθέρα η κ. Λύς δεν συνήλθε... Επεί τέλους, σε λίγη ώρα ήρθε κι ο γιατρός. Την εξέτασε προσεκτικά και είπε ότι το μόνον που είχαν να κάνουν ήταν να περιμένουν.

Να περιμένουν! Ο κ. Λύς δεν μπορούσε να βλέπει τη γυναίκα του να βασανίζεται από τόσο φοβερούς πόνους και να μη μπορέ να της κάνει τίποτε!...

Και για να διασκεδάσει τη νευρική του άρχισε να κόβει δόλτες στο σαλόνι. Ξαφνικά, το μάτι του έπεσε στα σκορπισμένα πράγματα

που είχε βγάλει απ' το τσαντάκι της. Έπειτα το μάτι του καρφώθηκε στο γράμμα. Έδωσε τη διευθύση: «Ε. Π. 32, Πόστ-Ρεστάντ».

Η επιγραφή του κίνησε την περιέργεια. Χωρίς να διστάσει έβγαλε το γράμμα απ' το φάκελλο και διάβασε:

«Αγάπη μου. Θα μπορέσεις τόχα να πιάς στο ταχυδρομείο να πάρεις το γράμμα μου; Πόσο ανασταχί τις μέρες αυτές! Πόσο θα ήθελα να μάθω τι γίνεται... Κάθε μέρα πηγαίνω στο ταχυδρομείο και παίρνω γράμμα σου. Την ημέρα, όμως, που δεν θα έγω, θα καταλάβω ότι έπιασε η μεγάλη στιγμή... Θα ήθελα παρα πολύ, να είμαι κοντά σου, όταν θα φτάσει η ώρα εκείνη... Θα είναι αγοράκι τόχα, θα είναι κορίτσι; Κακόμοιρο παιδί!... Τα παιδιά δεν θαπρεπε ν' αναγνωρίζουν παρά μόνο το μητέρα τους. Ο πατέρας είναι τόσο δύσκολο να ξεκαριδιωθεί... Μάθε ότι πεθαίνω, σδύνα από την αγωνία μου... Ό!... ας τελειώσουν πιά όλα. Δεν βλέπω την ώρα να σε σφίξω και πάλι στην αγκαλιά μου... Θα λάβω άραγε γράμμα σου αύριο;... Ζώρε».

Ο κ. Λύς θα προτιμούσε τη στιγμή αυτή να ήταν νεκρός. Δέκα χρόνια εμπιστοσύνης, τρυφερότητας, ευτυχίας, γκρομίζονταν μονομιάς. Υπόφερε τρομερά γι' αυτό που είχε ανακαλύψει. Μα διατηρούσε και τη διαύγεια του πνευμάτος του. Όστε, λοιπόν, το παιδί που θα γεννιόταν, και που ήταν υπερήφανος γι' αυτό, δεν ήταν δικό του/Κι η γυναίκα αυτή, που την περιέβαλλε με τόση τρυφερότητα, του έλεγγε ψεύματα; Τον άπατούσε;

Έξαφνα άκουσε μέσ' από την κρεβατοκάμαρα τις φωνές της γυναίκας του. Αμέσως ένωσε να φωνάζει μέσα του το τρομερό μίσος του άπατημένου συζύγου.

Ο κ. Λύς θα προτιμούσε τη στιγμή αυτή να ήταν νεκρός. Δέκα χρόνια εμπιστοσύνης, τρυφερότητας, ευτυχίας, γκρομίζονταν μονομιάς. Υπόφερε τρομερά γι' αυτό που είχε ανακαλύψει. Μα διατηρούσε και τη διαύγεια του πνευμάτος του. Όστε, λοιπόν, το παιδί που θα γεννιόταν, και που ήταν υπερήφανος γι' αυτό, δεν ήταν δικό του/Κι η γυναίκα αυτή, που την περιέβαλλε με τόση τρυφερότητα, του έλεγγε ψεύματα; Τον άπατούσε;

Έξαφνα άκουσε μέσ' από την κρεβατοκάμαρα τις φωνές της γυναίκας του. Αμέσως ένωσε να φωνάζει μέσα του το τρομερό μίσος του άπατημένου συζύγου.

Ο κ. Λύς θα προτιμούσε τη στιγμή αυτή να ήταν νεκρός. Δέκα χρόνια εμπιστοσύνης, τρυφερότητας, ευτυχίας, γκρομίζονταν μονομιάς. Υπόφερε τρομερά γι' αυτό που είχε ανακαλύψει. Μα διατηρούσε και τη διαύγεια του πνευμάτος του. Όστε, λοιπόν, το παιδί που θα γεννιόταν, και που ήταν υπερήφανος γι' αυτό, δεν ήταν δικό του/Κι η γυναίκα αυτή, που την περιέβαλλε με τόση τρυφερότητα, του έλεγγε ψεύματα; Τον άπατούσε;

Έξαφνα άκουσε μέσ' από την κρεβατοκάμαρα τις φωνές της γυναίκας του. Αμέσως ένωσε να φωνάζει μέσα του το τρομερό μίσος του άπατημένου συζύγου.

Ο κ. Λύς θα προτιμούσε τη στιγμή αυτή να ήταν νεκρός. Δέκα χρόνια εμπιστοσύνης, τρυφερότητας, ευτυχίας, γκρομίζονταν μονομιάς. Υπόφερε τρομερά γι' αυτό που είχε ανακαλύψει. Μα διατηρούσε και τη διαύγεια του πνευμάτος του. Όστε, λοιπόν, το παιδί που θα γεννιόταν, και που ήταν υπερήφανος γι' αυτό, δεν ήταν δικό του/Κι η γυναίκα αυτή, που την περιέβαλλε με τόση τρυφερότητα, του έλεγγε ψεύματα; Τον άπατούσε;

Έξαφνα άκουσε μέσ' από την κρεβατοκάμαρα τις φωνές της γυναίκας του. Αμέσως ένωσε να φωνάζει μέσα του το τρομερό μίσος του άπατημένου συζύγου.

Ο κ. Λύς θα προτιμούσε τη στιγμή αυτή να ήταν νεκρός. Δέκα χρόνια εμπιστοσύνης, τρυφερότητας, ευτυχίας, γκρομίζονταν μονομιάς. Υπόφερε τρομερά γι' αυτό που είχε ανακαλύψει. Μα διατηρούσε και τη διαύγεια του πνευμάτος του. Όστε, λοιπόν, το παιδί που θα γεννιόταν, και που ήταν υπερήφανος γι' αυτό, δεν ήταν δικό του/Κι η γυναίκα αυτή, που την περιέβαλλε με τόση τρυφερότητα, του έλεγγε ψεύματα; Τον άπατούσε;

Έξαφνα άκουσε μέσ' από την κρεβατοκάμαρα τις φωνές της γυναίκας του. Αμέσως ένωσε να φωνάζει μέσα του το τρομερό μίσος του άπατημένου συζύγου.

Ο κ. Λύς θα προτιμούσε τη στιγμή αυτή να ήταν νεκρός. Δέκα χρόνια εμπιστοσύνης, τρυφερότητας, ευτυχίας, γκρομίζονταν μονομιάς. Υπόφερε τρομερά γι' αυτό που είχε ανακαλύψει. Μα διατηρούσε και τη διαύγεια του πνευμάτος του. Όστε, λοιπόν, το παιδί που θα γεννιόταν, και που ήταν υπερήφανος γι' αυτό, δεν ήταν δικό του/Κι η γυναίκα αυτή, που την περιέβαλλε με τόση τρυφερότητα, του έλεγγε ψεύματα; Τον άπατούσε;

Έξαφνα άκουσε μέσ' από την κρεβατοκάμαρα τις φωνές της γυναίκας του. Αμέσως ένωσε να φωνάζει μέσα του το τρομερό μίσος του άπατημένου συζύγου.

Ο κ. Λύς θα προτιμούσε τη στιγμή αυτή να ήταν νεκρός. Δέκα χρόνια εμπιστοσύνης, τρυφερότητας, ευτυχίας, γκρομίζονταν μονομιάς. Υπόφερε τρομερά γι' αυτό που είχε ανακαλύψει. Μα διατηρούσε και τη διαύγεια του πνευμάτος του. Όστε, λοιπόν, το παιδί που θα γεννιόταν, και που ήταν υπερήφανος γι' αυτό, δεν ήταν δικό του/Κι η γυναίκα αυτή, που την περιέβαλλε με τόση τρυφερότητα, του έλεγγε ψεύματα; Τον άπατούσε;

Έξαφνα άκουσε μέσ' από την κρεβατοκάμαρα τις φωνές της γυναίκας του. Αμέσως ένωσε να φωνάζει μέσα του το τρομερό μίσος του άπατημένου συζύγου.

Ο κ. Λύς θα προτιμούσε τη στιγμή αυτή να ήταν νεκρός. Δέκα χρόνια εμπιστοσύνης, τρυφερότητας, ευτυχίας, γκρομίζονταν μονομιάς. Υπόφερε τρομερά γι' αυτό που είχε ανακαλύψει. Μα διατηρούσε και τη διαύγεια του πνευμάτος του. Όστε, λοιπόν, το παιδί που θα γεννιόταν, και που ήταν υπερήφανος γι' αυτό, δεν ήταν δικό του/Κι η γυναίκα αυτή, που την περιέβαλλε με τόση τρυφερότητα, του έλεγγε ψεύματα; Τον άπατούσε;

Έξαφνα άκουσε μέσ' από την κρεβατοκάμαρα τις φωνές της γυναίκας του. Αμέσως ένωσε να φωνάζει μέσα του το τρομερό μίσος του άπατημένου συζύγου.

Ο κ. Λύς θα προτιμούσε τη στιγμή αυτή να ήταν νεκρός. Δέκα χρόνια εμπιστοσύνης, τρυφερότητας, ευτυχίας, γκρομίζονταν μονομιάς. Υπόφερε τρομερά γι' αυτό που είχε ανακαλύψει. Μα διατηρούσε και τη διαύγεια του πνευμάτος του. Όστε, λοιπόν, το παιδί που θα γεννιόταν, και που ήταν υπερήφανος γι' αυτό, δεν ήταν δικό του/Κι η γυναίκα αυτή, που την περιέβαλλε με τόση τρυφερότητα, του έλεγγε ψεύματα; Τον άπατούσε;

Έξαφνα άκουσε μέσ' από την κρεβατοκάμαρα τις φωνές της γυναίκας του. Αμέσως ένωσε να φωνάζει μέσα του το τρομερό μίσος του άπατημένου συζύγου.

Ο κ. Λύς θα προτιμούσε τη στιγμή αυτή να ήταν νεκρός. Δέκα χρόνια εμπιστοσύνης, τρυφερότητας, ευτυχίας, γκρομίζονταν μονομιάς. Υπόφερε τρομερά γι' αυτό που είχε ανακαλύψει. Μα διατηρούσε και τη διαύγεια του πνευμάτος του. Όστε, λοιπόν, το παιδί που θα γεννιόταν, και που ήταν υπερήφανος γι' αυτό, δεν ήταν δικό του/Κι η γυναίκα αυτή, που την περιέβαλλε με τόση τρυφερότητα, του έλεγγε ψεύματα; Τον άπατούσε;

Έξαφνα άκουσε μέσ' από την κρεβατοκάμαρα τις φωνές της γυναίκας του. Αμέσως ένωσε να φωνάζει μέσα του το τρομερό μίσος του άπατημένου συζύγου.

Ο κ. Λύς θα προτιμούσε τη στιγμή αυτή να ήταν νεκρός. Δέκα χρόνια εμπιστοσύνης, τρυφερότητας, ευτυχίας, γκρομίζονταν μονομιάς. Υπόφερε τρομερά γι' αυτό που είχε ανακαλύψει. Μα διατηρούσε και τη διαύγεια του πνευμάτος του. Όστε, λοιπόν, το παιδί που θα γεννιόταν, και που ήταν υπερήφανος γι' αυτό, δεν ήταν δικό του/Κι η γυναίκα αυτή, που την περιέβαλλε με τόση τρυφερότητα, του έλεγγε ψεύματα; Τον άπατούσε;

Ο κ. Λύς θα προτιμούσε τη στιγμή αυτή να ήταν νεκρός. Δέκα χρόνια εμπιστοσύνης, τρυφερότητας, ευτυχίας, γκρομίζονταν μονομιάς. Υπόφερε τρομερά γι' αυτό που είχε ανακαλύψει. Μα διατηρούσε και τη διαύγεια του πνευμάτος του. Όστε, λοιπόν, το παιδί που θα γεννιόταν, και που ήταν υπερήφανος γι' αυτό, δεν ήταν δικό του/Κι η γυναίκα αυτή, που την περιέβαλλε με τόση τρυφερότητα, του έλεγγε ψεύματα; Τον άπατούσε;

Το μαρτύριο του συζύγου

Τη στιγμή εκείνη παρουσιάστηκε ο γιατρός. Τον πήρε παράμερα... Και με τη σκληρότητα που έχουν πόντοτε οι γιατροί σε τέτοιες περιπτώσεις, του είπε απότομα:

— Κάποιος από τους δυο πρέπει να θυσιαστεί; η μητέρα ή το παιδί... Αποφασίστε γρήγορα!

Ο κ. Λύς, ακούγοντας τα λόγια αυτά, κλονίστηκε. Το νερό αυτό πληγά ήταν τρομερό... Μα σε λίγο του φάνηκε ότι η Μοίρα έρχοταν βοηθός στην εκδίκαση του.

— Μα είναι άμεσος ανάγκη; ρώτησε.

— Σ' ένα τέταρτο πρέπει ναχετε πάρη την απόφασί σας.

— Καλά, είπε ο κ. Λύς, αφήστε με να σκεφθώ.

Ο γιατρός έκπληκτος, χαιρέτησε κι έφυγε.

— Έτσι, λοιπόν, η εκδίκαση προσφερόταν μόνη της στον άπατημένο σύζυγο. Εφτασε να πη τρεις λέξεις: «Σώστε το παιδί!» για να τημωρήσει το έγκλημα της μητέρας.

Έτσι θ' απέφυγε το σκάνδαλο. Θ' απέφυγε την φοιχτή συνέχεια μιας ζωής δουτημένης στην ατιμία.

Αλλά δεν ήταν άνθρωδο να την σκοτώσει έτσι ανυπεράσπιστη, έπάνω στον τοκετό; Δεν θαχε γι' αυτό κατόπιν μεγάλες τύψεις;

Ο κ. Λύς άκουμπσε στο παράθυρο το φλογισμένο του μέτωπο. Ένας άνθρωπος ήταν κάτω στο πεζοδρόμιο, σταματημένος, μπρός στο σπίτι του. Θά ήταν, δίχως άλλο, ο φίλος της γυναίκας του. Τον είχε σταματήσει εκεί το φως που έφετε από την κάμαρα της φίλης του... Περιμένε, για να ξαναρχίσουν τον έρωτά τους... Διάβολε! Και αυτός διστάζει ακόμη! Όχι, δεν έπρεπε να διστάσει πιά... Θα κατεδικάζε τη μητέρα και θα έσωζε το παιδί!

Για μία στιγμή η σκέψη του προσληφθηκε στο παιδί. Σκεφτόταν ότι ποτέ δεν θα μάθαινε αν ήταν πατέρας του. Ίσως, όμως, ύστερ από χρόνια, κάποιες ομοιότητες στα χαρακτηριστικά, να του απέκαλυπταν την αλήθεια. Αλλά και πάλι θ' αμφέβαλλε... Και όμως, έπρεπε να θυσίαση το άθωο πλάσμα για να σώσει την ένοχη μητέρα...

Ανέμπησε στην κάμαρα. Η γυναίκα του εξακολουθούσε να θογγάει από τον πόνο. Έξαφνα, βλέποντας το συλλογισμένο πρόσωπο του άνδρα, που την έβλεπε στασιάζοντας, έπιασε την ανάσα της. Θυμήθηκε το θει το μυστικό της. Θυμήθηκε το γράμμα που είχε πάρει από το ταχυδρομείο και τότε ξεσάσει στο τσαντάκι της, μέσα στο αναστάτο-τσαντάκι της, που της είχαν φέρει οι πόνο. Τα μάτια της γέμισαν από νοί. Τά μάτια της γέμισαν από ανείπωτο πόνο. Θέλησε να του μιλήσει, να εκπληρώσει τη συγγνώμη του... Τη συγκράτησε, όμως, η παρουσία του γιαντρου και δόγγησε:

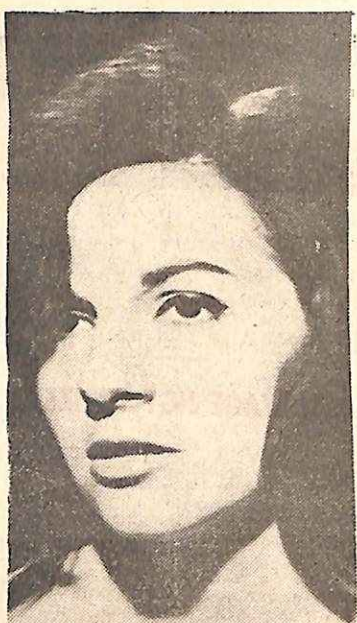
— Αχ, πώς πονά, πώς πονά!...

Ο κ. Λύς έκλεισε τα μάτια του που είχαν πλημμυρίσει δάκρυα. Και σε λίγες στιγμές ένωσε ένα ύγρο χέρι ν' αρπάζει το χέρι του και να τά σφίγγει με τὰ δαχτυλά του τὰ συσπασμένα από την αγωνία της προσπαθείας. Όλος ο πόνος της γυναίκας μεταδόθηκε μ' αυτόν τον τρόπο ως την καρδιά του...

Τότε τράβηξε απαλά το χέρι του και είπε σιγά στο γιατρό:

— Σώστε τη μητέρα!...

ΛΕΟΝ ΦΡΑΠΙΕ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΠΟΥ ΑΝΑΤΕΛΟΥΝ

Ανάμεσα στα καινούργια αστέρια, που άρχισαν να λάμπουν τελευταία στο ελληνικό κινηματογραφικό στερέωμα, είναι και η νεαρά καλλιτέχνης Εύα Φρυδάκη. Πρόκειται για μία κοπέλλα με ζωντανά και σπινθηροδόλο πνεύμα, την οποία η χάρις, η γοητεία και πρό παντός το ταλέντο της καθιστούν μία σημαντική εκπρόσωπο του «Νέου κύματος» στη χώρα μας.

— Αυτά, λοιπόν, η εκδίκαση προσφερόταν μόνη της στον άπατημένο σύζυγο. Εφτασε να πη τρεις λέξεις: «Σώστε το παιδί!» για να τημωρήσει το έγκλημα της μητέρας.

Έτσι θ' απέφυγε το σκάνδαλο. Θ' απέφυγε την φοιχτή συνέχεια μιας ζωής δουτημένης στην ατιμία.

Αλλά δεν ήταν άνθρωδο να την σκοτώσει έτσι ανυπεράσπιστη, έπάνω στον τοκετό; Δεν θαχε γι' αυτό κατόπιν μεγάλες τύψεις;

Ο κ. Λύς άκουμπσε στο παράθυρο το φλογισμένο του μέτωπο. Ένας άνθρωπος ήταν κάτω στο πεζοδρόμιο, σταματημένος, μπρός στο σπίτι του. Θά ήταν, δίχως άλλο, ο φίλος της γυναίκας του. Τον είχε σταματήσει εκεί το φως που έφετε από την κάμαρα της φίλης του... Περιμένε, για να ξαναρχίσουν τον έρωτά τους... Διάβολε! Και αυτός διστάζει ακόμη! Όχι, δεν έπρεπε να διστάσει πιά... Θα κατεδικάζε τη μητέρα και θα έσωζε το παιδί!

Για μία στιγμή η σκέψη του προσληφθηκε στο παιδί. Σκεφτόταν ότι ποτέ δεν θα μάθαινε αν ήταν πατέρας του. Ίσως, όμως, ύστερ από χρόνια, κάποιες ομοιότητες στα χαρακτηριστικά, να του απέκαλυπταν την αλήθεια. Αλλά και πάλι θ' αμφέβαλλε... Και όμως, έπρεπε να θυσίαση το άθωο πλάσμα για να σώσει την ένοχη μητέρα...

Ανέμπησε στην κάμαρα. Η γυναίκα του εξακολουθούσε να θογγάει από τον πόνο. Έξαφνα, βλέποντας το συλλογισμένο πρόσωπο του άνδρα, που την έβλεπε στασιάζοντας, έπιασε την ανάσα της. Θυμήθηκε το θει το μυστικό της. Θυμήθηκε το γράμμα που είχε πάρει από το ταχυδρομείο και τότε ξεσάσει στο τσαντάκι της, μέσα στο αναστάτο-τσαντάκι της, που της είχαν φέρει οι πόνο. Τα μάτια της γέμισαν από νοί. Τά μάτια της γέμισαν από ανείπωτο πόνο. Θέλησε να του μιλήσει, να εκπληρώσει τη συγγνώμη του... Τη συγκράτησε, όμως, η παρουσία του γιαντρου και δόγγησε:

— Αχ, πώς πονά, πώς πονά!...

Ο κ. Λύς έκλεισε τα μάτια του που είχαν πλημμυρίσει δάκρυα. Και σε λίγες στιγμές ένωσε ένα ύγρο χέρι ν' αρπάζει το χέρι του και να τά σφίγγει με τὰ δαχτυλά του τὰ συσπασμένα από την αγωνία της προσπαθείας. Όλος ο πόνος της γυναίκας μεταδόθηκε μ' αυτόν τον τρόπο ως την καρδιά του...

Τότε τράβηξε απαλά το χέρι του και είπε σιγά στο γιατρό:

— Σώστε τη μητέρα!...

ΛΕΟΝ ΦΡΑΠΙΕ

Ο κ. Λύς θα προτιμούσε τη στιγμή αυτή να ήταν νεκρός. Δέκα χρόνια εμπιστοσύνης, τρυφερότητας, ευτυχίας, γκρομίζονταν μονομιάς. Υπόφερε τρομερά γι' αυτό που είχε ανακαλύψει. Μα διατηρούσε και τη διαύγεια του πνευμάτος του. Όστε, λοιπόν, το παιδί που θα γεννιόταν, και που ήταν υπερήφανος γι' αυτό, δεν ήταν δικό του/Κι η γυναίκα αυτή, που την περιέβαλλε με τόση τρυφερότητα, του έλεγγε ψεύματα; Τον άπατούσε;

Έξαφνα άκουσε μέσ' από την κρεβατοκάμαρα τις φωνές της γυναίκας του. Αμέσως ένωσε να φωνάζει μέσα του το τρομερό μίσος του άπατημένου συζύγου.

Ο κ. Λύς θα προτιμούσε τη στιγμή αυτή να ήταν νεκρός. Δέκα χρόνια εμπιστοσύνης, τρυφερότητας, ευτυχίας, γκρομίζονταν μονομιάς. Υπόφερε τρομερά γι' αυτό που είχε ανακαλύψει. Μα διατηρούσε και τη διαύγεια του πνευμάτος του. Όστε, λοιπόν, το παιδί που θα γεννιόταν, και που ήταν υπερήφανος γι' αυτό, δεν ήταν δικό του/Κι η γυναίκα αυτή, που την περιέβαλλε με τόση τρυφερότητα, του έλεγγε ψεύματα; Τον άπατούσε;

Έξαφνα άκουσε μέσ' από την κρεβατοκάμαρα τις φωνές της γυναίκας του. Αμέσως ένωσε να φωνάζει μέσα του το τρομερό μίσος του άπατημένου συζύγου.

Ο κ. Λύς θα προτιμούσε τη στιγμή αυτή να ήταν νεκρός. Δέκα χρόνια εμπιστοσύνης, τρυφερότητας, ευτυχίας, γκρομίζονταν μονομιάς. Υπόφερε τρομερά γι' αυτό που είχε ανακαλύψει. Μα διατηρούσε και τη διαύγεια του πνευμάτος του. Όστε, λοιπόν, το παιδί που θα γεννιόταν, και που ήταν υπερήφανος γι' αυτό, δεν ήταν δικό του/Κι η γυναίκα αυτή, που την περιέβαλλε με τόση τρυφερότητα, του έλεγγε ψεύματα; Τον άπατούσε;

Έξαφνα άκουσε μέσ' από την κρεβατοκάμαρα τις φωνές της γυναίκας του. Αμέσως ένωσε να φωνάζει μέσα του το τρομερό μίσος του άπατημένου συζύγου.

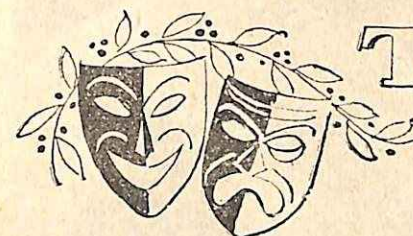
Ο κ. Λύς θα προτιμούσε τη στιγμή αυτή να ήταν νεκρός. Δέκα χρόνια εμπιστοσύνης, τρυφερότητας, ευτυχίας, γκρομίζονταν μονομιάς. Υπόφερε τρομερά γι' αυτό που είχε ανακαλύψει. Μα διατηρούσε και τη διαύγεια του πνευμάτος του. Όστε, λοιπόν, το παιδί που θα γεννιόταν, και που ήταν υπερήφανος γι' αυτό, δεν ήταν δικό του/Κι η γυναίκα αυτή, που την περιέβαλλε με τόση τρυφερότητα, του έλεγγε ψεύματα; Τον άπατούσε;

Έξαφνα άκουσε μέσ' από την κρεβατοκάμαρα τις φωνές της γυναίκας του. Αμέσως ένωσε να φωνάζει μέσα του το τρομερό μίσος του άπατημένου συζύγου.

Ο κ. Λύς θα προτιμούσε τη στιγμή αυτή να ήταν νεκρός. Δέκα χρόνια εμπιστοσύνης, τρυφερότητας, ευτυχίας, γκρομίζονταν μονομιάς. Υπόφερε τρομερά γι' αυτό που είχε ανακαλύψει. Μα διατηρούσε και τη διαύγεια του πνευμάτος του. Όστε, λοιπόν, το παιδί που θα γεννιόταν, και που ήταν υπερήφανος γι' αυτό, δεν ήταν δικό του/Κι η γυναίκα αυτή, που την περιέβαλλε με τόση τρυφερότητα, του έλεγγε ψεύματα; Τον άπατούσε;

Έξαφνα άκουσε μέσ' από την κρεβατοκάμαρα τις φωνές της γυναίκας του. Αμέσως ένωσε να φωνάζει μέσα του το τρομερό μίσος του άπατημένου συζύγου.

Ο κ. Λύς θα προτιμούσε τη στιγμή αυτή να ήταν νεκρός. Δέκα χρόνια εμπιστοσύνης, τρυφερότητας, ευτυχίας, γκρομίζονταν μονομιάς. Υπόφερε τρομερά γι' αυτό που είχε ανακαλύψει. Μα διατηρούσε και τη διαύγεια του πνευμάτος του. Όστε, λοιπόν, το παιδί που θα γεννιόταν, και που ήταν υπερήφανος γι' αυτό, δεν ήταν δικό του/Κι η γυναίκα αυτή, που την περιέβαλλε με τόση τρυφερότητα, του έλεγγε ψεύματα; Τον άπατούσε;

ΤΙ ΠΑΙΖΟΥΝ ΤΑ ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

Μια συνέντευξη με πολλή αλήθεια, αλλά και με πολλή οξύτητα.

— ΝΑ μιλήσουμε για την «Κόκλυτερα να σάς μιλήσω, αντί για το συγκεκριμένο έργο που παίζει ο θίασός μου στο «Θέατρο Αθηνών», για το ελληνικό θέατρο γενικότερα. Μέσα στο θέατρο υπάγεται κι' εγώ και το αγαπώ και το πονώ, όπως τίποτ' άλλο στον κόσμο.

Σταύρωσε τα χέρια και χαμογέλασε, το τόσο μαλακό και ζεστό εκείνο χαμόγελο που συνιστά τον άνθρωπο και που τόσο είναι γνωστό μετ' αυτού των συναδελφών του. Και ωλοκλήρωσε τη σκέψη του, με τα παρκατάω λόγια:

— Και πρέπει να δηλώσω, ότι κάτι τώρα τελευταία δεν πάει καλά στο ελληνικό θέατρο.

Τον διακόψαμε: — Αυτό φάνηκε από την αρχή. Μάλιστα για το θέατρο του τόπου μας, σά να πρόκειται για κανέναν άρρωστο.

— Ακριδώς.

— Η συνέντευξη με τον εκλεκτό ήθοποιό και θιασάρχη Δημήτρη Μυράτ, γινόταν στο καμπαρίνι του, στο «Θέατρο Αθηνών», στο ολιγόχρονο διάλειμμα μεταξύ δύο παραστάσεων, και πρέπει να δηλώσω, ότι κάτι τώρα τελευταία δεν πάει καλά στο ελληνικό θέατρο.

Τον διακόψαμε: — Αυτό φάνηκε από την αρχή. Μάλιστα για το θέατρο του τόπου μας, σά να πρόκειται για κανέναν άρρωστο.

— Ακριδώς.

— Η συνέντευξη με τον εκλεκτό ήθοποιό και θιασάρχη Δημήτρη Μυράτ, γινόταν στο καμπαρίνι του, στο «Θέατρο Αθηνών», στο ολιγόχρονο διάλειμμα μεταξύ δύο παραστάσεων, και πρέπει να δηλώσω, ότι κάτι τώρα τελευταία δεν πάει καλά στο ελληνικό θέατρο.

Τον διακόψαμε: — Αυτό φάνηκε από την αρχή. Μάλιστα για το θέατρο του τόπου μας, σά να πρόκειται για κανέναν άρρωστο.

— Ακριδώς.

— Η συνέντευξη με τον εκλεκτό ήθοποιό και θιασάρχη Δημήτρη Μυράτ, γινόταν στο καμπαρίνι του, στο «Θέατρο Αθηνών», στο ολιγόχρονο διάλειμμα μεταξύ δύο παραστάσεων, και πρέπει να δηλώσω, ότι κάτι τώρα τελευταία δεν πάει καλά στο ελληνικό θέατρο.

Τον διακόψαμε: — Αυτό φάνηκε από την αρχή. Μάλιστα για το θέατρο του τόπου μας, σά να πρόκειται για κανέναν άρρωστο.

— Ακριδώς.

— Η συνέντευξη με τον εκλεκτό ήθοποιό και θιασάρχη Δημήτρη Μυράτ, γινόταν στο καμπαρίνι του, στο «Θέατρο Αθηνών», στο ολιγόχρονο διάλειμμα μεταξύ δύο παραστάσεων, και πρέπει να δηλώσω, ότι κάτι τώρα τελευταία δεν πάει καλά στο ελληνικό θέατρο.

Τον διακόψαμε: — Αυτό φάνηκε από την αρχή. Μάλιστα για το θέατρο του τόπου μας, σά να πρόκειται για κανέναν άρρωστο.

— Ακριδώς.

— Η συνέντευξη με τον εκλεκτό ήθοποιό και θιασάρχη Δημήτρη Μυράτ, γινόταν στο καμπαρίνι του, στο «Θέατρο Αθηνών», στο ολιγόχρονο διάλειμμα μεταξύ δύο παραστάσεων, και πρέπει να δηλώσω, ότι κάτι τώρα τελευταία δεν πάει καλά στο ελληνικό θέατρο.

Τον διακόψαμε: — Αυτό φάνηκε από την αρχή. Μάλιστα για το θέατρο του τόπου μας, σά να πρόκειται για κανέναν άρρωστο.

— Ακριδώς.

— Η συνέντευξη με τον εκλεκτό ήθοποιό και θιασάρχη Δημήτρη Μυράτ, γινόταν στο καμπαρίνι του, στο «Θέατρο Αθηνών», στο ολιγόχρονο διάλειμμα μεταξύ δύο παραστάσεων, και πρέπει να δηλώσω, ότι κάτι τώρα τελευταία δεν πάει καλά στο ελληνικό θέατρο.

Τον διακόψαμε: — Αυτό φάνηκε από την αρχή. Μάλιστα για το θέατρο του τόπου μας, σά να πρόκειται για κανέναν άρρωστο.

Πώς βλέπει ο Δημήτρης Μυράτ το ελληνικό θέατρο

χρονιάς που πέρασε, για να σταθώ σ' ένα χρονικό σημείο και να μη μιλάω εκτός... χρόνου, μας απάντησε, είναι πολλά και αναμφισβήτητα. Δε νομίζω όμως ότι μπορούμε να διορθώσουμε σφάλματα, γιατί ζούμε σε μία εποχή πληθωρισμού. Αυτός ο πληθωρισμός υπάρχει και στο θέατρο, όπως υπάρχει στα γαλακτοπωλεία, στα καθαριστήρια κλπ. Συναινούσαν και το κινηματογράφου, δημιουργήθηκαν διάφοροι θιασάρχες, εκμεταλλεύονται μία φήμη, που δεν έχει ρίζες θεατρικές. Ό,τι όμως δεν έχει ρίζες είναι πρόσκαιρο.

— Μεταξύ των νέων, υπάρχουν άνθρωποι με ταλέντο, και θα μπορούσαν, μία μέρα, χωρίς να παραμελήσουν τον κινηματογράφο, που, όπως είπα ο Ρενέ Κλαίρ, είναι μία βιομηχανική τέχνη, να εξελιχθούν και στο θέατρο. Τώρα πλέον αποκαίεται. Έγιναν θιασάρχες και δε μπορούν πλέον να γίνουν ήθοποιοί.

— Ο κόρος στον κινηματογράφο είναι ταχύτερος. Έχει υπολογισθεί στατιστικώς ότι ο μέσος όρος ζω-

ής ενός κινηματογραφικού αστέρος είναι έξη

ΤΟ τοπίο δεν άλλαξε, από τον καιρό, που ο Χριστός, στη Γαλιλαία, διάλεγε τους πρώτους 'Αποστόλους του ανάμεσα στους ψαράδες, που έρριχναν τα δίχτυα τους στη λίμνη της Τιβεριάδας.

Το ίδιο αυτό τοπίο αντίκρουσαν, με δάκρυα στα μάτια, ο Πατριάρχης 'Αθηνάγώρας και ο Πάπας Παύλος δος...

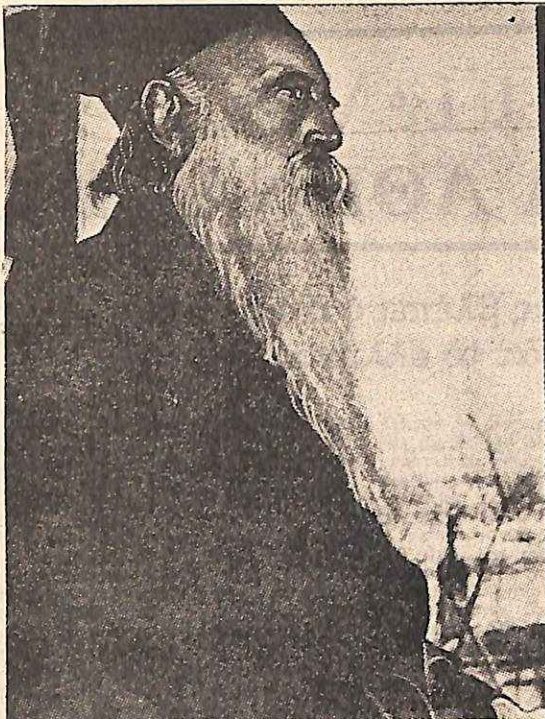
ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ!

Γη, τρεις φορές αγία, όπου οι εκκλησίες, οι μινωρέδες και οι συναγωγές, υψώνουν παντού το ανάστημά τους, βαθεία ριζωμένες από αιώνες αιώνων.

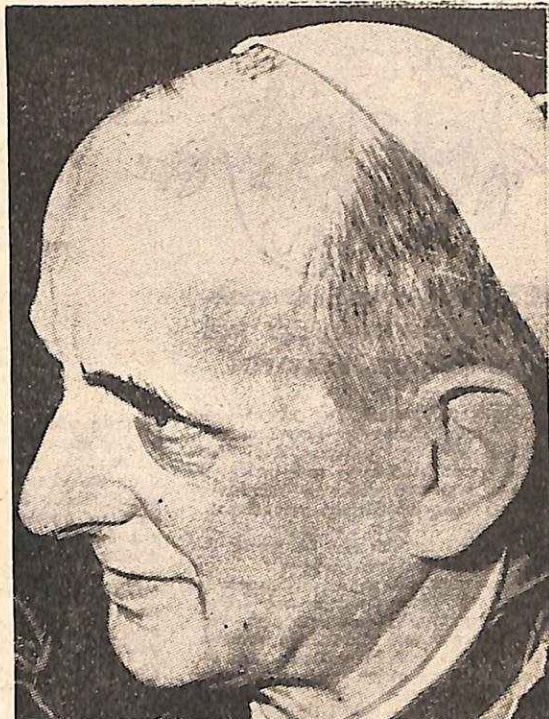
Τρεις θρησκείες διασταυρώνονται στους 'Αγίους Τόπους. Η 'Ιερουσαλήμ, βαρεία από ιστορία και αναμνήσεις, γεμάτη από παρελθόν, μπορεί ν' απενίξη με άπολητη εμπιστοσύνη και το μέλλον...

Η 'Ιερουσαλήμ υποδέχτηκε μ' εκείνο τον ασυγκράτητο ενθουσιασμό, που χαρακτηρίζει τους λαούς, όταν νοιώθουν, ότι είναι μάρτυρες ενός πραγματικά κοσμοϊστορικού γεγονότος, τον Πάπα και τον Πατριάρχη.

Η 'Ιερουσαλήμ δεν είναι ούτε Ρώμη, ούτε Κωνσταντινούπολις, ούτε 'Αθήνα, ούτε Ουάσιγκτων ή Μόσχα. Σύμφωνα με τον ώραίο

Ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως 'Αθηνάγώρας: Προτοβουλίες, αντιθέσεις, ελπίδες και μέλλον...

Ο Πάπας Παύλος δος: "Ένα νέο πνεύμα στον Καθολικισμό;

ΑΘΗΝΑΓΩΡΑΣ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΣ Ε': Στα

στίχο του Ούγκω «ή ανθρώπινη ψυχή βασίζεται για πάντα στο Γολγοθά».

ΙΕΡΑ ΒΗΜΑΤΑ

'Ενώ ο Πάπας, ντυμένος στα δόλφινεα, κι' ο Πατριάρχης με τη μακριά γενειάδα, ντυμένος στα μαύρα, διασχίζουν τους 'Αγίους Τόπους, στις καρδιές των ανθρώ-

πων ή πορεία αυτή παίρνει μία μορφή συμβολική.

Τα πρώτα βήματα των δύο κορυφών του Χριστιανισμού στους 'Αγίους Τόπους, ήταν βήματα δύσκολα. Οι αντιδράσεις — οι παρασκηνιακές και φανερές αντιδράσεις — ήταν πολλές και μερικές αναμφισβήτητες, ιστορικά τουλάχιστον, νόμιμες.

'Αλλά το χέρι της μοίρας ξεσπρώξε μπροστά την ιστορία. Τα βήματα των δύο ιεραρχών πήραν ταχύτερο ρυθμό. Ο δρόμος άνοιξε και είναι τώρα πολύ δύσκολο να γυρίσουμε προς τα πίσω.

Νέα εμπόδια, βέβαια, θα υψωθούν. 'Αλλά, όταν μια ελπίδα φτερουγίζει στις καρδιές των ανθρώπων, πολύ δύσκολα πεθαίνει.

Ο Χριστός δεν είπε, ότι θα αναγνωρίζουν όλοι, ότι είσατε Χριστιανοί, τότε μόνο, όταν αγαπάτε αλλήλους;

Σήμερα, στο μεγάλο αυτό ιστορικό και θρησκευτικό σταυροδρόμι των 'Αγίων Τόπων, τα χριστιανικά δόγματα, σίγουρα, έχουν τις διαφορές τους, συχνότατα, μάλιστα, και τις αντιζηλίες τους και τις ζωηρές αντιθέσεις τους. Διαφορές, αντιζηλίες και αντιθέσεις, είναι ριζωμένες και στη Ρώμη, στην 'Αθήνα και στην Κωνσταντινούπολη.

'Αναμφίβολα, η 'Ελληνική 'Εκκλησία, μ' όλες τις γνωστές της ατέλειες, ιστορικά, στέκει τόσο ψηλά, ώστε οι αντιδράσεις, παρ' όλες τις υπερβολές τους, πρέπει απ' όλους να αντιμετωπίζονται με κατανόηση και σεβασμό.

Βέβαια, ότι ένας καινούργιος άνεμος πρέπει να φυσήσει στην 'Ελληνική 'Εκκλησία, σε πολλά θέματα — δογματικά και πνευματικά — είναι απόλυτα βέβαιο. 'Αλλά, σε πολλά απ' αυτά τα θέματα, είναι βαρεία και η εύθνη της Πολιτείας.

ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΝΟΤΗΤΑ

'Αλλά, συχνά στην ιστορία, πίσω από τις αντιθέσεις, υπάρχει μία εσωτερική ενότητα.

'Ισως έτσι θα έπρεπε να ειπυαι: Η 'Εκκλησία της 'Ελλάδος,

για λόγους ιστορικούς, δογματικούς και άλλους, θα έπρεπε να είναι αντίθετη στις «συνθήκες» της συναντήσεως στους 'Αγίους Τόπους του Πατριάρχου 'Αθηνάγώρα με τον Πάπα, αλλά και το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως, από γενικότερη σκοπιά, σωστά να διαλέξε το δρόμο της κοινής πορείας με τον Παύλο δο στην 'Ιερουσαλήμ.

Το ράσο της 'Ελληνικής 'Ορθοδοξίας σκέπασε, κατά καιρούς, τόσους θρησκευτικούς στοχασμούς, τόσες εθνικές εξάρσεις, τόσες θυσίες για το λαό, ώστε θα πρέπει να αντιμετωπίσει υπερήφανα κάθε άλλο χριστιανικό δόγμα.

ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Η Καθολική 'Εκκλησία — τις τελευταίες μέρες ημέρες πολύ επίμονα — δέχεται στις πρωτεύουσες της Δύσεως μία πολύ μεγάλη και έντονη επίθεση.

Σίγουρα, ούτε ο προτελευταίος Πάπας 'Ιωάννης — ο Πάπας της Ειρήνης — ούτε ο σημερινός Πάπας Παύλος δος, με την τεράστια πνευματική ακτινοβολία του, θιγόνται απ' αυτές τις επιθέσεις.

'Αλλά, με βάση διάφορα ιστορικά έγγραφα και άρχαια, οι καθήγοροι — και είναι πολλοί και σπουδαίοι — προσπαθούν ν' αποδείξουν, ότι στον καιρό του πολέμου, ο Πάπας Πιος δεν ύψωσε τη φωνή του εναντίον της εξόλοθρεύσεως εκατομμυρίων 'Εβραίων από τους χιτλερικούς. Προσθέτουν με επιμονή, ότι η Καθολική 'Εκκλησία, μ' αυτό τον τρόπο, συνεχμάχησε, έμμεσα, με το χιτλερισμό και ότι το άμεσο περιβάλλον του Πίου απέτελετο από Γερμανούς.

Ακόμα προσθέτουν — οι καθήγοροι — ότι, σε πολλές χώρες της κατεχομένης Ευρώπης από τους χιτλερικούς, ένα τιμήμα του Καθολικού Κλήρου συνεμάχησε

Το 'Όρος των 'Ελαιών: Το ίδιο τοπίο του Χριστού...

βήματα του Χριστού

"Ένα κοσμοϊστορικό γεγονός

άνοιχτά μαζί τους. Και δεν είναι λίγες οι φωτογραφίες, που δείχνουν Καθολικούς ιερωμένους να χαιρετάνε φασιστικά τους χιτλερικούς δημίους.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

'Ενώ η 'Ελληνική 'Ορθόδοξη 'Εκκλησία — φτωχή, συχνά με δογματικές παρωτίδες, συχνότερα όχι με την απαιτούμενη βαθύτερη πνευματική καλλιέργεια — στάθηκε πάντως πλάι στο λαό, πάντα, προσφέροντας χιλιάδες θύματα και στον τελευταίο πόλεμο και συνεχίζοντας έτσι την παράδοσι, την επική παράδοσι του 'Ορθόδοξου μαρτυρολογίου.

ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ ΤΗΣ ΤΙΒΕΡΙΑΔΟΣ

'Αλλά ας σταματήσουμε... 'Ας δούμε τη λίμνη της Τιβεριάδος να ρυτιδώνεται από ένα ελαφρύ αεράκι. Γιατί βρισκόμαστε τώρα στους 'Αγίους Τόπους.

Ο 'Αθηνάγώρας και ο Παύλος δος πέρασαν τα σύνορα του Κράτους του 'Ισραήλ, μαζί έφτασαν στη Γαλιλαία, μαζί αντίκρουσαν το 'Όρος των 'Ελαιών.

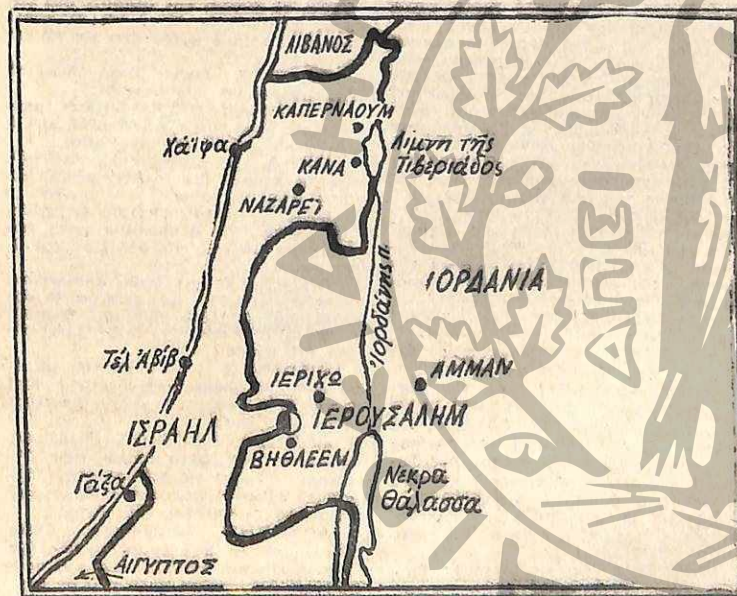
Η εποχή της Βίβλου ζωντάνεψε μπροστά τους.

Και, σύμφωνα με την 'Αποκάλυψι, στους 'Αγίους Τόπους, θα δοθή ή τελική μάχη μεταξύ Καλού και Κακού, μάχη, που θα λήξη με νίκη του Καλού...

'Αθηνάγώρας και Παύλος δος έφτασαν σίγουρα στους 'Αγίους Τόπους σαν μαχητές του Καλού.

ΣΤΗ ΝΑΖΑΡΕΤ

Οι δύο κορυφές του Χριστιανισμού διεσχιζαν τη Ναζαρέτ, όπου άγγειλε ο Γαβριήλ στη Μυριάμ, ότι θα φέρη στον κόσμο το Χριστό, το Μεσσία.

Χάρτης των 'Αγίων Τόπων: Σταυροδρόμι κρατών και θρησκειών.

κορυφές της 'Εκκλησίας βλέπουν την πηγή, την ίδια πηγή, όπου ο 'Ιωσήφ και η Μαρία πηγαίνουν να πάρουν νερό; Όταν φτάνουν στην ίδια συνοικία, όπου ο Χριστός βοηθούσε τον ξυλουργό πατέρα του; Πώς να μη συγκινηθούν μέχρι δακρύων, βλέποντας τη Ναζαρέτ, όπου έζησε μία οικογένεια εργατών μ' ένα γυιό, το Χριστό, τον «Υιό του Θεού»;

Σήμερα, σε μερικές δεκάδες μέτρα από εκεί, που γεννήθηκε ο Χριστός, ζούνε πιστοί και άπιστοι, Καθολικοί, 'Ορθόδοξοι, Μωσαμεθανοί, 'Εβραίοι ή άθεοι.

Γι' αυτούς, που ζούνε μόνιμα εκεί, όλα είναι φυσικά και όλα είναι ξεχασμένα — ξεχασμένα στη βαθύτερη σημασία τους. 'Αλλά ή παρουσία του Πάπα και του Πατριάρχη, έδωσε «ζωή» στους 'Αγίους Τόπους.

«ΕΔΩΣΑΝ ΤΑ ΧΕΡΙΑ...»

Πόσοι παλμοί, πόσες ιστορικές

αναμνήσεις, πόσα σφίξιματα της καρδιάς, πόσες ελπίδες, αλλά και πόσες ανησυχίες, κρύβονται πίσω από τον αδελφικό άσπασμό του Πάπα με τον Πατριάρχη.

'Εδωσαν τα χέρια και προχώρησαν προς το μέλλον.

Τί συγκίνησι και τί συμβολισμός, όταν μπροστά στον Πάπα ο Πατριάρχης άπήγγειλε το «Πάτερ 'Ημών...», ελληνικά.

Ο άσπασμός των δύο κορυφών της 'Εκκλησίας, ήταν άσπασμός ειρήνης.

ΕΙΡΗΝΗ ΣΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

Και ό,τι φέρνει την ειρήνη στις καρδιές των ανθρώπων, είναι ιερό.

Μαζί διαβάσαν περικυκλωτές του Ευαγγελίου και λόγους του Χριστού, για την ενότητα των 'Εκκλησιών.

Κι' ή στιγμή πήρε δραματικό μεγαλείο, όταν οι δύο 'Ιεράρχες αναφέρθηκαν στο κατά 'Ιωάννη Ευαγγέλιο, όπου ο 'Ιησούς, πωίν από τα 'Αγια Πάθη, ζήτησε από τους μαθητές του να παραμείνουν ενωμένοι.

'Ατμόσφαιρα καταλυτική, ατμόσφαιρα συγκινήσεως, ενώ παντού ο χυδαίτερος υλισμός περιστράγγει τον κόσμο.

ΥΠΟΔΟΞΙΜΟΙ. ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ

Σίγουρα δε λείπουν πίσω από την επίσκεψι των 'Αγίων Τόπων ούτε οι πολιτικοί υπολογισμοί, ούτε άλλες γενικότερες προθέσεις. Και ούτε μπορούσε να γίνη αλλοίως. Στην ιστορία πάντοτε ανακατεύεται το καλύτερο με το χειρότερο.

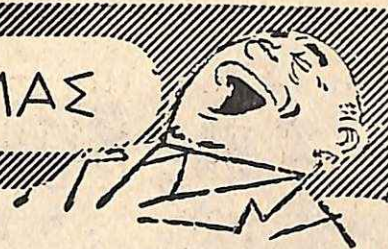
Στην προοπτική της επισκέψεως των 'Αγίων Τόπων και της συναντήσεως των δύο 'Ιεραρχών, το «καλύτερο» έχει όπωσδήποτε και πάντοτε το «χειρότερο».

Στη ζωή της 'Εκκλησίας ο δόξο της ενότητας δεν πρέπει να αποτελεί μόνο πολύ μακρινή, άπιστη χίμαρα.

Ο 'Ιησούς κήρυξε το Ευαγγέλιο της 'Αγάπης και της Ειρήνης. Και, λίγο πριν από την τελευταία του αγωνία, έκτενε τον Πατέρα Του να ενισχύη το πνεύμα της ενότητος των μαθητών Του.

ΕΠ. ΜΕΤ.

Η ΚΟΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

Ο θεΐος Ανάργυρος

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΑΝΤΩΝΗΣ : Δημόσιος υπάλληλος, αδύνατος, ξεραγκιανός, πρόωρα γερασμένος. ΑΝΝΑ : Μία άπλη και καλόκαρδη γυναίκα του σπιτιού. ΡΗΝΑ : Κόρη τους, 19 χρόνων. ΚΩΣΤΑΣ : Γιος τους, 21 χρόνων. ΘΕΙΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ : Ένας εκκεντρικός Αμερικανός. ΘΕΜΗΣ : Ένας κομψός και ευγενικός Ιδιαίτερος.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στο σαλόνι με τὰ παλιά έπιπλα βρίσκεται συγκεντρωμένη όλη ή οικογένεια. Ο κύριος Αντώνης κάθεται στην πιο έπισημη πολυθρόνα με το πιο έπισημο ύφος του κρατώντας στα χέρια του ένα άνοιχτο τηλεγράφημα. Ο Κώστας, ή Ρήνα και ή κυρία Άννα στέκονται όρθιοι.)
ΑΝΝΑ (σάν να ξαναερίσκει τη φωνή της): Για διάβασέ το πάλι.
ΑΝΤΩΝΗΣ (διαβάζει): «...έρχονται Πέμπτην άπόγευμα. Ανάργυρος Γκρέγκορ».
ΑΝΝΑ: Μά τι θέλει να πη αυτό τό... Γκρέγκορ;
ΡΗΝΑ: Δεν καταλαβαίνεις καλέ μαμά: Θά πη Γρηγορόπουλος, έτσι τὰ κόδουν τὰ επίθετα στην Αμερική.
ΑΝΤΩΝΗΣ (με ύφος έπισημο): Μάλιστα, κυρία Άννα, Γκρέγκορ θά πη Γρηγορόπουλος και αυτό τό τηλεγράφημα σημαίνει ότι ο θεΐος Ανάργυρος, ο άδελφός της υπήτερης μου, πού έφυγε για τήν Αμερική, πριν από σαράντα χρόνια και πού εδώ και δεκαπέντε χρόνια όλοι τόν νομίζαμε πεθαμένο, βρίσκεται στη ζωή και άσπιο τό θρόνο θά είναι κοντά μας.

ΑΝΝΑ (συγκινημένη): Ή καμμένη ή μητέρα σου! Άν ζούσε ένα χρόνο άκόμα θά ξανάλεπε τόν άδερφόλη της!
ΡΗΝΑ (νευρικά): Έλα τώρα, μαμά, δεν είναι ώρα για δάκρυα. Κάτι τέτοια άπρόσποτα χρειάζονται ψυχραιμία και πρακτικό πνεύμα.
ΚΩΣΤΑΣ: Ή Ρήνα έχει δίκιο, έ-κεινο πού πρέπει να μάς προσοχή τώρα, είναι τό πώς θά προστασιάσουμε τήν ύποδοχή τού θεΐου.
ΑΝΤΩΝΗΣ (ένω διαβώνει τό τηλεγράφημα και τό άφίνει πάνω στο τραπέζι πάντα με έπισημες κινήσεις): Καί θέαται, αυτή θά πρέπει να είναι ή πρώτη μας φροντίδα. Γιατί πρέπει να έξερετε πώς αυτή ή άφίει σημαίνει για μάς πολλά. Ίσως θά είναι ή άρχή μιας καινούργιας ζωής!

ΚΩΣΤΑΣ-ΡΗΝΑ: Καί θέαται τό ξερούμε.
ΑΝΝΑ (δειλά): Μά δεν μπορούμε να έξερουμε άν ο θεΐος Ανάργυρος γυρίζει από τήν Αμερική πλούσιος ή φτωχός.
ΡΗΝΑ: Ούφ, κι' εσύ καυμένη μαμά, τί τήν αιώνια άπαισιοδοξία σου!...
ΚΩΣΤΑΣ: Πρέπει να έξερε μαμά, ότι είναι άνθρωπος στην ηλικία τού θεΐου Ανάργυρου δεν θά γύριζε ποτέ στην πατρίδα ύστερα από τόσα χρόνια, άν δεν είχε άποκτήσει γερή περιουσία.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πολύ σωστά, αυτή είναι και ή δική μου γνώμη. Καί τώρα έλάτε να αποφασίσουμε μερικές λεπτομέρειες της ύποδοχής.
ΚΩΣΤΑΣ: Άν μάς έλεγε τουλάχιστον από τηλεγράφημα τού με τί μέσον θά έλθη, μπορούσαμε να πάμε να τόν ύποδεχόμαστε στο λιμάνι ή στο άεροδρόμιο.
ΑΝΤΩΝΗΣ: Άς άφίσουμε κατά μέρος τὰ «άν» και άς άντιμετωπίσουμε τὰ πράγματα όπως έχουν. Ο θεΐος Ανάργυρος, όπως δείχνει τό τηλεγράφημα, θά φτάσει άσπιο τ' άπόγευμα στην Έλλάδα και θά έλθη κατ' ερώθειαν εδώ. Πρέπει λοιπόν, να έρθη μία άτμόσφαιρα ζεστή, πού να τού θυμίζει λίγο τήν άτμόσφαιρα τού σπιτιού, πού άφησε πριν από σαράντα χρόνια στο χωριό. Έσύ, Άννα, πήγαινε να έρθς άμέσως έκείνη τη φωτογραφία του, πού είχε στην κάμαρά της ή συχραμένη ή μάνα μου.

Σέ κάποιο μπαούλο θά βρίσκειτα πεταμένη. Θά τήν κρεμάσωμε εδώ, σ' αυτό τό δωμάτιο για να καταλάβη πώς δεν τόν ξεχάσαμε ποτέ.
ΚΩΣΤΑΣ: Καί αν ζητήση να πάσ στο χωριό για να έπισκεφτεί τούς άλλους συγγενείς τί θά κάνουμε;
ΑΝΤΩΝΗΣ: Τό σκέφτηκε κι' αυτό. Θά προσφερθεί να τόν συνοδεύσει εσύ και ή Ρήνα κι' έτσι δεν θά τόν άφήσετε να μάς τόν τοιμήσουν. Καταλάβετε; Καί άκούσε, Άννα, μη ξεχάσεις να έλάς δίπλα στο κρεβάτι του κανένα άπο έκείνη τὰ «καλήμερα» της συχραμένης της μάνας μου.
ΑΝΝΑ: Ναί, Άντωνα.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Στο ίδιο σαλόνι τό άλλο άπόγευμα. Είναι συγκεντρωμένη και πάλι όλη ή οικογένεια. Είναι ντυμένοι όλοι στα γιορτινά και τό ύφος τους δείχνει άνυπομονησία. Μιλούν χαμηλόφωνα σάν να φοβούνται ότι ο θεΐος Ανάργυρος βρίσκεται κι' όλας έκει και μπορεί να τούς άκούσει.)

ΑΝΤΩΝΗΣ (με ύφος τελεταρχή): Λοιπόν, όπως είπαμε, ύποδοχή άύθρομη και έγκάρδια. (Ρίχνει μία ματιά στη φωτογραφία, πού βρίσκεται κατ' ερωθείαν πάνω στο ντιβάνι, και πού παρουσιάζει ένα νέο άντρα 30-35 χρόνων). Ωραία τής έχει, μόλις θά μπη θά τη δώ άμέσως και πρέπει να τόν κάνουν με πίστωση πώς έρισκόταν πάντα σ' αυτή τη θέσι. Έσύ, Άννα, θυμήθηκες να έλάς τό «καλήμερα» πάνω από τό κρεβάτι;

ΑΝΝΑ: Τό έβαλα σήμερα πρωί-πρωί και έκανα και κάτι άλλο: Δανείστηκα από τη γειτονιά, τήν κυρία Καλιόρρη, μία εικόνα τών Αγίων Ανάργυρων, βοήθεια μας, και τήν έβαλα στο εικονοστάσι μας.

ΑΝΤΩΝΗΣ (έπιδοκμαστικά): Σπουδαία ιδέα. Θά πούμε στο θεΐο τόν Ανάργυρο ότι πιστεύαμε πάντα ότι έρισκόταν στη ζωή και ανάθεμα τό καντήλι στους Αγίους Ανάργυρους, για να τόν έχουν καλά και να μάς τόν φέρουν κοντά μας.
ΚΩΣΤΑΣ (ανάθοντας τό πέμπτο ταγάρο του): Ήθελα νάξερα πώς τού ηλθε ή ιδέα τού νουού τού να τόν θαφτίση Ανάργυρο. Τό όνομα του σημαίνει χωρίς χρήματα και σύμφωνα με τη ψυχολογία θά μπορούσε να τόν έμπρεάση άσχημα, να τού φέρη γρουσουζιά και να τόν κάνουν γ'ινή ένας άποτυχημένος, ένας ανάργυρος για όλη του τη ζωή.

ΑΝΤΩΝΗΣ (έκνευρισμένος): Δεν άφίνας τώρα στην άκρη τήν ψυχολογία σου; Τό θεΐο Ανάργυρο τόν άφίνας έτσι έπειδή έτσι έλεγαν τόν παππού του και όπως θέλεπες τό όνομα δεν τού έφερε γρουσουζιά; (Άκούγεται ξαφνικά τό κουδούνι της πόρτας).
ΑΝΤΩΝΗΣ (άναπνδώντας): Θά είναι αυτός! Άνοιξε γρήγορα!
ΡΗΝΑ (τρέχοντας προς τήν πόρτα): Περίεργο, δεν άκούσα αυτόκινητό να σταματά εδώ. (Βγαίνει και ξαναγυρίζει κατάγλωμη, συνοδευόμενος άνα άνδρωπάκο κοντό, ριτιωμένο, πού φοράει ένα παλιό κοστούμι κι' ένα τριμμένο καπέλο).
ΘΕΙΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Άγαπή-τά μου άνήψια! Έπιτελούς σάς γλέπω! Όλ-ράιτ!

ΑΝΤΩΝΗΣ (κιτρινίζοντας): Ό... θεΐο Άν... Ανάργυρο!...
ΘΕΙΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Γίε,ς. Έγώ-καί! Θεΐος Ανάργυρος. Κι' εσύ είσαι ο Άντώνης! (Τόν άγκαλιά-

ζει). Μπρέ πώς φύγανε τὰ κρίνια. Σέ άφικα παιδί πέντε κρονόνα και σέ έρίσκα με γκρίνα μαλλιά. (Τόν φιλεί). Καί αυτοί έντώ είναι ή γυναίκα σου και τὰ παιδιά σου;

ΑΝΤΩΝΗΣ (πρασινίζοντας με ύφος άπελασμένο): Ν...αί... θεΐο Άν-άργυρο...
ΘΕΙΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Όκέϋ, καιροίμα, καιροίμα (Τους άγκαλιάζει και τούς φιλεί όλους, ύστερα κάθεται σε μία πολυθρόνα άναστενάζοντας).

ΡΗΝΑ (χαμηλόφωνα, ακουτώντας τόν Κώστα): Τήν πάθαμε μού φαίνεται. Κεραμίδα αυτή για τό μπαμπά!

ΚΩΣΤΑΣ (φιλοσοφικά): Όνειρο θερμής νυχτός, έν μέσα χειμώνος!...
ΘΕΙΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Δεν εΐς ρώτσα άκόμα για ή μητέρα σου, τήν άδελφή μου. Βρίσκεται στη ζωή!

ΑΝΤΩΝΗΣ (προσπαθώντας να συ-νέλθη από τήν ταραχή του και ρίχνοντας άπελπιμένα βλέμματα στην κ. Άννα): Πέθανε... πριν ένα χρόνο.
ΘΕΙΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ (θλιμμέ-να): Θεός αγωρόστη, εγώ είχα τήν έλπίδα πώς θά τήν πρόφτανά ζωντα-νιά. Μα τί να γίνη. Έτσι είναι ή ζωή! (Βλέπει τη φωτογραφία του στον τοίχο). Ά, γλέπω έκει ο έαυτός μου! Όλ-ράιτ, έν με λημονήσατε γλέπω, μ' όλο πού θά με πιστεύατε για πεθαμένο.

ΑΝΝΑ (προσπαθώντας να φανή ή-ρεμη και έγκάρδια): Δεν σέ λημονήσαμε καθόλου θεΐο και ούτε πού πιστεύαμε ποτέ πώς πέθανες. Ή συχραμένη ή πεθερά μου άναθε κάθε πρωί τό καντήλι στο κόνισμα τών Αγίων Ανάργυρων, βοήθεια μας, για να σ' έχουν καλά και να σέ ξαναφέρουν γρήγορα πίσω κι' εγώ δεν λημονήσα ποτέ να κάνω τό ίδιο, από τότε πού πέθανε έκείνη.

ΘΕΙΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ (φανερά ευχαριστημένος): Όλ-ράιτ, θένκ γιού, δηλαδή, εύχαριστώ, άνήψια!
ΑΝΤΩΝΗΣ (ρίχνοντας ένα θυμω-μένο βλέμμα στην κ. Άννα): Έ-σύ, πήγαινε να φέρη ένα γλυκό στο θεΐο Ανάργυρο.

ΘΕΙΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Νό... δη-λαδή όχι, άνήψια. Γλυκά δεν τρώω χρόνια τώρα, ύποφέρω από ζάχαρο...
ΑΝΝΑ: Τότε να φτιάξω ένα καφέ;
ΘΕΙΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Ούτε, ού-τε... με πειράζει στο έλκος (Άναστε-νάξει). Αύτα έχει ή ζελητεία... ή πολλή δουλειά, οι στενωδίες (Ρί-χνει μία ματιά στο ταγάρο πού κα-πνίζει ο Κώστας). Όκέϋ, έναι τσι-γαράκι θά τό πάρω. (Παίρνει τό τσι-γαρά, τό ανάθει και τρώει μία θα-βεία ρουφήξιά). Άχ, τὰ έλληνα-ταγάρια! Πόσο καιρό έχω να τὰ κα-πνίσω!

ΚΩΣΤΑΣ: Γιατί; Στην Αμερική δεν μπορεί να έρθ κανείς;
ΘΕΙΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Γίε,ς, μπο-ρείς να έρθς, μ' είναι άκριβά και ή Αμερική χρειάζεται οικονομία.
ΡΗΝΑ (με περιέργεια): Δέ μάς είπατε άκόμα, θεΐο, με τί μέσον ήλ-θατε στην Έλλάδα.
ΘΕΙΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Ά, ήλθα με καράβι. Τά άεροπλάνα είναι πιο γρήγορα μά εγώ τὰ φοβάμαι και ύ-στερα...
ΑΝΤΩΝΗΣ (με θαυό άπογοητευ-μένο στεναγμό): Καί ύστερα τό άε-ροπορικό εισιτήριο είναι πιο άκριβό.
ΘΕΙΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Γίε,ς, εί-ναι πιο άκριβό.

ΑΝΤΩΝΗΣ (τόν διακόπτει με ά-πελπισημένη άποφασιστικότητα): Καί τώρα θεΐο ήλθες να μείνης όριστικά στην Έλλάδα;

ΘΕΙΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Γίε,ς, πάει τελείως, δεν ξαναγυρίζω στην Αμερική. Ήλθα να πεθάνω στην Έ-λλάδα. (Ρίχνει μία ματιά πάνω στο «Όμορφο τό σπιτάκι σου, άνήψι».)

ΑΝΤΩΝΗΣ (διαστικά): Καλό είναι, μονάχα πού έρισκόμαστε λίγο στενόχωρα και αυτό έλέγαμε και πριν νάθρης, λυπάμαστε πολύ πού δε μπο-ρούμε να σέ κρατήσουμε κοντά μας. Άν θέλεις όμως να σού ασυτήσουμε κανένα καλό ξενοδοχείο...

ΘΕΙΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ (φανερά παραγμένος): Ό, δεν πειράζει, δεν πειράζει, εγώ θά φύγω για τό χωριό άμέσως. Βιάζομαι να τό ξαναδώ.

ΑΝΤΩΝΗΣ (με προσποιητό έν-θουσιασμό): Σπουδαία ιδέα. Καί ά-φού διάξεται τόσο (κυττάζει τό ρο-λόι του) σε μία ώρα έχει τραίνο.

ΘΕΙΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ (ένω ση-κώνεται): Ό, θένκ γιού, δηλαδή εύ-χαριστώ, τότε... φεύγω άμέσως.
ΚΩΣΤΑΣ: Μηπως θέλετε να φω-νάξω ένα ταξί;

ΘΕΙΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Ό, νό, θά πάρω τό λεωφορείο, είναι πιο σι-γουρο μέσο και... πού οικονομικό. (Μόλις φεύγει ο θεΐος, ο κ. Άντ-ωνης ξαναπέφτει στην πολυθρόνα του άναστενάζοντας).

ΑΝΤΩΝΗΣ: Βρέ, λαχείο κι' αυτό! Γύρισε άδέκαρος από τήν Α-μερική και ήλθε να φορτωθί στην πλάτη μου. (Μ' ένα ξέσπασμα θυ-μού). Έμπρός, τί κάθεται, κατεβεί-σε αυτή τη γελία φωτογραφία από τόν τοίχο. Κι' εσύ, Άννα, τρέξε να δγάλης τό «καλήμερα» πάνω από τό κρεβάτι και γύρισε τό εικόνισμα στη γειτονιά... Άκούς άναίδια πού τήν είχε ο κύριος Γκρέγκορ!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ
(Στο ίδιο πάντα σαλόνι τήν άλ-λη μέρα λίγο μετά τό μεσημέρι. Εί-ναι και πάλι συγκεντρωμένη όλη ή οικογένεια.)

ΑΝΤΩΝΗΣ (άναστενάζοντας): Άχ, και όσο σκέπτομαι τὰ δνείρα που έκανα. Δεν είπα να γυρίση έ-κατομμυριούχος, μά νάχη λίγο δολ-λαριάκια στην άκρη, να μάς βοηθήση κι' ένας λίγο. Όχι να μού γυρίση κουρελάς και να γυρεύη άουλο. Τι είμαστε εδώ, φτωχοκοίτο!

ΚΩΣΤΑΣ: Κανά τό έλεγα εγώ χτές, πώς τό όνομα τού, δηλαδή, Ανάργυρος, σημαίνει «Χωρίς λεφτά» και ότι κανονικά θάπρεπε να τού φέ-ρη γρουσουζιά. Είναι ψυχολογία ά-ποδεξιόμένο... (Πριν προφτάσ-ει να τελειώσει τη φράση του, χτυπάει παρατεταμένα τό κουδούνι. Ή Ρήνα άνοίγει τήν πόρτα και μπαίνει ένας νέος κομψοτεταμένος, μ' ένα θαυό χαρτοφύλακα στο χέρι).

ΘΕΜΗΣ (με μικρή υπόκλιση): Χαί-τε. Θέμης Ξυνός. Ο κύριος Γκρέ-γορ παρακαλώ; Έσείς, θέαται, εί-στε οι συγγενείς του.

ΑΝΤΩΝΗΣ (έκπληκτος): Μάλιστα, έμείς είμαστε οι συγγενείς του. Μά ο κύριος Γκρέγκορ ήλθε εδώ χτες μόνο για λίγο κι' άμέσως έφυγε για...
ΘΕΜΗΣ: Καταλαβαίνω, πήγε να μείνη στο ξενοδοχείο Γκράν Μπρετάν-να. Πήγαινε να τόν ζητήσει έκει. (Κάνει να προχωρήσει προς τήν πόρ-τα).

ΡΗΝΑ (μπαίνοντας μπροστά του): Για σταθείτε... πώς... πώς είπατε; Ο θεΐος Ανάργυρος πήγε να μείνη στη Μεγάλη Βρετανία; Δεν είμαστε καλά!

ΘΕΜΗΣ (κατάπληκτος): Γιατί, δεσποινίς; Έγώ είμαι ο Ιδιαίτερος τού κυρίου Γκρέγκορ, τού θεΐου σας. Έκείνος θά έφτανε χτες άτμο-πλοϊκάς έπειδή φοβάται τό άεροπορι-κό ταξίδι. Έγώ έφθάσα σήμερα άε-ροπορικώς. Πριν να φύγω μού έξηγη-σε ότι φτάνοντας στην Έλλάδα θά τόν εύρίσκα ή εδώ ή τόν Γκράν Μπρε-τάννινα.

ΑΝΤΩΝΗΣ (κατακόκκινος σάν α-στακός): Μά τί παραιμώ είναι αυτό τό πού μάς λέε νεαρό μου; Ο θεΐος Ανάργυρος ήλθε χτες εδώ με ρου-χα άγορασμένα από παλαιώματα και μάς άφησε να καταλάβουμε ότι είναι πάμπλουτος...

ΘΕΜΗΣ (γελώντας): Ά, αυτή είναι μία από τίς θαυμάσιες συνή-θειες τού κυρίου Γκρέγκορ. Έπιμένει να παρουσιάζεται σε όλους σαν ένας άνθρωπος φτωχός όπως άκριβώς ή-ταν όταν έφθασε στην Αμερική, και δεν καυχάται ποτέ για τὰ πλούτη του.

Στήν πραγματικότητα, όμως, είναι ένας από τούς πλουσιότερους «Έλλη-νες τόν Ήν. Πολιτείν». Άλλά τώ-ρα πρέπει να πηγαίνω, ο κ. Γκρέγ-κορ θά με περιμένη. Άπόψε πρόκει-ται να συζητήσουμε τήν άγορά ώρι-μένων παραλακών εκτάσεων για τήν οικόδομη τουριστικών ξενοδοχείων.

(Κάνει μία υπόκλιση με τό αιώνα χαμόγελο τού τυπικού ύπαλλλου, ύστερα προχωρεί προς τήν πόρτα, τήν άνοίγει, βγαίνει και τήν κλείνει πάλι νύχτα. Ο κ. Άντώνης, ή κ. Άν-να, ο Κώστας, ή Ρήνα μένουν να κυττάζουν τήν κλειστή πόρτα σαν ά-πορημένοι. Ύστερα αλληλοκυττά-ζονται, άναστενάζοντας και όλοι μαζί πέφτουν λυθισμένοι ενώ κλείνει ή...
Α.Υ.Α.Ι.Α.
Σ.Π. ΜΠΟΡΛΕΣ Σ.Η.Σ

Ή από τίς παράδοξες και περίεργες όνοματοθεσίες τών προαστείων μας

ΤΑ ΠΑΤΗΣΙΑ

Από πού πήραν τήν όνομασία τους;

ματα τοπογραφικά και δεν τὰ πα-ραδίδεται. Άλλά ότι Πατίαια λεγό-ταν μόνο ένα μικρό μέρος από τὰ σημερινά Πατίαια και προσθέτει ό-τι κατά μία παράδοση λεγόταν Ά-γιά-Πατίαια, διηγούμενος τό ωραιό-τατο πραγματικά ανέκδοτο ότι έκει ζούσε ένας γερο-κρασσοπατέρας άγας, πού έγινε παροιμιώδης γιατί άν και τρικιλιζε διαρκώς από τό πολύ πιστό, καθόρθανε να κυνηγά τὰ παιδιά, πού τού φωνάζανε στούς δρόμους: Γέρο, πάτα ίσια!

Άπό αυτό τό ανέκδοτο να δγχαν-ται και τὰ Πατίαια; Θά δούμε.

Πρέπει πάντως εδώ να προσέσου-με ότι ο Καμπούρογλου και προη-τερα είχε χαρακτήρισει σαν πολύ έ-ξεζητημένες τίς παραγωγές από τὰ Παρδεσία, Πατίαα και πατείν-ια, χωρίς να παραβεί και τήν πλη-ροφωρία ότι στην αθηναϊκή πεδιάδα υπάρχει και τοποθεσία Ίσος.

Ο Γρηγορόδης στην Ιστορία του γιά τήν πόλιν τών Αθηνών, άναφέρει τήν προέλευση της λέξης «Πατίαα» από τό Πατίαα, ο ίδιος όμως άπο-φύγει να πη τή γνώμη του.

Ένας άλλος αθηναϊογράφος, ο Γ. Μπουρνιάς, γράφοντας για τὰ Πατί-σια, μιλάει κι' αυτός για τή σωθό-μενη παράδοση, πού πρώτος τήν έ-γραψε ο Καμπούρογλου, τού γέρου άγιά, πού δεν έπαύθηκε ίσως, και λέει ότι τό ανέκδοτο είναι γνήσιο, αλλά δεν έπιμένει ότι από αυτό δη-μιουργήθηκαν τὰ Πατίαια, άναφέρει δε άκόμη ότι σε κάποιο παλιό έγ-γραφο είδε τὰ «Πατίαια» να όνομα-ζονται «Χωσιόστον Πατίαια».

Ο έλληνοεπίτις Γερμανός Μιλχά-φερ δεν παραδέχεται τό Βατή και πιστεύει περισσότερο στην παραγωγή

από τό «πατάω».

Ο Ρουζέρ, πού γι' αυτόν εισαγω-γικά είπαμε μερικά στην άρχή, πι-στεύει κι' αυτός πώς τό όνομα προήλ-θε από τό πατώ, ύστερα όμως θεω-ρεί πιθανώτερο, ότι Παρδεσία ήταν τό θυσαντινό όνομα τών Πατίαων και παρεφθάρη με τό πέρασμα τών αιώ-νων. «Ή δε λέξις, μάς λέει, πού ά-δηγουν έκ τών «Παρδεσίαων» εις τὰ «Πατίαια»-αυτός είναι ο μεσα-ζών του, πού είπαμε στην άρχή- είναι ο Πατίαα».

Έρχομαστε, τέλος στην έρευνα τού Θ. Φιλαδέλφου, γιά τήν έπικράτησιν και τήν έπαναφορά-όπως τό θέλει-της άρχικής όνομασίας «Παρδεσία» από τὰ Πατίαια. Ή έρευνα του αυτή είναι ένας δολιχότροπος άγώνας.

Έγγραψε και ξαναγράφει ο Φιλα-δέλφους σ' όλα τὰ περιόδια και τίς έφημερίδες τού καιρού του, τώπως διατηρείς ξεχωριστά, έξω γαλε, διέλο-καί τέλος στην Ιστορία του τών Α-θηνών τὰ ξανατύπωσε όλα με πρέε άκόμη προσήκες! Κι' όμως τὰ Πα-τίαια δεν ένοούσαν να ύποχωρήσουν και να γίνουν Παρδεσία.

Άλλά κι' ο Φιλαδέλφους, πού μο-χόθηκε φοδρά για τήν έπιστημονική αλήθεια, άδύγιστος στη γνώμη του μαρούει όλα τὰ δικά του και τὰ σχετικά έένα πού είχαν γραφή, τὰ ύποβάλλει στο δημοτικό συμβούλιο τού Δήμου Αθηναίων και ζητάει κέν όνόματι της Ιστορικής και έπιστημο-νικής αλήθειας, μεταβολήν της όδοϋ Πατίαων εις Παρδεσία... Καί τό δημοτικό συμβούλιο «λαβόν ύπ' όψιν τήν αιτήσιν ταυτην μετά πάντων τών σχετικών»... τήν άπέρριψε.

Άλλά από τότε τέλος πάντων πα-ράγονται τὰ Πατίαια;

ΜΙΚΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Περί όσφρήσεως...

«Ή παραμυριασμένη έπιβήτιδα καθόταν στο λεωφορείο πλάι σ' έναν νεοεπιβάτη, πού κρατούσε ψάρια. Έτσι οι δυο είδων μουρούδες δια-σταυρώθηκαν».

Πού! Έκανε ή άρωματισμένη κυρία.
Φούσκωσε τὰ μουρούνια της και γύρισε από τό άλλο μέρος τό εσω-διαστό κεφάλι της.

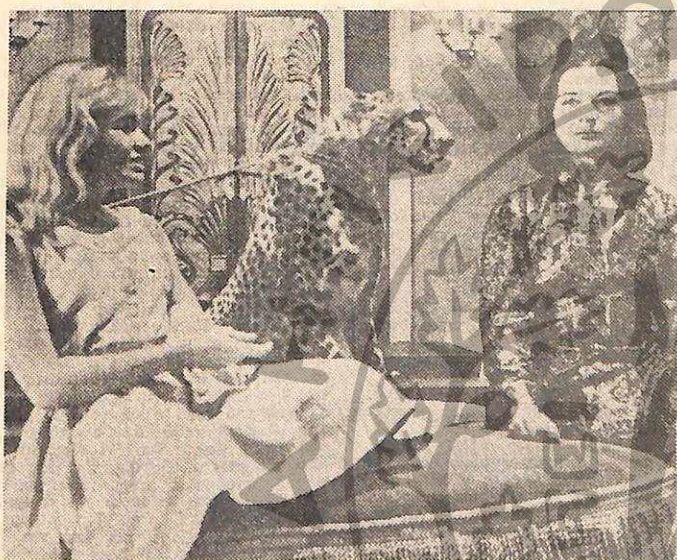
Πού! Έκανε κι' ο έπιβάτης, πού κρατούσε τή σακκούλα με τὰ ψάρια.

— Σας μυρίζει τίποτα, κυρία;
— Ναί.
— Κι' έμένα!
Σέ λίγο, νέα έκδηλωσι δυσφορίας και τών δυο.
— Πούφ!
— Πούφ!
— Σας μυρίζει τίποτα, κυρία;
— Ναί...
— Κι' έμένα!
Ύαριλα, έ; ρώτησε δειλά ή κυρία.

— Όχι, κυρία. Άρωμα: Ένα άπαισιό άρωμα!
Ή μυροβόλη κυρία δεν περίμενε αυτή τήν ψυχολογία. Έπριξε έ-να περιφρονητικό βλέμμα στη σακ-κούλα με τὰ ψάρια και σηκώθηκε, για να κατέβη στην πρώτη στάσι.
— Τι κατάστασι εν; αυτή; πα-ραμυριώθηκε στον εισπράκτορα. Ψά-ρια στο λεωφορείο!...

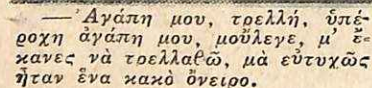
Ή μύτη τού εισπράκτορα όμως δεν ήταν σύμφωνη με τή μύτη της κυρίας. Κι' όπως κατέβαινε, της είπε:

— Έμένα μού άφάνει ή μυρο-νιά τού... κυρία, και τήν προτιμώ έ-πό τή δική σας μουρούδα...
Κι' όπως ή κυρία σκόνταφτε δυο φορές στο πεδίοόρριο από τό κακό της, ο εισπράκτορας γύρισε στούς άλλους έπιβάτες.
Έτσι δεν είναι; τούς είπε. Πε-ρί όσφρήσεως οδείς λόγος!...

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΠΟΛΑ ΝΕΚΡΙ

Μία περίφημη γήσσα του κινηματογράφου κατά τὰ χρόνια 1930-1935, ή Πόλα Νέγκρι («Μαζούρκας»), ξαναγυρίζει ύστερα από άπουσία πολλών χρόνων με τό φίλμ τού Γουόλφ Μπίονεϋ «Τὰ κρίνια τού φεγ-γαριού», πού γυρίστηκε κατά τό μεγαλύτερο μέρος του στην Έλ-λάδα. Ή λεοφάρδαλις της φωτογραφίας μας, πού παίζει κι' αυτή στο φίλμ, ποζάρει έτσι άνωμαλικά σε δυο γυναίκες, πού αντίπροσωπεύουν δυο κινηματογραφικές γενεές: τήν Πόλα Νέγκρι (δεξιά) και τήν 16 χρονή Χάιλιλ Μίλλερ, πού είναι σήμερα τό δημοφιλέστερο και πιο μο-πορικό άστέρι της Άγγλιας. Τό πραγματικό όνομα της Πόλα Νέγκρι, πού είναι πολωνικής καταγωγής, είναι Βαρβάρα Απολλωνία Τσαλου-πιέκ, είναι δε σήμερα 69 χρόνων.

«ΞΕΝΟΙ» ΑΙΣΤΑ παίζουν κρυφτούλι στις ανήλικες κρασιάς μιά μικρή κι 'ένας μικρούλης...»

Από το ραδιόφωνο έρχεται και πάλι εκείνο το τραγούδι. Οι νότες του και τα λόγια του σκορπίζονται στο δωμάτιο σαν άνοιξιάτικα φτερουγίσματα κι 'έγώ χαμογελά γλυκά κλείνοντας τα μάτια. Όχι, όχι, δεν πρέπει να φανταστώ πώς το τραγούδι αυτό έπαιζε κάποιο ρόλο στην αίσθησή μου για ιστορία. Για μένα είναι κάτι πολύ περισσότερο, πολύ μεγαλύτερο. Μοιάζει σαν ιδέα την δόξα της κι ιστορία της αίσθησής μου ζωής. Μία ιστορία τυφλή που μοιάζει λίγο με παραμύθι και που άρχισε από τότε που μόλις θυμάμαι τον εαυτό μου.

« Ἰσπότη στ' ἄσπετα κάποιο βράδι
 δὺ, μ' ἔνα χαρομένο σκοπό, τῆς
 λέει μ' ἔνα γλυκό τους χάδι: «Σ
 ἀγαπᾷ»
 Ἡ φωνὴ τῆς παρουσιδιστρίας χαί-
 ρειν τ' αὐτῆς μου ἀπαλὴ κ' ἐγώ
 νομίζω πῶς ξαναγυρίζω σ' ἐκεῖνο τὸ
 μακρινὸ σουσοῦρο, σὸν ἀνθισμένον
 κῆπο τοῦ σπιτιοῦ μου.
 Μάζερα λουλουδιὰ γιὰ νὰ στολίσ-
 σῃ τὰ βάσκα γιατί τὴν ἄλλη μέρα

Οι μέρες, οι βδομάδες, οι μήνες περνούσαν κι' έμεις εξακολουθούσαμε να παίζουμε όπως και πρώτα σαν ξένοιαστα παιδιά, μονάχα που τότε, τότε ένα σύντομο σφίξιμο τών χειρῶν μας, μιὰ ματιά αλλοιώτικη α-

— Γιατί με ρωτάς; είπα, τρομαγμένη από το ύψος της.
— Γιατί αν τον αγαπάς πραγματικά πρέπει να τον ξεχάτης, ξέσπασε εκείνη. Στην Αθήνα τον άβληψε μια κοπέλλα πολύ πλούσια.

ΙΑΣΤΟΙ

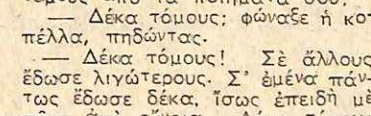
Τὴν παραμονὴ ἐκείνης τῆς ἡμέρας, κατὰ τὸ σούρουπο, βγῆκα στὸν κῆπο γιὰ νὰ μαζέψω λουλουδιὰ. Ἐπρεπε νὰ στολίσω τὸ σπίτι κι' ἔπρεπε νὰ φανῶ κι' ἐγὼ χαρούμενη τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ θυσιάζα τὴν καρδιά μου.

ΝΙΚΗ ΜΠ.

5ον — Εἶχα δίκιο κατὰ βάθος, δὲ τὸ ἀναγνωρίζεις; Ἀν πληρώνα ἐγὼ

λησε ἡ Τερέζα τὸν πατέρα της καὶ
κάθισαν στὰ τραπέζι. Ὁ Λύρτι-
ος βιάστηκε πάλι σὲ συλλογὴ

— Χίλιες δραχμές, αποκρίθηκε
ὁ νέος κοκκινίζοντας ανεπαίσθητα.
Τὸν κύτταξε μὲ κατάπληξι.
— Χίλιες δραχμές; Καὶ πόσες
ὥρες ἐργάζεσαι τὴν ἡμέρα;

νῆς εὐγενικῶς πρὸς τοὺς καλεσμέ-
νους τοῦ πατέρα σου, ἔστω κι' ἂν
σοῦ φαίνονται πολὺ ἀποκροστί.

Γέλασε η Τερέζα.

— Θα προσπαθήσω να υπερνικήσω την απειρία μου, και θα δεχτώ να με χορέψω ο υφιστάμενος του μπαμπά μου...

Μ' αυτό το γέλιο διαλύθηκε κάπως το σύννεφο που βάρανε την ψυχή της.

Στο σπίτι όμως, ήθελε να βρή την ευκαιρία να μιλήσει σχετικά του πατέρα της.

Μόλις τον αντίκρισε, τον ρώτησε, όσο πιο φυσικά μπορούσε:

— Μπαμπά αγοράσες όλα μου τα βιβλία από τον εκδότη;

— Τίποτας, αποκρίθηκε ο Λύρτικας, κυττάζοντας την μέσα από τα πυκνά του φρύδια.

— Ναι, φυσικά.

— Από ποιόν;

Δίστασε ένα δευτερόλεπτο η Τερέζα. Κι' είχε την εντύπωση πως αυτό το δευτερόλεπτο τα μάτια του πατέρα της την κυττάζαν ερευνητικά.

— Από τον εκδότη! αποκρίθηκε όμως την άλλη στιγμή μ' ετοιμότητα.

— Από τον ίδιο τον εκδότη;

— Ναι, από τον εκδότη μου. Αποόρησε κι' αυτός.

— Δεν το πίστευ! γέλασε ο Λύρτικας. Τούφεξε, να εντυπωθεί έτσι με το πρώτο ή πρόθυμο έκδοσι.

— Και τα βιβλία, πώς θα τα διαθέσεις εσύ πατέρα; ρώτησε η Τερέζα.

— Έκανε αυτός μια χαρακτηριστική κίνηση.

— Τώρα! Πόει, έφυγαν. Πάμε για τη δεύτερη έκδοσι.

— Μά, πώς έφυγαν;

— Μέσα στην εταιρία... έγιναν ανάσπασα. Όλοι είχαν διαβάσει τις κριτικές. Όλοι μου ζητούσαν, άλλος πέντε, άλλος δέκα τόμους.

— Έγιναν ανάσπασα σου λέω. Και θα σου κάνω δεύτερα έκδοσι, εγώ, έξ ιδίων μου.

Τα μάτια της νεαρής ποιήτορας στυλώθηκαν στο μάτι του πατέρα της σκοτεινά:

— Πατέρα! Νομίζω πως γι' αυτό πρέπει να δώσω κι' εγώ τη συγκατάθεσι μου.

— Έχει γούστο να μη τη δώσες.

— Όχι, δε τη δίνω.

— Τρελλάθηκε;

— Μπαμπά, τα ποιήματά μου είναι κάτι το ιερό για μένα. Δε θέλω να γίνουν εμπόριο στα χέρια σου.

— Δεν είσαι στα καλά σου, παιδί μου. Έσύ δεν λέγεις, ότι θέλεις να τα διαθέσεις πολλούς κόσμος, να επικοινωνήσεις με το κοινό;

— Μ' αυτόν τον τρόπο όχι. Δε θέλω να επιβάλλω στους υφιστάμενους σου να τ' αγοράζουν, και μάλιστα τόσους τόμους.

Την κυττάζε ερευνητικά στα μάτια ο πατέρας της:

— Ποιος στα είπε αυτό; Πώς το λες ότι τους το επιβάλλω;

— Η Τερέζα δάγκωσε τα χείλη της. Φοδότην μη προσδοχή.

— Έτσι το λέω, το φαντάζομαι... Πάντως θέλω να πουληθούν ελεύθερα, στα βιβλιοπωλεία, να τ' αγοράσει όποιος θέλει και με τη τιμή που συμφώνησα με τον εκδότη μου.

— Ο Λύρτικας σούφωρε τα φρύδια του κι' άρχισε να χτυπάει τα δακτύλα του στο ταπέλι νευρικά.

— Βλέπω ότι είσαι περιφραγμένη. Άσφαλώς κάποιος θα σου είπε...

— Όχι... όχι, το φαντάζομαι!

— Πολύ καλά! άναστράξε ο Λύρτικας. Άφου νομίζεις πως είναι εξευτελιστικό να πουλιούνται τα βιβλία...

— Όμολογώ όμως, παιδί μου, πως δε το καταλαβαίνω. Είναι σαν να λέγα εγώ πως το θεωρώ εξευτελιστικό να παίρνω παρρηγελίες για το χτίσιμο σπιτιών;

— Δεν είναι το ίδιο.

— Δουλεύει σου και δουλεύει μου. Πάντως, δε πειράζει, όπως θέλεις. Μια φορά τα βιβλία σου εξαντλήθηκαν.

— Και τα γρήματα; ρώτησε η Τερέζα. Πού είναι τα γρήματα;

— Την κύτταξε βαρύνουσα:

— Ποιά γρήματα;

— Εκείνα που εισέπραξες.

— Μά τα πλήρωσα στον εκδότη σου.

— Όχι όλα. Του πλήρωσα τα νόμιμα. Τα υπόλοιπα:

— Ε... τα λίγα υπόλοιπα, τα φύλαξα, φυσικά.

— Σε παρακαλώ να μου τα δώσεις, πατέρα.

— Να στα δώσω εμένα; Γιατί;

— Επειδή είναι δικά μου τα ποιήματά...

— Και πώς έφθασες να τα νομίζεις; Το σκέφθηκες αυτό; Ποιος σε σπούδασε, ποιος σ' έστειλε στο εξωτερικό, ποιος σούδωσε την ευκαιρία να τα γράφεις;

Κύτταξε η Τερέζα τον πατέρα της με αγανάκτησι:

— Δηλαδή... δε θέλεις να μου δώσεις τα κέρδη; Δε νομίζεις πως μου άνηκουν;

— Τιποτε δε σου ανήκει, αν δεν έγραψες, αποκρίθηκε ο Λύρτικας κοφτά.

— Μά δεν είναι εργασία κι' αυτή;

Γέλασε ο πατέρας σκληρά:

— Έργασία! Όραία εργασία, να γράφεις στίχους! Ξέρεις τι θα πη δουλειά, παιδί μου; Να κάβεις ακτά, δέκα, δώδεκα, ώρες σε μια καρέκλα και να ποκοκεφαλιάζεις να βρεις ένα λογαριασμό, να σε πιάνη κρύος ιδρώτας, όταν δε τα καταφέρνεις. Αυτό θα πη δουλειά.

— Η να λυώνουν τα δακτύλα σου στη γραφομηχανή, από το πρώτο ίσασε το βράδυ, να χαλίζονται τα μάτια σου και να σε πονάει η μέση σου...

— Η να τρέχεις στα γατιά, να σκαρφαλώνεις σκαλωσιές... Δουλεύει όμως, να γράφεις ένα στίχο το μήνα... όχι! Βγάλε το από το νου σου πως θα πληρώσω γιό μια τέτοια δουλειά.

— Μά, δε πρόκειται να πληρώσω; εσύ. Τα κέρδη ζητά...

— Και ποιος έφερε τα κέρδη; Άν περιμένεις από τον εκδότη σου τα βιβλία θα μούχλιαζαν στα ράφια. Έτσι τουλάχιστον έχω πεί ούλας πασιγνώστη. Μόνον, μη ζητάς ρέστα, δε παρακαλώ.

Δε μίλησε άλλο η κοπέλλα. Όκτω χρόνια στο εξωτερικό, είχε συνηθίσει να ζή ειρηνικά. Ποτέ δεν της είχε δοθεί αφορμή να καυχήσει, να διεκδικήσει τα δικαιώματά της. Όλα αυτά τα χρόνια, η ζωή της κλυούσε δυνατή, σαν απάνω σε ρόδες. Το μόνο που περιμέναν από αυτήν, το μόνο της χρέος, ήταν να μελετά καλά, να είναι καλή μαθήτρια, και ως προς την διαγωγή να φέρεται με αξιοπρέπεια. Και τα δυο τα κατέφερε τόσα χρόνια χωρίς την ελάχιστη προσπάθεια. Ήταν από τη φύση της έξυπνη και μελετηρή και στο ξένο σχολείο δε δυσκολευόταν να πάρει μια επίζηλη θέσι.

Όσο για την ήθική, έβλεπε τη ζωή από τη σοβαρή πλευρά και έτσι δεν της ήταν δύσκολο να ζήσει με αξιοπρέπεια. Άν και μη κρή περιμένε τη μεγάλη αγάπη.

Άργότερα, την είχε βρή αυτή τη μεγάλη, την ώραια αγάπη κι' από τότε είχε σταματήσει στη νεανική καρδιά της κάθε ανησυχία. Όλα της τα ιδανικά, όλοι της οι πόθοι, όλες της οι ελπίδες, είχαν συγκεντρωθεί στο Χάρση. Δεν της είχε δοθεί αφορμή να παλέψει αυτός τώρα, να στενωχωρηθεί. Γι' αυτήν αυτό δε μπορούσε να επιμείνει άλλο και τώρα. Σταμάτησε τη συζήτηση. Την άλλη στιγμή όμως, ο πατέρας της, της έκανε μια έρωτική που την έβαλε σε καινούργιες ανησυχίες.

— ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΕΡΩΤΗΣΗ

— Δε μου λές, έκανε εσθνικά ο Λύρτικας, γελαστός, αλλάζοντας

τόνο και ύφος. Δε μου λές, Τερέζα... μήπως να είχες να καλέσεις τίποτε γνωστού σου, φίλους... τέλος πάντων, άτομα που σ' ενδιέφεραν, στη δεξίωσι μας;

— Όχι, αποκρίθηκε δύσθυμα η κοπέλλα.

— Άσε τα νευράκια και πές μου.

— Πατέρα, σου είπα όχι. Δεν ενδιαφέρομαι...

— Ο Λύρτικας τη διέκοψε:

— Έγώ πάντως φρόντισα να καλέσω και νεοαία, για να διασκεδάσεις. Στην αρχή έλεγα να κάνω μια δεξίωσι σοδορή. Μια όμως και είσατε και σεις σπίτι φέτος...

— Τέλος αποφάσισα να καλέσω και νεοαία... Δε μου λές, ένα Κώστα Δερβάνη, τον ξέρεις;

— Όχι, αποκρίθηκε με ειλικρίνεια η Τερέζα.

— Δεν τον έχεις δη ποτέ;

— Όχι, μπαμπά τί είναι αυτός;

— Μηχανικός... στο προσωπικό της εταιρίας μας. Ένα καλό παιδί...

— Ένα Χαρίλαο Γέρακα τον ξέρεις;

— Η καρδιά της κοπέλλας σταμάτησε. Με μιάς υποψιάστηκε πως ο πατέρας της κάπου ήθελε να καταλήξει. Ωστόσο, διατήρησε την ψυχραιμία της.

— Δεν τον ξέρω, αποκρίθηκε χωρίς να κυττάει τον πατέρα της στα μάτια.

— Είναι φίλοι, γι' αυτό, μουρμούρισε ο Λύρτικας.

Και την άλλη στιγμή σκόωθηκε.

— Λοιπόν, κύτα να κοιμηθείς καλά, να είσαι χαρούμενη κι' όμορφη αύριο στη δεξίωσι μας.

Και μ' αυτά τα λόγια σταμάτησε τη συζήτηση.

Η ΔΕΞΙΩΣΗ

Είχε βρέξει λιγάκι το πρωί κι' ο άερας είχε δροσίσει. Θάλεγε κανείς, πρωτοβρόχια κίολας από το τέλος του Αυγούστου. Τα παρμπουάρ του αεροπλανικού διαμερίσματος ήταν όλα θρόνα, τα φώτα όλα ανάμεινα. Μέσα στις πολυτελείς αίθουσες, κόσμος, κομψός, χαρούμενος, πηγαίνονερόταν και διασκεδάσε. Η νεοαία το είχε στήσει στο χορό. Οι ηλικιωμένοι κουβεντιάσαν. Σε μια αίθουσα, κάμποσοι μεσόκοποι χατόπαζαν. Υπήρχε θέσι για όλα τα γούστα.

Η Νόρα μπαίνόβγαίνε στα σαλόνια, νευρικά στο ποτέ, πολυάσχολη, λαχανιασμένη...

Θάλεγε κανείς πως απ' αυτή

τη δεξίωσι κρέμονταν οι τύχες της ανθρωπότητας.

Η Σούλα, η υπηρέτρια, είχε τον ίδιο έκνευρισμό κοντά στην κυρία της. Η Νόρα την είχε κυριολεκτικά τρελλάνει μέρες ολόκληρες τώρα.

— Όχι, αποκρίθηκε δύσθυμα η κοπέλλα.

— Άσε τα νευράκια και πές μου.

— Πατέρα, σου είπα όχι. Δεν ενδιαφέρομαι...

— Ο Λύρτικας τη διέκοψε:

— Έγώ πάντως φρόντισα να καλέσω και νεοαία, για να διασκεδάσεις. Στην αρχή έλεγα να κάνω μια δεξίωσι σοδορή. Μια όμως και είσατε και σεις σπίτι φέτος...

— Τέλος αποφάσισα να καλέσω και νεοαία... Δε μου λές, ένα Κώστα Δερβάνη, τον ξέρεις;

— Όχι, αποκρίθηκε με ειλικρίνεια η Τερέζα.

— Δεν τον έχεις δη ποτέ;

— Όχι, μπαμπά τί είναι αυτός;

— Μηχανικός... στο προσωπικό της εταιρίας μας. Ένα καλό παιδί...

— Ένα Χαρίλαο Γέρακα τον ξέρεις;

— Η καρδιά της κοπέλλας σταμάτησε. Με μιάς υποψιάστηκε πως ο πατέρας της κάπου ήθελε να καταλήξει. Ωστόσο, διατήρησε την ψυχραιμία της.

— Δεν τον ξέρω, αποκρίθηκε χωρίς να κυττάει τον πατέρα της στα μάτια.

— Είναι φίλοι, γι' αυτό, μουρμούρισε ο Λύρτικας.

Και την άλλη στιγμή σκόωθηκε.

— Λοιπόν, κύτα να κοιμηθείς καλά, να είσαι χαρούμενη κι' όμορφη αύριο στη δεξίωσι μας.

Και μ' αυτά τα λόγια σταμάτησε τη συζήτηση.

— Ο Λύρτικας τη διέκοψε:

— Έγώ πάντως φρόντισα να καλέσω και νεοαία, για να διασκεδάσεις. Στην αρχή έλεγα να κάνω μια δεξίωσι σοδορή. Μια όμως και είσατε και σεις σπίτι φέτος...

— Τέλος αποφάσισα να καλέσω και νεοαία... Δε μου λές, ένα Κώστα Δερβάνη, τον ξέρεις;

— Όχι, αποκρίθηκε με ειλικρίνεια η Τερέζα.

— Δεν τον έχεις δη ποτέ;

— Όχι, μπαμπά τί είναι αυτός;

— Μηχανικός... στο προσωπικό της εταιρίας μας. Ένα καλό παιδί...

— Ένα Χαρίλαο Γέρακα τον ξέρεις;

— Η καρδιά της κοπέλλας σταμάτησε. Με μιάς υποψιάστηκε πως ο πατέρας της κάπου ήθελε να καταλήξει. Ωστόσο, διατήρησε την ψυχραιμία της.

— Δεν τον ξέρω, αποκρίθηκε χωρίς να κυττάει τον πατέρα της στα μάτια.

— Είναι φίλοι, γι' αυτό, μουρμούρισε ο Λύρτικας.

Και την άλλη στιγμή σκόωθηκε.

— Λοιπόν, κύτα να κοιμηθείς καλά, να είσαι χαρούμενη κι' όμορφη αύριο στη δεξίωσι μας.

Και μ' αυτά τα λόγια σταμάτησε τη συζήτηση.

— Ο Λύρτικας τη διέκοψε:

— Έγώ πάντως φρόντισα να καλέσω και νεοαία, για να διασκεδάσεις. Στην αρχή έλεγα να κάνω μια δεξίωσι σοδορή. Μια όμως και είσατε και σεις σπίτι φέτος...

— Τέλος αποφάσισα να καλέσω και νεοαία... Δε μου λές, ένα Κώστα Δερβάνη, τον ξέρεις;

— Όχι, αποκρίθηκε με ειλικρίνεια η Τερέζα.

— Δεν τον έχεις δη ποτέ;

— Όχι, μπαμπά τί είναι αυτός;

— Μηχανικός... στο προσωπικό της εταιρίας μας. Ένα καλό παιδί...

— Ένα Χαρίλαο Γέρακα τον ξέρεις;

— Η καρδιά της κοπέλλας σταμάτησε. Με μιάς υποψιάστηκε πως ο πατέρας της κάπου ήθελε να καταλήξει. Ωστόσο, διατήρησε την ψυχραιμία της.

— Δεν τον ξέρω, αποκρίθηκε χωρίς να κυττάει τον πατέρα της στα μάτια.

— Είναι φίλοι, γι' αυτό, μουρμούρισε ο Λύρτικας.

Και την άλλη στιγμή σκόωθηκε.

— Λοιπόν, κύτα να κοιμηθείς καλά, να είσαι χαρούμενη κι' όμορφη αύριο στη δεξίωσι μας.

Και μ' αυτά τα λόγια σταμάτησε τη συζήτηση.

— Ο Λύρτικας τη διέκοψε:

— Έγώ πάντως φρόντισα να καλέσω και νεοαία, για να διασκεδάσεις. Στην αρχή έλεγα να κάνω μια δεξίωσι σοδορή. Μια όμως και είσατε και σεις σπίτι φέτος...

— Τέλος αποφάσισα να καλέσω και νεοαία... Δε μου λές, ένα Κώστα Δερβάνη, τον ξέρεις;

— Όχι, αποκρίθηκε με ειλικρίνεια η Τερέζα.

— Δεν τον έχεις δη ποτέ;

— Όχι, μπαμπά τί είναι αυτός;

— Μηχανικός... στο προσωπικό της εταιρίας μας. Ένα καλό παιδί...

— Ένα Χαρίλαο Γέρακα τον ξέρεις;

Επίκαιροι Θίχοι

ΨΥΧΡΑ ΚΙ' ΑΝΑΠΟΔΑ

Στη μεγάλη την ακρίβεια της ζωής μας της μοιραίας, την έβλεπε ο κόσμος με κατενυγμένο κρέας, όμως άρχισε κι' εκείνο να τραβιέται προς την Κίνα κι' η τιμή του, κατ' ανάγκη, ακριβαίνει στην Αθήνα...

★

Δηλαδή, κι' αυτό το κρέας, το φτηνό για κάθε τσέπη, στο άγνωση του ύψους άρχισα και διαπρέπει και θα δοίμε, σύν τω χρόνω, με περιλυσή ματιά, πως και τό... κατενυγμένο είναι «λαύρα κι'... φωτιά»!

ΠΟΛΕΜΟΣ ΝΕΥΡΩΝ

Αναφέρεται επισήμως από την Στατιστική, ότι η κίνηση ηνέστη ή κυκλοφοριακή γιατί οι κάτοχοι δικύκλων ανεβαίνουν συνεχώς και συντόμως θα μας πηξή των δικύκλων ο τροχός...

★

Ήγουν οι μοτοσυκλέτες κάνουν θραύσι όσο πάνε και τα νεύρα μας άρχισαν να κλονίζονται και να σπάνε κι' ασφαλώς, κατόπιν τούτου, σοβαροί συντρέχουν λόγοι επειγόντως κι' εσπευσμένως ν' αυξηθούν κι' οι... φρενολόγοι!

ΠΑΘΗΜΑ ΚΑΙ ΜΑΘΗΜΑ

Μολονότι διαθέτει τόσους κλέφτες ή Έλλάς, ήρθε κι' από την Συρία διεθνή πορτοφολά, που την άραξε σε στάσεις αστικών λεωφορείων και ξετίναξε πληθώραν θυλακίων εγγυωρίων...

★

Άλλ' ή επιχείρησι του κι' η πολλή του βουλμία διεκόπη, αιφνιδιασ, από την αστυνομία κι' εδιδάχθη κι' εκείνος κι' οι συνάδελφοι του... Σύροι, ότι ο Νόμος, εδώ πέρα, χειροδέμιον σε... σύρει!

ΚΟΥΒΕΝΤΑ ΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ...

Περί βαγονιών—ψυγίων λόγος γίνεται και πάλι κι' η συζήτηση ή μια διαδέχεται την άλλη, γιατί πρέπει, λέει, εν τάχει να βροθούνε τα βαγόνια, που δυσεύρετα περίπου έχουν γίνει από χρόνια...

★

Ανσυχώς, όμως, και τώρα τα βαγόνια αυτά τα έρωμα δεν υπάρχει πιθανότης για να φτάσουν στο... τέωμα, αλλά μόνον ή κουβέντα ή ξαναπαταθή και το θέμα των ψυγίων στα... νυγία θα τεθή!

ΕΠΟΜΕΝΟΝ...

Γηραιά συνταξιούχος και όνόματι Έλένη, που ζητούσε με το λούσο τους πλησίον να τρελλάνη περιδέραιοι αξίας ανυπόθητο εκμενύσε και με σπάνια διαμάντια τον λαμό της έκδομύσε...

★

Άλλά στο λεωφορείο ξάφνου έκαναν φτερά του λαμού της τα στολίδια τ' ακριβή κι' αστραφτερά και κοντεύει, ώριμμένος, να κλαπάρη απ' τον καυμό της, γιατί ή λάμψις του λαμού της την έπηρε στο...λαμό της!

ΖΗΛΟΣ... ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟΣ

Είδε ο κόσμος, τελευταίως, στην είδησιογραφία, ότι φόρους βαρυτάτους δίνει ή Δωρον ή Σοφία κι' απειλείται με κυρώσεις απ' τα διάφορα ταμεία, αν τυχόν δεν τους πληρώση στην τακτή την προθεσίμια...

★

Δηλαδή ή μεγάλη «βόμβα» της σαγήνης και του «σέξ» κινδυνεύει με λαχτάρας και γόνιμα να μπλέξει κι' ασφαλώς θα γίνη μάχη στών έρωτων να γραφεία γιατί όλοι θα γυρεύουν να... γυνώσουν την Σοφία!

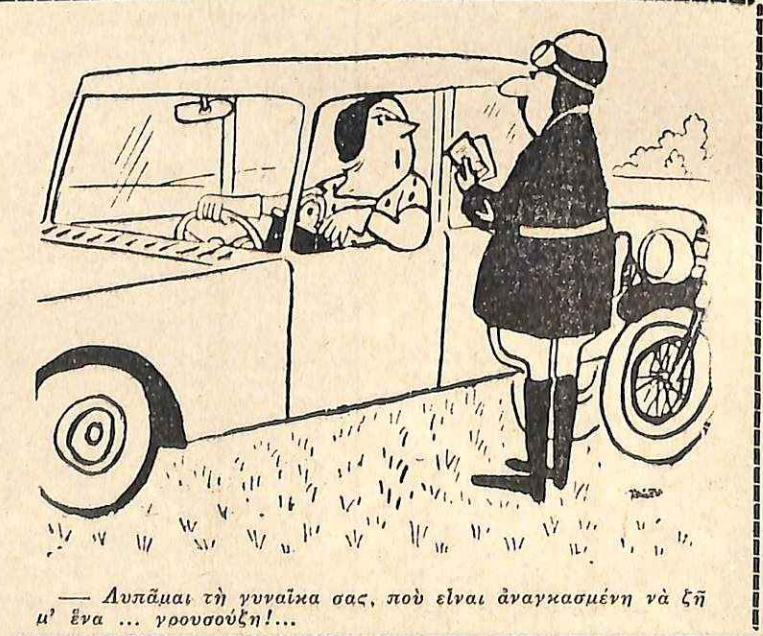
ΣΟΒΑΡΕΣ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

Στόν «Όργανισμόν Διμένος» άπεργίες άπειλούνται, γιατί υπάλληλοι κι' εργάτες συνεχώς παραπελούνται κι' όλα τα αίτηματά τους, τα δικαιολογημένα, κινδυνεύουν, έννοείται, να γυνώσουν...

★

Άπεργίαν διαρκείας ή κηρύζουν επομένως, γιατί μ' όλο που δουλεύουν είς... «Όργανισμόν Διμένος», παρατείνεται άέναντα ο μεγάλος πωσμός τους κι' εξαντλείται επικινδύνως ο φωτός... όργάνισμός τους!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— Δυσπαια τη γυναίκα σας, που είναι αναγκασμένη να ζή μ' ένα ... γροσουζή!...

Στρατής Κριτάκης, σιδηροδρομικός. Ο γαμπρός που τής είχε διαλέξει ο πατέρας της.

Ήταν ένας άντρας τὸ λιγώτερο σαράντα χρόνων, μάλλον κοντός, μάλλον παχύς, με τετράγωνους ώμους καὶ τετράγωνο πρόσωπο, βαρύνου, μελαγχρὺν, ἀγέλαστο.

Κάθως τῆς ἔδωσε τὸ χέρι, τὰ μάτια του, μικρά, δαμάσκηνα, διαπεραστικά, φάνηκαν ἀνὰ στιγμήν νὰ τὴν ἐξετάζουν μὲ περιέργεια. Τὰ χείλη του, ὁμως, δὲν χαμογέλασαν καθόλου. Μάλλον ἀπότομα, σὰν νὰ ἐκτελοῦσε κάποιο χρέος τῆς ρώτης μονάχα:

— Χορεύετε, δεσποινίς;
— Ἡ πρώτη σκέψις τῆς Τερέζας ἦταν ν' ἀρνῆσθαι, νὰ φωνάξῃ θυμωμένη: «Ὀχι!»

Δὲν τόλμησε νὰ τὸ κάνει. Τὰ μάτια τοῦ πατέρα τῆς τὴν στυλωμένα αὐστηρά, σχεδὸν ἀπειλητικά, ἀπάνω τῆς. Κι' ἡ κοπέλλα ἀπέφυγε τὴν ἀγκαλιά αὐτοῦ τοῦ ἀντιπαθητικοῦ ἀντρα, πνίγοντας ἕνα στεναγμό.

Ὁ Στρατὴς χόρευε ὅσο ἀσχημα μποροῦσε κανεὶς νὰ φανταστῇ βλέποντας τὸ σουλούπι του. Οἱ κινήσεις του ἦταν ἀπότομες, κοφτές, στεγνές. Θάλεγε κανεὶς πὼς ἐκτελοῦσε στρατιωτικὰ γυμνάσια κι' ὄχι χορό. Κάθε τόσο τὴν πατούσε καὶ δὲν ἔβλεπε αὐτὸ, ἀλλὰ κάθε φορά πὺν τὴν πατούσε, σταματοῦσε τὸ χορὸ καὶ τὴν ἀγριοκίτταζε, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τῆς ὑποδείξῃ πὼς αὐτὴ ἔσται.

Ἡ Τερέζα ἦταν ἐξω φρενών. Δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ σταματήσει ὁ χορὸς, γιὰ νὰ τοῦ γυρίσῃ τὴν πλάτη. Μόλις σταμάτησε, ὁμως, ἡ μουσική, ὁ Στρατὴς τῆς κράτησε τὸ χέρι.

Ήταν τόσο ἀναπάντεχο, πὺν ἡ κοπέλλα τάχα.

— Ἐλάτε νὰ καθήσουμε! τῆς εἶπε μὲ τὸ ἀγέλαστο ὕφος του.

Καὶ τὴν παρέσυρε σχεδὸν μὲ τὸ στασιὸν σὲ μιὰν ἀκρὴ, ὅπου κάθησαν κι' οἱ δύο τους.

ΣΤΡΑΤΗΣ ΚΡΙΤΑΚΗΣ

— Δεσποινίς, τῆς εἶπε ἀμέσως ὁ σιδηροδρομικός, τὸ ξέρετε πὼς εἶσα πολλὴ ὁμορφὴ;

— Ἄν δὲ νευρίαζέ ἡ Τερέζα, θὰ γέλοσε. Τόσο ἀπότομο ἦταν τὸ ὕφος του καὶ τόσο ἀντίθετο μὲ τὰ λόγια του, πὺν ὑποτίθεται πὼς ἔπρεπε νὰ εἶναι φιλοφρόνημα.

— Βρίσκετε; τὸν ρώτησε ἄθελά της ἐρωτικά.

— Δὲν εἶναι ἀτομική μου γνώμη μόνον, ἀποκρίθηκε ὁ Στρατὴς. Ὅλοι σὰς λένε πολλὴ ὁμορφὴ κι' εἰμαι εὐτυχὴς πὺν μοῦ δόθηκε ἡ ευκαιρία νὰ τὸ διαπιστώσω.

— Καλωσύνη σας...

— Ὅα θέλατε νὰ γίνετε γυναίκα μου;

Αὐτὴ τῇ φορὰ δὲ βάσταξε ἡ κοπέλλα. Τὸν κῦτταξε γιὰ μιὰ στιγμή τρομαγμένη, ἔπειτα ἐξέσπασε σὲ γέλια. Δὲν ἦταν τύπος πὺν γελοῦσε πολλὴ, σὰν τὴ Βάντα, ἄς ποῦμε. Κι' ὁμως ἦλθε τόσο ξεκαρφωτὴ ἡ πρότασις, πὺν τὰ γέλια τῆς ἐξέσπασαν αὐθόρμητα.

— Σὰς φάνηκε γελοία ἡ πρότασις; τῆς ρώτησε, στυλιδωντάς τήν μὲ τὰ μικρά, γυαλιστερά ματάκια του, πεπαισμένος.

— Μὲ συγχωρεῖτε, τραύλισε ἡ Τερέζα, προσπαθώντας νὰ σοβαρευτῇ. Δὲ τὸ θέλω πὺν γελοῦμαι, ἀλλὰ μοῦ φάνηκε τόσο ἀπότομο...
— Τί σημασία ἔχει; Ἡ οὐσία μένει, καὶ περιμένω τὴν ἀπάντησί σας.

— Ἀποκλείεται!

Γρήγορον, αὐθόρμητον, ἦλθε ἡ λέξις στὰ χείλη τῆς.

Εἶδε τὸ πρόσωπό του νὰ σκοτεινιάζῃ τὴ φυσιογνωμία του νὰ σκληραίνει.

— Γιατί;

— Ἡ ἐρώτησί σου ἦρε κοφτὴ.

— Ἡ Τερέζα στριφογύρισε τὰ χέ-

ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΜΙΑ ΓΛΩΣΣΑ ΜΕΣΑ ΣΕ 16 ΩΡΕΣ

Ἡ φωτογραφία αὐτὴ πᾶρθηκε σὲ μιὰ σχολὴ τοῦ Λονδίνου, ὅπου, ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ διευθυνόντες, μπορεῖ κανεὶς νὰ μάθῃ μιὰ ξένη γλῶσσα μέσα σὲ... 16 ὥρες. Τὸ ἐξαιρετικὸν σύστημα αὐτὸ χρονικὸ διάστημα ὀφείλεται στὸ εἰδικὸ, ταχὺ καὶ ἀπλοποιημένον συγχρόνως σύστημα, πὺν χρησιμοποιεῖ ἡ σχολή. Κάθε μαθητὴς ἐγκαθίσταται σ' ἕνα θαλαμίσκο, ἀπομονωμένον ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ ἔχει μπροστά του ἕνα μαγνητόφωνο, πὺν τοῦ μεταδίδει τὴς φράσεις, τὴς ὁποῖες ὁ μαθητὴς πρέπει νὰ ἐπαναλάβῃ. Ἐνὰς καθηγητὴς παρακολουθεῖ ὅλους συγχρόνως τοὺς μαθητὰς, σημειώνει τὰ λάθη του καὶ τοὺς λέει ποῖες φράσεις πρέπει νὰ ἐπαναλάβουν. Ἡ μέθοδος ἐξασφαλίζει μιὰ αὐτοσυγκέντρωσι τοῦ μαθητοῦ καὶ τοῦ ἐπιτρέπει ἔτσι νὰ μάθῃ μιὰ γλῶσσα ὑπερὰ ἀπὸ ὀκτώσκαλα 16 ὥρων.

ρια τῆς, σαστισμένη, στενωχωρὴ μὲν. Ὅα ἤθελε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ, νὰ τοῦ πῇ τὴν ἀλήθεια. Τὸ ἤξερε, ὁμως, πὼς ἦταν ἀδύνατον. Τὸ ἤξερε πὼς δὲ μποροῦσε, σ' ἕναν ἄντρα πὺν βλεπε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ τῆς, ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδιά της, νὰ πῇ ὅτι ἀγαπᾷ ἄλλον. Κι' ἂν τοῦλεγε ἀκόμα, δὲν θάκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ θυμώσει τὸν πατέρα τῆς.

— Σὰς παρακαλῶ, τοῦ ἀποκρίθηκε μ' ἕνα γενικὸν χαμόγελο. Μὴν ἐπιμένετε...

— Πολὺ καλὰ! ἔκανε αὐτὸς μὲ ὕφος ἀδιτάπειστο. Πάντως, νὰ ξέρετε πὼς θὰ ἦταν τιμὴ σας καὶ συμφῆρον σας νὰ γίνετε γυναίκα μου. Ἰσως νὰ μὴν ξέρετε ποῖος εἰμαι... Τ' ὄνομά μου εἶναι πάντως γνωστὸ. Ὁ πατέρας σας ἐξ ἄλλου θὰ σὰς κατατοπίσῃ.

Ἡ Τερέζα σούφρωσε τὰ φρύδια τῆς. Τὸ ὕφος του τώρα τῇ χτυποῦσε στὰ νεύρα.

— Κύριέ μου, τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ ἀξιοπρέπεια, δὲν διανοήθηκα νὰ ὑποτιμῶσά τὴν ἀξία σας. Τὸ μόνο πὺνγω δικαίωμα νὰ πῶ, εἶναι ὅτι δὲ μπορῶ νὰ δεῖθῃ τὴν πρότασί σας.

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια σκηκώθηκε καὶ τὸν ἀφίσε σκεῖλον, στὴ θέσι του.

Στὴν ἀκρὴ εἶνε γελασμένη, εἶνε πᾶρε τὸ πρᾶγμα στ' ἀστέια. Τώρα ἔτρεμε ὁλόκληρη. Κι' ὅταν, τὴν ἄλλη στιγμὴ εἶδε τὴ Βάντα νὰ χορεύῃ μὲ τὸ Μίμη Τσῶκο, ἄρχισε νὰ καταλαβαίνει.

— Γι' αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ κάνει τὴ δεξίωσι ὁ πατέρας. Γιὰ νὰ μὰς φέρῃ σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἄντρες, πὺν διαλέξε γιὰ μὰς, σκέφτηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ Τερέζα.

Κλεφτὰ, ἀπάνω ἀπὸ τὸν ὄμο-

τοῦ καθαρλιέρου τῆς, ἡ Βάντα τῆς ἔκανε ἕνα κωμικὸ μορφασμό. Ἡ Τερέζα, ὁμως, δὲν εἶχε διαθέσι νὰ γελάσῃ. Τώρα ἀρχίζε ν' ἀνησυχῇ.

— Ὅταν τελειώσε τὸ χορὸ τῆς ἡ Βάντα, ἦρθε κοντὰ τῆς.

— Τὸν εἶδες; Τὸ ὑποψιάζομαι...

— Τοὺς ἔλασε καὶ τοὺς δύο ὑποψήφους, ἀποκρίθηκε μὲ στενωχώρια ἡ μεγάλη.

Ἡ Βάντα σκίωσε τοὺς ὤμους τῆς:

— Δὲ βαρύνεσαι...

— Ἐσένα δὲ σὲ νοιάζει. Βάντα, ἔγωγ ὁμως προτιμῶ νὰ πεθάνω παρὰ νὰ πάρω αὐτὸν τὸν Στρατὴ Κριτάκη.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, παρὰ νὰ πάρω τὸ Μίμη Τσῶκο... Εἶδες τὸν Κώστα Δεβάντη; Ἐνα τέτοιον ἄντρα θὰ μποροῦσα νὰ τὸν ἀγαπήσω... Νὰ τὸν! Ἐρχεται... Εἶναι ἡ τρίτη φορὰ πὺν μὲ χορεύει... Δὲ θὰ ξεφύγῃ, θὰ τὸν ἐρωτεύθῃ.

Κῦτταξε ἡ Τερέζα μὲ συμπάθεια τὴν ἀδελφὴ τῆς, πὺν χόρευε τώρα μὲ τὸν Κώστα.

Ἡ καρδιά τῆς πλημμύρισε ἀγάπη γιὰ τὴ μικρή:

— Ἀδελφούλα! Ὅταν ἀγαπήσῃς κι' ἐσύ τότε θὰ καταλάβῃς τί θὰ πῇ εὐτυχία, ἀλλὰ καὶ μαρτύριο.

Ξαφνικὰ τῆς ἦρθε νὰ κλάψῃ. Ἐκεῖ μέσα στὸν κόσμον, μέσα στὸν πλῆθος τοῦ σπιτιοῦ τῆς, μέσῃ σὲ μιὰ φαινομενικὴ εὐτυχία, πὺν τὴ ζήλευσαν τόσοι καὶ τόσοι, ἀισθάνθηκε μόνη, καὶ φτωχή.

— Δυὸ ἀνθρώπους μοιάξα ἔχω στὸν κόσμον: τὸ Χάρη καὶ τὴ Βάντα. Ὁ Χάρης ὁμως δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ περιφρονῇ τὴ γνώμη τοῦ πατέρα μου... Ἡ φτώχεια τὸν κάνει σκλάβο. Κι' ἡ Βάν-

τα, εἶναι ἕνα μικρὸ κοριτσάκι. πὺν δὲ θὰ τολμήσῃ ποτὲ νὰ ἐναντιωθῇ στὴ θέλησι τοῦ πατέρα...

— Δεσποινίς, χορεύετε;

Ἡ ἐπιτακτικὴ φωνὴ τοῦ Στρατῆ, τὴν ζήτησε. Σαστισμένη ἄρχισε πάλι τὸ χορὸ μαζί του. Ὅλη τῆς ἡ ὕπαρξι τὸν ἀπαιθούσε. Κι' ὁμως, ἠδυνώντας τὰ μάτια τοῦ πατέρα τῆς κορφομένη ἀπάνω τῆς, χόρευε. Τὰ μάτια του εἶχαν μιὰ σκοτεινὴ λάμψι, πὺν τὴ φοβίσε. Πρῶτὴ φορὰ κατάλαβε πὼς φοβόταν τὸν πατέρα τῆς. Πρῶτὴ φορὰ, καθὼς τὸν εἶδε φαινομενικὰ γελαστό, εὐθυμο, νὰ τὴν παρακολουθεῖ, ἐνῶσε μιὰ ἀνατριχίλα σ' ὅλο τὴς τὸ κορμί.

— Εἶναι ἱκανὸς γιὰ ὅλα, συλλογίστηκε. Εἶναι ἱκανὸς γιὰ κάθε τί.

Βάσταξε κάμψη ὥρα αὐτὸς ὁ πανικὸς μέσα στὴν καρδιά τῆς. Ἐπειτα σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς μὲ ὑπερψόφει.

— Κι' ὁμως, ἡ ἀγάπη μου θὰ νικήσῃ, πρόφερε μέσα τῆς. Ὅα νικήσῃ, ἐπειδὴ εἶναι ὁμορφὴ καὶ δίκαια. Δὲν πρέπει νὰ φοβῶμαι. Πρέπει νὰ μαι εὐτυχισμένη, νὰ πιστεύω στὴν εὐτυχία.

Ἀπὸ κείνη τὴν ὥρα, σὰν νὰ φύγε κάποιο βάρος ἀπὸ τὴν ψυχὴ τῆς. Κι' ἡ ἴδια δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί συνέβη μέσα τῆς.

Ἀλλὰ, ἐστὶ ξαφνικὰ σὰν ν' ἄλλαξαν ὅλα. Εἶνε πᾶρε τὴν ἀπόφασιν, πὼς τίποτε δὲ θὰ τὴν ἔκανε νὰ ὑπαχωρήσῃ. Εἶνε πᾶρε τὴν ἀπόφασιν, πὼς ἡ ἀγάπη τῆς θὰ νικήσῃ μὲ κάθε ὑπόσιν. Κι' ἀπὸ κείνη τὴν στιγμὴ ὅλα τῆς φάνηκαν πῶς εὐχάριστα, πῶς βολικά.

Πέρασε τὴ βραδυὰ χορεύοντας πολλές φορὲς μὲ τὸν Κριτάκη, πὺν τὸ εἶνε βάλεϊ πείσμα νὰ τῆς ἐπιβάλῃ τὴν παρουσίαν του. Δὲ τῆς χαμογελοῦσε, δὲν ἤξερε νὰ τῆς ἐξοτλήσῃ τὴν καρδιά. Ἦθελε νὰ τὴν κατακτείνῃ μὲ τρόπο ἐπιβλητικό, ἀπότομο, νὰ τὴν ἐπιπλάσῃ μὲ τὰ πλοῦτῃ του καὶ μὲ τὴν ἀξία του. Κάθε φορὰ πὺν χόρευαν μαζί, τῆς παρουσίαζε καὶ μιὰ ἀλλή φάσι τοῦ ἑαυτοῦ του. Τὴ μιὰ φορὰ τῆς ἔλεγε νὰ τὴν βιομηχανία του, γιὰ τὰ πλοῦτῃ του, τὴν ἄλλη γιὰ τὴν ὑπόληψιν πὺν τοῦ εἶχαν στοὺς συναδελφικούς κύκλους, τὴν ἄλλη γιὰ τὰ ταξίδια του. Ἦταν κοσμογυρισμένος καὶ καμάρωνε πὺν εἶχε δὴ πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου. Ἐκεῖνον πὺν δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ, ὁμως, ἦταν, πὼς τὰ εἶδε δὴ ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη μόνον μὲ τὰ μάτια του. Ὅτῃ μιὰ λέξι τὸν δὲν προδίδε πὼς πίσω ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ τοὺς τοίχους καθε πολιτείας εἶχε δὴ κατὰ περισσώτερον, κατὰ πὺν θὰ φανέρωνε κάποια ψυχὴ. Τὸν ἀκούσε ἡ Τερέζα αἰμυλητῇ, μὲ γέλιον σφιχτὰ. Μὲ κάθε τρόπο ἤθελε νὰ τὸν ἀπογοητεύσῃ, νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ πὼς ματαίοντο. Ἐκεῖνος ὁμως ἐπέμενε. Ἀπὸ τὸ σουλούπι του, ἀπὸ τὰ τετράγωνα σαγόνι του, ἀπὸ τὰ γυαλιστερά του μάτια, φαινόταν τύπος ἐπιμόνος, πεισματικός. Καὶ ὅσο περισσώτερον τὸν γινώριζε ἡ Τερέζα, τόσο περισσώτερον τὸν ἀποστρεφτόταν.

Ὅταν τελειώσε ἐπὶ τέλος ἡ δεξίωσι, ἄντασε μὲ ἀνακούφισιν. Ὅτε καὶ τῆς εἶχε δοθῇ ἡ ευκαιρία νὰ ξαναχορεύῃ ἢ νὰ ξανακινήσῃ μὲ τὸν ἀγαπημένο τῆς.

Τὰ μάτια τοῦ πατέρα τῆς τὴν παρακολουθοῦσαν ἀδιάκοπα. Τὴν ἐμπόδιζαν κάθε φορὰ, πὺν μὲ στρατηγικὰ σχέδια, προσπαθούσε νὰ πᾶν κοντὰ στὸ Χάρη. Ἐστὶ, μόνον τὴ στιγμὴ πὺν φεύγαν πᾶς οἱ ξένοι, καὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους, πᾶς καὶ αὐτὸς κοντὰ τῆς, τῆς ἐσφίξε τὸ χέρι. Δίπλα τῆς στεκόταν ὁ πατέρας τῆς.

— Εὐχαριστῶ πολύ, πρόφερε ὁ Χάρης, ὅσο πῶς τυπικὰ μποροῦσε.

Ὁ Λύρτικας γέλασε καλὸβόλα (ὑπερβολικὰ καλὸβόλα, κατὰ τὴν κρίσι τῆς κόρης του).

— Γι' ἐυχαριστεῖς, παιδί μου; Δικὴ μας εὐχαριστία. Χωρὶς νεολογία, τί θὰ κάναμε; Ἐ, Τερέζα;

Κατάλαβε ἡ κοπέλλα πὼς κοκκινίζει καὶ γύρισε ἄλλοτὸ πρὸς σὺν τῆς. Τὸ χέρι τοῦ ἀγαπημένου τῆς ἦταν παγωμένο. Σίγουρον αὐτὴ ἡ βραδυὰ ἦταν καὶ γιὰ κείνον ἀληθινὸ μαρτύριο.

ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ ΕΠΙΘΕΣΙ

Τὴν ἐπομένη κίχλας ἐδεῖξε ὁ Λύρτικας τὴς πρόθεσιν του. Κἀλέσε καὶ τὴς δύο τοὺς κόρες στὸ γραφεῖο κι' ἄρχισε, πολλὴ γελαστός:

— Λοιπόν, ξεκουραστήκατε, ἔ; Μποροῦμε τώρα νὰ μιλήσουμε. Οἱ δύο γαμπροὶ πὺν σὰς προσεγγίζονται ἀπόλυτα σύμφωνα. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ πῇτε μιὰ λέξι, γιὰ νὰ ἀναγγελοῦμε τοὺς ἀρραβῶνες.

— Γύρισε πρῶτα τὴν μικρὴ του τὴν κόρη:

— Βάντα, ὁ Μίμη Τσῶκος ἐπιμένει στὴν πρότασί του. Τοῦ ὑποσχέθηκα, ὅτι σήμερον θὰ τὴν ὀριστικὴν σου ἀπάντησι. Τὴ δική μου τὴν ἔχει ἀπὸ προχθές. Λοιπόν; Συμφωνεῖς, βέβαια!...

Δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως ἡ κοπέλλα. Τὰ δροσερά τῆς μάγουλα ἔγιναν φωτιά, τὰ βλέφαρά τῆς φτερούγιασαν:

— Μπαμπά... δὲν... δὲν ξέρω...

— Ὅχι... Δὲ μ' ἀρέσει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

Ὁ Λύρτικας σούφρωσε τὰ φρύδια του:

— Ὁ ἀρχισὴς τώρα καὶ σύ;...

Τὴ κουταμάρα εἶναι αὐτὴ:

— Μπαμπά... Ὅθελω ν' ἀγαπήσω... Δὲ θέλω νὰ παντρευτῶ ἔτσι...

Ν' ἀγαπήσῃς; κοροῖδεψε ὁ Χρόνης... Ἀγάπη... Λέξι, πὺν τὴ συναντοῦσε κανεὶς στὰ μικρὰ μουσικά τῶν γιγιάδων μας... Κουτορνίβι! Δὲ λὲς δόξα σοὶ ὁ Θεός, πὺν δὲ ξεμυαλιστῆκες μὲ κανένα; Ἡ καρδιά σου εἶναι ἐλευθερὴ, θὰ τὸν ἀγαπήσῃς ὅταν θὰ γίνῃ ἄντρας σου. Καί, στὸ κατὰ κράτος, δὲν εἶναι ἀπαράιτητὸ νὰ τὸν ἀγαπήσῃς...

— Ἐστὶ, πατέρα; φώναξε ἡ Τερέζα μὲ πάθος.

Ὁ Λύρτικας τὴν ἀποτῆρε:

— Δὲν πρόκειται τώρα γιὰ σένα...

— Κι' ὁμως, σὲ ρωτῶ, πατέρα; Ἐσύ, ὅταν παντρευτῆσαι, δὲν ἀγαποῦσῃς τὴ μιὰ; Ἐγὼ ἀκούω πὼς παντρευτῆκατε ἀπὸ ἀγάπην...

— Ἐγὼ, ὅταν παντρευτῆκα, ἀποκρίθηκε ὁ πατέρας Βαρνά, δὲν ἦμουν ὁ Χρόνης Λύρτικας, ὁ δημιουργὸς τοῦ ἀνθρώπου... Ἀλλὰ ὑπόθεσις αὐτὴ, Κάθε κατὰστασι εἶναι διαφορετικὴ, κάθε ἐποχὴ ἔχει τὰ δικά της καὶ κάθε ἀνθρώπος τὰ δικά του.

— Κάθε ἀνθρώπος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κανονίξῃ τὴ ζωὴ του! πῆταξε ἡ Βάντα, ἐνθαρρυνμένη ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ τῆς.

— Σαχλαμάρες! Τί ξέρετε ἐσεῖς τὰ κουτοκόριττα; Ἐχετε μεσάνυχτα. Μόνο μιὰ λέξι μᾶστε: Ἀγάπη! Καὶ τὴν πιπιλίστε σὰν καρναβάλι... Ἀδελφὲ! Ἐλῶ, Βάντα, πρὶν μὲ πιάσουν τὰ δαίμονα... Ἐγὼ, ἀφοῦ δὲν εἶσα ἐρωτοχτυπημένη σὰν τὴν Τερέζα, νομίζω πὼς μπορεῖς περιφρονῇ νὰ πῇς τὸ «ναί», νὰ ἡσυχάσῃς ἀπὸ σένα τοῦλάχιστον.

— Νὰ μὲ ξεφορτωθῇς... γέλασε ἡ Βάντα, προσπαθώντας νὰ κερδίσῃ χρόνον.

— Νὰ σὲ ξεφορτωθῶ. Λοιπόν;

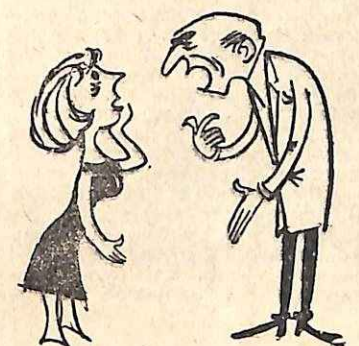
— Ἀσε μὲ νὰ σκεφθῶ λιγάκι, πατέρα.

— Πρόσον καλεό;

ΜΙΛΟΥΣΕ Ο ΜΑΚΑΡΙΤΗΣ;

Ἡ ΧΗΡΑ ἡ Φιφὴ, ἦταν πολὺ εὐαίσθητη γυναίκα. Ἡ καρδιά τῆς πληγωνόταν εὐκόλα ἀπὸ τὴς συγκινήσεις τῆς χαρὰς καὶ τῆς λύπης. Πῶν μερικὸς μῆνας, ἡ Φιφὴ ἔκλειπε ἀπαρηγόρητα τὸ χαμό τοῦ πολυαγαπημένου τῆς ἀντρα, ἀλλὰ, σιγά-σιγά, οἱ στενωχώριες ἔφυγαν. Γιατὶ ἡ Φιφὴ βοήθησε παρηγοριά! Καὶ ἡ παρηγορία τῆς χήρας ἦταν ὁ καινοφανὴς τῆς ἐρώτας. Ἀγαποῦσε κρυφὰ τὸ Μακρυπόδη, ἕναν ἄντρα ψηλὸ, στε-

— Δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ γιὰ γάμο, πρὶν πάρῃ ἄδεια ἀπὸ τὸ μακαρίτη τὸν ἄντρα μου...

γινὸ, φαλακρὸ καὶ λίγο καμπυρῇ. Τὴν ἀγαποῦσε κι' αὐτὸς καὶ τῆς ἔλεγε πὼς θὰ τὴν παντρευτόταν. Ὑπάρχε ὁμως μιὰ δυσκολία. Ὁ Μακρυπόδης ἤθελε πρῶτα νὰ πάρῃ ἄδεια ἀπὸ τὸ μακαρίτη τὸ σύζυγο τῆς χήρας... Ἡ συνέχεια στὸ δικαστήριο:

— Κύριε Πρόεδρε, μοῦ μίλαγε στὴν ἀρχὴ ὁμορφα, μοῦ φερνόταν στοργικὰ καὶ πολιτισμένα. Ἦταν τρυφερός ἀνθρώπος, ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ χαρὰ.

— Ἀγρίεψε, κύριε Πρόεδρε.

— Ἀπλοῦ;

— Δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ γιὰ γάμο, πρὶν πάρῃ ἄδεια ἀπὸ τὸ μακαρίτη τὸν ἄντρα μου!

— Ἄδεια ἀπὸ τὸν πεθεμὸν;

— Μάλιστα, ἤθελε ἄδεια. Μοῦ ἔλεγε, ὅτι σέβεται τοὺς νεκρούς.

— Μὰ οἱ νεκροὶ μιλοῦν;

— Δὲ μιλοῦν, ἀλλ' αὐτὸς προσπαθῶσε νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὰ πνεύματα!

Ο Τζών Ταϊνλορ, διευθυντής του αγγλικού περιοδικού «Κόφτης» και «Ράφτης» και δικτάτωρ της ανδρικής μόδας.

Μιλάει ο βασιλιάς της ανδρικής κομψότητας

Τα «θανάσιμα σφάλματα» στο ντύσιμο

Ο ΛΟΓΟΣ του Τζών Ταϊνλορ είναι νύμος, στα θέματα της ανδρικής μόδας. Γιατί ο Ταϊνλορ είναι ο διευθυντής του ειδικού περιοδικού «Κόφτης» και «Ράφτης», που αποτελεί, εδώ κι' ένα αιώνα, τον ασφαλέστερο σύμβουλο για τους Άγγλους ράφτες και επομένως τον οδηγό ανδρικής κομψότητας σ' όλο τον κόσμο.

Τελειώνοντας, αποφάνθηκε, ότι μπορεί πολύ καλά να φορεθούν παπούτσια καφετιά με κοστούμι μπλέ ή μαύρο. Ή γυναικατσού του αυτή ήταν αληθινά επαναστατική. Ένας ξένος δημοσιογράφος, που τον επισκέφθηκε και του πήρε συνέντευξη, παρατήρησε, με δικαιολογημένη απορία:

— Ωστόσο, έσείς φοράτε παπούτσια μαύρα, με το μπλέ κοστούμι σας!

— Γιατί ή γραβάτα μου είναι μπλέ, εξήγησε εκείνος. Τα καφετιά παπούτσια ταιριάζουν μ' ένα μπλέ ή μαύρο κοστούμι, αλλά υπό δύο όρους: πρώτον πως θα έχουν σκούρα απόχρωση και δεύτερον πως θα είναι καφετιά και ή γραβάτα. Άλλοιώς, αποτελούν ανδρογραφία μ' ένα κοστούμι σκούρο.

Πρόσθεσε ύστερα ότι, με τα γκριζά κοστούμια, μπορεί να φορεθούν παπούτσια μαύρα ή καφετιά, με την προϋπόθεση όμως πως θα είναι ταιριασμένο μ' αυτά το χρώμα της γραβάτας.

— Δεν άρκει ωστόσο να σέβεται κανείς τους σωστούς συνδυασμούς χρωμάτων, για να είναι κομψός, συνέχισε. Υπάρχει διαφορά ανάμεσα στον καλοντυμένο και στον κομψό άντρα. Όλοι μπορούν να ντυθούν καλά, λίγοι όμως είναι κομψοί, γιατί τα 60% της ανδρικής κομψότητας εξαρτώνται απ' τη σιλουέτα, απ' τη σωματική διάπλαση. Μόνο οι ψηλοί κι' αδύνατοι άντρες, που περιποιούνται πολύ την εμφάνισή τους, μπορούν να πετύχουν την αληθινή κομψότητα — κι' αυτοί δε δχι πάντα.

«Κάθε άντρας πρέπει να ντύνεται ανάλογα με το επάγγελμά του. Πρέπει δε να δίνουν το παρδείγμα οι πολιτικοί. Κι' όμως, κατά τη γνώμη μου, κομψός απ' αυτούς δε ντύνεται όπως θα πρέπει. Όχι γιατί τους λείπει το γούστο ή η οικονομική δυνατότητα, αλλά — πιστεύω — για έναν άλλο λόγο: Γιατί εκείνοι,

που θα τους δούμε πολύ καλοντυμένους, θα υποπτευθούμε πως ενδιαφέρονται περισσότερο για το ντύσιμό τους, παρά για τα σοβαρά καθήκοντά τους απέναντι των εκλογέων τους. Κι' αυτό ζημώνει, βέβαια, πολύ τη δημοτικότητα τους.

»Έτσι, ντύνονται όλοι τους επίτηδες παραμελημένα! Δεν υπάρχουν σχεδόν πια σήμερα πολιτικοί, που να αποτελούν πρότυπα κομψότητας, όπως ήταν π. χ. προπολεμικά ο Άντονι Ήντεν. Ούτε και υπάρχουν προσωπικότητες ικανές να επηρεάσουν ή να εμπνεύσουν μια μόδα, όπως ο δούξ του Ουίνδσορ, όταν ήταν ακόμη πρίγκιψ της Ουαλλίας.

»Ο μόνος κομψός πολιτικός είναι σήμερα ο λόρδος Χόουμ. Τον βοηθεί, άλλωστε, σ' αυτό η λεπτή κι' ευλύγιστη σιλουέτα του.

»Οι ήθοιοι του κινηματογράφου, γενικά, ντύνονται καλά, αν εξαιρέσουμε το Σινάτρα, που έχει άπαιστο γούστο!

Επειτα ο Τζών Ταϊνλορ ανέφερε διάφορα «θανάσιμα σφάλματα», που δε θα πρέπει να κάνει κανείς άντρας στο ντύσιμό του. Πρόκειται για πράγματα γνωστά ως επί το πλείστον, που δεν τα προσέχουν ωστόσο συνήθως οι περισσότεροι άντρες.

Απαγορεύεται π. χ. να ξεπροβάλλουν απ' το τσεπάκι του σακακιού στυλό, μολύβια ή ματογυάλια, να κουμπώνονται όλα τα κουμπιά του σακακιού, να φοριούνται γραβάτες με έτοιμο κομμάτι, ακόμα και με βροδούν κοστούμι.

Απαγορεύονται επίσης τα πικνολόβερ μαζί με δόκλιντρα κοστούμια, τα σακκάκια σπόρ, οι μαλακές ρεμπτούμπλικες, μαζί με αδιάδροχα «ραγκλάν», κλπ.

— Όλα αυτά είναι, βέβαια, μικρολεπτομέρειες. Λέει ο Τζών Ταϊνλορ. Άλλ' ο κομψός άντρας δεν κάνει την παραμικρή παραλείψι στο ντύσιμό του. Γιατί ξέρει πως άρκει το ελάχιστο λάθος, για να καταστρέψει ένα φροντισμένο σύνολο.

Φρονεί ακόμα, ότι δεν υπάρχει λόγος να φτιάχνει κανείς τα κοστούμια του πάντα επί παραγγελία. Γιατί σήμερα πολλά έτοιμα κοστούμια είναι τέλεια.

Κατακρίνει τα κοντά σακκάκια και τα μυτερα παπούτσια. Και δηλώνει, ότι τα χειρότερα παντελόνια του κόσμου είναι τα ιταλικά, γιατί κάνουν τις γάμπες να φαίνονται πιο κοντές και πιο χοντρές.

Τέλος, συνιστάει ν' αποφεύγονται τα κλασσικά παπούτσια με κορδόνια, γιατί το παντελόνι, αντί να κινείται ελεύθερα, σκαλώνει συχνά στα κορδόνια και σχηματίζει αντίαισθητικές πιτυχές.

Είδικό μακστεούν για τους τυφλούς

Ένας Αυστραλός κατασκεύασε ένα μπαστούνι που παρέχει μεγαλύτερη ασφάλεια στους τυφλούς. Το μπαστούνι αυτό καταλήγει σ' ένα καρπούλι. Όταν παρουσιάζεται μια ανωμαλία (π.χ. ένα σκαλοπάτι, ένα πεζοδρόμιο κλπ.), ένας ανώμαλος μηχανισμός μεταδίδει μια ειδική δόνηση στο χερούλι του μπαστούνιου, που κρατάει ο τυφλός. Τον πληροφορεί ταυτόχρονα για το ύψος του πεζοδρόμιου ή του σκαλοπατιού. Όταν πρόκειται για ένα μεγαλύτερο εμπόδιο, π.χ. ένα τοίχο, ο αυτόματος μηχανισμός που διαθέτει το μπαστούνι, δίνει σε κίνησι ένα κουδούνι, που ειδοποιεί τον τυφλό. Το μπαστούνι αυτό έχει ακόμη ένα κόκκινο φως για τη νύκτα. Όλα αυτά επιτυγχάνονται μ' ένα ηλεκτρονικό μάτι, που θάλπει για λογαριασμό του τυφλού και τον ειδοποιεί για τα εμπόδια που βρίσκονται στο δρόμο του.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ αγωνίζεται σήμερα σκληρά, το ίδιο όπως κι' ο άνδρας, για να κερδίσει τη ζωή της. Δουλεύει σαν υπάλληλος, επαγγελματίας, βιοτέχνης ή και έμπορος ακόμη. Και κανένας δε μπορεί ν' αρνηθεί, ότι έχει σημειώσει άρκετες επιτυχίες ακόμη και στις επιστήμες. Ωστόσο, σπάνια, πολύ σπάνια μάλιστα, μετά το γάμο της, διατηρεί την ανεξαρτησία της δουλειάς της. Και, μοιραία, τις περισσότερες φορές, δίνεται κυριολεκτικά στη φροντίδα της ανατροφής των παιδιών της, αφοιρώνοντας ώρες πολλές στο νοικοκυριό. Ο μοναδικός φυσικός προορισμός της στον κόσμο, να παντρευτεί και ν' αποκτήσει παιδιά, της ανατρέπει όλους τους υπολογισμούς της. Της διαλύει όλα τα όνειρα. Πολλές γυναίκες αγωνίσθηκαν να συνδυάσουν τα ασυμβίβαστα: Να δουλεύουν, να κρατάνε το σπίτι τους και να έχουν και τη φροντίδα της ανατροφής των παιδιών. Μά δεν τα κατάφεραν να πετύχουν, όπως με την καλή θέλησή τους δειρεύθηκαν. Τα παιδιά τους, μεγαλωμένα σε ξένα χέρια χωρίς τη μητρική επίβλεψη, δε μπόρεσαν να όπλισθούν όσο έπρεπε, για να παλέψουν στη ζωή. Κι' η μητέρα τους επίσης, μοιράζοντας την ημέρα της μεταξύ εργασίας της στο γραφείο, στο εργοστάσιο, ή όπου άλλο εργάζεται, και του σπιτιού της, δεν κατάφερε να πετύχει τίποτε απ' όσα επιθυμούσε.

Οι έπιτακτικές ανάγκες της βιοπάλης είναι γεγονός, ότι δεν αφήνουν, πρό πάντων στη γυναίκα, περιθώρια προσαρμογής. Ή γυναίκα γίνεται, διττή, προσκειμένου ν' αντιμετωπίσει τις βιο-

νοικοκυριού. Κι' υπάρχουν...μπέδες, που ή γυναίκα τους, ακόμη και σήμερα, τους... πλένει τα πόδια τους, όπως ο Χριστός! Κάθεται ο άνδρας στην αναπαυτική πολυθρόνα και βογγολογάει. Κι' ή γυναίκα σκύβει και του βγάδι τα παπούτσια και τις ιδρωμένες κάλτσες και του κάνει ποδόλουτρο και μετά του φοράει τις παντόφλες. Κι' έχει και τη φροντίδα των παιδιών και του νοικοκυριού κι' έχει και τη δουλειά της, και σηκώνεται με το χάραγμα της μέρας, για να προλάβει όλες τις υπολοίπες δουλειές. Και την παρουν τα μεσάνυχτα για να ξαπλώσει κατάκοπη στο κρεβάτι. Τώρα, αν τύχει και έχει κανένα μωρό, δεν αποκλείεται να την ευπνήσει και να της διαταράξει το λιγότερο ύπνο της. Πώς, λοιπόν, μπορεί ή εργαζόμενη γυναίκα ν' αναπαυθεί;

Τρομερή κι' εφιαλτική ή ζωή της εργαζόμενης Έλληνίδας, που, ενώ δουλεύει, δειρεύεται συνάμα την ευτυχία της οικογένειας και τη χαρά της ανατροφής των παιδιών της και την περιποίηση του άντρα της... Έτσι σφυρώνει ή γυναίκα και λυώνει και γίνεται ένα νευροπαθές κι' αντιπαθητικό πλάσμα και χάνει τέλος κι' αυτό τον άντρα της και χάνει κι' αυτά τα παιδιά της. Και σβύνει, χωρίς κανείς ν' αναγνωρίσει τη θυσία της!...

Στην Ελλάδα δεν κατάφερε ή γυναίκα να προσαρμοσθεί και να έχει την ευχαιρίστη να διαλέγει το επάγγελμά, που της ταιριάζει για να κάνει μια πραγματικά σύγχρονη οικογενειακή ζωή. Είμαστε ακόμη στο πρώτο στάδιο αυτής της εξέλιξης.

ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

Βοηθούν στην ευτυχία

Η Έλληνίδα, όταν εργάζεται και παντρεύεται, αγωνίζεται να μην κάνει παιδί, αν δεν έχει κάποιο δικό της, τη μητέρα της ή την πεθερά της να τη φροντίσει και να τη μεγαλώσει. Αν πάλι είναι άτυχη και δεν έχει κανένα δικό της να της φροντίσει το νοικοκυριό, τότε εμπιστεύεται το μωρό παιδί της σε μια ξένη. Αυτή κυττάζει το σπίτι και το μικρό. Κι' ή εργαζόμενη γυναίκα έρχεται, εξαντλημένη, το μεσημέρι και τη βράδυ, για να κυττάξει το νοικοκυριό της, το παιδί της...

Γρήγορα, όμως, πολύ γρήγορα μάλιστα, μόλις καταφέρει το ανδρόγυνο ν' ανασυγκροτηθεί λιγάκι οικονομικά, ή γυναίκα υποχρεώνεται ν' αποσυρθεί στο σπίτι της, για να φροντίσει για την ανατροφή των παιδιών της και να κυττάξει το νοικοκυριό, που δεν πρόκειται καθόλου, εγκαταλειμμένο σε ξένα χέρια...

Έτσι, όλα τα έξοδα της οικογενείας φορτώνονται στην καμπούρα του βιοπαλαιστή σύζυγου κι' αρχίζει το μοσάκι ή ο καύματος...

Το μυστικό αυτής της κακοβουλίας, ύστερα από μια ειδική έρευνα, που κάναμε, είναι, ότι ή γυναίκα δε διαλέγει το επάγγελμά, που της ταιριάζει. Δε διαλέγει μια γυναικεία δουλειά, που να της επιτρέπει να κυττάζει και το σπίτι της. Αγωνίσθηκε να διώξει τον άντρα από το γραφείο, στο εργοστάσιο, το έμπορικό, την Α-

γορά και τ' αυτοκίνητο. Δε φρόντισε να του πάρει όμως όριστα όλες τις γυναικείες δουλειές, που κακώς αυτός έχει στα χέρια του και τις οποίες μπορούσε να εκτελέσει, χωρίς να παραμελή και το σπίτι της. Όσες το κατάφεραν, έχουν πια ήσυχο το κεφάλι τους. Κάνουν το συνδυασμό της δουλειάς και της οικογενείας, γιατί το επάγγελμά τους είναι για γυναίκες.

Ποιά είναι τώρα τα γυναικεία επάγγελάματα;

Κομμώτρια, μοδίστα, οδοντογιάτρως, γυναικολόγος, μικροβιολόγος, εμπόρισσα, καταστηματάρχης, κεντίστρας, ό,τι είναι τέλος πάντων σχετικό με τη φυσική διάπλασή της και τους θεσμούς της οικογένειας.

Ή γυναίκα, που διαλέγει επάγγελμα, που τη βγάδι από το σπίτι της στο φουρτουνιασμένο πελάγος της βιοπάλης και ξεγελιέται να παντρευτεί και δημιουργεί οικογένεια με παιδιά, γρήγορα πληρώνει σκληρά αυτό το σφάλμα της.

Ας μάς επιτραπή να σάς αναφέρουμε μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις:

Ή νέα δούλευε σκληρά σ' ένα εργοστάσιο. Έρωτεύθηκε ένα συνάδελφό της. Ταίριαξαν τα μεροκάματα, λογάρισαν, ότι μπορούσαν να κάνουν σπιτικό και παντρεύτηκαν. Κάθισαν σ' ένα δωμάτιο και νοικοκυρεύθηκαν. Ζούσαν ευτυχισμένοι. Σά γυρίζει από το εργοστάσιο ή γυναίκα, έπεσε με τα μούτρα στις δουλειές του σπιτιού. Συνύριζε, μαγειρεύε, έπλενε, σιδέρωνε και φρόντιζε το σύζυγό της. Με το χάραγμα της

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

της νοικοκυράς;

μέρας, ευπνύουσε για να ετοιμάσει το σπίτι της. Όλα πήγαιναν καλά, με άρετο κόπο. Ένα χρόνο αργότερα, άρχισε όμως να βαρύνει. Επρόκειτο να φέρει στον κόσμο ένα παιδί. Τότε ήρθε να καθήσει μαζί τους ή μητέρα της. Τα στόματα έγιναν τρία κι' έπρόκειτο να γίνουν τέσσερα, χωρίς ν' αυξηθούν τα εισοδήματα. Στο τέλος, ήρθε στον κόσμο και το παιδί. Κι' άρχισαν οι φροντίδες της ανατροφής του κι' οι παιδικές αρρώστιες και το σχολείο...

Ή μητέρα της, μια άγια γυναίκα, έπεσε με τα μούτρα στη δουλειά. Έγινε σκλάβος της κόρης της κι' αγωνίσθηκε να της διατηρήσει την οικονομική ευτυχία. Μά ο γαμπρός έβλεπε, ότι δεν έφθαναν πλέον για την τετραμελή του οικογένεια τα χρήματα, που εισέπραττε. Συμφώνησε με τη γυναίκα του κι' αγωνίσθηκαν και πέτυχαν να κάνουν διπλές βράσεις στο εργοστάσιο. Σωστές 16 ώρες δουλειάς. Ψάφιοι από την κόουρα δουλειάς. Ψάφιοι στο σπίτι. Κι' οι σι, γυρίζουν στο σπίτι. Πότε βάρει από το σπίτι ο άντρας, πότε έλειπε ή σύζυγος. Έρημια και σκοτεινιά στο δωμάτιο, που είχε στεγάσει την ευτυχία τους. Και μια βασανισμένη γριά κι' ένα μικρό παιδί όλο βάσανα. Μαύριζε ή ζωή του ανθρώπου. Και μάλιστα Τέλος, πιάθηκε ή μεγάλη άρσος: Ή νέα γυναίκα γύρισε στο σπίτι, για να κυττάξει το παιδί και το νοικοκυριό. Κι' ο άν-

Τρομερή κι' εφιαλτική ή ζωή της εργαζόμενης Έλληνίδας, που ενώ δουλεύει, δειρεύεται και την ευτυχία της οικογενείας και τη χαρά της ανατροφής των παιδιών της...

τάσο, ο μισθός της, τα έξοδά της, τα λεφτά, που σκορπούσε, ξεπερνούσαν αυτά, που κέρδιζε εργαζόμενη ή σύζυγος. Το ανδρόγυνο, κάποια μέρα, έβαλε κάτω τους λογαριασμούς και τους κύταξε. Είδε πως έμνε μόνος από το μισθό της συζύγου ό... κόπος της δουλειάς και το παιδί τους σε ξένα χέρια ήταν εκτεθειμένο σε χίλιους κινδύνους. Έτσι, ή γυναίκα προτίμησε να θυσιάσει την οικονομική ανεξαρτησία της και να αφοσιωθεί στο νοικοκυριό κι' ο σύζυγος σήκωσε το βάρος όλων των εξόδων της οικογένειας. Έπεσε στην παγίδα μιας άχαρης οικογενειακής ζωής κι' άρχισε το φοβερό δράμα.

Άλλη τυπική περίπτωση: Ή νέα ήταν υπάλληλος σε μια εταιρεία. Οι γονείς της ήταν στην έπαρχια. Ζούσε σε μια βεια της. Παντρεύτηκε έναν υπάλληλο χωρίς χιισμό νοικοκυριό. Ήρθε στον κόσμο το πρώτο παιδί τους. Μά το σπίτι είχε τα έξοδά του. Ή γυναίκα είχε αφοσιωθεί πια στο νοικοκυριό. Οι δουλειές του δικηγόρου δεν έπληθαιναν και τόσο καλά. Τότε ή γυναίκα σκέ-

φθηκε να πιάσει την παλιά δουλειά της. Άρχισε να χτενίζει κυρίες στο σπίτι της. Ή εργασία προχώρησε καλά. Σε λίγο καιρό, ή γυναίκα του δικηγόρου μετέτρεψε το μισό σπίτι της σε κομμωτήριο. Έπειτα νοίκιασαν μετεπίδ ευρύχωρο σπίτι. Έγινε συνδυασμός κομμωτηρίου και σπιτιού. Πήρε κι' άλλες υπαλλήλους. Άοχισε να κερδίει άφθονα χρήματα. Δεν πρόφτανε πια την πελατεία. Τα λεπτά, που έδωζε ο δικηγόρος ήταν κομικά μπροστά στις χιλιάδες, που έβινε το κομμωτήριο. Σχημάτισαν σημαντική περιουσία, είχαν τ' αυτοκίνητό τους, τα παιδιά τους μεγάλωσαν με όλες τις ανέσεις τους και σήμερα ζουν ευτυχισμένοι. Το γυναικείο επάγγελμα βοήθησε να στηρίξει και να προδεύσει το νοικοκυριό τους...

Άλλη χαρακτηριστική περίπτωση: Έργαζόταν πωλήτρια σ' ένα έμπορικό. Την αγάπησε και την παντρεύτηκε τ' ανετικό της. Ή νέα ήξερε τα μυστικά της δουλειάς. Στάθηκε στο πόδι του. Μαζί κρατούσαν το μαγαζί και ή δουλειά προδεύσε. Έτσι ζούε ευτυχισμένοι με την οικογένεια, που δημιούργησαν.

Μα υπάρχουν πλήθος παρόμοιων τραγικών ή ευτυχισμένων ανθρώπων. Ή βεσι είναι, ότι ή νέα όταν αποφασίζει να αχτεί στη βιοπάλη, θα πρέπει προηγουμένως να προσανατολίζεται επαγγελματικά. Να σκέπτεται και το μέλλον της. Πώς μπορεί να συνδεθεί τη δουλειά της με την οικογένεια, που θα δημιουργήσει. Θα πρέπει να προτιμήσει ένα γυναικείο επάγγελμα. Διαφορετικά, ό,τι άλλο να γίνει, θα είναι υποχρεωμένη, όταν θα παντρευτεί, να εγκαταλείψει τα όνειρά της οικονομικής ανεξαρτησίας της και να επανέλθει στο νοικοκυριό και στην κουζίνα... Άλλοιώς, θα δουλέψει για το μισθό και τη ρεμούλα, που θα της κάνει μια ασημένια υπηρέτρια...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΠΑΝΤΡΕΥΩ ΤΟΝ ΜΠΑΜΠΑ ΜΟΥ

Είναι ο τίτλος του νέου αριστουργηματικού σινερομάντσου, τη δημοσίευσε το όποιου αρχίζει ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ από το σημερινό τεύχος του, στη σελίδα 39. Πρόκειται για μια έγχρωμη σπορταριστή αισθηματική κομεντί της «ΜΕΤΡΟ-ΓΚΟΛΝΤΟΥ-Ι-Ν ΜΑΓΕΡ», που σκηνοθέτησε ο περίφημος

BINTZENTE MINEALLI

Τρεις γοητευτικές γυναίκες: Ή ΣΙΡΛΕΥ ΤΖΟΝΣ, ή ΣΤΕΛΛΑ ΣΤΗΒΕΝΣ και ή ΝΤΙΝΑ ΜΕΡΡΙΑ.

Πολιορκούν ένα επίσης γοητευτικό και πλούσιο άντρα, που έμνε πρόωρα χήρος: τον ΓΚΛΕΝ ΦΟΡΝΤ.

Ποιά θα κερδίσει την καρδιά του; Τον τελευταίο λόγο θα έχει ο γιος του πλουσιού χήρου, ένα πανέγυπνο παιδάκι, που υποδύεται ο θαυμάσιος PONY ΧΑΟΥΑΡΝΤ.

ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΤΕ τον άρραβωνιαδικό σας

Ο ανεξάρτητος

ΑΝ δεν είναι εύκολο να κατακτηθεί ένας κομπλεξικός «γυιός της μαμάς», άλλη τούτη, ίσως και μεγαλύτερη, είναι η δυσκολία που παρουσιάζει η κατακτησία ενός τύπου με ανεξάρτητο χαρακτήρα, δηλαδή, ενός άντρα που αγαπάει ο-περβολικά την ελευθερία του και α-κρίδως γι' αυτό, αποστρέφεται α-κόμη και τη σκέψη του γάμου. Στους φίλους του, που αποφασίζουν να παντρευτούν την έκλεκτή της καρδιάς τους, κάνει ατελείωτες διδασκαλίες για τα άγρια που απολαύει, θάνει ένας ανύπαντρός άντρας, μα, κρούα από τους οικογενειακούς δεσμούς, έξω από τα δίκτυα της έγ-γαμης ζωής, ελεύθερος να ζήσει ό-που θέλει να διασέψει τις ώρες του και τον εαυτό του σύμφωνα με την επιθυμία της στιγμής. Και όταν έ-κείνοι του απαιτούν, από τον άν-τρα τις απολαύσεις της εγγενούς ζωής του, του χαρίζει όμως σε άν-τάλλαγμα πολλές φορές και ανέσεις που τον ξεπληρώνουν με το πάρα πάνω για τη θυσία της ελευθερίας του, εκείνος κουνά το κεφάλι με ολ-κτο και αρχίζει να αρνείται χιλιά δυο επιχειρήματα προσπαθώντας να πείσει τους φίλους του να ζαναγυρί-σουν στο «σαστό δρόμο».

Φτάνει αυτή η δύσκολη περιγρα-φή για να σας κάνει να καταλάβετε πόσο μεγάλες είναι οι δυσκολίες που παρουσιάζει η κατάκτηση ενός τέτοιου τύπου.

Υπάρχει, ωστόσο, μία διαφορά άμεσα σ' αυτόν τον «ανεξάρτητο» τύπο και στον προηγούμενο, δηλαδή το «γυιό της μαμάς». Εκείνος, ακό-μη κι όταν θα κατακτηθεί και θα μπλεχτεί στα δίκτυα του γάμου, έ-ξακολουθεί κατά βάθος να μένει πάντα ένας «γυιός της μαμάς» και στις περισσότερες περιπτώσεις δεν γίνεται ποτέ ένας καλός σύζυγος.

Ενώ, αντίθετα, ο «άμετανόητος έρ-γένης» όταν θα πειστή να δρασκει-λίστη το γαμήλιο κομμάτι, αφήνει, κατά κανόνα, απ' έξω τις παλιές του ιδέες για ανεξαρτησία και προ-σπαρμαίνεται τόσο βαθύμετα στη συ-ζυγική ζωή ώστε να φτάσει στο ση-μείο να γίνεται υπόδειγμα συζύγου.

Και τώρα, ύστερα από την περι-ληπτική αυτή ανάλυση του τύπου του ανεξάρτητου άντρα περιμένουμε τη δική σας κρίση. Με ποιο τρόπο ή με ποιους τρόπους νομίζετε πως είναι δυνατόν να κατακτηθεί ένας τέτοιος τύπος τόσο, ώστε να αποφασίσει να προχωρήσει μέχρι το χορό του «Η-σάια»;

ΟΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΑΣ

«Εγώ δεν το νομίζω και τόσο ά-δύνατο», μου είπε η Νταίζη Κ. σπουδαστριά, 20 χρόνων. «Έχω μά-λιστα την εντύπωση ότι οι περισσότε-ροι απ' αυτούς τους «ανεξάρτη-τους» κυρίως που διακηρύσσουν τα άγρια της εξωσυζυγικής ελευθερίας, δεν είναι παρά μικροκαυχισιάδες και μικροεγωιστές που κατά βάθος δεν πιστεύουν καθόλου σ' αυτά που λένε, αλλά τα επαναλαμβάνουν μόνο και μόνο για να προξενούν γόρω τους εντύπωση και για να δείχνουν ότι ξεχωρίζουν από τους άλλους».

Μα στη περίπτωση που δεν πρό-κειται για ψευτο-ανεξάρτητους αλλά για τύπους που πιστεύουν πραγμα-τικά, ότι η ελευθερία ενός άντρα είναι ένα ανεκτίμητο αγαθό και ότι καμιά γυναίκα δεν αξίζει αρκετά για μια τέτοια θυσία;

Τότε βέβαια το πράγμα αλλάζει. «Ωστόσο, εγώ πιστεύω ότι αυτοί οι γνήσιοι ανεξάρτητοι τύποι είναι πολ-ύ λίγοι. Οι υπόλοιποι ή προσποιούν-ται, όπως είπα πιο πριν, ή έχουν

κάποιο λόγο που τους υποχρεώνει να άπαρηθούν το νόμο και τον καμου-φλάρουν πίσω από τα θερμά κηρύγ-ματά τους υπέρ της αντρικής άνε-ξαρτησίας. Πριν από μερικούς μη-νες είχα γνωρίσει ένα τέτοιο τύπο. Ήταν ένας νέος έλκυστικός και μορ-φομένος και ανέπτυσσε με τέτοιο πάθος τις θεωρίες του εναντίον του γάμου, ώστε είχα καταλήξει στο συμπέρασμα ότι έπρόκειτο για ένα «γνήσιο φιλελεύθερο» που πίστευε πραγματικά ότι ο γάμος για τον άν-τρα είναι κάτι σαν καταδίκη σε έ-σθια βεσμία. Λίγο καιρό άργότερα έμαθα, έντελως τυχαία, ότι ο νέος αυτός υπέφερε από μία κληρονομική άρρώστια και οι γιαιτροί τον είχαν συμβουλεύσει να μην παντρευτεί. «Ε-τσι καταλάβα ότι οι καλομελετημέ-νες θεωρίες του και οι πειστικοί έ-σχυρισμοί του, δεν ήταν παρά ένας θώρακας που του χρησίμευε για να κρύβει από τους άλλους και να ξεχνά και ο ίδιος την πραγματική αιτία που τον κρατούσε μακριά από τη συζυγική ζωή».

Μα έστω και αν υπάρχουν λί-γοι, «γνήσιοι φιλελεύθεροι», όπως τους ονομάσατε εσείς, νομίζετε ότι υπάρχει κάποιος τρόπος για να τους πείσει μία κοπέλλα να έγκαταλείψουν την ελευθερία τους;

Δεν είναι βέβαια εύκολο, γιατί ένας τέτοιος άντρας δεν δεχνά ευ-κόλα τις ιδέες του, εκτός από την περίπτωση που θα τον ζαλίσει και θα τον τυφλώσει ο έρωτας. Κατά τη γνώμη μου, για να κατακτηθεί μία κοπέλλα ένα τέτοιο τύπο θα πρέπει πριν απ' όλα να του φέρει πολύ, να τον έλκύει, να είναι εξυπνη και ελ-χρίστη, γιατί οι άντρες αυτοί έ-χουν συνήθως καλό γούστο στις γυ-ναίκες. Όταν, λοιπόν, η κοπέλλα διαπιστώσει ότι του άρεσει πραγμα-τικά, θα φροντίσει να του δείξει α-διαφορία και λίγη ψυχρότητα, να μη τον αφήσει να καταλάβει τα αλ-σθημάτα της ακόμη και αν είναι βί-α

τρελλαμένη μαζί του. «Ετσι θα τον κάνει να την ερωτεύη, μά εκείνη θα εξακολουθήσει να του δεφεύνη παν-τα μέχρι τη στιγμή που εκείνος, τυ-φλωμένος και ζαλισμένος από τον έρωτα του, θα πέσει ομορφα-ομορφα στη παγίδα του γάμου».

Υστερα από την ενδιαφέρουσα αυτή συζήτηση με τη Νταίζη Κ. να και η απάντησή της «Ελλάς Σ. Ι. διωκτικής υπαλλήλου, 22 χρόνων:

«Εγώ, πριν απ' όλα, θα σάς πώ ότι λυπάμαι τις κοπέλλες εκείνες που έχουν την άτυχία να συνδεθούν μ' ένα τέτοιο τύπο, γιατί το μόνο που μπορεί να κερδίσουν από την πε-ριπέτεια τους μαζί του είναι μία μεγάλη πληγή στην καρδιά. Έχω μία φίλη που είναι ερωτευμένη τρελ-λά μ' ένα τέτοιο άντρα. Ο δέσμος τους κρατάει από τέσσερα χρόνια, μα κάθε φορά που εκείνη κάνει να του μιλήσει για γάμο αυτός της ά-παντά: «Βγάλε το από το νου σου, εγώ δεν πρόκειται να παντρευτώ ούτε έσένα ούτε καμιά άλλη. Έγώ θέλω να ζήσω ελεύθερος χωρίς σκο-τούρες. Ο γάμος καταστρέφει τον άντρα, τον θάβει, τον μεταμορφώνει σ' ένα κοινό ανθρώπινο κι' εγώ δεν έχω κανένα σκοπό να φτάσω σ' αυτό το θλιβερό σημείο. Δεν λέω ότι δε σ' αγαπά, μα όχι μέχρι το σημείο να σκαρφάλωω τη ζωή μου για χάρ-σου. Ο έρωτάς μας θα κρατήσει ό-σο θα κρατήσει, ύστερα θα πούμε «άντιο» και θα αλλάξουμε δρόμους».

«Εκείνος της λέει «ετσι και αυτή κλαίει και απελπίζεται. Για να μη τον χάσει προσποιείται μπροστά του ότι συμμερίζεται τις ιδέες του. «Ε-χει γίνει θύμα του κι' εγώ πιστεύω ότι αυτό είναι το χειρότερο. Αν του σήκωνε λίγο κεφάλι, αν τον έκανε να καταλάβει ότι τα πράγματα δε μπορούν να συνεχιστούν έτσι, αν του έδειχνε ότι έχει κι' αυτή μία προ-σωπικότητα και ότι δεν είναι ύποδο-λωμένη στη δική του θέληση, ίσως κι' εκείνος να έβλεπε τα πράγματα

απορροητικά και να κατέληγε να πα-ρη τη μεγάλη απόφαση. Γιατί, εγώ νομίζω, ότι μία γυναίκα, για να κα-ταρδάσει να πείσει ένα τέτοιο άντρα να την παντρευτεί, θα πρέπει πάνω απ' όλα να του δείξει ότι έχει δυνα-τό χαρακτήρα και να μην ύποδο-λωθή στη δική του θέληση, γιατί τό-τε χάνει γι' αυτόν κάθε ενδιαφέρον και μαζί χάνει και όλες τις πιθανό-τητες να τον πείσει να την παν-τρευτεί».

Η Λίνα Ε. καθηγήτρια αγγλικών, 24 χρόνων, μου είπε:

«Νομίζω ότι η κοπέλλα που θα ά-ποφασίσει να συνδεθί μ' έναν άντρα που δηλώνει σε κάθε ευκαιρία ότι είναι εναντίον του γάμου, θα πρέπει πριν απ' όλα να προχωρήσει σ' αυτή τη μάχη ξεροντας προκαταβολικά ό-τι μπορεί και να χάσει. Οι άντρες αυτού του τύπου είναι πολύ πεισμα-τάρηδες, πιστεύουν ακράδαντα στις ιδέες τους και δεν είναι εύκολο να τους πείσει κανείς να τις άτασ-νθούν. Γι' αυτό, τα όπλα που θα χρησιμοποιήσει η γυναίκα θα πρέπει να είναι ισχυρά, αλλά και διακρι-τικά. Δεν πρέπει να αφήσει τον άν-τρα να καταλάβει ότι τον πλνσιάζει επιδιώκοντας το γάμο, γιατί εκείνος θα τρομοκρατηθί και θα άπομακρυ-θί άμέσως από κοντά της. Γνω-ρίζω κάποια που κατάφερε να κα-τακτήσει και να παντρευτεί έναν άν-τρα αυτού του τύπου χρησιμοποιών-τας ένα πολύ πρωτότυπο τεχνάσμα».

Όταν γνωρίστηκαν εκείνη ξετρελ-λάθηκε μαζί του κι' εκείνος της έ-δειξε καθαρά ότι του άρεσε, μα δεν έπαυε να άναπτύσσει τις θεωρίες του εναντίον του γάμου. Τότε κι' εκείνη άρχισε να του μιλά με ύφος όλοτε-λα φιλικό για τις δικές της ιδέες. Του έλεγε ότι αυτή δεν είχε τίποτα εναντίον του γάμου, μ' όλα τα αλά του και τα κακά του, άποτε-λει το σωστό προοριόμ για κάθε άντρα και γυναίκα. Το δικό της πρόβλημα ήταν άλλο. Αυτή δεν κα-τόρθωνε να συναντηθί στο δρόμο της έναν άντρα που να την συγκινεί-ρη τόσο, ώστε να την κάνει να νιώ-νει την επιθυμία να του άφιερώσει τη ζωή της. Σε κάθε άντρα που την πλησίαζε έτοιμα να της χαρίσει τη καρδιά του, εκείνη εύρισκε κάτι το άσχημο, το άπιαστικό, το γελοίο, που την έδιωχνε μακριά του.

«Ο νέος τα πίστεψε βέβαια όλα αυτά, ένοιωσε να κεντρίζεται ο αν-τρικός του έγωισμός και για να πείσει ότι εκείνη η κοπέλλα δεν τον εύρισκε ούτε άσχημο, ούτε άπιασ-τικό, ούτε γελοίο, έφτασε στο ση-μείο να την παντρευτεί λησιμονάτας τις θεωρίες του εναντίον του γάμου! Δεν έβρω αν αυτό το ίδιο τεχνά-σμα θα μπορούσε να εφαρμοσθί σ' όλες τις σχετικές περιπτώσεις, μα φαντάζομαι ότι κάτι τέτοιες γυναι-κές «πανηγυριές» χρειάζονται όπω-ς δηποτε για να βρεθί ο «ανεξάρτη-τος τύπος» χωρίς να το καταλάβει καλά-καλά, κάτω από το στεφανί».

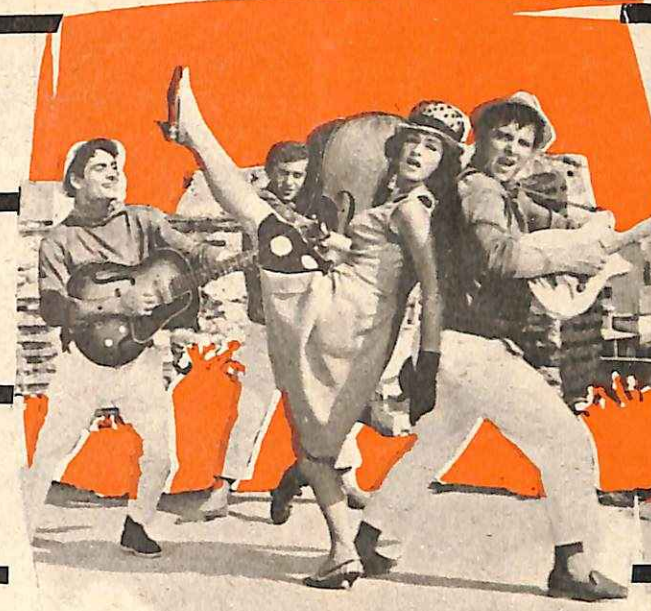
ΤΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ ΜΑΣ

Η αλήθεια είναι, όπως είπαμε και στην άρχη, ότι ο άντρας που είναι θερμός οπαδός της εξωσυζυ-γικής ανεξαρτησίας δεν πνάνεται εύ-κόλα στο άγκιστρο του γάμου. Μα αν ύπάρχει μία συνταγή ή μάλλον ένα δόλωμα που να μπορεί να τον έλκύσει δε μπορεί να είναι άλλο από το έξης: Η κοπέλλα που φιλοδοξεί να τον κατακτήσει όριστικά θα πρέ-πει, πριν απ' όλα, να φροντίσει να μη του δείξει την άδυναμία της. Αλ-λά να πείσει ένα ρόλο διπλωματικό δινοντας του έλπίδες, αλλά κρατών-τας τον πάντα σε άποστασι. Απ' όλη αντίσταση θα κινήσει θα τον κάνει του, θα τον πεισμώνει θα τον κάνει να χρησιμοποιήσει κάθε μέσον για να κατακτήσει τη γυναίκα που του ξε-φεύγει κι' έτσι θα βρεθί μπλεγμέ-νος στα δίκτυα του γάμου.

Μία άλλη μέθοδος που μπορεί να δώσει καλά αποτελέσματα όταν τυ-χαίνει ο «ανεξάρτητος» να είναι κα-τά βάθος αισθηματίας, είναι να του δείξει η κοπέλλα έναν έρωτα τρυφε-ρό, γεμάτο κατανόηση—άλλά όχι ύ-ποτακτικό—να γίνη γι' αυτόν περισ-σότερο μία καλή φίλη, που χωρίς να προσπαθήσει να επιβάλει περιορι-σμούς στην ελευθερία του, θα φρον-τίσει να του γίνη απαραίτητη.

ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

ΚΑΤΙ ΝΑ ΚΑΙΝ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ	: Ντίνος
ΡΕΝΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ	: Σοφία
ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΙΑΣ	: Κλέαρχος
ΜΑΡΘΑ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ	: Ρένα
ΧΛΟΗ ΛΙΑΣΚΟΥ	: Πόπη
ΕΛΕΝΑ ΝΑΘΑΝΑΗ	: Τζένη
ΧΡΗΣΤΟΣ ΝΕΓΚΑΣ	: Φάνης
ΑΛΕΚΟΣ ΤΖΑΝΕΤΑΚΟΣ	: Σωτήρης

ΕΙΧΡΩΜΗ μουσικοθεαματική αισθηματική κομεντί της ΦΙΝΟΣ—ΦΙΑΜ, γυρισμένη με το σύστημα ΣΙΝΕΜΑ ΣΚΟΠ.

Σενάριο—σκηνοθεσία ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΔΙΑΝΙΔΗΣ. Δ)σις φωτογραφίας ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ. Μουσική: ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ

50Ν. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Το συγκρότημα «Πέντε Σαλονίκια» κάνει πρόβα και βγάξει φωτο-γραφίες πάνω στο Λευκό Πύργο της Θεσσαλονίκης, προετοιμάζοντας τη μεγάλη του εξέδραση, που θα του εξασφαλίσει δόξα και χρήμα. Η Ρένα, η τραγουδίστρια του συγκροτήματος, προσπαθεί να πείσει τους πέντε άντρες πως έχουν συμφέρον να την κρατήσουν κοντά τους και να την προβάλλουν, γιατί τους είναι απαραίτητη και αποτελεί το στολίδι τους.

Την ίδια Την ίδια ώρα ένα πολυτελές αυτοκίνητο φτάνει κοντά στο χώρο της Εκθέσεως. Το οδηγεί η Τζένη Βανδάρου. Είναι η κόρη βιομηχανίου σιγαρεττών και έρχεται να έπισκεφθί το περίπτερο του πατέρα της. Τη συνοδεύει ο Ντίνος Έξαρχοπουλος, που διευθύνει το τμήμα διαφημίσεως της βιομηχανίας.

Ο Ντίνος, που προσποιείται το σεμνότυφο, δεν άφίνει να περάσει κοντά του νέα, χωρίς να γυρίσει να την κυττάξει.

Μαζί σκεδόν με το Ντίνιο Έξαρχοπουλο φτάνει στη Θεσσαλονίκη και η Σοφία Φραντζή με την μικρότερη αδερφή της, την Πόπη. Σκο-πός του ταξιδιού αυτού είναι ν' άνοκαλύψη η Σοφία το Ντίνιο, που ήταν γείονας της, στού Ψυράη και να τον παντρευτεί.

Ο Ντίνος βγαίνοντας από το περίπτερο της καπνοβιομηχανίας Βανδώρου συναντά τη Ρένα και την «κόβει» λέγοντάς της πως δια-θέτει αυτοκίνητο... Η Ρένα δέχεται να βγη μαζί του, για να έντυ-πωσιάζει εκείνους, που της μιλούν με περιφρόνησι...

Όλοι βρίσκονται τώρα στην πλαζ της Θεσσαλονίκης, όπου ο Κλέ-αρχος γνωρίζεται με την Πόπη, ο φίλος του ο Φάνης με την Τζένη και η Σοφία ψάχνει να βρηί το Ντίνιο. Ο Κλέαρχος και η Πόπη συ-ζητούν καθισμένοι πλάτη με πλάτη, από φόβο μήπως τους δηί η Σο-φία.

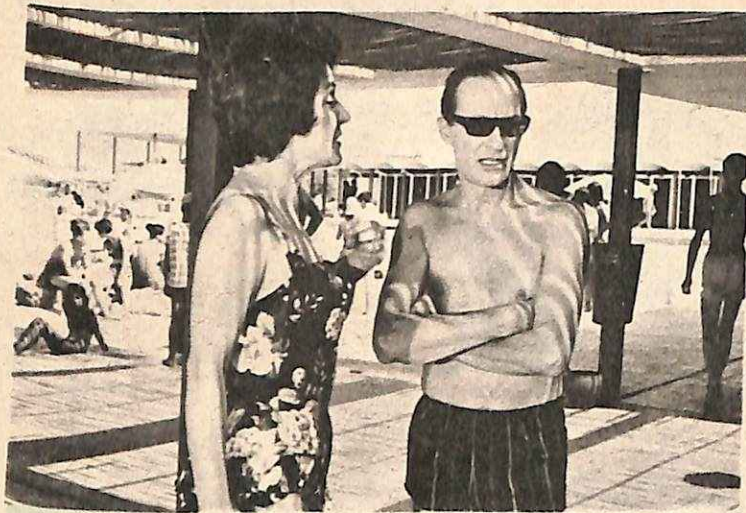
Κ λ έ α ρ χ ο ς: Μά είναι σωστά πράγματα αυτά; Να κάθεται να φοβάσαι την αδερφή σου...
Περνάει κάποιος μπροστά από τον Κλέαρχο, τον βλέπει να μιλά μόνος του και τον κυττάζει παραξενεμένος.
Κ λ έ α ρ χ ο ς (νευριασμένος): Άντε τράβα και σύ!...
Π ό π η: Τι είπες;
Κ λ έ α ρ χ ο ς: Είδες τί παθαίνουμε για να μιλάμε με γύρισμέ-νες τις πλάτες;

Κ λ έ α ρ χ ο ς: Έν τάξει είμαι έτσι;
Π ό π η: Ναι, άρα... Τώρα μιλά.
Κ λ έ α ρ χ ο ς: Τί να σου πώ; Άμα δε σε βλέπω είναι δυνατό να σου μιλήσω; Όταν δυο άνθρωποι πρωτογνωρίζονται δε χορταί-νουν να κυττάζονται. Βλέπει ο ένας τον άλλο κι' έτσι παίρνει φόρα και λέει... Λέει... Έγώ δεν πρόφτασα να δώ άκόμα τίποτα, ούτε τα μάτια σου, ούτε το στόμα σου...
Π ό π η: Είσαι βλέπω και απαιτητικός.

Ο Ντίνος βγαίνει από τη βόλτα και προχωρεί προς τις κα-μπίνες. Η Σοφία τον βλέπει να περνά κοντά της. Φοράει κι' αυτές γυαλιά. Τον πλησιάζει, λοιπόν, και με το πρόσημα ότι θέλει φω-τιά για ν' ανάψει το τσιγάρο της, τον χτυπάει στον ώμο.
Ν τ ί ν ο ς (Γυρίζει τρομαγμένος): Τί θέλεις;
Σ ό φ ί α: Τη φωτιά σου... και να μάθω μήπως σε λένε Ντίνιο.
Ν τ ί ν ο ς (δισπαστικά): Ά... Άς πούμε...
Σ ό φ ί α: Όχι άς πούμε... Σε λένε Ντίνιο ή όχι;

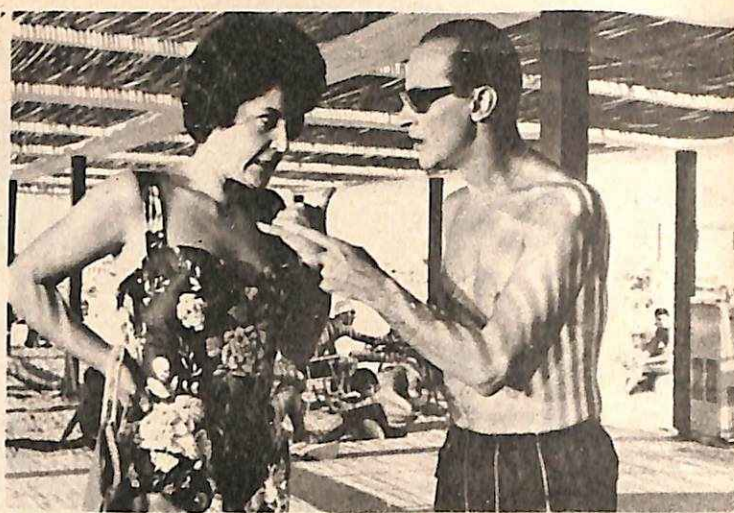
Ντίνος (άποφασιστικά): Μὲ λένε...
 Σοφία: Σὲ λένε κι' Ἐξαρχόπουλο;
 Ντίνος: Μὲ λένε κι' ἔτσι...
 Σοφία: Νὰ μὴ ζήσης Ντίνάκο μου... Σὲ βρήκα ἐπὶ τέλους!
 Ντίνος: Μὲ βρήκατε;... Ἐ, μπράβο σας!...
 Σοφία: Ἐγὼ ποῖά εἰμαι, Ντίνε;
 Ντίνος: Ἐκεῖ πὺλ μὲ ρωτᾶτε ἕνα-ἕνα, δὲν τὰ κάνετε σούμα, νὰ τὰ πῆτε ὅλα μαζί νὰ ξεμπερδεύουμε;

Σοφία: Κι' ἐσὺ δίμως μεγάλωσες, Ντίνε!...
 Ντίνος: Κι' ἐγὼ... Ἐσὺ ἀσφαλῶς θάχης γίνεαι καὶ μοιᾶ, ἔ;
 Σοφία: Δὲν ἔγινε... Ἀμα θέλεις ἐσὺ, δίμως, μπορῶ νὰ γίνω...
 Ντίνος: Δὲν τὸ κατάλαβα αὐτό!...
 Σοφία: Μεγάλη ἱστορία, Ντίνε μου... Θυμᾶσαι τὸ θεῖο μου τὸν Περικλῆ, πὺλ ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερική δταν ἦμαστέ παιδιᾶ;...
 Ντίνος: Ἐ... κάπως...
 Σοφία: Θυμᾶσαι τί ἔλεγαν οἱ δικοὶ μου, τότε;

Σοφία: Θὰ πληρωθῇς γιὰ τὸν κόπο σου... Νῆμαστε ἐξηγημένοι.
 Ντίνος: Εὐχαριστῶ...
 Σοφία: Καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ διαζυγίου δικὰ μου...
 Ντίνος (σκέπτεται): Ἀλλάζει τότε τὸ πράγμα... (Ἀλλάζει ἑαυτοὶ γινώμη). Ἀλλά... Πά!... Πά!... Πά!... Ἐρεῖς τί γλυκός, πὺλ εἰμαι ἐγὼ; Ἀμα σ' ἀρέσω καὶ δὲ θέλεις νὰ μ' ἀφίσης, τί γίνεται;
 Σοφία: Εἶπαμε νὰ μιλήσουμε σοδάρᾶ... Μὴ λέμε ἀηδίες!
 Ντίνος: Καθόλου ἀηδίες. Δὲν ξερεῖς ἐσὺ τί τραβάω...

Σοφία: Ἡ Σοφία εἰμαι, βρὲ Ντίνε... Τὸ Σοφάκι... Ἡ Σοφούλα.
 Ντίνος: Ἡ Σοφίτσα, τὸ Σοφάκι, ἡ Σοφίαι;
 Σοφία: Μπράβο!... Μὲ θυμήθηκες, τᾶρα;
 Ντίνος (κοφτά):... Ὁχι!...
 Σοφία: Ἡ Σόφη, Ντίνε. Σοῦ Ψυρρή, σὸ σπῖτι σας ἀπέναντι...
 Ντίνος (σκαμπτικός): Σοῦ Ψυρρή; Ἡ Σόφη;... (Θυμᾶται)...
 Βρὲ, ἡ Σόφη... Πότε μεγάλωσες ἔτσι, βρὲ Σοφάκι; Βρὲ, πὺλ μεγαλώνουν τὰ κορίτσια!... Ἐσὺ ἔγινες ἀλόκληρη γυναῖκα...

Ντίνος: Ἐλεγαν τέτοιες βλακείες οἱ δικοὶ σου, Σόφη;
 Σοφία: Τίς ἔλεγαν... Ἀκού, λοιπόν... Ὁ θεῖος Περικλῆς πέθανε...
 Ντίνος: Ἐλεγε κι' αὐτὸς τέτοιες βλακείες;
 Σοφία: Ἐλεγε...
 Ντίνος: Ἐ, τότε, καλὰ νὰ πάθῃ!...
 Σοφία: Ἐκεῖνος δὲν τίς ἔλεγε μόνο, ἀλλὰ καὶ τίς ἔγραφε. Ὁ θεῖος Περικλῆς, θεὸς σχωρέστον, πλούτισε πολὺ κι' ὅλα, δσα εἶχε καὶ δὲν εἶχε, τ' ἀφίσε σὲ μένα. Στὸ Σοφάκι τοῦ, λέει, πὺλ θὰ πάρῃ τὸ Ντίνάκο... Σ' ἀγαποῦσε κι' ἐσένα πολὺ, βλῆπεις...
 Ντίνος: Γιὰ λέγε... Γιὰ λέγε παρακάτω...
 Σοφία: Δὲν ἔχει παρακάτω... Γιὰ νὰ πάρω τὰ λεφτὰ τοῦ θεῖου Περικλῆ πρέπει νὰ πάρω πρώτα ἐσένα...
 Ντίνος: Ὁχι... Ἐγὼ νὰ πάρω ἐσένα...
 Σοφία: Τὸ ἴδιο εἶναι!...
 Ντίνος: Τὸ ἴδιο καὶ χειρότερο... Γεῖά σου, Σόφη, Σοφάκι, Σοφούλα.

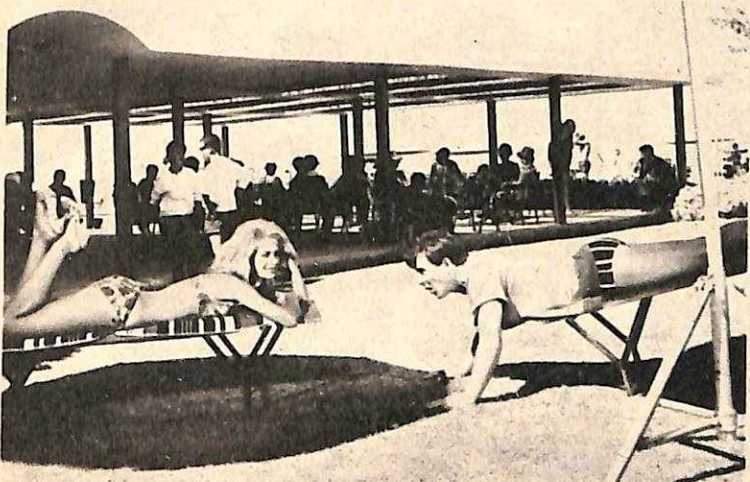
Ὁ Ντίνος κάνει νὰ φύγῃ, μὰ ἡ Σοφία τὸν συγκρατεῖ...
 Σοφία: Γιὰ στάσου, Ντίνε... Πέριμενε νὰ σοῦ ἐξηγήσω... Μὴν κάνουμε κουταμάρες καὶ χάσουμε τὰ δολλάρια... Ἐρεῖς πόσα εἶναι;
 Ντίνος: Δὲ μ' ἐνδιαφέρουν...
 Σοφία: Σταμάτα... Παίρνει καὶ κόλπο ἡ ὑπόθεσι... Πέριμενε ν' ἀκούσης τί σκέφτηκε...
 Ντίνος: Δὲ θέλω δολλάρια... Δὲ μ' ἀρέσουν τὰ δολλάρια...
 Σοφία: Μὰ δὲν εἶναι δικὰ σου... Δικά μου εἶναι...
 Ντίνος: Ἐ... Κράτητέ τα...
 Σοφία: Κάτσε νὰ σοῦ ἐξηγήσω, εὐλογημένε... Ποιὸς σοῦ εἶπε πὺλ κι' ἐγὼ ἔχω δρεῖ νὰ παντρευτῶ ἐσένα;
 Ντίνος (τὴν κυττάζει παραξένω): Γιατί, δηλαδῆ; Σοῦ πέφτω μεγάλος;
 Σοφία: Ὁχι, μαρὲ Ντίνε, ἀλλὰ ἔχω κι' ἐγὼ τὸν ἀνθρώπο μου... Ἀκουε με, λοιπόν. Θὰ κάνουμε ἕνα γάμο εἰκονικό... Ἐτσι γιὰ νὰ βουτήξουμε τὸ παραδάκι...

...γιὰ νὰ ξεκαλλήσω ἀπὸ κοντὰ μου τίς γυναῖκες, πὺλ μ' ἀγαπᾶνε, βλῆπαι τὴν Τζένη νῶρχειται πρὸς τὸ μέρος τοῦς...
 — Ὁχι... Γεῖά σου, Σόφη... Σοφούλα...
 Σοφία: Στάσου, πὺλ πᾶς; Δὲ μ' ἀπάντησες...
 Ντίνος: Δὲν ἔχω καιρὸ τᾶρα... Ἀλλῃ φορὰ.
 Ὁ Ντίνος τρέχει πρὸς τὴ θάλασσα.
 Σοφία: Στάσου... Μὴ μπαίνεις στὴ θάλασσα, δὲν ξέρω καλύμπι.
 Ντίνος: Σάμπως ξέρω ἐγὼ!...

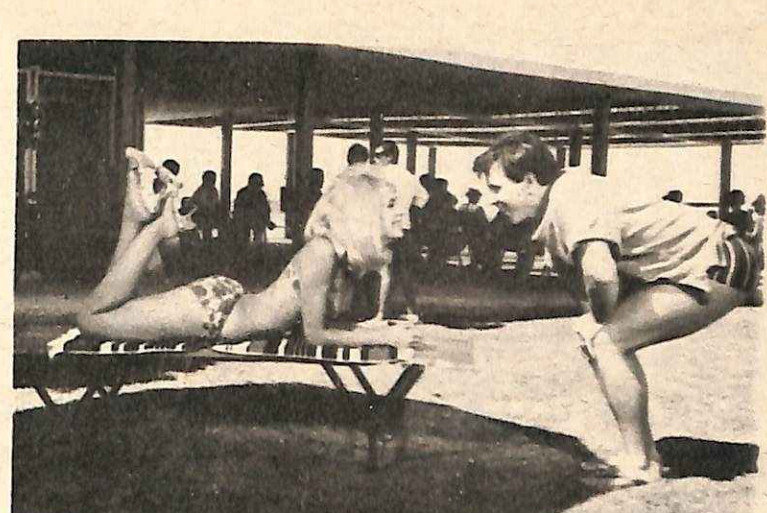
Ὁ Κλέαρχος, σὸ μετὰ, πὺλ βαρέθηκε νὰ κάβεται πλάτη μὲ πλάτη μὲ τὴν Πόπη, σηκώνεται καὶ τῆς λέει:
 — Μιλάμε τόσο ὥρα καὶ δὲ συστηθήκαμε ἀκόμα...
 — Νὰ συστηθῶμε, τοῦ λέει ἡ Πόπη, ἀλλὰ κάθισε στὴ θέσι σου, ὅπως καὶ πρώτα... Ἐμένα μὲ λένε Πόπη.
 — Χάρηκα πολὺ... Κλέαρχος.
 Πόπη: Κλέαρχος;... Ἀστεϊοῦλο κ' ὄνομά σου, σὰν καὶ σένα...
 Κλέαρχος: Ναι, εἵμαστε ἀσортί...

Πόπη: Ἀσε τίς σαχλαμάρες, Κλέαρχε...
 Κλέαρχος: Δηλαδῆ, ἐμεῖς οἱ δυὸ δὲ θὰ μπορέσουμε ποτὲ νὰ μιλήσουμε ἐλευθέρᾳ;
 Πόπη: Ἀλλῃ φορὰ...
 Κλέαρχος: Ἀλλῃ φορὰ... Ἀλλῃ φορὰ... Ὁραῖα. Τότε θὰ σὲ περιμένω τὸ βράδυ στὸ «Σαγιονάρα Κλάμπ»...
 Πόπη: Πὺλ θὰ τὸ βρῶ, γιὰ νᾶρῶ ἐκεῖ;
 Κλέαρχος: Ὅποιον νὰ ρωτήσης, θὰ σοῦ τὸ πῇ πὺλ εἶναι...

Ἡ Σοφία, πὺλ παρακολουθεῖ ἀπὸ τὴν ἀκροθαλασσιὰ τίς ἀνάδες κολυμητικές κινήσεις τοῦ Ντίνου, γυρίζει γιὰ μιὰ στιγμή πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἀφίσε τὴν ἀδερφή της καὶ βλῆπει δυὸ ἄντρες νὰ στέκωνται πλάι της... Τὰ μαζεύει ἀμέσως, ἐνῶ ἡ Πόπη καὶ ὁ Λέλος συνεχίζουν τὴ συζήτησι...
 Λέλος: Εἶμαι πολὺ τυχερός. Κι' ἔλεγα, πὺλ θὰ βρῶ συντροφιά;
 Κλέαρχος (ἐπεμβαίνοντας): Καὶ τώρα τὴ βρήκες;
 Λέλος (ἐκπληκτικός): Πὺλ εἰπάτε;

Ἡ Πόπη ἐπαλῶνει σ' ἀλόκληρο τὸ παγκάκι καὶ δὲν ἀφίνει θέσι γιὰ τὸν Κλέαρχο.
 Κλέαρχος: Καὶ τώρα τί γίνεται; Συστηθήκαμε καὶ δὲ θ' ἀνταλλάξουμε οὔτε μιὰ χειραψία;
 Πόπη: Τρελλάθηκες; Τώρα ὅπου νᾶναι γυρίζει ἡ ἀδερφή μου... Ἀλλοῖμονο ἂν μᾶς δὴ νὰ κουβεντιάζουμε...
 Κλέαρχος: Νὰ καθήσουμε πάλι πλάτη μὲ πλάτη καὶ νὰ τριβούμε τίς πλάτες μας; Πολὺ πρωτότυπη γνωριμία, μὰ τὴν ἀλήθεια...

Ἐνῶ συνεχίζουν τὴ συζήτησι ἐξ ἀποστάσεως, ἕνας νέος ντυμένος πολὺ κομψᾶ, μὲ μικρὸ ψάθινο καπελλάκι καὶ παρδαλὸ μαγιό, βλῆπει ἀπὸ μακροῦ τὴν Πόπη καὶ κατευθύνεται πρὸς τὸ μέρος της. Εἶναι ὁ Λέλος, ἕνας γεῖτονας τοῦς στὴν Ἀθήνα.
 Λέλος: ὦ, δεσποινὴς Πόπη, ἔσεῖς ἐδῶ;
 Πόπη: Ναι... Τί κάνετε, κύριε Λέλο;
 Ὁ Κλέαρχος κυττάζει ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια τὸν ἀνεπιθύμητο, πὺλ διέκοψε μιὰ τόσο εὐχάριστη συνομιλία...

Ἡ Πόπη, πὺλ καταλαβαίνει πὺλ τὰ πράγματα θὰ πάρουν ἀσχημη τροπὴ, κάνει νὰ ἐπέβῃ, μὰ ὁ Κλέαρχος δὲν τὴν ἀφίνει.
 Κλέαρχος (στὸ Λέλο): Τὴ βρήκες τὴ συντροφιά τᾶρα;
 Λέλος: Βεβαίως!...
 Κλέαρχος: Καλὰ θὰ κάνης νὰ στρίψῃς, γιὰτί ἐμεῖς δὲ σὲ θέλουμε στὴ συντροφιά μας!...
 Πόπη: Κλέαρχε, σὲ παρακαλῶ...
 Κλέαρχος: Θες, νᾶρῃ ἡ ἀδερφή σου καὶ νᾶουμε φασαρίες;

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΣΟΥΤΖΟΥΚΑΚΙΑ

Απ' ό τι ξέρετε και ξέρω όλα σ' αυτή τη ζωή έχουν μια αρχή κι ένα τέλος. Παίρνεις ένα ζευγάρι παπούτσια, τα χαίρεσαι, τα φοράς κάμποσο και μετά φωνάζεις τον παλιό-τζη, του τα δίνεις μαζί μ' ένα κατσόρικο και σου δίνει ένα μπρίκι, γιά να φτιάχνεις φα-σκόμυλο.

Τό ίδιο συμβαίνει και με τον έρωτα. Βλέ-πεις μια κοπέλλα, αρχίζεις να τη σκέφτεσαι, καρδιοχτύπας, της στέλνεις λουλούδια κι όταν πιά καταφέρεις να πάρης το πρώτο ραντεβού, είσαι βέβαιος πως ξεχωρίζεις απ' όλους τους κοινούς θνητούς. Στα επόμενα ραντεβού, τυ-λίγεσαι ολοκληρωμένος μέσα στην ετυχία, όπως η τουλούμπα στο σιρόπι κι ο καιρός περνάει όμορφα κι ώραία μέχρι την ημέρα, που συνέρ-χεσαι κάπως κι αρχίζεις ν' απορής και να λές: Προς τι όλη αυτή η ετυχία και η συγκίνηση; Τί είναι και ποιά είναι τέλος πάντων αυτή η Λίτσα π. χ.; Αρχίζεις λοιπόν ν' αναλύεις τις χάρες της και βλέπεις, ότι δυστυχώς δεν έχει τίποτα απ' αυτό που σε έκανε να συγκι-νηθής. Απλούστατα, νομίζεις πως έχει. "Υστε-ρα απ' αυτή τη διαπίστωση, προχωρείς πα-ρακάτω, γνωρίζεις την Κάτια, περνάς ώραία γιά λίγο καιρό μαζί της. "Υστερα συναντάς τη Νέλλη. Τό ίδιο γίνεται και μ' αυτήν... Καρ-διοχτύπας γιά τη Μαριάννα, κυλούν μερικοί μήνες και, στο τέλος, της μιλάς καθαρά και έσπερα:

— Μαριάννα, λυπάμαι πάρα πολύ, αλλά δεν είσαι αυτό, που νομίζα.

— Και τί νομίζεις πως ήμουνα;

— Τό ιδανικό μου.

— Και δεν είμαι;

— Όχι!

Η Μαριάννα, ύπηρε έ τελευταία γνωρι-μία της ζωής μου, μέχρι την ημέρα, που κου-κουλώθηκα. Γύρισε, με κύτταξε κατάπληκτη και δάκρυσε.

— Καλέ, τί είναι αυτά που λές; είπε. Μέχρι προχθές ακόμα, έκανες σαν τρελλός γιά μένα.

Άγανάκτησα, γιάτί είχα την απαίτηση να με καταλάβει άμέσως. "Υστερα, αυτές οι δα-κρύβρεκτες ιστορίες και γενικά τα δάκρυα, μου δίνουν άφάνταστα στα νεύρα.

— Κι' έπειδή έκανα μέχρι προχθές σαν τρελλός, θέλεις να κάνω τον τρελό σ' όλη μου τη ζωή; Άρκετά, νομίζω.

Αυτή τη συζήτηση την κάναμε σε κάποιο άπομερο ζαχαροπλαστείο, εκεί που δίνανε τα ραντεβού μας απ' την πρώτη μέρα, κι' όπως είχαμε γνωριστεί άρκετά με τό σεαδίστορο τό Νίονιο, ήρθε κοντά μας μ' όλο του τό θόρυβο.

Συμβαίνει τίποτα δυσάρεστο; ρώτησε. Η Μαριάννα σκούπισε τα μάτια της, μά-ζεψε τα γάντια και την τσάντα της και ση-κώθηκε.

— Ό κύριος από δώ, είπε, βρίσκει πως δεν είμαι τό ιδανικό του...

— Ποιό ιδανικό του; ρώτησε ό Νίονιος.

— Μήπως καταλαβαίνω τί θέλει να πη; ά-πάντησε.

Έκανε μεταβολή κι' έφυγε τρέχοντας. Σε λίγο έφυγα κι' εγώ. Όσο γιά τό Νίονιο, έ-μεινε με τις άπορίες του. Αυτό έλεγε δά, να κάτσω να του δίνω εξηγήσεις...

*

Βγήκα στο δρόμο βιστικός, έτοιμος γιά καμμία νέα κατάκτηση. Καλή κι' άγια ή Μα-ριάννα, αλλά μέχρις εδώ ήταν. Δεν είχε τί-ποτα ξεχωριστό γιά να συγκινήσει έναν κοινό και γοητευτικό κύριο σαν κι' έμένα. Η γνωρι-μία μας, βέβαια, είχε κρατήσει πολύ λίγο, αλλά απ' αυτό τό λίγο, είχα καταλάβει πολ-λά. Η άφεντιά της ζητούσε έναν ήσυχο άν-θρωπάκο νοικοκύρη, που να κουβαλάει νύκτα-μέρα, και τις Κυριακές να την πηγαίνει στο θέατρο ή στο σινεμά. Της άρέσκανε επίσης και τά παιδιά. Μωρέ, δε σφάζανε! Την είχα γνω-

Π ό π η: Μά ή αδερφή μου τον γνωρίζει... Ό κύριος μένει στην Αθήνα πλάι στο σπίτι μας...
Λ έ λ ο ς: Και βέβαια τη γνωρίζω...
Κ λ έ α ρ χ ο ς: Δε σε ρωτήσαμε έσένα...
Η Σοφία ρίχνει άκάμα μιά ματιά προς τό Ντίνιο και, βλέποντας πως δε δείχνει καμμία διάθεση να ξαναβγή στην στεριά, φεύγει με γε-ρό βήμα και κατευθύνεται προς την Πόπη. Πλάι της ό Λέλος και ό Κλέαρχος είναι έτοιμοι ν' άρπαχτούν.

Πλησιάζοντας περισσότερο, ή Σοφία αναγνωρίζει τον Κλέαρχο, που λίγο πριν της μίλησε με άναίδεια και γίνεται έξω φρενών...
Η Πόπη τραβάει τον Κλέαρχο και του λέει με τρόπο:
— Γύρνα από την άλλη...
Κ λ έ α ρ χ ο ς (με πείσμα): "Όχι, δε γυρίζω... Τό πολύ-πολύ μαζί μ' αυτόν, να με γνωρίσει κι' έμένα ή αδελφή σου...
Η Σοφία δε βγάζει λέξη, μά ό Κλέαρχος μισογυρίζοντας σε μιά στιγμή τό κεφάλι τη βλέπει και της λέει με αθόρυβο:

Κ λ έ α ρ χ ο ς: Κι' έδώ έφτασε ή χάρη σου;
Η Πόπη τον κυττάζει κατάπληκτη και τραυλίζει:
— Φτάνουν οι άνοησίες... Πήγαίνε τέλος πάντων στη δουλειά σου κι' άσε μας στην ήσυχία μας!...
Η Σοφία κάτι πεί να πη, μά ό Κλέαρχος την προφταίνει:
— Παράτα μας κι' εσύ!... Την όρεξί σου νομίζεις πως έχουμε;... Τί έπαθες, χριστιανή μου και με κυνηγάς σήμερα;
Η Πόπη τον τραβάει από τό πουκάμισο...

Κ λ έ α ρ χ ο ς (στην Πόπη): Απ' τό πρωί μου κολλάει αυτή...
Π ό π η: (χαμηλόφωνα): Είναι ή αδελφή μου...
Κ λ έ α ρ χ ο ς (δυνατά): Ποιά!... Αυτή ή παλαβή!...
Η Σοφία κάνει να του καταφέρη στο κεφάλι την τσάντα της, μά ό Κλέαρχος της ξεφύγει...
Κ λ έ α ρ χ ο ς (που τάχει χαμένα): Χαίρετε... Άντίο... Έφυγα...
Η Πόπη ξεπλώνει πάλι στο παγκάκι και παρακολουθεί τον Κλέαρχο που τρέχει, σαν να τον κυνηγούν...

Κ λ έ α ρ χ ο ς: Στάσου, βοέ Πόπη... Τί τραβάς κι' εσύ!... Δε μάς έφτανε, δηλαδή, ό Λέλος, μάς ήρθε τώρα και ή... «δεσποινίς»!...
Σ ο φ ί α: Κύριε Λέλο, δώδε, σε παρακαλώ από δώ αυτόν τον άλήτη.
Κ λ έ α ρ χ ο ς (έξω φρενών): Ά γιά πρόσεχε πως μιλάς, κυρά μου.
Π ό π η: Σώπα, Κλέαρχε!...
Σ ο φ ί α: (στην Πόπη): "Όποτε γνωρίζετε, έ;
Κ λ έ α ρ χ ο ς: Ναι, γιάτί... Μήπως έπρεπε πριν γνωρι-στούμε να ζητήσουμε την άδειά σου... «δεσποινίς»;

Σ ο φ ί α (αύστηρά): Έμπρός... Μάζευτα και πάμε... Πάμε, γιά να μην ξεθυμάνω σε σένα!...
Η Πόπη σηκώνεται και την άκολουθεί... Ένώ, όμως, ή Σοφία άλ-λάζει μέσα στην καμπίνα, ή Πόπη ξεπλώνει και πάλι στον ήλιο και σκέπτεται τον Κλέαρχο...
— «Σαγιονάρα Κλάμπε» ψιθυρίζει. (Κυττάζει προς την καμπίνα της αδελφής της και συνεχίζει): Να δούμε πως θα της τό σκάσω τό βράδυ, γιά να πάω στο ραντεβού μας!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ρίσει στο σπίτι του θείου μου του Άνέστη, κάποιο μεσημέρι. Χτύπησε την πόρτα κι' όταν άνοιξε, εμφανίστηκε μ' ένα πιάτο στο χέρι.

— Λίγα σουτζουκάκια, είπε.

— Γιά μένα;

— Όχι, γιά τον κύριο Άνέστη. Τ' άρέ-σουν όπως τα φτιάχνει ή μαμά μου, και γι' αυτό τό έφερα μερικά...

Ό θείος Άνέστης καθότανε στο σαλόνι κι' όταν άκούσε γιά τα σουτζουκάκια, πεταχτηκε όρθιος, γεμάτος χαρά. "Ήθερα πως ό θείος Ά-νέστης ήτανε πολύ πλούσιος κι' έγώ ό μονα-δικός του κληρονόμος. Ποτέ, όμως, δεν είχα φανταστή πως έχει τέτοια άδυναμία στα σου-τζουκάκια! "Όταν έφυγε ή Μαριάννα, ό θείος χαμογέλασε.

— Μωρέ, τί τα θές, τί τα γυρεύεις, είπε. Σάν τό σπιτικό φαγητό δεν πάραχει. Η θεία σου ή Ζαχαρούλα μαγειρεύει πολύ ώραία... Άλ-λά ό Θεός την ήπρε. Γειά στα χέρια του!

— Ποιανού;

— Του Θεού!

— Δηλαδή, φχαριστήκατε;

Με κύτταξε λοζά και κούνησε τό κεφάλι του.

— Άμέ, τί έκανα!... είπε. Η άλήθεια είναι πως μαγειρεύει ώραία, αλλά μου τόδγαζε απ' τη μύτη. Πολύ γλωσσού ήτανε.

— Και είναι καλύτερα τώρα, που σας φέ-ρει φαγητό αυτή ή δεσποινίς Μαριάννα;

— Δε βαρύνει, είπε ό θείος. Τους έχω ένοικιαστές στο ρετιρέ, αυτήν και τη μά-ι της, κι' όσο νάναι, κλακεύονται, που στέλ-νουν φαγητό στον ιδιοκτήτη της πολυκατα-κίας.

Την ίδια στιγμή, χτύπησε τό κουδούνι και μόλις άνοιξε ό θείος, μπήκε μέσα μιά κοπέ-λα απ' αυτές, που τις κυττάς στο δρόμο και σε μουντζώνουν όλοι μαζί οι σωσέο της Αθ-ήνας. Σωστή θεά!

— Πώς ήταν αυτό. Τζένη μου; είπε ό θείος. Έγώ σε περίμενα τ' άπόγευμα...

— Σ' άποθύμησα, άγάπη μου, είπε ή Τζέ-νη και δε μπορούσα να περιμένω.

Έιθουσιάστηκε ό θείος.

— Μπράβο αγαπούλα μου, είπε. Τόσο τό καλύτερο!

Τη συνόδωσε ως τό βόθος του σαλονιού, σε μιά παράμερη πολυθρόνα και γύρισε κοντά μου, άγριέμένος.

— Δρόμο τώρα, είπε.

— Δε θα μου τη συστήσετε; ρώτησα.

— Μωρέ, άμε στο διάβολο, που μου θές και συστάσεις τώρα, μουγκρίσε. Δε σε ξέρω εγώ τί σοί πράμα είσαι!

Βγήκα στο δρόμο μπουρνιασμένος κι' όπως κατάναι τις σκάλες ένασυνέντησα τη Μαριάννα. Κι' έπειδή όσο νάναι διαθέτω κάποια γοητεία και τα λεπά ώραία τό λογόκιο μου, τό κλείσαμε τό πρώτο ραντεβού μέχρι να φτάσουμε κάτω στην είσοδο. Έτσι, γνω-ρίστηκα με τη Μαριάννα.

Θά πέρασε καμμία βδομάδα περίπου από κείνη την ημέρα, που έξηγησα στη Μαριάννα πως δεν είναι τό ιδανικό μου κι' ένα πρωί χτύπησε τό τηλέφωνο του γραφείου και με ζήτησαν.

— Έδώ ό θείος Άνέστης, βοέ γαίδαρε! ά-κουσα απ' την άλλη μεριά του τηλεφώνου.

— Μάλιστα...

— Να μαλλιάσης, βοέ, φώναξε ό θείος.

— Πέθαινω...

— Πότε;

— Τον κακό σου τό φλάρο... Έλα γρήγορα να με δής.

Πήρα στα γρήγορα άδεια απ' τον προϊστά-μενό μου και, σε δέκα λεπτά, βρισκόμουν κί-λας στο διαμέρισμά του θείου Άνέστη. Η παραδουλεύτρα, που πήγαίνε και του καθαρι-ζε τό διαμέρισμά μέσα παρό μέρα, άπουσία-ζε. Είχε πάει την προηγούμενη. Χτύπησε τό κουδούνι και μ' άνοιξε ή Μαριάννα. Κι' έπει-δή είμαι πολιτισμένος, τη χαίρετσα ευγενι-κι και πέρασα άμέσως στο δωμάτιο του θείου.

Άγριεψε μόλις με είδε.

— Έλα δώ, βοέ άγατέρευε... φώναξε. Κά-τσε εκεί δίπλα μου να σου πώ τις τελευταίες μου θελήσεις.

Πήρα μιά καρέκλα και κάθησα. Τα είχα χα-μένα λιγάκι.

— Βρέ σύ ξέρεις τί μ' έχεις έμένα; φώ-ναξε.

— Άνηψιό!

— Άνθρωπο σ' έχω ενώ, βρέ βλάκα, φώναξε.
— Ε, τότε θείο...
— Μπράβο σου, βρέ βόδι! Και τί θα γίνω όταν με καλέσει κοντά του ο Κύριος;
— Δάκρυσα, γιατί, παρ' όλες τις βρισιές, που μούλεγε ο θείος, τον αγαπούσα.
— Όταν με το καλό τεζάρε, θα κληρονομήσω την πολυκατοικία!
— Ου νά χαθής... φώναξε. Αυτό θέλεις, βρέ; Αυτό παρακαλάς; Άγανάκτησα μαζί του. Ούτε στο σασκί τον εύρισκα, ούτε στο σασκούλι.

— Μά, τέλος πάντων, τί θέλετε; φώναζε.
— Νά παντρευτής τη Μαριάννα, είπε. Είναι κορίτσι πρώτης γραμμής. Άν δεν ήταν αυτή, θα είχα πεθάνει μ' αυτό το κρύο, που έχω αρπάξει. Τέτοια στοργική και καλή κοπέλλα αποκλείεται να βρής. Χουσό κορίτσι η Μαριάννα. Βάλτο, λοιπόν, καλά στο μυαλό σου. Η τήν παίρνεις, η κληρονομιά δεν έχει. Κι' αυτές τις βλακειές, που της είπες, ότι δεν είναι το ιδανικό σου. Εγώ τις γράφω στα παλιά μου παπούτσια.

— Έκείνη τη στιγμή, μπήκε η Μαριάννα με το θερμόμετρο. Τον θερμομέτρησε. Είχε 39 και 8.
— Πάει, πεθαίνω! μουρμούρισε. Πάρε όρκο, ότι θα παντρευτής τη Μαριάννα, αγκάλιασέ την, φίλησέ την και γύρησέ την εγώ μου παλιόγρουσουζή...
— Έκανα στα γρήγορα, όπως μου είπε και, μέχρι να το καλοσκεφτώ και να πω «κιμινον», μπουκάρωσε, κατασυγκινημένη, η κυρία Χρυσάνθη, η μητέρα της Μαριάννας, και με φίλησε.
— Με την εγώ μου, παιδάκι μου!... είπε.

— Ύστερα έσκυψε κοντά στο θείο μου, κάτι του είπε στ' αυτί, κι' έκεινος ανασήκωσε.

— Ναι, βέβαια, είπε. Άκου δώ, βρέ βλάκα! Ο γάμος θα γίνη σε μία βδομάδα! Η πεθερά σου κάνει κι' ώραία σουτζούκια! Τώρα, βέβαια, αν δεν κατατάλας τι σημασία είχε ο βιαστικός γάμος με τα ώραία σουτζούκια, που έφτιαχνε η πεθερά μου, συμφωνήσα κι' έγινε ο γάμος στα γρήγορα. Ο θείος Άνέστης ίσα που σκετόταν στα πόδια του. Φύγαμε για το ταξίδι του μέλιτος, με βαρέια καρδιά. Η Μαριάννα δεν ήθελε να τον αφήσουμε, αλλά αυτός επέμενε.

— Τίποτα. Νά πάτε, να πάτε, είπε. Όσο για μένα, δεν έχει καμιά σημασία. Ό,τι είναι να γίνη, άς γίνη...

— Μας αγκάλιασε και φύγαμε.

— Τίποτα. Νά πάτε, να πάτε, είπε. Όσο για μένα, δεν έχει καμιά σημασία. Ό,τι είναι να γίνη, άς γίνη...

— Τίποτα. Νά πάτε, να πάτε, είπε. Όσο για μένα, δεν έχει καμιά σημασία. Ό,τι είναι να γίνη, άς γίνη...

— Τίποτα. Νά πάτε, να πάτε, είπε. Όσο για μένα, δεν έχει καμιά σημασία. Ό,τι είναι να γίνη, άς γίνη...

— Τίποτα. Νά πάτε, να πάτε, είπε. Όσο για μένα, δεν έχει καμιά σημασία. Ό,τι είναι να γίνη, άς γίνη...

— Τίποτα. Νά πάτε, να πάτε, είπε. Όσο για μένα, δεν έχει καμιά σημασία. Ό,τι είναι να γίνη, άς γίνη...

— Τίποτα. Νά πάτε, να πάτε, είπε. Όσο για μένα, δεν έχει καμιά σημασία. Ό,τι είναι να γίνη, άς γίνη...

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ - ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ΜΙΑ είδησι που έφτασε αυτές τις ημέρες στην Αθήνα από αρκετές ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, το Παρίσι, το Βερολίνο, το Λονδίνο, τις Βρυξέλλες, κ.ά., μας πληροφορεί ότι το γνωστότατο ταγκό του Γιώργου Μουζάκη, «Το ταγκό της Αθήνας», του οποίου την αξία πρώτη ή στήλη μας είχε προαναγγείλει, πριν από ένα χρόνο, ξεπέρασε σε πώληση το 1 εκατομμύριο δίσκους και βαδίζει για το δεύτερο εκατομμύριο.

Ομοιογενέως, η είδησι αυτή είναι πολύ ευχάριστη, όχι μόνο για τούς Μουζάκη, αλλά γενικότερα για το ελληνικό ελαφρό τραγούδι. Ύστερα από τη διεθνή προβολή που απόκτησαν τα τραγούδια των Χατζηδάκη, Πλέσσα, Μαρδάκη, Καπνιστή, Θεοδωράκη, η νέα αυτή επιτυχία του Μουζάκη αποτελεί ενόψει ενδείξει ότι το ελαφρό μας τραγούδι βρίσκεται σε άκμή.

Πώς να μη χαίρεται κανείς το γεγονός και να μην ελπίσει στους συνθέτες μας καινούργιες δάφνες και... εισπράξεις;

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Σημειώνουμε σήμερα τούς τελευταίους δίσκους, που κυκλοφόρησαν σε τραγούδια του Γ. Μουζάκη με την ευκαιρία της επιτυχίας του στην Ευρώπη:

- 1) «Αθήνα». Τραγουδούν οι Τζέννη Βάνου — Γιάννης Βογιατζής.
- 2) «Θέλω κοντά σου να μείνω». Έρμηνεύουν η Τζέννη Βάνου και ο Βογιατζής.
- 3) «Μία νύχτα αξίζει μια ζωή». Τραγουδούν ο Γιάννης Βογιατζής.
- 4) «Πάνω απ' όλα η αγάπη μας». Τραγουδούν η Τζέννη Βάνου.
- 5) «Τί θα γίνω». Έρμηνεύει ο Γιάννης Βογιατζής και συνοδεύει η ορχήστρα Μουζάκη.
- 6) «Φύσα βοριά — φύσα νοτιά». Τραγουδούν ο Γιάννης Βογιατζής.

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Πάλι πολλοί και πάλι καλοί οι καινούργιοι δίσκοι της τελευταίας εβδομάδας. Παραθέτουμε μερικούς, που δεχωρίζουμε.

- 1) «Οι δέκα συμβουλές». Στίχοι — μουσική Κ. Βέρβου — Θ. Δερβενιώτη. Τραγουδούν ο Π. Άναγνωστάκης και η Ρούλα Καλάκη.
- 2) «Παλαμάκια — παλαμάκια». Στίχοι — μουσική Κ. Βέρβου — Θ. Δερβενιώτη. Τραγουδούν ο Σταύρος και η Ζωή Ζαγοραίου.
- 3) «Ο Βράχος, ο ξερόδρακος» (Ζεμπέκικο). Στίχοι — μουσική Τάκη Λαβίδα. Τραγουδούν ο Ε. Πετρινάκης.

- 4) «Τί μου χτύπησε το παρελθόν». Στίχοι — μουσική Γ. Μανισαλή. Τραγουδούν η Κατερίνα Τζοβάρα.

- 5) «Θά κλάψης για μένα». Στίχοι — μουσική Τάκη Λαβίδα. Τραγουδούν ο Ε. Πετρινάκης.
- 6) «Σκιάδα μ' έχεις στο πλευρό σου». Στίχοι — μουσική Γ. Μανισαλή. Τραγουδούν η Κατερίνα Τζοβάρα.

- 7) «Η ζωή μου θα βγή μέσ' στις στράτες». Στίχοι — μουσική Δ. Γκευτή. Τραγουδούν ο Σταύρος και η Ζωή Ζαγοραίου.
- 8) «Μέσ' στο σπίτι τ' όργανό». Στίχοι — μουσική Κ. Βέρβου. Τραγουδούν η Βάνα Λαμπρού και ο Ε. Πετρινάκης.

- 9) «Ηρόες μέσα στη ζωή μου». Στίχοι — μουσική Χ. Βασιλειάδη — Σ. Κανεϊδίη. Τραγουδούν η Ντίνα Κωνσταντίνου.

- 10) «Θά ξεπουλάω τα φτωχά τα πράγματά μου». Στίχοι — μουσική Μπ. Μπακάλη. Τραγουδούν ο Μ. Μπακάλης και η Ρούλα Καλάκη.

- 11) «Μπουζούκι — και τούστα». Στίχοι — μουσική Μπ. Μπακάλη.

- 12) «Μουζακάκια — και τούστα». Στίχοι — μουσική Μπ. Μπακάλη.

«Η Μαίρη—Δίντα, η βασίλισσα του λαϊκού και ελαφρού τραγουδιού, που όπως ανέγραψε ο «Θησαυρός» κατέριψε το ρεκόρ αμοιβής, παίνοντας 100.000 δρχ. για μία μόνο εμφάνισή της στο Λονδίνο.

Τραγουδούν ο Μ. Μαρκάκης.
12) «Είμαι μπόρεμα με καρδιά». Στίχοι — μουσική Ε. Πετρινάδη. Τραγουδούν η Ρέα Νόρμα και ο συνθέτης.

13) «Τό μετανιώσες άργα». Στίχοι — μουσική Κ. Βέρβου — Γ. Μανισαλή. Τραγουδούν ο Π. Άναγνωστάκης.

14) «Όσα φέρνει η ώρα». Στίχοι — μουσική Κ. Βέρβου — Θ. Δερβενιώτη. Τραγουδούν ο Π. Άναγνωστάκης.

15) «Όταν δώ πώς κινδυνεύω να σε χάσω». Στίχοι — μουσική Μπ. Μπακάλη. Τραγουδούν ο Πέτρος Άναγνωστάκης.

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Εγώ αγαπώ μελαχρινή». Στίχοι — μουσική Α. Κιτσάκη. Τραγουδούν ο ίδιος.

2) «Αυτό το άχ πόσες καρδιές». Στίχοι — μουσική Κ. Ρουκουνά. Τραγουδούν ο ίδιος.

3) «Ύπτις πουλάκια» (Τσάμικο). Τού Β. Μπεσιρή. Τραγουδούν η Μαρία Γκαλιμάνη.

4) «Ποιός έλατος βαστάει δροσιά». Τού Α. Κλαπαδώρα. Τραγουδούν ο Κ. Μουντάκης.

5) «Αι γκόντ λάκου» (= Ήσουν εύτυχός). Τραγουδούν ο Ελδής Πρίσλεϋ.

6) «Αι γκόντ λάκου» (= Ήσουν εύτυχός). Τραγουδούν ο Ελδής Πρίσλεϋ.

7) «Αι γκόντ λάκου» (= Ήσουν εύτυχός). Τραγουδούν ο Ελδής Πρίσλεϋ.

8) «Αι γκόντ λάκου» (= Ήσουν εύτυχός). Τραγουδούν ο Ελδής Πρίσλεϋ.

9) «Αι γκόντ λάκου» (= Ήσουν εύτυχός). Τραγουδούν ο Ελδής Πρίσλεϋ.

— Μά, εγώ ψυγόμενος απ' τον πυρετό! Ήθερα τί έλεγα;...

Καταφάρμακώθηκα. Βγήκα στο διάδρομο και στάθηκα αναποφασιστός. Η Μαριάννα με περιέμενε επάνω, γιατί είχαμε εγκατασταθεί στο διαμέρισμα, που τούς είχε νοικιάσει ο θείος μου. Έκανα ν' ανέβω τα σκαλοπάτια, αλλά μετάνοιωσα και κατέβηκα.

— Πού πιάς; με ρώτησε ο θείος.
— Στο γραφείο, απάντησα. Δεν έχω καμιά όρεξη να δώ τα μούτρα της πεθεράς μου. Και, στο κάτω-κάτω, παντρεύτηκα μόνο και μόνο γιατί το θέλατε...

— Μπράβο! Νάχης την εγώ μου!... έκανε ευχαριστημένος.

Πήρα ένα ταξί και πήγα στο γραφείο. Είχα αφήσει τόση δουλειά πίσω μου, που ούτε κατάλαβα πώς πέρασε η ώρα. Δούλευα συνέχεια. Κατά το άπογευματάκι, χτύπησε το τηλέφωνο και με ζήτησε η Μαριάννα. Της τα είπα έξω απ' τα δόντια...

— Και τώρα δε θάρρης; ρώτησε.

— Θάρρω ό,τι ώρα μου γουστάρει... φώναξε. Η προκομένη η μάνα σου έχει να κατέβη στο διαμέρισμα του βείου μου απ' την ημέρα, που παντρευτήκαμε. Κι' Κι' ούτε σουτζουκάκια τούστειλε...

Κατά το βράδυ, χτύπησε το τηλέφωνο πάλι κι' αντιμετώπισα στο ακουστικό ένα θείο, σωστό θηριο. — Βρέ γαίδαρε, φώναξε. Θά το πάρης απόφαση, ότι είσαι παντρεμένος ή όχι;...

— Τι συμβαίνει;
— Γιατί δεν πάτησε στο σπίτι σου σήμερα;

Του εξήγησα, ότι αυτό τόκανα μόνο και μόνο γιατί τον αγαπούσα κι' ότι μ' ατόν τον τρόπο ήθελα να εκδικηθώ την απονία της κυρίας Χρυσάνθης. Άντι να φχαριστηθώ όμως, πάτησε περισσότερο τις φωνές.

— Τι λές, βρέ βλάκα; φώναξε. Πριν από λίγο, κατέβηκαν μόνω και κόρη κι' όχι μόνο μου φέρανε ένα πιάτο κομμάτι σουτζούκια, αλλά μου κάνανε και μια εντριβή, που έγινε άλλος άνθρωπος. Ξέρεις τι καλό κάνουν οι εντριβές;

— Άλήθεια;
— Ναι, βρέ γαίδαρε. Μέχρι που μου κάνανε και ποδόλουτρο. Πάρε ένα ταξί και τσάκισον γρήγορα, γιατί, αν δεν έρθης, κληρονομιά δεν πρόκειται να πάρης...

Ποτέ στη ζωή μου δε φαντάσθηκα, ότι θα μπορούσα να μισήσω τόσο πολύ τα σουτζουκάκια. Πήρα ένα ταξί και σε δέκα λεπτά βρέθηκα στο σπίτι.

Το δράμα μου όμως δεν τελείωνε εδώ κι' ούτε πρόκειται να τελειώσει ποτέ, γιατί η Μαριάννα κι' η μητέρα της μουχουνε κάμνει τη ζωή μου μούρη. Δεν υπάρχει στο σπίτι πιάτο και μπρίκι, που να μη μου τ' έχουν σφυρίξει στο κεφάλι! Κι' όταν παίρνω δρόμο και φεύγω, παίρνουν κι' αυτές ένα πιάτο σουτζουκάκια και το πάνε στο θείο Άνέστη. Η μία τόν ταίξει στο στόμα κι' η άλλη τόν κάνει μασσάς με κολώνια... Κι' ένθουσιάζεται τόσο πολύ ο θείος Άνέστης, που βουτάει αμέσως το τηλέφωνο και με περιλούζει με βρισιές!

— Πού είσαι, βρέ γαίδαρε; Θά βάλλης μυαλό, έπιτέλους!

— Μου σφυρίζανε ένα πιάτο στο κεφάλι! φωνάζω κι' εγώ.

— Σκασμός, βλάκα! Πάρε ένα ταξί κι' έλα γρήγορα, γιατί δεν πρόκειται να δής κληρονομιά!

Ύστερα απ' αυτά, διολογώ, χωρίς να ντρέπομαι καθόλου, ότι δεν υπάρχει τίποτα άλλο στον κόσμο, που να μισώ τόσο πολύ, όσο τα σουτζουκάκια!

— ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖΕΗΝ ΓΚΡΕ'Υ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο συνταγματάρχης Τζέκη άφηνιται στον Τζέο την τραγική ιστορία του Βέντζελ, που ο Ινδιάνος κατέσφαξαν όλους τους δικούς του και του έξηγει σε ποιούς λογους όφειλεται να σκοποδύμισος τον εναντίον τους. Ο Ιεραπόστολος Ουέλς μαζί με τις δυό ανήψεις του, τον Τζίμ και τον Τζέο συνεχίζουν το ταξίδι τους προς το «Χωριό της Ειρήνης». Σ' όλο αυτό το διάστημα, ο Τζέο άποφύγει τη Νέλ. Επαφείλεται, τέλος, από μια ευκαιρία για να μνη πάσ στο «Χωριό της Ειρήνης» και άκολουθεί το Βέντζελ μέσα στο δάσος. Ο Τζίμ άρχίζει το ιεραποστολικό του έργο, που σημειώνει μεγάλη επιτυχία μεταξύ των Ιθαγενών. Πολλοί άρχισαν προσηλυτίζονται στο χριστιανισμό. Δύο Ιεραπόστολοι, ο Γιούνγκ κι' ο Εντουαντ έρωτεύονται την Κάτε. Αλλά δεν άποφασίζουν να της φανερώσουν το άίσθημά τους. Ο Γιούνγκ, θέλοντας να θέσει τέρας στην άγωνία του, προσπαθεί να παρακινήσει τον Εντουαντ να παρακινήσει στην Κάτε. Αυτός πάλι άρνείται, λέγοντας, πως θα ήταν καλύτερο να της μιλήσει πρώτος ο Γιούνγκ.

— Δε θα πάω ούτε πού, ούτε κατοπίν, απάντησε ο Γιούνγκ. Δεν έχω το θάρρος. Κι' έπειτα είμαι βέβαιος πως άδικα θα χάσω τα λόγια μου... Άλλά πηγαίνε, λοιπόν! Πρέπει να τελειώνω! Δεν το καταλαβαίνεις;

Ο Νταϊνός άπομαραινόμενος, τέλος, με κλονιζόμενο βήμα.

Η χαλβία όπου έμεναν οι δυό άδελφές μαζί με το θείο τους βρισκόταν σε μικρή άπόσταση. Έξωλη τη ώρα, ο Ουέλς κι' η Νέλ έλειπαν κι' η Κάτε ήταν μόνη.

Από το άνοιχτό παραθύρο άκούγαν το τραγούδι της.

Ο Νταϊνός χτύπησε την πόρτα και μπήκε.

Στο μεταξύ, ο Τζέο Τζέο είχε ξαπλώσει στο χορβάτι του, με την άγωνία στην ψυχή. Κάθε λεπτό που περνούσε τού φαινόταν αιώνας.

Ο Νταϊνός γύρισε, τέλος. Ο Τζέο Τζέο τινάχτηκε άμέσως όρθιος. Δε ρώτησε τίποτα. Άλλά το βλέμμα κι' η έκφραση τού προσώπου του έδειχναν καθαρά την άνυπομονή του.

Ο Νταϊνός Έντουαντ άποφασίζει σε μία πολυθρόνα. Το πρόσωπό του ήταν κατακίτρινο κι' η έκφραση του δεν έδειχνε καμιά λύση. Τον έρωτεύοντο που γυριέται από το διάστημα στην άγαπημένη του νύχτη.

Ο Τζέο Τζέο Γιούνγκ έμασε τέλος, την ύπομνη του.

— Λοιπόν; ρώτησε πηγαίνοντας κοντά.

— Άνοιχτη, απάντησε ο Νταϊνός με σθημένη φωνή.

— Συνοχόταν σιγά-σιγά.

— Μου φέρονταν με μεγάλη χαλβία, έναίεπε σε λίγο. Δε θυμάμαι τί μου είπε, αλλά νομίζω πως την άκουσα να μού λέει ότι θα ήταν για μένα μία άδελφή ή κάτι τέτοιο. Η ουσία είναι ότι άνοιχθηκε.

Ο Τζέο Τζέο Γιούνγκ προσπαθεί να κρύψει τη συγκίνησή του.

— Καί σ' τί της είπες; τόν ρώτησε.

— Δε θυμάμαι, απάντησε ο Έντουαντ. Της είπα ότι πέρασε από το μυαλό μου εκείνη τη στιγμή... Της είπα άκόμη αυτά που μου είχες πησ.

— Αυτά που σου είπα; άπόρησε ο Γιούνγκ. Για ποιά πράγματα μιλάς;

— Της είπα ότι ήσουν βέβαιος πως μ' αγαπούσε και, για να την άκούω να σου μιλάει, προσέθεσα ότι συ την έβλεπες σαν καλό φίλο, ότι δεν την αγαπούσες κι' ότι ήσουν άποφασισμένος να μην παντρευτής.

— Είσαι ένα ζώο! φώναξε ο Γιούνγκ. Σου είπα εγώ αυτά τα πράγματα;

— Καί σ' τί της είπες; τόν ρώτησε.

— Δε θυμάμαι, απάντησε ο Έντουαντ. Της είπα ότι πέρασε από το μυαλό μου εκείνη τη στιγμή... Της είπα άκόμη αυτά που μου είχες πησ.

— Αυτά που σου είπα; άπόρησε ο Γιούνγκ. Για ποιά πράγματα μιλάς;

— Της είπα ότι ήσουν βέβαιος πως μ' αγαπούσε και, για να την άκούω να σου μιλάει, προσέθεσα ότι συ την έβλεπες σαν καλό φίλο, ότι δεν την αγαπούσες κι' ότι ήσουν άποφασισμένος να μην παντρευτής.

— Είσαι ένα ζώο! φώναξε ο Γιούνγκ. Σου είπα εγώ αυτά τα πράγματα;

— Μπορεί να μη μου τα είπες; άλλ' άφού έστειλνες έμένα στην Κάτε, αυτό έσημαίνει πως έσύ δεν την ήθελες, απάντησε ο Έντουαντ.

— Είσαι ένα ζώο! Ξαναείπε ο Γιούνγκ.

Και βγήκε τρέχοντας από την χαλβία, σαν τ' άποφαινόταν πού το έβλεπουν Ξαφνικά από τόν ύπνο του.

Μία στιγμή άργότερα, βρισκόταν μπροστά στην Κάτε, με τα

Ο ΚΥΚΝΟΣ ΤΟΥ ΟΧΑΪΟ

μαλλιά άναστατομένα και τ' όφρος έβαλλο.

— Αυτό το ζώο ο Νταϊνός σου είπε ότι δεν σ' αγαπούσα; της φώναζε.

Η Κάτε τόν κούταζε σαστισμένη. Άλλά Ξαφνικά, κατάλαβε τί έσημαίνει το έβαλλο ύφους τού Τζέο Τζέο και τα λόγια του. Ξαναβρήκε τότε τη συνήθειή της.

Στο βάθος της ψυχής της ήταν ευχαριστημένη, που έβλεπε τον άτομο Τζέο Τζέο Γιούνγκ να της μιλάει μ' αυτό τόν τρόπο. Γύρισε άλλού το πρόσωπό της, για να κρύψει την ταράχη της κι' απάντησε:

— Άν έννοείτε τόν κύριο Έντουαντ, νομίζω πως μου είπα κάτι τέτοιο. Ήθελε να με πείσει ότι ήταν ο μόνος που μ' αγαπούσε στο «Χωριό της Ειρήνης».

— Άλλά δεν είναι άλήθεια! φώναξε ο Γιούνγκ. Γιατί εγώ σας αγαπώ! Σας αγαπώ τόσο πολύ, που φοβάμαι πως θα τρελλαθώ. Σας αγαπώ από την πρώτη στιγμή που σας είδα. Αυτό είπα στο Νταϊνός. Κι' αυτό το ξέρετε κι' ο Χεκελβέντερ. Τό ξέρουν άκόμη κι' οι Ινδιάνοι.

Θέλοντας να διαφύγει τόν Νταϊνός, δεν καταλάβαινε ότι έκανε μ' αυτό τόν τρόπο μία φλογερή έξιμολόγησι στην Κάτε. Έπειτα, σαν τα λόγια που είχε πη να είχαν έξαπλώσει, όλες τις δυνάμεις του, σφαιροποίησε σε μία καρδέλα και σκούπισε με το μαντίλι το μέτωπό του που ήταν μουσκεμένο στον ιδρώτα.

— Κακή, ψυθόρως ή Κάτε χαμογελώντας τρυφερά. Κι' εγώ σ' αγαπούσα από κομμάτι.

Τα μάγουλα της Κάτε είχαν βαφή κόκκινα ένω τα μάτια της

— Ντόουνς, έλάτε μία στιγμή στη πόρτα, είπε ο Χεκελβέντερ. Κιτάξτε εκεί κάτω!

Έξαπλυνος για το σοβαρό τόνο της φωνής του άκούγουν τις άποστολές, ο Τζίμ Ντόουνς τινάχτηκε όρθιος κι' έτρεξε στην πόρτα. Είδε τότε δυό Ινδιάνους με ψηλό άνάστημα, που περπατούσαν άγρια χίτω από τα σπενδάκια, που περπατούσαν στο «Χωριό της Ειρήνης».

Ο ήλιος είχε άσσει, άλλ' έπληξε άκόμη άρκετό φως. Ο ένας από τούς Ινδιάνους ήταν σκεδόν γυμνός και τ' άσμετρικό χρώμα του έκανε την άσχημία του άλλου πιο χτυπητή. Αυτός ο άλλος ήταν ντυμένος με κατώτα πολιτεία, αλλά το ντύσιμό του έδειχνε περισσότερο το κακοφτιαγμένο σώμα του.

Ο Σάμγουοτ κι' ο Χένου Γκίτνι είπε ο Τζίμ.

— Τόν Γκίτνι τόν ήξερα, απάντησε ο Χεκελβέντερ. Άλλά δεν ήξερα πως αυτός ο Σουονι ήταν έξαινος, που άιχμαλώτισε σας και τόν άδελφό σας.

Ξαναμπήκαν στην χαλβία.

— Άλλά τί σημαίνει αυτός ο προεπίτονος γάμος στο χωριό; ρώτησε ο Τζίμ μ' άποφασισμένη άντανα.

Η άντανα της προσφάτως περικελευσμένης του προσκαλούσε πάντοτε φίλη. Είχε δη από κοντά τόν Χένου Γκίτνι κι' ήξερε πως από τόν άνθρωπο αυτό δε μπορούσε κανείς να περιμένει τίποτα κα-

Μόρια κατοικητήρια

ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΓΙΣΜΟΥ

Ετοιμασίες γίνονται για έκλογες και πάλι, κι' οι πάντες ετοιμάζονται για νέα παρακάλη, έκτός από τού λόγου μας, που άγνοούμε κόμματα κι' ούδέποτε νοιάζομαστε για γκρίνιες και τσακωμάτα. Είπε τότε δυό Ινδιάνους με ψηλό άνάστημα, που περπατούσαν άγρια χίτω από τα σπενδάκια, που περπατούσαν στο «Χωριό της Ειρήνης».

Ο ήλιος είχε άσσει, άλλ' έπληξε άκόμη άρκετό φως. Ο ένας από τούς Ινδιάνους ήταν σκεδόν γυμνός και τ' άσμετρικό χρώμα του έκανε την άσχημία του άλλου πιο χτυπητή. Αυτός ο άλλος ήταν ντυμένος με κατώτα πολιτεία, αλλά το ντύσιμό του έδειχνε περισσότερο το κακοφτιαγμένο σώμα του.

Ο Σάμγουοτ κι' ο Χένου Γκίτνι είπε ο Τζίμ.

— Τόν Γκίτνι τόν ήξερα, απάντησε ο Χεκελβέντερ. Άλλά δεν ήξερα πως αυτός ο Σουονι ήταν έξαινος, που άιχμαλώτισε σας και τόν άδελφό σας.

Ξαναμπήκαν στην χαλβία.

— Άλλά τί σημαίνει αυτός ο προεπίτονος γάμος στο χωριό; ρώτησε ο Τζίμ μ' άποφασισμένη άντανα.

Η άντανα της προσφάτως περικελευσμένης του προσκαλούσε πάντοτε φίλη. Είχε δη από κοντά τόν Χένου Γκίτνι κι' ήξερε πως από τόν άνθρωπο αυτό δε μπορούσε κανείς να περιμένει τίποτα κα-

ΚΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΡΑΜΕΙΝΟΥΜΕ ΚΑΙ ΠΑΛΙ Α- (άκομμάτιστοι) ΚΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΠΟΥΝ, ΠΩΣ ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΕΛΕΙΩΣ... (εαυραματιστοι), ΜΕ ΞΗΛΟ ΘΑ ΤΟ ΡΙΞΟΥΜΕ ΣΤΟ ΑΓΝΟ ΤΟ ΡΕ- (ταίριαστο) ΚΑΙ ΘΑΧΟΥΜΕ ΓΙΑ ΣΥΝΘΗΜΑ: «ΠΟΤΗΡΙ... (άσπρο πάτο)»

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

λό. Ήταν σαν τα άρπακτικά όρνεα, που προαναγγέλλουν πάντα κάποια συμφορά.

— Δε μπορώ να ξέρω, απάντησε ο Χαζεβέλντε. Τόν τελευταίο καιρό, ο Γιάστν ήθελε κάμποσες φορές εδώ και τον είδε να κουδεντιάει με τόν Πάιπ και τόν Γουσσόνιγγ. 'Ας έλλισαμε πως δεν έχει κακούς σκοπούς. 'Ο Πάιπ μισεί θανάσιμα τούς λευκούς κι' ο Γιάστν είναι άληθινή θάνα. Νομίζω πως, όσο αυτοί οι δύο μένουν στο χωριό, δε θάπρεπε σεις και οι νέες να βγείτε από τόν σπίτι.

Έκείνο τόν βράδυ, όλοι οι λευκοί της άποστολής συγκεντρώθηκαν στο σπίτι τού Ουέλς. 'Ο Χαζεβέλντε τούς άρρηγίηκε διάφορα περιστατικά από τή ζωή τών 'Ινδιάνων, ή Νέλ τραγουδούσε διάφορα τραγούδια κι' ή Κάτε μίλησε για τίς προόδους που έκαναν τα μικρά παιδιά τών 'Ινδιάνων στα μαθήματα. 'Ετσι, ή βοαδνά πέρασε εύχάριστα για όλους.

'Ο Τζωρτζ Γιουνγκ κολιμπούσε εκείνο τόν βράδυ σε πελάγη ευτυχίας. Είχε ζητήσει από τόν Ουέλς τόν χέρι τής άνηψιάς του κι' ο γέρο ιεραπόστολος τού είχε δώσει με χαρά τή συγκατάθεσή του.

Τό εύχάριστο αυτό γεγονός άπασχόλησε επίσης τούς συγκεντρωμένους.

— Τήν τετάρτη θά κάνουμε τούς γάμους, είπε ο Χαζεβέλντε. Θά είναι ή πρώτη τελετή αυτού τού είδους μεταξύ λευκών, που θά γίνει στο «Χωριό τής Ειρήνης».

'Ο Γιουνγκ κατέβασε τόν κεφάλι και στήλωσε τα μάτια του στο πάτωμα. 'Ο 'Εντουαντζ έβηξε για να κινήσει τήν ταράχη του και σταύρωσε νεύρικά τα πόδια του. 'Η Κάτε χαμογέλασε. Τα μάτια της Νέλ έλαμψαν για μία στιγμή κι' έτοιμάσθηκε να πη κάτω. Άλλ' ο Χαζεβέλντε τήν διέκοψε λέγοντας:

— Ελπίζω πως όχι σε πολλών καιρό θαόουμε κι' άλλον παρόμοιο γάμο εδώ.

'Η Νέλ έγινε κατακόκκινη κι' έτρεξε στο παράθυρο, ενώ ο Τζιμ σούφρωσε τα φρύδια και δάγκωσε τα χείλη του. 'Ο 'Εντουαντζ άρχισε να γελάει. Και τόν σοβαρό πρόσωπο τού Ουέλς ξεσφίχτηκε επίσης.

— Όσο για τόν Νταίντς 'Εντουαντζ, συνέχισε ο Χαζεβέλντε.

ντα, νομίζω πως δε θά δυσκολευτή να βρή κάποια μικρή Ντελάντερ...

Διακόπηκε από μία πνιγμένη κραυγή, που έβγαλε ή Νέλ. Τό πρόσωπο τής νέας από λευκό που ήταν πριν έγινε, ξαφνικά, κατάλευκο σαν από μάραρο. Τα μάτια της εξέφραζαν έναν άνειπωτο τρόμο. Καί, ξαφνικά, τό χορμί της έγειρε προς τα πίσω κι' ή δυστυχισμένη σοφίστηκε στο πάτωμα άναίσθητη.

'Ο Χαζεβέλντε έτρεξε να κλειδώσει τήν πόρτα, ενώ οι άλλοι έσυνθαν πάνω στη λιποθυμισμένη νέα, προσπαθώντας να τήν ξαναφέρουν στις αισθήσεις της.

'Η Νέλ άρχισε να ανασταίνει έπειτα από μερικά λεπτά. 'Η άναπνοή της ξανάγινε κανονική και ξανάνοιξε τα μάτια της. Τό βλέμμα της εξέφραζε και πάλι τόν τρόμο και τή φρίκη.

— Άδελφούλα, τής είπε ή Κάτε, μή φοβάσαι. Έδώ δε μιά άπειλεί κανέναν κίνδυνος... 'Αλλά τί έπαθες; Τί ήταν εκείνο που σ' έκανε να τρομάξεις τόσο πολύ;

'Η Νέλ άνασπώθηκε με κόπο. — 'Ω, τί τρομερό! Είπε με σθεμένη φωνή.

Καί, λέγοντας αυτά, πιάστηκε με τόν ένα της χέρι από τήν άδελφή της και με τόν άλλο από τόν Τζιμ.

— Τί είδατε και τρομάξατε τόσο πολύ; τή ρώτησε ο Χαζεβέλντε.

— Κιόταξα έξω από τόν παράθυρο, απάντησε ή Νέλ. Καί, ξαφνικά, είδα ένα άπαίσιο πρόσωπο να προβάλλει μέσα από τόν σκοτάδι. Στεκόταν μπροστά στο παράθυρο, έτσι που, απόλυνοντας τόν γέρο μου, θά μπορούσα να τόν άγγίξω. 'Ο άνωποπος αυτός έμοιαζε με λύκο. Είχε μεγάλη και κυρτή μύτη και τα μάτια του πετούσαν φωτιές. 'Ω, δε θά μπορούσα να ξεγιάσω ποτέ αυτά τα μάτια! Τό βλέμμα τους με παρότρυνε και μ' έκανε να χάσω τόν λογικό μου.

— Ήταν λευκός ή 'Ινδιάνος; ρώτησε ο Τζιμ.

— Λευκός, απάντησε ή νέα. 'Αλλά δεν τόν είχα δη ποτέ άλλοτε.

— Θά ήταν σίγουρα ο Γιάστν, είπε ο Χαζεβέλντε. 'Ησώσας, Νέλ. Αυτός ο προδότης έφανε τώσα.

'Η Νέλ ύποσέθηκε ότι θά

προσπαθούσε να ήσυχάσει, αλλά παρακάλεσε να μη φύγει κανείς από τόν σπίτι εκείνο τόν βράδυ.

'Η ύποληψη νίκητα πέρασε ήσυχη. Κανένας ύποπτος θόρυβος δεν τάραξε τή γαλήνη της.

Τήν άλλη μέρα, ύστερα από τόν φαιητό, ο Τζιμ, ή Νέλ, ή Κάτε κι' ο Τζωρτζ Γιουνγκ βγήκαν για να μαζέψουν άγριοιουλινάδα, με τα όποια θά στόλιζαν τήν καλύβα τών μελλοντύφων.

'Ο Τζιμ κι' ή Νέλ προχωρούσαν πίσω από τόν εντυχιμένο ξενυγάρι. Ήταν κι' οι δύο σιωπηλοί και συλλογισμένοι. Σε κάποια στιγμή, ο Τζιμ είπε:

— Είμαι βέβαιος ότι σκεφτόμαστε κι' οι δύο τόν ίδιο πρόσωπο... Σε βλέπω πως κοιτάζεις τα ρούχα μου κι' άναστενάζεις... Είναί άληθεια;

Είχε φέρσει για τόν περίπατο αυτό ρούχα κυνηγιού κι' είχε στη ζώνη τόν μαχαίρι και τόν σκευόρι του.

— Ναι, απάντησε ή Νέλ.

— Ελπίζω και προσεύχομαι να γυρίσει ο Τζος, είπε ο Τζιμ. 'Αλλά, πες μου, αν δεν γυρίσει, θά θέλες να με δής με κάποια συμπάθεια;

Δεν πήρε απάντηση. 'Η Νέλ είχε γυρίσει άλλοι τόν πρόσωπό της. 'Ο Τζιμ συνέχισε ζωνρά:

— Κι' οι δύο τόν αγαπήσαμε και τόν αγαπάμε. Αν έφανε για πάντα, ή άγάπη μας κι' αυτών πρέπει να μιά ένωση. Καί είμαι βέβαιος πως κι' ο Τζος επίσης θά τόν ήθελε.

— Τζιμ, σε παρακαλώ, μη μου μιλάς τώρα κι' άγάπη, είπε ή Νέλ.

Κι' άρχισε να περπατάει πιο γρήγορα, για να φτάσει τούς δύο μνηστευμένους. Μά, βλέποντας πως ήταν μακριά, φώναξε:

— Κάτε... Τζωρτζ! 'Ελάτε!

'Η Κάτε κι' ο Τζωρτζ έτρεξαν άμέσως.

Οι δύο άντρες άρχισαν να κόβουν τα πιο όμορφα λουλούδια, που τάνιναν στις δύο νέες.

'Αλλά, ξαφνικά, άκούστηκε θόρυβος από νοκασίνια κι' ύστερα από μία στιγμή, έξη 'Ερυθρόδεμοι προβάλλαν πίσω από τούς θάμνους. Κρατούσαν τουφέκια στα χέρια τους και σκόπευαν μ' αυτά τούς τέσσερις λευκούς.

— Μη βγάλετε τήν παραμικρή κραυγή! Προσπαθήστε να βραχνή φωνή σε άγγλική γλώσσα.

Άκούστηκε και πάλι θόρυβος πίσω από τούς θάμνους και σε λίγο προβάλλαν δύο άλλοι άντρες.

Ήταν ο Χένρυ Γιάστν κι' ο Σάβερτιπ.

— Μη μιλήσετε, γιατί, άλλωδς, θά σάς άφήσω εδώ για να σάς φάνε τα όρνεα, είπε ο Γιάστν.

Έκαμε ένα βήμα προς τα εμπρός κι' άρπαξε τόν Τζωρτζ Γιουνγκ από τόν μπράτσο, ενώ ταυτόχρονα είχε μερικά λόγια στη γλώσσα τών 'Ιθαγενών σε δύο από τούς 'Ερυθρόδεμους, δείχνοντάς τους ένα γειτονικό δέντρο. Οι δύο 'Ερυθρόδεμοι τράβηξαν άμέσως τόν Γιουνγκ από τούς ώμους και τόν έδωσαν πύ αυτό τόν δέντρο.

'Ο Χένρυ Γιάστν πήγε κατόπιν κοντά στη Νέλ.

— Σας περιμένα εδώ, τής είπε προσπαθώντας να δώσει έναν τρυφερό τόνο στη φωνή του. Είσαστε ή πιο όμορφη νέα που έχω ιδεί, μ' όλο που ή φήμη λέει πως ή ωραιότερη είναι ή Μπέττυ Τζέκη. 'Αλλά, αυτή δεν τήν είδα ποτέ. 'Εσένα, όμως, σε κοιτάω και δεν πρόκειται να σ' άφήσω.

Όσο για τόν ιεραπόστολο σου, από σένα έξαρτάται να τόν άφήσω ελεύθερο ή να τόν δώσω στα όρνεα για να τόν φάνε.

'Η Νέλ κοιτάζε τρομαγμένη τόν τέρας. Τα μάτια του έλαμψαν και τόν πρόσωπό του είχε τήν έκφραση τού θύριου που είναι έτοιμο να κατασπαράξει τή λεία του... 'Η δυστυχισμένη νέα θέλησε να πη κάτω, αλλά κανένας ήχος δε βγήκε από τόν στόμα της. 'Επειτα, σαν τόν πουλί που έχει πληρωθή θανάσιμα, σοφίστηκε άναίσθητη πάνω στο γόμα.

'Ο Γιάστν έδωσε άμέσως μερικά διαταγές στους 'Ερυθρόδεμους που τόν συνόδευαν. Δύο απ' αυτούς σηκώσαν στα χέρια τους τή λιποθυμισμένη Νέλ, πιάνοντάς τή από τούς ώμους και τα πόδια. Οι άλλοι έδωσαν πιθαγγώνα τόν Τζιμ και τήν Κάτε και τούς διάταξαν να τούς άκολουθήσουν.

'Η μικρή φάλαγγα ξεκίνησε άμέσως. 'Ο Τζωρτζ Γιουνγκ είχε άπομείνει δεμένος στο δέντρο. Σε λίγο, οι άπαγογείς μάζι με τούς

αίχμαλτους εξαφανίστηκαν πίσω από τα δέντρα. 'Ο δυστυχισμένος έλασε τότε τίς αισθήσεις του κι' όπως τόν σώμα του έγειρε προς τα εμπρός, τα σχοινιά σφίχτηκαν πιο πολύ πάνω του.

ΔΥΟ ΚΥΝΗΓΟΙ

Σ' άπόσταση μερικτών χιλιομέτρων από τόν «Χωριό τής Ειρήνης» βρισκόταν μία άκανόνιστη άλυσίδα από λόφους, που έμοιαζε σαν έμπροσθοφυλακή τού συγχροτήματος τών 'Απαλονγίων όρέων. Οι λόφοι αυτοί σκεπάζονταν από πυκνά δέντρα, ιδίως βελανιδιές και καρυδιές. Έδώ κι' εκεί, έβλεπες επίσης μερικά πεύκα. 'Ανάμεσα απ' αυτά τα δέντρα κυλούσε μονομυρρίζοντας ένα όμορφο ρυάκι, που γινόταν πιο ζωτό πίσω από τούς βράχους.

'Η κοιλάδα που σχηματιζόταν ανάμεσα στους λόφους ήταν τόσο στενή, που ο ήλιος σπάνια έφτανε στο ρυάκι που τήν διέσχισε. Άκόμη και τόν καλοκαίρι, επιχραιοίσε εκεί μία εύχαιρη σκιά.

Διάφορα ζώα και πουλιά ζούσαν σ' αυτή τήν κοιλάδα, άγριοιούνελα, σκίουροι, κατόντρη, άγριοπερίστερα.

Μία μέρα, ένας νέος, ψηλός και ομαλός, προχωρούσε πλάι στο ρυάκι. Κρατούσε στο χέρι τόν τοιφεύ και καί βράδιζε με πολλές προσφυλάξεις. Κάθε τόσο, ήταν ύποχρησμένος να παραμεινεί τα χιλιάδι τών θάμνων, για ν' άνοιξη πέρασμα. Τό σκακίδιο που είχε στη σάχη του ήταν γεμάτο κι' ή σφή ενός σκίουρου, που τόν είχε σκοτώσει πριν από λίγη ώρα, έβγαινε απ' αυτό.

Έφτασε, τέλος, σ' ένα μέρος, που φωτιζόταν άπλετα από τόν ήλιο. Τα χαρακτηριστικά του ξεκόπθηκαν τότε καθαρά. 'Ο νεαρός αυτός κυνηγός δεν ήταν άλλος από τόν Τζος Ντουνς.

Πιο κάτω, τόν ρυάκι έπερτε με όρηι μέρα σ' ένα βάραθρο, κάνοντας ένα θνητό θόρυβο.

'Ο Τζος άρχισε να κατεβαίνει μέσα στο βάραθρο, σαν νάθελε να φτάσει στο βυθό του. Πάνω σ' ένα βράχο όλοτελα λείο καθόταν ένας άλλος κυνηγός.

— Άκούσα τέσσερις πυροβολισμούς, είπε αυτός, βλέποντας τόν Τζος να πλησιάζει.

— Ναι, απάντησε ο Τζος. Σκότωσα τέσσερις σκίουρους.

'Ο δεύτερος κυνηγός ήταν ο Βέντζελ.

— Καλά, είπε μ' όλοφάνερη εύχαιρη για τόν σύντροφό του, δεν είχε χάσει ούτε μία τουφέκια. Σηκώθηκε κατόπιν κι' άρχισε να προχωρή προς τήν αντίθετη πλευρά τού βαράθρου. Κάθε τόσο ηρδούσε από τόν ένα βράχο στον άλλον με ευναιμία άληθινά καταπληκτική. 'Ο Τζος τόν άκολουθούσε. Σε κάθε πήδημα, κινδύνευε να πέσει μέσα στο βάραθρο. 'Αλλά δεν δίτασε ούτε στιγμή.

'Ο Βέντζελ είχε άκολουθήσει πολλές φορές αυτό τόν δρόμο, όταν τυχάνει να τόν κυνηγούν οι 'Ινδιάνοι. Χανόταν έτσι από τα μάτια τους, γιατί κανείς δε θά μπορούσε να ύποπτεψη ότι διασκέλιζε στην κυριολεξία τόν βράχο, για να βοεθή στην άπέναντι πλευρά.

Έφτασαν, τέλος, σ' ένα βράχο, που κάτω απ' αυτόν έχασε ένα κανονόριο βάραθρο. Στην άκρη αυτού τού βαράθρου βρισκόταν ένα πεύκο, που προχωρούσε σχεδόν οριζόντια. 'Ο Βέντζελ άφησε κάτω τόν τοιφεύ του, πιάστηκε από ένα γερό κλαδί και κομμάτησε στο κενό. Φαίνεται, όμως, ότι κάποι βοήσε να πατήση τούς βράχους, γιατί ξαναπήρε τόν όπλο του. Έξαφανίστηκε κατόπιν

ΚΑΠΕΛΛΟ Η ΠΕΡΡΟΥΚΑ

Θέλετε δεσποινίδες και κυρίες να εισθε σε κάθε στιγμή καλοχτενισμένες... Θέλετε ν' αλλάξετε μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα κόμμωσι ή χρώμα καλλιών; Δεν έχετε παρά να προηθευτήτε μερικές από τίς σκούφες-περρούκες 'Μουμύτ' που σάς προσφέρει σε σχετικά χαμηλές τιμές, ο 'Ιταλός Μπαλντάι. Τό καλλί είναι από λεπτότατο νάυλον, που έξασφαλίζει στην περρούκα μεγάλη φυσικότητα. 'Ενα τυμπάν σκεπάει τά άληθινά μαλλιά, μπρός και πίσω και προσταύει τ' αυτιά από τόν κρύο, δίνοντας τήν εντύπωση ότι τά μαλλιά που καλύπτουν τόν υπόλοιπο μέρος τής σκούφιας, είναι τά δικά σας.

πίσω από τούς θάμνους που σκέπαζαν τήν πλευρά αυτή τού βαράθρου.

'Ο Τζος θά ήξερε σίγουρα αυτό τόν δρόμο, γιατί τόν άκολουθήσε με τίς ίδιες προσφυλάξεις.

Αυτό τόν κυνηγόνα του ο Βέντζελ, που είχε, άλλωστε, πολλούς, τόν θεωρούσε πού σίγουρα από όλους. Είχε ανακαλύψει αυτή τή σπηλιά, που βρισκόταν κάτω από τόν βράχο, έντελως τυχαία. Μία μέρα, που τόν κυνηγόνα οι 'Ινδιάνοι, είχε πιαστή από τόν πεύκο, για να κατεβή μέσα στο βάραθρο. 'Αλλά, είχε αισθανθή, ξαφνικά, κάτω από τα πόδια του ένα άνοιγμα, που ήταν τόν στόμιο μιάς μικρής σπηλιάς. Αυτό τόν στόμιο οι θάμνοι τόν έκρυβαν τελείως. 'Η σπηλιά προχωρούσε κάμποσα μέτρα, σχηματίζε μία μεγάλη ρομφαία κι' είχε και δεύτερη έξοδο, προς τόν αντίθετο μέρος τού βράχου. 'Ο Βέντζελ συγκέντρωσε τότε εκεί τρούφιμα και πολεμοφόδια, για να τή έχη σε ώρα άνάγκης. Κάθε φορά που κατέφευγε στη σπηλιά, έμπαινε από τόν μέρος τού γκεσιού κι' έβγαινε από τόν αντίθετο.

Αυτή τή σπηλιά τήν ήξερε μόνον ο 'Ιονάθαν Τζέκη. Όταν ο Βέντζελ πήρε τήν άπόφαση να τή φανερώσει και στον Τζος, τόν έβγαλε να όρκισθί ότι δε θά μιλούσε ποτέ σε κανένα για αυτήν. 'Η γαρά τού Τζος για τήν έμπιστοσύνη που τόν έδειχνε ο Βέντζελ ήταν άπέραντη. Δε θά διατίσει τώρα να πείσει ακόμη και στη φωτιά για τόν κατήρι του.

Έξείνη τήν ημέρα, ο Τζος, αφού άπόθεσε τόν όπλο του, άνοιξε να έτοιμάσει τόν φαγητό. 'Ο Βέντζελ είχε φροντίσει, άλλωστε, να φέρη εκεί από πούν μερικά σκεύη τής κουζίνας κι' άνανέωνε πάντα τήν προμήθεια σε ξερά ξύλα, για να μπορούν ν' άναψουν φωτιά. Από τόν αντίθετο μέρος τής σπηλιάς

περνούσε ένα μικροσκοπικό ρυάκι, που προερχόταν από μία γειτονική πηγή. 'Ετσι, δεν τούς έλειπε τόν νερό.

Μέσα στη σπηλιά τόν σκοτάδι ήταν πυκνό. 'Αλλά, ή ανταύγεια από τή φωτιά που είχαν άναψει για να φτιάξουν τόν φαγητό τους τούς έπέτρεπε να βλέπουν καθαρά.

Οι δύο κυνηγοί, αφού έφαγαν τόν λιτό τους γεύμα, άναψαν τίς πίπες τους και παραδόθηκαν ο καθένας στις σκέψεις του. Παρά τή διαφορά τής ηλικίας και τής πείρας, είχε δημιουργηθή ανάμεσα τους μία βαθιά φίλια, που τίποτα δε μπορούσε να τήν ταράξει.

'Ο Τζος θάμιζε τόν Βέντζελ και έντελως πιστά τίς έγτολές του. 'Ο Βέντζελ, από τ' άλλο μέρος, είχε βοη στον Τζος έναν άφωτισμένο και ένθουσαδών σύντροφο.

Ούτε ο ένας ούτε ο άλλος άνοιξαν τόν στόμα τους εκείνο τόν βράδυ. Οι πίπες τους έσβησαν τέλος. Ξαπλώθηκαν τότε πάνω σε μερικά δέντρα ζώων, που ο Βέντζελ είχε φέρει εκεί από πούν, για να κοιμηθούν.

Τό άλλο πρωί, έπειτα από ένα σύντομο πρόγευμα, ο Βέντζελ έτοιμάστηκε να φύγει.

— Θά μείνεις εδώ, είπε στον Τζος. Έγώ πάω να όξω μία μάτια δόλγωνα. 'Ισως γυρίσω γρήγορα και τότε θά πάμε για να κυνηγήσουμε βοιάλια. Οι 'Ινδιάνοι παρακολουθούν πιδάγόν τόν κοπάδι των βουβαλιών που είδαμε χθές και τότε τόν κυνηγι μας θαχί γεγαλιέρος ένδιαφέρον.

'Ο Βέντζελ βγήκε κατόπιν από τή δεύτερη έξοδο τής σπηλιάς. Χειρώθηκε ένα όλόκληρο τέταρτο για να ασφαλώσει στην αντίθετη πλευρά τού βράχου. Σταμάτησε τότε για να βεβαιωθεί ότι δε συνέβαινε τίποτα τόν άσυνήθιστο όλόγωνα κι' έπειτα άρχισε να προχωρή με τόν γρήγορο κι' άνώμαφο βήμα του.

'Από τόν μέρος όπου βρισκόταν έβλεπε μία πολύ μεγάλη ζώνη όλόγωνα. Οι βουβαλοί έβρασαν πάντα στην κοιλάδα. Δε θάπρεπε να ύπάρχουν 'Ινδιάνοι εκεί κοντά, γιατί τά ζώα φάνονταν τελείως ήσυχά.

'Ο Βέντζελ, εύχαιρημένος απ' αυτή τήν παρατήρηση, ξαναγύρισε στα βήματά του κι' όταν έφτασε στην είσοδο τής σπηλιάς, σπύριξε έλαφρά, με ώρισμένο συνθηματικό τρόπο, που είχαν συμφωνήσει από πούν με τόν Τζος.

'Ο τελευταίος φάνηκε σε λίγο.

— 'Ο δρόμος είναι έλευθερός; ρώτησε σιγά.

'Ο Βέντζελ απάντησε κοινωνώντας καταφατικά τόν κεφάλι του.

Άρρισαν κατόπιν να προχωρούν. 'Ο Βέντζελ που προπορευόταν είχε μάθει τόν Τζος να βάζει τόν πόδι του πάνω στα δικά του άγκυρά, που ήταν άλλωστε, άνεπαίσθητα. 'Ετσι δεν άφηναν κανένα σχεδόν ίχνος.

Σε κάποια στιγμή, ένα έλαφι πήδησε από κάτω θάμνους. 'Ο Τζος έφερε άμέσως τόν όπλο στον ώμο του. 'Αλλά, ο Βέντζελ τόν συγκράτησε.

— Νεαρέ, τού είπε, δεν πρέπει να σκοτώνεις για γούστο. Έχουμε άρκετο κορέας. Έκείνο που μιάς χοιριάζεται είναι ένα βοιάλι, που θά μιάς δώσει τόν δέρμα του για τόν χειμώνα.

Προχώρησαν ακόμη κι' έφτασαν σε μία έκταση που ήταν σκεπασμένη με άφθονα χόρτα. Πέρα στο βάθος έβρασαν κάμποσα μεγάλα ζώα.

'Η καρδιά τού Τζος χτυπούσε έντονα, γιατί ποτέ ως τότε δεν είχε πάρει μέρος σε κυνήγι βουβαλιών.

'Ο Βέντζελ τού είπε να κινή, ότι κι' αυτός. 'Επείσε κατόπιν προμηνία κι' άρχισε να σέρνεται ανάμεσα στα ψηλά χόρτα. Τό πράγμα αυτό δεν ήταν, βέβαια, εύκολο, για τόν Τζος, που άγωνιζόταν για να μη χάσει από τα μάτια του τόν σύντροφό του.

Προχώρησαν έτσι κάμποσα λεπτά, που φάνηκαν στον Τζος αιώνας.

'Ο Βέντζελ, τέλος, σταμάτησε. — Φτάσαμε στα βοιάλια; ρώτησε ψιθυριστά ο Τζος.

— Όχι ακόμη, απάντησε ο Βέντζελ. 'Ο άέρας δεν είναι σταθερός και φοβάμαι μήπως μιάς μνηστούν.

Έξακολουθούσε κατόπιν να σέρνεται ανάμεσα στα χόρτα, όπως και πριν. 'Ο Τζος τόν άκολουθούσε.

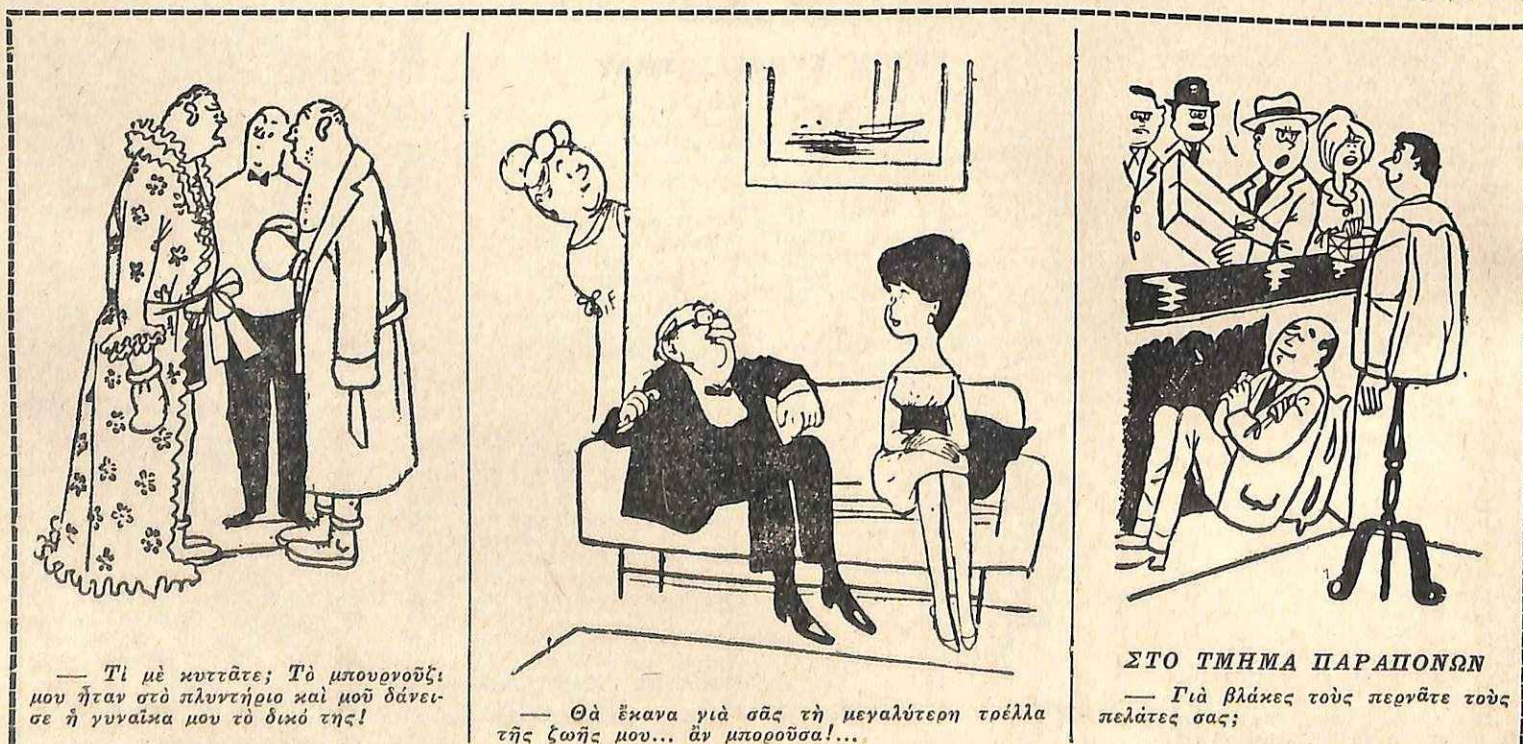
'Ο Βέντζελ άνασπώθηκε σε λίγο τόν κεφάλι του και κοιτάξε όλόγωνα.

— Φτάσαμε, ψιθύρισε στο σύντροφό του. Νά θυμάσαι πως δεν πρέπει να βιάζεσαι ποτέ, εκτός μόνον όταν είναι άνάγκη. Θά ένεργήσεις τότε με τή γρηγοράδα τής άστροπής.

Σύσθησαν ακόμη κάμποσα μέτρα. 'Ο Βέντζελ σταμάτησε ξαφνικά, βάλλοντάς τόν πλάτη χέρι του πάνω στον ώμο τού συντρόφου του.

— Είπατε τώρα άρεκέτα κοντά, είπε σιγά. Περιμένε μία στιγμή.

Σύσθησαν πίσω από έναν ψηλό θάμνο. 'Ο Βέντζελ σηκώθηκε πρότος κι' άπλωσε τόν χέρι του σαν νάθελε να δείξει κάτι. 'Ο Τζος, άκολουθώντας τή διεύθυνση τού χεριού του, είδε ένα μαυροδέρο βοιάλι σ' άπόσταση πενήντα μίλις μετρον. Φανόταν σαν ο άσπρηγός τόν κοπαδιού και κάθε τόσο κοιτάξε άησυχά γύρω, σαν να ύποπτευσαν κάποιον κίνδυνο. Πίσω τόν έβρασαν κάμποσες θηλυκές με τα μικρά τους. Πιο πέρα, βρισκόταν τόν υπόλοιπο κοπά-

— Τι με κοιτάτε; Τό μπουρουζή μου ήταν στο πλυντήριο και μου δάνεισε ή γυναίκα μου τόν δικό της!

— Θά έκανα για σάς τή μεγαλύτερη τρέλλα τής ζωής μου... αν μπορούσα!...

ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ ΠΑΡΑΠΟΝΩΝ

— Για βλάκες τούς περνάτε τούς πελάτες σας;

δι, που έμοιαζε σαν πελώριο μαύρο σύννεφο, πεσμένο πάνω στο χορτάρι.

— Σημάδεψε ένα απ' αυτά τα μικρά, είπε ο Βέντζελ στο σύντροφό του. Καί πρόσεξε γά το χτυπήσει κάτω από την ώμοπλάτη.

Ο Τζός σηκωσε άργα το πόλο του. Άλλά, προτού πιέση τη σκανδάλη, ψιθύρισε:

— Άλλ' ακούγοντας τον πυροβολισμό, όλο το κοπάδι θα δομήσει πάνω μας.

— Όχι, απάντησε ο Βέντζελ. Τα βουβάλια θα το βάλουν άμέσως στα πόδια.

Ο Τζός σημάδεψε και πάλι και πυροβόλησε. Το μεγάλο βουβάλι, όπως είχε προβλέψει ο Βέντζελ, τώβαλε άμέσως στα πόδια μουγκρίζοντας κι ακολουθούμενο από όλο το κοπάδι. Έπειτα από λίγο, τα βουβάλια χάθηκαν στο βάθος της κοιλάδας.

Ο Βέντζελ κι ο Τζός προχώρησαν τότε και βήκαν το μικρό βουβάλι νεκρό πάνω στο χορτάρι.

Δεν το χτύπησε άσχημα, είπε ο Βέντζελ εξετάζοντας την πληγή του. Άλλά μπορούσε να τα καταφέρει καλύτερα. Φαίνεται ότι σκόπευσε λίγο προς τα πίσω, έκτος αν το έδο μετακινήθηκε τη στιγμή που πυροβόλησε.

ΕΝΑΣ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΣ

Την άλλη μέρα, ο Βέντζελ είχε στον Τζόε ότι θα προχωρούσαν μακρύτερα για να συνεχίσουν το κυνήγι τους. Πήραν μαζί τους μερικά προμήθειες και περιπάτησαν ως το βράδυ, διασχίζοντας μία περιοχή γεμάτη δέντρα και καταπράσινα λιβάδια.

Όταν βράδυνε, σταμάτησαν κοντά στην όχθη ενός μικρού ποταμού κι άναψαν φωτιά σε μία μικρή σπηλιά. Ο Βέντζελ ήταν πολύ συλλογισμένος κι έβαλε πολλά κλαδιά στο στήσιμο της σπηλιάς, για να μη φανώνται οι φλόγες απ' έξω.

Το πρωί βγήκε για να ιδη τί είδους θηράματα υπήρχαν σ' αυτή την περιοχή και δεν γύρισε πριν από το μεσημέρι. Ο Τζός πρόσεξε ότι το πρόσωπό του ήταν πιο σκληρό από πριν.

Είδα μερικά ίχνη Ίνδιάνων, είπε τέλος ο Βέντζελ, έπειτα από το φαγητό. Δε θα μπορούσαμε να κυνηγήσουμε εδώ. Φαίνεται πως υπάρχουν όλοένα Ούρα και Ντελάνο. Νομίζω, μάλιστα, πως θα ήταν καλύτερο να γυρίσουμε στο χωριό.

— Για μένα το λές αυτό; ρώτησε ο Τζός.

— Καί βέβαια, απάντησε ο Βέντζελ.

Κι όταν θα μείνεις μόνος τί θα κάνεις;

— Θα συνεχίσω το κυνήγι. Άλλ' αντί για έσφα, θα κυνηγήσω Ίνδιάνους.

Ο Τζός ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά. Δεν ήθελε να χωριστή για κανένα λόγο από εκείνον που στήριζε δασκαλός του. Κιτάξε στα μάτια το Βέντζελ.

— Δε θα γυρίσω στο χωριό, είπε.

Ο Βέντζελ δεν απάντησε. Έπειτα από μερικά στιγμές, ο Τζός συνέχισε:

— Δε θέλω να φύγω, Βέντζελ. Άφισε με να μείνω μαζί σου. Άν σε κάποια στιγμή σου γίνει ένο-

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 989

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

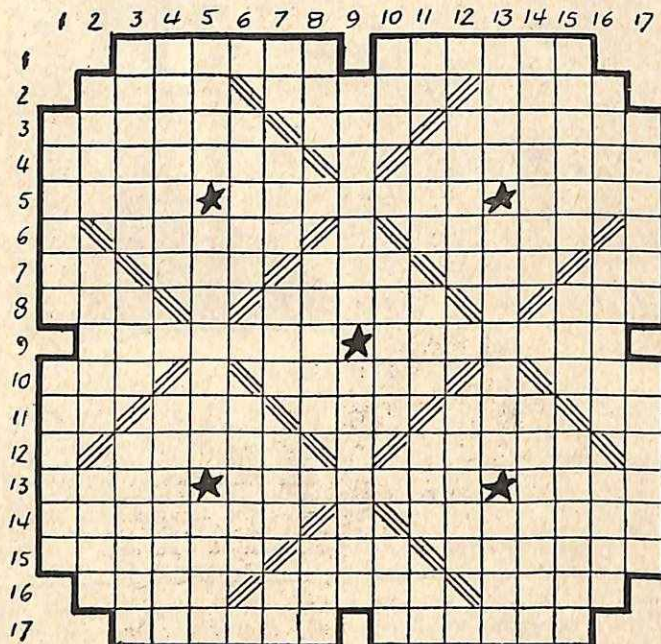
- Μεγάλη έρημος.—Ποταμός της Αττικής.
- Βιελικό βουνό. — Πόλις της Μ. Ασίας.—Ολόκληρον.
- Φυλή Έρυθροδέμων της Ν. Αμερικής.—Τοπικό έπίρρημα.—Αποτελούν μέρη των ποτίων μας (καθάρ).
- Έντομο, αλλά κι ψάρι. —

θέτης.— Κατοικία ζώων.—Α. φέρωμα.

3 Γνωστός στους Έλληνες εγκληματίας πολέμου.—Μηδ' ένος έξαιρουμένου (ούδ.). — Τρελλή.

4 Άφορισμός, κατάρα. — Άναστατώνουν τη ζωή μιας χώρας.

5 Συμβάδιζε με την εύτυχία.—Ελαστικός σωλήν τοδ άν.

Προσφέρονται στις γωνιές κεντρικών δρόμων.

5 Γάλλος μηχανικός, που τελειοποίησε τα πυροβόλα και τους έδωσε το όνομά του.—Φυσικό ζυγητήρι. — Έχει όλα τα χρώματα.

6 Πρόχειρο παιδικό παιχνίδι. — Άρχαία πόλις της Β. Κύπρου.

7 Άναφορική αντωνυμία. — Ο πιο σπουδαίος από τους Χάν.

—Εκφράζει εκπλήξη και άπορία.—Χρονικό έπίρρημα.—Συνοδεύουν βασιλείς.

8 Νότα. — Σημασία, έννοια.—Άμέσως μετά.

9 Ο πρώτος βασιλιάς της Ή. πείρου.—Ο Έρω δεν την άποχωρίζεται.

10 Πρόθεσι. — Ίδρυτής δυναστείας στην Περσία, που ήκμασε στις άρχες του 9ου αιώ-νος.—Χρονικό διάστημα.

11 Έπώνυμο διασημών στάρ. — Ο Θώμας στην Αμερική.

—Ναυτικό παράγγελμα.—Κη-τική αντωνυμία.—Γαλλικό μέ-τρον έπιφανείας.

12 Το σύνολο των ζωικών ειδών μιας περιοχής. — Δεν λείπει κανένα.

13 Κινηματογραφική προσωπικό-της.—Βουνό της Σαρίας, χώ-ρα, αλλά και βέντρο.—Άκα-κο ζώο, με νύκτιμο κράς.

14 Δέχεται άσχημα χαρά.—Το μεγαλύτερο όρεινο συγκρότη-μα της Γης.

15 Δεν παίρνει μέρος σε πόλεμο.—Προστακτική των παρεπι-πών.—Μάταιος.

16 Το θέμα της πρώτης δολοφο-νίας.—Το σκεπτόμενο συήθος μέσα σ' αυτή γλακίμακτα. — Μασκράν (έπίρρημα).

17 Προφήτης.—Έλλειψις.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Μικρό τουλούμι. — Χώρα της Β. Αμερικής.

2 Ντέ... ήθοποιός και σκηνω-

θρωπίνου σώματος.—Τα νερά αυτά δεν πίνονται.

6 Γραμμή. —Ήγεμών της Σε-ρίας, ιδρυτής της δυναστείας της Οβρένοβιτς.

7 Αιγυπτιακή θεότης.—Υποβιά-ρση της βούδας των Σπαρτιά-ρων.—Μαρζ-Λοζέ... νέο άστέ-ρι του γαλλικού κινηματογρά-φου. — Η Φλαβιούπολις των Βυζαντινών.—Βυζαντινή νότα.

8 Κόρη του Βύρωνος.—Ποτα-μός της Γαλλίας. — Όργανον αισθήσεως.

9 Σταμμάτιμα. — Όνειροπόλη-μα, πόθος που δύσκολα πραγ-ματοποιείται.

10 Ή μητέρα του Φρίου και της Έλλας. —Ένδυματα των ιε-ρέων.—Ομηρική θάλασσα.

11 Νότα.—Ή πατρίδα του Ίππο-κράτους.—Ποταμός της Έλ-βετίας.—Ράτσα.—Πρόθεσι, (πρό φωνήεντος).

12 Λέσλο... ήθοποιός και χορευ-τρια. — Το τελευταίο κρασί, που βγάζουμε από ένα βαρέλι.

13 Σαίν... διάσημος μουσουρ-γός.—Επίκλησι τοδ Άπόλλω-νος, ως θεού του φωτός.

14 Σουέλι.—Σούλινο κοντάρι, που χρησιμοποιείται για την καθο-δήγησι βάρκας στα ριχά.

15 Προορίζεται για υποζύγια. — Οργάνω.—Όσπριον.

16 Κοιμίζει. — Υπόνομος.—Μι-κρός στην ηλικία.

17 Θεραπεύονται (ούδ.). — Έλ-λην ποιητής εξ Άντιοχείας, που μετέβη στη Ρώμη το 120 π.Χ. κι έγινε Ρωμαίος πολι-της.

ΝΙΚ. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

(Σ τουπι—Κατερίνης)

Ή λύσις του ύπ' άριθ. 988

στή σελίδα 78

γλητιζός ή δε τα καταφέρω κα-λά, μπορείς να μ' άφισες και να φύγεις. Άλλά μη με διώχνεις, προτού δής αν άξίζω κάτι.

Ο τόνος της φωνής του έδει-χνε πως δεν ένοιωσε καθόλου φό-βο κι οι λάμψεις που έβγαφαν από τα μάτια του φανέρωναν πως ήταν έτοιμος ν' άντιμετωπίσει ό-ποιοδήποτε κίνδυνο.

Άντί γ' άλλη άπάντησι, ο Βέν-τζελ του άρπαξε το χέρι και το έσφιξε με τόση δύναμη, που τα δάχτυλά του Τζόε έτριξαν. Αυτό που έκανε ήταν μία πρόσθετη ά-πόδειξι της εμπιστοσύνης που εί-χε σ' αυτό το νεό.

—Έστο, μείνε, είπε, με το σπάνιο χαμόγελο που μισάνοιγε χαμιά φορά τα χείλη του. Καί τώρα άς μοιράσουμε τη δουλειά. Θα έξερευνησης την περιοχή ά-κολοιθώντας το ρεύμα του ποτα-μού. Έγώ θ' ακολουθήσω την άν-τίθετη διεύθυνσι. Έπειτα θα δια-γραψουμε α καθένας ένα ήμισυλιό και θα ξανασυναντηθούμε εδώ. Θα προχωρήσ άργα και πρέπει σε κά-θε στιγμή να είσαι έτοιμος γιά όλα.

Ο Τζός κατέβηκε το ρεύμα του ποταμού σε μήκος δύο περίπου χι-λιόμετρον. Προχωρούσε πάντα κάτω από τις ίτιες που φύτρωναν στην όχθη κι όταν περνούσε μία γηινή έκταση, λυγίσε το κορμί του στά δύο. Άκούγε διάφορους ή-χους, άλλ' όλοι του ήταν αγνώ-στοι. Κι έξέταζε με προσοχή τα χορτάρια, μήπως ανακαλύψει κα-νένα ίχνος από μοιρασμένα. Άλ-λά δεν είδε τίποτα. Σκέφτηκε, τέλος, ότι έπρεπε να γυρίσει και πήρε ένα μονοπάτι που προχωρού-σε μέσα από το δάσος.

Κάθε τόσο σταματούσε κι έξε-τάζε τα χορτάρια. Άλλά δε διέ-κρινε τίποτα τίς ίτιες. Ξαφνικά, όμως, άντήχησε ένας πυροβολι-σμός. Ο Τζός άκουσε το σφύγι-μα μιας σφαίρας, που πέρασε πλάι από το μάγουλό του. Μ' έ-να πήδημα βρόθηκε πίσω από τον κορμό ενός μεγάλου δέντρου, από όπου προσπάθησε να δει ποιος τον είχε πυροβολήσει. Διέκρινε τότε έ-ναν Ίνδιανο που έτρεχε να κοι-νιτή πίσω από τον κορμό μιας βε-λανιδιάς.

Ο Ίνδιανός αυτός ήλπιε να ήταν μόνος, γιατί ο Τζός δεν εί-δε χαμιά άλλη κίνησι.

Πέρασαν μερικά στιγμές. Ο Τζός δεν έπαυε να παρακολουθή τη βελανιδιά. Είδε σε λίγο ένα μαυροειδές χέρι που κουνιόταν άπάνω — κάτω και ταυτόχρονα τη γυλιστερή κίνησι ενός τουφεκιού.

Ο Ίθαγενής θα ξαναγυμνέσι σίγον-ρα το όπλο του. Ο Τζός προσπά-θησε να κοιμηθί καλύτερα πίσω από τον κορμό του δέντρου. Ά-ναρωτιόταν ταυτόχρονα πως θα μπορούσε να ξεφύγει απ' αυτόν τον έχθρο, που φαινόταν πολύ πει-σματώδης, αφού δεν είχε άπογο-νιενθί από την πρώτη του άπο-τυχία.

Άντήχησε σε λίγο ένας χει-νογιανος πυροβολισμός. Ο Τζός άφισε μία πνιγμένη κραυγή κι έπεσε στα γόνατα. Στη θέση αυ-τή ταλαντεύθηκε μερικά στιγμές κι ύστερα σιωπηλά άνδραχλα άπάνω στα χορτάρια, όπου έμεινε άκίνητος.

Ο Ίνδιανός έβγαλε κι αυτός μία άγρια κραυγή, που φανέρωνε τον έθνησιασμό του. Έπειτα, βλέ-ποντας ότι ο αντίπαλός του δεν

κουνιόταν, βγήκε από τον κρηψώ-να του και διευθύνθηκε προς το μέρος του, κρατώντας στο χέρι το μαχαίρι του, που είχε βγάλει από τη ζώνη του. Ήταν ένας νε-αρός πολεμιστής, με γρήγορες και ζωηρές κινήσεις. Ή πρόθεσι του ήταν να γδάρη το κρανίο του Όρχου Προσώπου, γιά να πάρη μαζί του το δέμα και τα μαλλιά του, σαν τρόπαιο.

Βοισζόταν τώρα σ' άπόστασι τριάντα περίπου βηματόν όταν ο Τζός, που, στο μεταξύ, είχε συ-νέλθει, άνασκηώθηκε λίγο, άρπα-ξε το όπλο του και πυροβόλησε. Άλλ' άστόχησε. Ο Ίνδιανός που πίστευε ότι ο αντίπαλός του ήταν γερός, τάχασε γιά μία στιγμή. Άλλ' έπειτα, συνεχίσε το τρέξιμό του, κρατώντας πάντα το μαχαί-ρι του και οφθαλμώντας σαν δαι-μονιμένος.

Ο Τζός τινάχτηκε άμέσως θο-βιος και πείραμε.

Κρατούσε στο χέρι το όπλο του από την κνήμη, με το σκοπό να το χρησιμοποιήσει σαν ροπαλο. Άλλ' όταν ο αντίπαλός του έζυγι-σε κι έτοιμάστηκε να τον χτυπή-ση, άκουσε κάτι σαν σφύριγμα πλάι του και ταυτόχρονα το όο-ρυβο ενός πυροβολισμού. Ο Ίν-διανός σταμάτησε άμέσως, σαν να είχε συναντήσει κάποιο άόρατο εμπόδιο, που του έφραζε το δρό-μο, έφερε το χέρι στο στήθος, ά-φησε μία ύποκυφη κραυγή κι έ-πειτα σιωπηλά πάλι στο χορ-τάρι.

Ο Τζός έσπυρε άμέσως πάνω του. Ήταν ένας νεαρός πολεμι-στής, μ' ένδινα μέλη και κανο-νικά χαρακτηριστικά. Όλα έδει-χναν ότι είχε χτυπηθί στο στή-θος με σφαίρα. Κρατούσε άκόμη το χέρι του πάνω στην πληγή του και το αίμα, τρέχοντας άναμεσα από τα δάχτυλά του, κυλούσε πί-νω στα χορτά. Είχε άκόμη τα μά-τια άνοιχτά και το βλέμμα του σπλώθηκε πάνω στο άσπρο πρό-σωπο, που ήταν σκεπμένο πάνω του. Μ' όλο που ήξερε πως θα πέ-θανε και πως δε θα μπορούσε να εκδικηθί τον αντίπαλό του, το βλέμμα του αυτό φανέρωνε ένα άσβηστο μίσος. Άλλά, σιγα-σιγά, τα μάτια του θόλωσαν και το χέ-ρι του, που το κρατούσε πάνω στην πληγή, έπεσε κάτω.

Ο Τζός κατάλαβε τότε ότι ο αντίπαλός του ήταν νεκρός. Σκέ-φτηκε ότι έκείνος που τον είχε σώσει ήλπιε να ήταν ο Βέν-τζελ, αλλά, μ' όλο που κίτταζε όλόγυρα, δεν τον διέκρινε πονθε-νά. Ο θάνατος αυτού του Έρι-θοδέμον, που ξεφύγχε μισροστά στα μάτια του, του είχε κάμει ζωή εντύπωσι. Ή καρδιά του γυγυίσε δυνατά και τα χέρια του έτρεμαν. Άλλά δεν άργησε να ξαναβρη την ήρεμία του. Το κά-τω-κάτω, αυτός ο άγιος είχε έ-πιχειρήσει δύο φορές να τον σκο-πώσει κι ίσως να το είχε κατο-ρθώσει χωρίς την άπροόπη επέμ-βασι του άνθρώπου που τον είχε σώσει.

Άκουσε, ξαφνικά, βήματα πίσω του και, γυρίζοντας το κεφάλι του, είδε τον Βέντζελ που έρχό-ταν από το μικρό μονοπάτι.

—Είμαι ένας νεαρός πολεμι-στής, που ενεργούσε γιά δικό του λογαριασμό, είπε ο τελευταίος, ά-φου έρριξε μία ματιά στο πτώμα. Ήθελε ν' άποχτήσει το δέμα και να στείλω το κεφάλι του με φτε-ρά άητού, σκοτώνοντας έναν λευ-κό... Είδα τα πάντα από το λόφο. Ναι; είπε ο Τζός.

—Άρχισε ύστερα να γελάει.

—Ήσουν τυχερός, συνέχισε. Προσπάθησα να κάμω όπως με είχες διδάξει, αλλά, με τη βιασύ-νη μου, άστόχησα.

—Δεν έπρεπε να βιαστής, πα-

ρατήρησε ο Βέντζελ. Είχες όλο τον καιρό να σκοπεύσεις καλά κι ήταν άδικαίολόγητο ν' άστοχή-σης. Άν δε φοβόμουν μήπως σε χτυπήσω, θα πυροβόλουσα πρωτί-τερα.

—Άλλά που ήσουν; ρώτησε ο Τζός.

—Νά, εκεί, πίσω από αυτό το δέντρο, απάντησε ο Βέντζελ.

Κι έδειξε με το χέρι του ένα σημείο πάνω στο λόφο, σ' άπόστα-σι εκατόν πενήντα τουλάχιστον μέτρον.

Άρχισε έπειτα να γδέρνει το κεφάλι του Ίνδιανού, κι όταν τέ-λειωσε, έγγυψε στο σύντροφό του να τον ακολουθήσει.

—Και τί θα το κάμωμε αυτό το πτώμα; ρώτησε ο Τζός.

—Θα το άφήσουμε εκεί που βρίσκεται, απάντησε ο Βέντζελ. Άλλά νομίζω πως πληγώθηκε.

—Δεν είναι τίποτα, απάντησε ο Τζός. Ή σφαίρα πέρασε έξ-σκιονα από το μάγουλό μου... Δε μπορώ να καταλάβω πως έπεσα κάτω... Θα πρέπει σίγουρα να ντρέπωμαι.

δέρμα
καθαρό
δροσερό
υγιές

Το πόδι που φορεί
αρχοντοφάντη κάλτσα δείχνει
άν το δέρμα είναι
πραγματικά περιποιημένο.

Τακτική περιποίηση
με Nivea προστατεύει
το δέρμα και το δίνει
όλα αυτά που χρειάζεται:
λιπαρά, υδροημιουργά
συστατικά και την συγγενή
πρός το δέρμα ουσία Ευσερίτ.
Μόνον έτσι διατηρείται
μαλακό, δροσερό, υγιές.

ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF GERMANIA
Ή κρέμα Nivea είναι γνήσιον προϊόν του Οίκου μας και ούδεμιν
άπολύτως διαφοράν έχει με την πωλούμενην εν Γερμανία.

την γεμίση με νερό. Άλλά ξανα-γυρίσε άμέσως σχεδόν τρέχοντας και στον Βέντζελ, που τον ρωτού-σε με το βλέμμα, απάντησε με λα-χανιασμένη φωνή:

—Έλα άμέσως! Είδα κάτι που μπορεί γάλη μεγάλη σημασία.

Ο Βέντζελ τον άκολούθησε χω-ρίς να πη λέξι.

Όταν έφτασαν στο ποτάμι, ο Τζός του έδειξε το νερό.

Στο μέρος αυτό, το ποτάμι εί-χε βάθος μισού μέτρου και πλά-τους έφτα ή όκτω. Το ρεύμα του ήταν σχεδόν άνεπαίσθητο. Όταν έφτασαν εκεί το πρωί, το νερό ή-ταν ολόκληρο σαν χρούσταλλο.

Άλλά τώρα διακρίνονταν πάνω σ' αυτό μεγάλες κτινωπές κηλί-δες, που κυλούσαν μαζί με το ρεύ-μα. Έδω κι εκεί φαινόταν επί-σης κομμάτια από φλοιούς δέν-τρων.

—Άν ήταν έλάφια, δε θ' άφη-ναν αυτά τα ίχνη, παρατήρησε ο Τζός, που ήθελε να δείξη ότι είχε μάθει να παρατηρή και να κρίνει. Τί σημαίνει, λοιπόν, αυτό;

—Είμαι Ίνδιανός και μάλιστα πολύ κοντά μας, απάντησε ο Βέν-τζελ.

Ξαναγύρισαν άμέσως στη σπη-λιά κι έξαφάνισαν κάθε ίχνος φω-τιάς. Ο Βέντζελ ώδηγησε κατό-πιν τον Τζόε σ' ένα λοφίσκο, που βρισκόταν λίγο πιο πέρα. Ένα δέντρο είχε ξεροίκοι εκεί κι εί-χε πέσει κάτω. Οι δύο σύντροφοι κούφτηκαν πίσω απ' αυτό. Μπο-ρούσαν τώρα να βλέπουν προς το μέρος του ποταμού, χωρίς τον κίν-δυνο να τους ανακαλύψουν.

Ο Βέντζελ μόλις είχε τελειώ-σει τις συστάσεις του στον Τζόε να μην κάνει καμιά κίνησι, όταν άκούστηκε κάτι σαν παρλασμός ά-πό το μέρος του ποταμού. Ήταν σαν κάτι να μετακινιόταν πάνω σ' αυτόν. Άλλ' οι ίτιες που βρί-σκονταν κοντά στην όχθη τους έμ-πόδιζαν να ιδούν. Ο θόρυβος γι-νόταν τώρα όλοένα και πιο δυ-νατός.

Και, ξαφνικά, ο Τζός είχε την έντύπωσι πως από το σώμα του συντρόφου του πέρασε ένα δυνατό ήλεκτρικό ρεύμα, που το έκαμε να συσπασθί ολόκληρο. Ούλετες πως ήταν το τρεμολόισμα μιας τί-γχεως που έτοιμαζόταν να χυμή-ξη πάνω στη λεία της.

Κι ο Τζός επίσης είχε αισθαν-θί τόσο μεγάλη συγκίνησι, που είχε παύσθ ή άναπνοή του. Πίσω από τις ίτιες είχε φαγή ένας Ίν-διανός πολεμιστής με ψηλό άνα-στήμα. Βρισκόταν στη μέση του μικρού ποταμού και περπατούσε άργα και με πολλές προσφιλάσεις. Το νερό του έφτανε ως τα γόνα-τα. Το ντύσιμό του φάνηκε γνώ-σιμο στον Τζόε, που άναρωτήθη-κε ποτέ άλλοτε τον είχε ιδη.

Ο Ίνδιανός έκαμε άκόμη με-ρικά βήματα. Καί τότε ή πρώτη συλλαβή ενός ονομαστος βγήκε από το στόμα του Τζόε:

—Ο Γκιό...

Άλλά δεν πρόφτασε ν' άποτε-λειώση αυτό το όνομα, γιάτί ο Βέντζελ του έσπασε με τόση όμ-μή το κεφάλι, που τα χείλη του κόλλησαν πάνω στο αλίο του δέν-τρου.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν πραγ-ματικά ο Χέου Γκιότυ, που ντυ-νόταν πάντα σαν Ίνδιανός. Άλ-λά φαίνεται πως δεν άκουσε τί-ποτα, γιάτί εξακολούθησε να περ-παλά.

Ή βαρεία κοροίστασι του έ-ξαφανίστηκε σε λίγο πίσω από τα δέντρα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχισι...

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' έκάστην 9-3. Τα ά-πογεύματα μόνον επί συνεντεύξει.
Καρυάσου Τρικούπη 113. Τηλέφ.
613-610. — Οίκια 710-752.

Η όμορφη νέα στάλετ Έλκε Ζόμερ κατακτά όλο και περισσότερο χώρο στο κινηματογραφικό στερέωμα.

ΕΛΚΕ ΖΟΜΕΡ

Μιά όμορφη στάλετ που συνεχώς ανεβαίνει

Κοσμοπολίτισσα και κάτοχος αρκετών ξένων γλωσσών —μεταξύ των οποίων και της ελληνικής— με συνεχώς έτοιμες τις θαλίτσες της, την συναντά κανείς παντού: στο Βερολίνο, στο Λονδίνο, στο Παρίσι και στη Ρώμη. Είναι μία από τις πιο περιζήτητες όμορφες στάλετ που διενδύουν κινηματογράφου και οι «μετοχές» της στο χρηματιστήριο πάντοτε στα ύψη. Γυρίζει αδιάκοπα τη μία ταινία μετά την άλλη και σήμερα, περισσότερο από την εργασία της στα στούντιο και ολίγωτερο από τα «σκάνδαλα», που κάθε στάρ η στάλετ φροντίζει να έχει, είναι μία γνωστή και αρκετά δημοφιλής καλλιτέχνης με σίγουρες προοπτικές για το μέλλον. Την συναντούμε στα στούντιο του Λονδίνου και φυσικά της προτείνουμε μία μικρή συνέντευξη:

—Από πού έρχεσαι, μς Ζόμερ, και πού πηγαίνεις; —Ερχομαι από το Παρίσι, στο οποίο έμεινα δυό μήνες, όπου τελείωσα μία όμορφη γαλλική ταινία. Τώρα βρίσκομαι εδώ στο Λονδίνο, για το γύρισμα μίας άλλης ταινίας. Καθώς βλέπετε, οι υποχρεώσεις μου είναι διεισδυτικές και δεν μου επιτρέπουν να έχω ποτέ μόνιμη διαμονή.

—Από πότε άρχισατε την κινηματογραφική σας καριέρα και πόσες ταινίες έχετε γυρίσει ως σήμερα;

—Η κινηματογραφική μου καριέρα άρχισε μ' ένα μικρό και άσημο ρόλο το 1958 και σήμερα, έπειτα από πέντε χρόνων, είμαι στα διάφορα ευρωπαϊκά στούντιο. Έχω στο ενεργητικό μου 17 ταινίες διεθνούς παραγωγής, δηλαδή, 9 γερμανικές, 4 γαλλικές, 2 ιταλικές και 2 αγγλικές, εκτός από αυτήν φυσικά που θα γυρίσω τώρα.

Την κυτάζουμε εξεταστικά και, δεν το κρύβουμε, λίγο θαυμαστικά: Είναι πραγματικά πολύ όμορφη κοπέλλα με πολύ έκφραστικά μάτια, συμπυκνωμένο πρόσωπο, ωραίοτατο σώμα και θαυμάσια πόδια, δυο αρμονικά πόδια, στα οποία, όπως λένε οι

φήμες, οφείλει τουλάχιστον τη μισή κινηματογραφική φημή που έχει σήμερα. —Γενική είναι η εντύπωση στους διεθνείς κινηματογραφικούς κύκλους, «Έλκε, ότι σάς άρσουν ιδιαιτέρως οι «τολμηροί» κινηματογραφικοί ρόλοι και αυτά ακούει «στρίπ-τις» από την όθνη. Είναι αλήθεια αυτό;

—Πάντα είχα τη γνώμη ότι μια όμορφη κοπέλλα πρέπει με κάθε τρόπο να δείχνει. Έτσι, είναι γεγονός, ότι μου άρσουν οι ρόλοι που περιέχουν κάποια ιδιαιτερότητα για το θεατή, αλλά πάντα μέσα στα επιτρεπόμενα όρια. Μου άρσουν οι «τολμηροί» ρόλοι, αλλά απεχθάνομαι και άποφύγο τις σκηνές του «άπογο υδισμίας». Δεν είμαι απαγγελλιστριάς «στρίπ-τις» αλλά επαγγελματίας ηθοποιός, που συμμορφώνεται με τις τάσεις της σημερινής εποχής. —Αποδείξεις είναι ότι σε καμιά από τις 17 ταινίες μου μέχρι τώρα δε δέχθηκε να εκτελέσω κανονικό «στρίπ-τις». Και να πητε ότι δεν έχω σχετικές προτάσεις; —Αν είχα δεχθί όλες τις προτάσεις που μου έγιναν μέχρι σήμερα θα έπρεπε να είχα δέκα επτά...

—Πού και πότε γεννήθηκετε και πώς άρχισατε την καριέρα σας; —Γεννήθηκα στο Βερολίνο στις 16 Οκτωβρίου 1942 από πατέρα πιάτορα και μητέρα που δεν είχε ποτέ σχέσεις με το θέατρο ή τον κινηματογράφο. Φυσικά δε γνώρισα ούτε τον πόλεμο, ούτε τις στερήσεις του, γιατί ήμουν πολύ μικρή. Άλλα γνώρισα τη μοναξιά και τη μίζερια της ζωής όταν έχασα τον πατέρα μου το 1956 και τη μητέρα μου λίγο αργότερα. Έμεινα μόνη και έπρεπε να ζήσω. Τα όνειρά μου να ακολουθήσω το διπλωματικό στάδιο όταν θα μεγάλωνα έπρεπε να αναθεωρηθούν. Χρειάζοταν κάτι πιο πρακτικό και πιο έπαιγον. Σκέφτηκα και πήρα την απόφαση να γίνω δασκάλα της γερμανικής σε μικρά έξυα παιδιά και συγχρόνως να

παίρνω μαθήματα ξένων γλωσσών για τον εαυτό μου. Έτσι έμαθα τη γαλλική και την αγγλική και λίγο αργότερα πήγα στο Λονδίνο, για να τελειοποιηθώ στη γλώσσα. Έκει έβρηκα και την πρώτη μου εργασία ως συνοδός μικρών παιδιών με μισθό τρεις λίρες τη βδομάδα. Όταν ξαναγύρισα στο Βερολίνο ήμουν τέλεια κάτοχος της αγγλικής. Άμέσως πήρα μέρος σ' ένα διαγωνισμό καλλιόγης, στον οποίο δεν διακρίθηκα καθόλου, και τέλος, έπειτα από τόσες φωτογραφίες μου, που δημοσιεύθηκαν στον τύπο, και τα τόσα καλακευτικά σχόλια για την όμορφιά μου, κάποιος Γερμανός παραγωγός μου πρότεινε το 1958 να δοκιμάσω την τύχη μου στον κινηματογράφο.

—Έτσι από δασκάλα της γερμανικής και άλλων γλωσσών, βρέθηκα ξαφνικά στα κινιστριώδη εσωτερικά των κινηματογραφικών στούντιο. —Μεταξύ των άλλων, οι φήμες λένε ότι είστε και διεισδυτική, με πολλές επιτυχίες σε αγώνες ταχύτητας. Είναι αλήθεια αυτό;

—Δεν είναι τίποτα που να αξίζει τον κόπο να μνημονεύει ιδιαιτέρως. Άλλως, μου άρσει το αυτοκίνητο και είμαι καλή οδηγός. Έδώ και δυό χρόνια έχω στην κατοχή μου μία άρτια «Λάντσια», αλλά σκοπεύω να την αντικαταστήσω μόλις μπορέσω με μία «Τζάγκουαρ». Είναι το όνειρό μου να διενδύωμαι από χρόνια...

—Αυτή η συνεχής μετακίνηση από πρωτεύουσα σε πρωτεύουσα και από στούντιο σε στούντιο δεν σας έκούρασε ακόμη, δεν σας έκανε να νοσταλγείτε μία ήμερη οικογενειακή ζωή μ' ένα καλό σύζυγο κι ένα ή δυό παιδιά;

—Κάθε κοπέλλα ονειρεύεται την ήμερη οικογενειακή ζωή, τον καλό σύζυγο και τα παιδιά. Κι' εγώ έχω την νοσταλγία. Άλλά για δυό σπουδαίους λόγους δεν παύω καμιά απόσταση.

—Ο πρώτος είναι ότι είμαι πολύ νέα ακόμη, για να αναλάβω καθήκοντα συζύγου και μητέρας. Ο δεύτερος και πιο σπουδαίος είναι ότι δε θέλω να εγκαταλείψω την κινηματογραφική μου καριέρα απάνω στο καλύτερο σημείο της, στο σημείο που χαρίζει όνομα, φημή και χρήματα. Διαφορετικά, οι προτάσεις που είχα και έχω είναι τόσες, ώστε προτιμώ να... μη δέχομαι καμιά. Κατά τη δική μου γνώμη, κινηματογραφική καριέρα και καθήκοντα συζύγου και μητέρας δεν συμβαδίζουν με κανένα τρόπο. Ο. ΦΙΣΣΕΡ

—Από πού έρχεσαι, μς Ζόμερ, και πού πηγαίνεις; —Ερχομαι από το Παρίσι, στο οποίο έμεινα δυό μήνες, όπου τελείωσα μία όμορφη γαλλική ταινία. Τώρα βρίσκομαι εδώ στο Λονδίνο, για το γύρισμα μίας άλλης ταινίας. Καθώς βλέπετε, οι υποχρεώσεις μου είναι διεισδυτικές και δεν μου επιτρέπουν να έχω ποτέ μόνιμη διαμονή.

—Από πότε άρχισατε την κινηματογραφική σας καριέρα και πόσες ταινίες έχετε γυρίσει ως σήμερα;

—Η κινηματογραφική μου καριέρα άρχισε μ' ένα μικρό και άσημο ρόλο το 1958 και σήμερα, έπειτα από πέντε χρόνων, είμαι στα διάφορα ευρωπαϊκά στούντιο. Έχω στο ενεργητικό μου 17 ταινίες διεθνούς παραγωγής, δηλαδή, 9 γερμανικές, 4 γαλλικές, 2 ιταλικές και 2 αγγλικές, εκτός από αυτήν φυσικά που θα γυρίσω τώρα.

Την κυτάζουμε εξεταστικά και, δεν το κρύβουμε, λίγο θαυμαστικά: Είναι πραγματικά πολύ όμορφη κοπέλλα με πολύ έκφραστικά μάτια, συμπυκνωμένο πρόσωπο, ωραίοτατο σώμα και θαυμάσια πόδια, δυο αρμονικά πόδια, στα οποία, όπως λένε οι

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες ειδησούλες

ΣΤΟ Παρίσι η Μελίνα Μερκούρη έκανε ενδιαφέρουσες δηλώσεις σε μία φίλη της δημοσιογράφου: «Εδώ κι έξη χρόνια, έλεπε ο Ζυλ Ντασέν κ' έγω ζούσαμε μαζί. Μ' έκανε διάσημη στάρ, με γέμισε χρήματα και δόξα και θα έπρεπε να είμαι η πιο ευτυχισμένη γυναίκα. Κι' όμως πλήττω, πλήττω φοδερά, γιατί με

Η Λωρέττα Γιάνγκ.

τον Ντασέν δεν είναι εύκολο να γελάσεις. Κι' εγώ λατρεύω το γέλιο. Από μισή σε να ζώ ελεύθερα και να γελάω, να διασκεδάζω.

»Μά ο Ντασέν μου άλλαξε τη ζωή από το 1957, πού γνωριστήκαμε. Πήρε στα χέρια του τα ήνια της καρδιάς μου και της καριέρας μου. Μου επέβαλε αυστηρή πειθαρχία στη δουλειά και μου απέδειξε πως αν είναι ωραίο να γελάς, το γέλιο δεν αποδίδει. Έκανα ότι μου έλεγε γιατί τον άγαπούσα και έξακολουθώ να τον αγαπώ.

»Ο Ντασέν δεν είναι σκληρός μόνο απέναντί μου, αλλά και απέναντι πού έαυτού του. Εργάζεται αδιάκοπα. Όταν δε γυρίζει φιλμ διαδέχεται κι γραφεί. Κι' εγώ μένω πάντα κοντά του και νοσταλγώ τα παλιά γλέντια μου στις ταβέρνες της Πλάκας. Είναι στιγμές, που θα προτιμούσα να ήμουν μία

απλή δακτυλόγραφος στην Αθήνα. —ΝΑ παρατήσω τον Ζυλ; —Α, όχι. Αυτό είναι κάτι που ποτέ δε θα γίνει. Προτιμώ χίλιες φορές να πλήττω το πλευρό του, παρά να πλήττω χωρίς αυτόν.

»Ο Έντν Φίσερ Κωνσταντίν έγινε παππούς. Αυτό όμως δε φαίνεται να τον ενθουσιάζει. Όταν οι Γάλλοι δημοσιογράφοι θηλήσαν να μάθουν πως δέχτηκε την είδηση, ο Έντν τους είπε: —Το νέο το έμαθα από τις εφημερίδες. Δεν το ήξερα πως θα γινόμουν παππούς, γιατί η κόρη μου δε μου ζήτησε την εγκρίσι μου, όπως δεν τη ζήτησε και όταν παντρεύτηκε.

Η κόρη του Τάνια είναι αλήθεια πια τον λούπησε πολύ την ήμερα που του είπε ιταμά: —Είμαι 18 χρόνων και Αμερικανίδα. Είμαι λοιπόν ένηλικια και μπορώ να παντρευτώ χωρίς να ζητήσω την άδεια κανενός. Θα πάρω τον Λορέντζο Ντόλνι γιατί τον αγαπώ.

—Ήμουν και είμαι πάντα κατά του γάμου αυτού, δηλώνει ακόμα και σήμερα κατηγορηματικά ο Έντν. Η κόρη μου δε μπορούσε να κάνει μια καλύτερη εκλογή και όχι να παντρευτεί τον ιδιοκτήτη ενός καμπαρέ. Γι' αυτό κι' εγώ προτιμώ ν' ασχολούμαι με τα αλογά μου παρά μαζί τους.

»Ισως να σας φαίνεται περίεργη η αδιαφορία μου—συνέχισε ο Έντν—απευθυνόμενος στους δημοσιογράφους. Δεν είμαι όμως κανένα κοριτσάκι. Έγώ δεν είμαι σκληρό μόνο όταν παίζω μπροστά στο φακό.

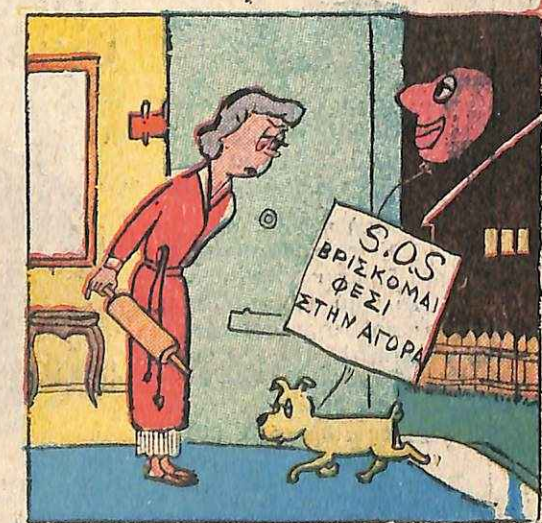
—Ενας από τους δημοσιογράφους όμως είχε άλλες πληροφορίες. Έλεγε πως την επομένη της γεννήσεως της Εγώνης του, ο Έντν Κωνσταντίν έπευσε να τηλεφωνήσει στην κόρη του και να μάθω νέα τους.

—Πώς είσαι, τη ρώτησε. Τι γίνεται το μάτι; —Και όταν η Τάνια του έλεγε πως η Τζέικα του μοιάζει, ο Έντν μπήκε στο αυτοκίνητό του κι' έτρεξε στην κλινική με 140 χιλιόμετρα την ώρα.

Ο δημοσιογράφος τ' έλεγε λοιπόν όλα αυτά στον Έντν, ο οποίος αναγκάστηκε να ομολογήσει: —Ε, λοιπόν, ναι, πήγα να δω την κορούλα μου και την κόρη της. Αυτό δεν έπρεπε να κάνω; Κατά βάθος τη θαυμάζω, για το θάρρος της. Δεν έχω όμως πώς πρέπει ρωσικό αίμα στις φλέβες μας, γιατί αν είμαι Γάλλος και γεννηθώ στην Αμερική, δεν παύω να είμαι ρωσικής καταγωγής.

Και μία και είχε αρχίσει τις δηλώσεις ο Έντν συνοδευόμενος τους δημοσιογράφους τους είπε όταν έφτασαν στην πόρτα: —Εκείνο που δε ζητήσατε να μάθετε, είναι γιατί δεν ήθελα να γίνω παππούς. Θα ήθελα το παθιας έγώ. Η Τάνια πρόκειται μέσα σε λίγες μέρες ν' αποκτήσει ένα καινούριο αδελφάκι ή αδελφούλα. Με στενοχωρεί λοιπόν, το γεγονός ότι η άνηψιά θα είναι πιο μεγάλη από το θείο ή της της!.. Χαίρετε κύριοι...

»Ενας Αμερικανός παραγωγός πρότεινε σε τρεις μεγάλες δόσεις του κινηματογράφου να έπανεμφανί-

Χωρίς λόγια.

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ματιές στα έλληνικά στούντιο

Ο Κριστιάν Ζάκ, όπως γράψαμε ήδη, θέλει να γυρίσει στην Ελλάδα το προσεχές του φιλμ, το οποίο έγραψε το σενάριο μαζί με τον Άντν Φίσερ. Η υπόθεση εκτυλίσσεται στην Ελλάδα κατά τη γερμανική κατοχή και τίτλος του έργου είναι: «Ο 7ος διέφυγε». Ο Γάλλος σκηνοθέτης έρκεται σε διαπραγματεύσεις με τον

»Η Γαλλίδα στάρ Έντν Μονλώρ, όρ τώρα μόλις αποκάλυψε την αιτία του διαζυγίου Λίζ Τσίηλορ—Έντν Φίσερ.

»Ενα έρωτά του Οκτωβρίου του 1961, είπε η Έντν, η Λίζ κι' εγώ φτάσαμε σε μία δεξίωση φορώντας πώς το ίδιο φόρεμα. Η Λίζ πειράχθηκε και μου φέρεκε πολύ άσχημα. Ο Έντν Φίσερ, πού τη συνόδευε και έπληττε μένοντας στη σκιά της γυναίκας του, ήρθε κοντά μου και με το πρόσωπο να μου ζητήσει συγγνώμη, για τη συμπεριφορά της γυναίκας του, έπιασε συζητήσι μαζί μου.

»Όταν όμως η Λίζ τον είδε, ζήτησε και μη έρποντας πώς να ξεσπάσει, άρχισε να φαστάρει με τον Ρίτσαρντ Μπάρτον. Αυτή ήταν η πρώτη έπαση της Λίζ με τον Ρίτσαρντ. Τη συνέχεια την έφερε όλος ο κόσμος. Το «Ιδούλιο» αυτό χώρισε δυό ανθρώπους και προκάλεσε δυό θεαματικά διαζύγια.

»Επειδή όμως το κακό έπρεπε να τριτώσει—συνέχισε η Μονλώρ—χώρισα κι' εγώ από τον άντρα μου, ο οποίος μου έκανε μία φοδερή σκηνή όταν διάδασε σε μερικές εφημερίδες πως υπήρχε δήθεν ένα κρυφό ειδύλλιο άγαμμεα στον Έντν Φίσερ και σε μένα.

»Η Άρλν Ντάλ χωρίζεται για τρίτη φορά. Ο σύζυγός της, ο πολυκατομμοειχικός Κρίς Χόλμς παραδόχθηκε πως δεν είναι φτιαγμένος ο ένας για τον άλλο.

»Ο Έντν Φίσερ θγανίει πολύ συχνά τον τελευταίο καιρό μαζί με την Κρόουλ Λίντλεϋ. —Ο Σάιλ Μινέο και η Τζιλ Χάγγουϋθ θα παντρευτούν επί τέλους. Το ειδύλλιο τους άρχισε ένα χρόνο πριν μαζί το φιλμ «Έρωτος». Τώρα ο Γιούλ Μπρύνερ πους προτείνει να γυνη κουμπάρος και να τους φιλοξενήσει στη θάλα του στην Έλβετία κατά το μήνα του μέλιτος.

»Στο Χόλλυγουντ γυρίζονται οι τελευταίες σκηνές του μιούζικαλ «Ωραία μου κυρία» με την Έντρεϋ Χέμπερν στο βασικό ρόλο. Η πρώτη αυτή υπερπαραγωγή του 1964 δεν πρόκειται πάντως να προβληθεί σύντομα. Η παγκόσμια πρεμιέρα της ώριπτικής για τις 28 Οκτωβρίου, στο Χόλλυγουντ.

»Η Ντόρις Νταϊν θα έμφανισθί αποκλειστικά και μόνο με μία σειρά από διαφανή και αειραία νυχτικά στη νέα της καμωδιά «Μη μου στέλνεις λουλούδια». Το γεγονός αυτό έκανε το σύζυγό της Μάρτυ Μέλτσερ—έμπορικό μυαλό—να ιδρύσει μία ειομηχανία, πού θα παράγει αποκλειστικά νυχτικά νυχτικά και ασώρημα, και η οποία θα φέρη το όνομα της γυναίκας του: «Ντόρις».

»Ο Ντόρις Νταϊν θα έμφανισθί αποκλειστικά και μόνο με μία σειρά από διαφανή και αειραία νυχτικά στη νέα της καμωδιά «Μη μου στέλνεις λουλούδια». Το γεγονός αυτό έκανε το σύζυγό της Μάρτυ Μέλτσερ—έμπορικό μυαλό—να ιδρύσει μία ειομηχανία, πού θα παράγει αποκλειστικά νυχτικά νυχτικά και ασώρημα, και η οποία θα φέρη το όνομα της γυναίκας του: «Ντόρις».

»Ο Ντόρις Νταϊν θα έμφανισθί αποκλειστικά και μόνο με μία σειρά από διαφανή και αειραία νυχτικά στη νέα της καμωδιά «Μη μου στέλνεις λουλούδια». Το γεγονός αυτό έκανε το σύζυγό της Μάρτυ Μέλτσερ—έμπορικό μυαλό—να ιδρύσει μία ειομηχανία, πού θα παράγει αποκλειστικά νυχτικά νυχτικά και ασώρημα, και η οποία θα φέρη το όνομα της γυναίκας του: «Ντόρις».

ΠΑΤ ΚΡΕΐΝΤΥ

Η Γκρήρ Γκάρσον.

όργανισμο «Δαμασκηνός —Μιχαηλίδης», για το γύρισμα αυτής της συμπαραγωγής, στην οποία θα παίξουν Γάλλοι και Έλληνες ηθοποιοί.

»Ενα άλλο, πολεμικό έπιση έργο, έτοιμάζεται να γυρισθί στη χώρα μας ο Τζέσου Λάσκυ, γιός του αντιστρατή της «Παραμυθίων», ο οποίος έρκεται από ήμερών στην Αθήνα, μαζί με τη σύζυγό του, πού είναι και η συνεργάτις του στη συγγραφή του σενάριο της ταινίας. Η Έγχρωμη αυτή υπερπαραγωγή, στην οποία θα πρωταγωνιστήσουν μεταξύ άλλων ο Τζώρτζ Τσακίρης και ο Στέφαν Μπόουντ, θα έχη για τίτλο «Τόλμησε να είσαι έλθεβρος».

»Ας πιθανός σκηνοθέτης του φιλμ φέρεται ένας άλλος λάτρης της Ελλάδας, ο

»Ας πιθανός σκηνοθέτης του φιλμ φέρεται ένας άλλος λάτρης της Ελλάδας, ο

»Ας πιθανός σκηνοθέτης του φιλμ φέρεται ένας άλλος λάτρης της Ελλάδας, ο

»Ας πιθανός σκηνοθέτης του φιλμ φέρεται ένας άλλος λάτρης της Ελλάδας, ο

»Ας πιθανός σκηνοθέτης του φιλμ φέρεται ένας άλλος λάτρης της Ελλάδας, ο

»Ας πιθανός σκηνοθέτης του φιλμ φέρεται ένας άλλος λάτρης της Ελλάδας, ο

»Ας πιθανός σκηνοθέτης του φιλμ φέρεται ένας άλλος λάτρης της Ελλάδας, ο

»Ας πιθανός σκηνοθέτης του φιλμ φέρεται ένας άλλος λάτρης της Ελλάδας, ο

Αη Τόμπσον, πού γύρισε στη χώρα μας τ' «Κανόνια του Νασρόν».

»Στις 27 Ιανουαρίου θα προβληθί η νέα ταινία «Δίφης ν' έζη» π' έτοιμάρεται «Ρουσσόπουλος, Λαζαρίδης, Σαρρής, Ψαρρά», στην οποία πρωταγωνιστούν οι Άννα Φόνσου, Νίκος Κούρκουλος, Βαγγέλης Σειληνός, Ίλια Λιδουκού, Βασίλης Κανάκης, Μαίρη Λαλοπούλου, Κώστας Κορράς, Έλλη Φωτίου, Μαρία Κωνσταντάρα και σ' ένα χαρακτηριστικό ρόλο, η Μάρθα Βούρτσιν. Μία ξεχωριστή εμφάνιση κάνει στο φιλμ και ο πρωταγωνιστής του Έθνικού Θεάτρου Θάνας Κωτσόπουλος.

»Στο φιλμ αυτό, πού σκηνοθέτησε ο Σκωτσέζος Καβάκας, θ' άκουσθί ένα καινούριο τραγούδι του Κώστα Καπνίση, τούς στίχους πού όποιον έγραψε ο σεναριογράφος του έργου Γιώργος Παπακωνσταντίνος και το όποιο θ' αποδοθί ο Νίκος Ξανθοπούλος. Η διαρκής προβολής της ταινίας θα είναι διούση ώρες.

»Το Φεβρουάριο θα δοθί στην Αθήνα η έπισημη πρώτη του φιλμ τού «Ήλια Κασάν «Αμερική—Αμερική».

»Στο φιλμ τού Κλέαρχου Κονιτσιώτη «Γιά γέλια ή για κλάματα», πού θ' αποτελείται από κομμάτια παλαιών κομικών τού ελληνικού θεάτρου κινηματογράφου, τα όποια συναρμολογή κατ'αλληλώς ο Γιώργος Τζαζέλας, εκτός από τα άποσπάσματα από ταινίες τού «Αχ. Μαδρά και τού Μιχ. Μιχαήλ και άλλων, θα συμπεριληφθούν και σκηνές από το φιλμ «Λαγυράρι».

»Ύστερα από ολιγοήμερη διακοπή ξανάρχισε το γύρισμα της καμωδιάς «Ο ναύτης τού Αιγαίου», στο όποιο πρωταγωνιστούν ο Θ. Βέγγος, ο Κώστας Κασκαβάς, ο Ανδρέας Μπαρκογιάννης, η Χριστίνα Οικονομού και η Σιμόνη Κυριακίδου.

»Το φιλμ αυτό, πού σκηνοθετεί ο Κώστας Στραντάλης, θάσει ένος σενάριο τού Ναπ. Έλευθερίου, θα είναι έτοιμο για προβολή στις άρχες Φεβρουαρίου.

»Διεξάγονται διαπραγματεύσεις για τη μεταφορά στον κινηματογράφο της θεατρικής έπιτυχίας «Η δεσποινίς... διευθυντής».

»Η «Αλίκη Βουγιουκλάκη, έτοιμάζει τη γνωστή ούγγρική καμωδιά «Πέρασε την 1η του μηνός... που διασκεύασε με ήρωες... Ρωμιούς ο Άλκης Σκελετάρης.

»Η Έλσα Βεργή θα άνεόσθι το έργο τού Μαρσέλ Αϊμν «Το κεφάλι τών άλλων» και ο Κώστας Μουσουρής θα έπαναλάβη στο θέατρο την περυσινή μεγάλη του έπιτυχία «Φώτο φιν».

»Την άλλη βδομάδα έρχεται στην Αθήνα ο γαλλικός θίασος τού Ζαν Ουμπέρτ, πού θα δώση επτά παραστάσεις στο θέατρο «Βεάκη», με έργα Κοκτώ, Μαρτίθ, Ρουσσν και Άρσαρ. Οι άπογευματινές παραστάσεις τού γαλλικού θίασου, θα δίδονται για το πολύ κοινό με τιμές ελαττωμένες.

»Εν τώ μεταξύ, πρώτο σε εισπράξεις από όλα τα άθηνατικά θέατρα, έξακολουθεί να έρχεται πάντα το «Ακροπόλ» με εισπράξι 40 χιλιάδων την ήμερα.

»Ικανοποιητικές έπίσης εισπράξεις σημειώνει στη Θεσσαλονίκη με το «Μαρία Πενταγώνισσα», ο όπερετικός θίασος της Λέας Σκορδούλη.

»Η Ειρήνη Παπά και ο Σπύρος Φωκάς, θα έμφανιστούν για πρώτη φορά μαζί σε μία νέα ρεαλιστική ελληνική ταινία, με τον τίτλο «Εκδρομή».

»Ενα ακόμη καλλιτεχνικό ειδύλλιο, είχε αίσιο τέλος. Η Νανά Σκιαδά και ο νέος ηθοποιός Κ. Πάλλας, έτέλεσαν προχθές σε στένα κύκλο τούς γάμους των, ύστερα από δεσμό ένος έτους.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Το γνωστό ελληνικό φωνητικό «Τρίο Κρίε» πού θα έμφανισθί τον Φεβρουάριο στο «Καζίνο Ντέ Παρι» με ελληνικά κοστούμια.

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο ρεπερτάζ

Η ευγενική χειρονομία τού ελληνικού θεάτρου, για τους σεισασπλήκτους ηθοποιούς της Γιουγκοσλαβίας, είχε ξεχωριστή άπχησι στις διεθνείς θεατρικές οργανώσεις, πού έκφραζον την ευγνωμοσύνη τους προς το Έλληνικό Κέντρο Θεάτρου.

»Ηδη παρόμοιες παραστάσεις έτοιμάζονται και σε άλλες χώρες της Ευρώπης.

»Η κρίσι πού συνεχίζεται στο θέατρο, είχε άμεσον αντίκτυπο. Έτσι, μετά τα θέατρα «Κοτοπούλη», «Κλέορ» και «Ακροπόλ», έτοιμάζουν νέα έργα και άλλα θέατρα.

»Η Αλίκη Βουγιουκλάκη, έτοιμάζει τη γνωστή ούγγρική καμωδιά «Πέρασε την 1η του μηνός... που διασκεύασε με ήρωες... Ρωμιούς ο Άλκης Σκελετάρης.

»Η Έλσα Βεργή θα άνεόσθι το έργο τού Μαρσέλ Αϊμν «Το κεφάλι τών άλλων» και ο Κώστας Μουσουρής θα έπαναλάβη στο θέατρο την περυσινή μεγάλη του έπιτυχία «Φώτο φιν».

»Την άλλη βδομάδα έρχεται στην Αθήνα ο γαλλικός θίασος τού Ζαν Ουμπέρτ, πού θα δώση επτά παραστάσεις στο θέατρο «Βεάκη», με έργα Κοκτώ, Μαρτίθ, Ρουσσν και Άρσαρ. Οι άπογευματινές παραστάσεις τού γαλλικού θίασου, θα δίδονται για το πολύ κοινό με τιμές ελαττωμένες.

»Εν τώ μεταξύ, πρώτο σε εισπράξεις από όλα τα άθηνατικά θέατρα, έξακολουθεί να έρχεται πάντα το «Ακροπόλ» με εισπράξι 40 χιλιάδων την ήμερα.

»Ικανοποιητικές έπίσης εισπράξεις σημειώνει στη Θεσσαλονίκη με το «Μαρία Πενταγώνισσα», ο όπερετικός θίασος της Λέας Σκορδούλη.

»Η Ειρήνη Παπά και ο Σπύρος Φωκάς, θα έμφανιστούν για πρώτη φορά μαζί σε μία νέα ρεαλιστική ελληνική ταινία, με τον τίτλο «Εκδρομή».

»Ενα ακόμη καλλιτεχνικό ειδύλλιο, είχε αίσιο τέλος. Η Νανά Σκιαδά και ο νέος ηθοποιός Κ. Πάλλας, έτέλεσαν προχθές σε στένα κύκλο τούς γάμους των, ύστερα από δεσμό ένος έτους.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

»Ενα ακόμη καλλιτεχνικό ειδύλλιο, είχε αίσιο τέλος. Η Νανά Σκιαδά και ο νέος ηθοποιός Κ. Πάλλας, έτέλεσαν προχθές σε στένα κύκλο τούς γάμους των, ύστερα από δεσμό ένος έτους.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Το καλλιτεχνικό

ΑΘΗΝΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΑΡΤΕΜΙΣ ΔΕΛΗΓΙΩΡΓΗ

Η πρωταγωνίστρια που έγινε ντιζέζ

ΑΝΑΜΕΣΑ σε πολλά άστέρια του τραγουδιού, που μας έχει χαρίσει η Θεσσαλονίκη, κατέχει μία ξεχωριστή θέση η Άρτεμις Δεληγιώργη.

Από μαθήτριά του σχολείου ακόμα, η Άρτεμις Δεληγιώργη, που είχε μία υπέροχη φωνή, άρχισε μαθήματα στο Κρατικό Ωδείο της Θεσσαλονίκης. Φοίτησε πέντε χρόνια, ενώ, ταυτόχρονα, παρακολουθούσε μαθήματα θεωρίας μουσικής και πιάνου.

Πριν δέκα ακριβώς χρόνια, έκανε την πρώτη της εμφάνιση στο αναψυκτήριο του Λευκού Πύργου, με αποσπάσματα από όπερες και όπερέτες, καθώς και τη «Γρανάδα», που ήταν, από την αρχή της καριέρας της, μία από τις πιο αξιόλογες δημιουργίες της. Έκείνη την εποχή ήταν σπάνιες για τη Θεσσαλονίκη οι ώριμες φωνές. Γι' αυτό και το κοινό την υποδέχτηκε με μεγάλη συμπάθεια.

Έτσι, μέσα σ' ένα χρόνο, έδωσε το πρώτο ατομικό ρεσιτάλ της, σ' ένα από τα θέατρα της μακεδονικής πρωτεύουσας και, λίγο αργότερα, σε μία σειρά από εκτακτες παραστάσεις, που έδωσε εκεί η Λυρική Σκηνή, διαλεγμένη ανάμεσα από πολλές απόφοιτες του Ωδείου Θεσσαλονίκης, πραγματοποιήσε με πολλή επιτυχία την «Τραδιάτα».

Γενιάτη, όμως, ανησυχίες και φιλοδοξίες, η νεαρή πρωταγωνίστρια της εποχής, δεν επαναπαύθηκε στις πρώτες καλλιτεχνικές δάφνες. Αφού έδωσε δυο συναυλίες στον «Παρνασσό», έφυγε για την Ιταλία. Συμπλήρωσε εκεί τις σπουδές της επί 4 χρόνια, ενώ, παράλληλα, έκανε εμφανίσεις στο «Κάρλο Φελίτσε» της Γενόβας, κα-

Σε μία θεατρική της εμφάνιση στην Ιταλία, πριν λίγα χρόνια.

Η Άρτεμις Δεληγιώργη.

θώς και άλλα Ιταλικά θέατρα. Με την ευκαιρία της εκεί παραμονής της, έμαθε τέλεια την Ιταλική γλώσσα.

Ποτέ όμως δε μπορεί κανείς να είναι σίγουρος γι' αυτό, που τον περιμένει. Όταν γύρισε στην Αθήνα, ένας γνωστός μάστορας, που της είχε ιδιαίτερη αδυναμία, της έδωσε την ιδέα να μεταπηδήσει στο έλαφρο τραγούδι.

Η Άρτεμις ήταν, στην αρχή, διστακτική, τελικά, όμως, τον άκουσε, αφού θα είχε τη δυνατότητα, μ' αυτό τον τρόπο, να αντιμετωπίσει τις βαρείες οικογενειακές υποχρεώσεις της. Έτσι, ντεμπούταρε, σ' ατζιζέ πλέον, με νέο έντελως ρεπερτόριο, στην «Αίγλη» του Ζαπτείου, για πρώτη φορά, και κατόπιν σε άλλα αναψυκτήρια και κέντρα.

Όταν έπιασε στο νέο αυτό είδος του τραγουδιού, έφυγε για μία μεγάλη τουρνέ στο εξωτερικό. Τραγουδούσε με πολλή επιτυχία στην Αίγυπτο, στην Κύπρο, στο Ισραήλ και ιδιαίτερα στην Πόλη, όπου έμεινε επί ενάμιση χρόνο συνεχώς.

Αυτό, που την κράτησε τόσο πολύ εκεί, ήταν μία σοβαρή αισθηματική περιπέτεια, που κατέληξε σε πρόταση γάμου. Ο υποψήφιος γαμπρός ήταν ευγενικός, ώριμος και ευκάστατος. Μεγαλέμπορος ύψαιμάτων. Υπήρχε όμως ένα μεγάλο εμπόδιο: Ήταν Μουσουλμάνος! Γι' αυτό και το τόσο φλογερό ειδύλλιο, είχε, μοιραία, κάποτε, άδοξο τέλος.

Τους τελευταίους μήνες, μετά τη μεγάλη τουρνέ της στο εξωτερικό, εμφανίζεται στην Αθήνα. Άλλωστε, είναι η μόνη ίσως καλλιτέχνης του είδους, που εργάζεται συνεχώς, αφού ο πατέρας της είναι λιμπρεσσιόρος.

Είδα τη συμπαθητική τραγουδίστρια, κάποιο απ' ότα τελευταία βράδια, σ' ένα από τα γνωστά κέντρα της οδού Πατησίων, όπου τώρα εργάζεται. Σε μεγαλύτερη φάσμα από κάθε άλλη φορά, η Άρτεμις Δεληγιώργη, με την τόσο γλυκεία φωνή, έχει τώρα εμφανίσει πραγματικής βεντέτας. Η «Γρανάδα», το κλασικό οπαινόλοχο τραγούδι, παραμένει πάντα το φόρτε της. Παράλληλα όμως έρμηνεύει, με πολλή χάρη και φινέτσα, όπως και ώραία κινήσι, και τα άλλα τραγούδια του ρεπερτορίου της.

Μετά το πρόγραμμά της, είχαμε την ευκαιρία να συνομιλήσουμε, άσκητη ώρα, μαζί της.

— Δε νομίζετε, της είπαμε, ότι η θέσις σας θα ήτανε στη Λυρική Σκηνή;

— Το πιστεύω απόλυτα. Άλλωστε, μου το είπαν και οι δασκαλοί μου στην Ιταλία. Οι συνθήκες όμως της ζωής, όπως συμβαίνει τις περισσότερες φορές, ανέντρεψαν τα σχέδιά μου.

— Είσαθε τουλάχιστον ευχαριστημένη;

— Με το παραπάνω, αφού κατόρθωσα να πραγματοποιήσω, στα τελευταία λίγα χρόνια, ένα από τα ωραιότερα όνειρα κάθε κοριτσιού: ένα ωραίο σπίτι. Λιγότερα από το μισό της Λυρικής Σκηνής, δε θα είχα σημα- ρα ούτε καλόδα!

— Τί άλλο σας απασχολεί εκτός από το τραγούδι;

— Έκείνο, που με ενδιαφέρει πάντα, είναι η καριέρα μου. Φροντίζω να πλουτίζω πάντα το ρεπερτόριό μου με νέα τραγούδια και εξακολουθώ να παίζω πιάνο. Τις ώρες, που μου μένουν ελεύθερες, τις διαβάζω στη μελέτη. Μ' αρέσουν πολύ οι ξένοι συγγραφείς και πρό παντός ο Τσβάιχ.

— Κανένα χόμπυ;

— Το χόμπυ μου είναι οι κοούκλες. Μπορώ να σας βεβαιώσω, ότι έχω μία από τις πιο ενδιαφέρουσες συλλογές. Μαρκήσιες, Κολομπίνες, Τσιγγάνες, Άραπί- νες, όλες διαλεγμένες στο εξωτερικό. Ποιά είναι τα μελλοντικά σας σχέδια;

— Βρίσκομαι σε διαπραγματεύσεις για μία μεγάλη περιόδεia στην Αυστραλία, με πολύ ενδιαφέροντες όρους. Έλπίζω να καταλήξω σε συμφωνία και να φύγω πολύ σύντομα, παρ' ό,τι η Αθήνα με τραβά πάντα.

— Και έπειτα;

— Σκοπεύω να τραγουδήσω ακόμη λίγο διάστημα, γιατί είμαι αποφασισμένη να αποσυρθώ, πριν με βαρεθεί ο κόσμος, και να δημιουργήσω οικογένεια.

— Μήπως υπάρχει τίποτε στα σκοριά;

— Πολύ πιθανόν να υπάρχει κάτι. Όχι όμως για το 1964. Μην ξεχνάτε, ότι είναι δίσκετο Έτος...

★

Θα τελειώσω με ένα πικάντικο περιστατικό, από την καριέρα της Δεληγιώργη, που κάθε φορά, που της έρχεται στο νου, ξεκαρδίζεται στα γέλια.

Το απόγευμα της ημέρας, που έδωσε την πρώτη συναυλία της στον «Παρνασσό», ξάπλωσε λίγο στο κρεβάτι της, για να είναι φρέσκια το βράδυ. Τον πήρε, όμως, τόσο βαθιά, ώστε θα έκανε το ακροατήριο ακόμα να περιμένει, αν, κατά καλή της τύχη, ένα δυνατό χαλάζι, δεν της έκρουσε τον κώδωνα του κινδύνου στα παράθυρα του δωματίου της.

Όταν ξύπνησε, είδε στο ρολόι ότι ήταν 8,20', δηλαδή δέκα λεπτά πριν από την έναρξη της συναυλίας! Και τσακίστηκε για να προφτάσει.

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

★ «Αόλα» τιλοφορήθηκε οριστικά η νέα ταινία, που γυρίσει τώρα ο Ντίνος Δημόπουλος. Η καινούργια αυτή παραγωγή της «Φίνος Φιλμ» βασίζεται σε σενάριο του «Ηλία Λυμπερόπουλου και διηγείται την ιστορία αγωνιζόμενων νέων ανθρώπων, που ασπρά θηϊκά περιβάλλον. Στην «Αόλα» τον επώνυμο ρόλο υποδύεται η Τζένη Καρέζη, ενώ τον κύριο ήρωα του φιλμ ενσαρκώνει ο Νίκος Κούρκουλος. Ο Διονύσης Ζερβός συμπληρώνει και ο Παντελής Βενιζέλος ερμηνεύουν.

★ Τελειώνει το γύρισμα της ταινίας «Αθήνα ώρα 12» της νέας κινηματογραφικής εταιρείας «Κ. Ε. Λ. Φιλμ» σε σενάριο Θάνου Κανιάρη — Μιμή Φραγκιουδάκη, σκηνοθεσία Μιμή Φραγκιουδάκη, διευθύνει φωτογραφία Γιώργου Τσακίρη και μουσική Γιώργου Καράμη.

Πρωταγωνιστούν οι: Ντίνα Τρέντι, Έρη Οικονόμου, Τούλα Δράκου, Τζένη Σεφανάκου, Μίμης Σεφανάκος, Θάνος Μαρτίνος, Νίκος Τσακίρης, Μίλτος Κοντέας, Νίκος Χατζηχρήστος, Νίκος Μπακογιάννης και ο Αντρέας Ευαγγελίου καθώς και δέκα νέες αποκάλυψες. Τραγουδούν ο Γιάννης Βογιατζής, ο Γιώργος Παρής και ο Πέτρος Αναγνωστάκης με την Μαίρη Νταλμάς και ο Καίκο συγκρότημα του σε τραγουδάει «Ηρ. Παπασιδέρη».

ΕΛΕΝΑ

ΤΟ «NEON ΚΥΜΑ»

ΕΛΕΝΑ ΝΑΘΑΝΑΗΛ

Η μικρή ιστορία μιας μέλλουσας μεγάλης στάρ

ΚΑΘΑΡΟ πρόσωπο, με δέρμα λείο, απαλό, παιδικό, θα μπορούσε να πής. Μαλλιά μαύρα, στυλινά, σαν Αιγυπτίας Ιέρειας, που πέφτουν στο μέτωπο, σ' αυτή, στο λαιμό, για να τονίζουν με τις γαλάζιες αποχρώσεις τους την καθαρότητα του προσώπου. Και μάτια μεγάλα, σκουροπράσινα, καστανόμαυρα, ίσως και γκριζά, ακίνητα, θαρραλέα, που αντιμετωπίζουν κατάσια ανθρώπους και πράγματα.

Στην προκειμένη περίπτωση, οι άνθρωποι ήταν όλοι καλοντυμένοι και φρεσκοσιδερωμένοι, κατελάνθαναν δε όλες τις κλιμακώσεις της ανθρώπινης ηλικίας, από τα 16 ως τα 70.

Όσο για τα πράγματα, αυτά είχαν έναποτέθη σε μεγάλους δίσκους, σε πιάτα, πλατέες, μπουκάλια και ποτήρια. Ψητά, σαλάτες, γλυκά, ρετσίνας, λικέρ και ούισκυ.

Μέσα σ' αυτή την ατμόσφαιρα τη βρήκαμε προχθές, στην ονομαστική γιορτή του ιδρυτού της «Αθηναϊκής», κ. Ι. Παπαγεωργίου, σ' ένα ρετινέ της οδού Βησσαρίωνος, περασμένα μεσάνυχτα. Περιτριγυρισμένη από ένα μπουκέτο νεαρών θαυμαστών, που σκοτώνονταν ποιος να την πρωτοπεριποιηθεί.

Μα εκείνη είχε προτιμήσει ένα πιάτο ψητό, που το ροκάνιζε στο μπουφέ.

Και ήρθαμε τότε... στο ψητό: — Δεσποινίς... το πουλάκι. — Γύρισε ξαφνιασμένη, αλλά το φλάς του φωτορεπόρτερ είχε κιόλας απασθανώσει το ένστανανέ.

— Μεροί!

— Απόρροια:

— Μα γιατί όλα αυτά; Σειρά μας ν' απορροήσουμε;

— Διότι είσαθε η... Ναθαναήλ! Η «Ελένα Ναθαναήλ». Η νέα στάρ, που γεννήθηκε μόλις και που τα γεννητούρια της συνοδείθηκαν με τον πρώτο θορύβο του τύπου. Έτσι δεν είναι;

— Κάπως έτσι.

— Τότε να μου επιτρέψετε να σας απαγάγω.

Δοκίμασε να ξεφύγει και ζήτησε με τα μάτια βοήθεια απ' τους συνοδούς της.

— Ξέρετε...

— Δεν ξέρουμε τίποτε. Πρώτα η δουλειά. Αυτό πρέπει νάχη υπ' όψη της μιά στάρ.

Συμφώνησε ή, μάλλον, υποτάχθηκε στη μοίρα του νέου της επαγγέλματος.

Και, σε μία γωνιά, υπό τους ήχους ενός τουίστ και με τη συντροφιά ενός «αίς κρήμ», υπέστη το «μαρτύριο» της πρώτης της συνεντεύξεως. Με τούτη τη διαφορά: Ότι, ύστερα από μερικές ερωτήσεις, η νεαρή «Ελένα Ναθαναήλ», η πρωταγωνίστρια της νέας ταινίας του Γιάννη Δαλιανίδη «Κάτι να καίη», που, όπως λέγεται, θάναη η μεγαλύτερη κι ωραιότερη μέχρι σήμερα ελληνική ταινία, εύρισκε τη συνέντευξη

όχι πλέον σ' αμαρτύριο, αλλά σ' ευχαρίστηση, αφού της έδινε την ευκαιρία να μιλήσει για το μεγαλύτερο ως τώρα έρωτά της ζωής της, τον κινηματογράφο.

★ Η μικρή ιστορία μιας μεγάλης στάρ. Έτσι, θα μπορούσε να χαρακτηρίσει κανείς την καλλιτεχνική ιστορία της «Ελένας Ναθαναήλ».

— Γιατί μικρή;

— Μά... άρχισα μόλις πριν από έξη μήνες.

— Και, πριν απ' τους έξη μήνες, τί κάνατε;

— Σπούδαζα ζωγραφική στην Ιταλία.

— Πώς πέσατε, λοιπόν, απ' το πιπέλλο στο φακό;

— Κάποιος φίλος έτυχε να γνωρίσει το Γιάννη Δαλιανίδη, το μοντέρνο σκηνοθέτη της «Φίνος». Τον συνάντησε μία μέρα στο δρόμο, καλημερίστηκαν, κι' ο Γιάννης μου έκανε αμέσως την πρόταση.

— Τί είδους πρότασι;

— Να δοκιμάσω στον κινηματογράφο.

— Δεχτήκατε;

— Αμέσως! Άγαπούσα τον κινηματογράφο από παιδικού.

— Και τί έγινε;

— Σε μία βδομάδα βρέθηκα... πρωταγωνίστρια! Γυρίσαμε κάτι δοκιμαστικά, πέτυχαν, κι' ο κ. Δαλιανίδης μου ανέθεσε έναν απ' τους πρώτους ρόλους της μεγάλης ταινίας του «Κάτι να καίη», όπως σας είπα προηγουμένως. Τους άλλους ρόλους κρατούν ο Ντ. Ηλιόπουλος, ο Κ. Βουτσάς, η Μάρθα Καραγιάννη, κ. α. Θαρράς πώς πέτυχα. Το κοινό, όμως, θα κρίνει, σε λίγο, όταν η ταινία θα προβληθεί.

— Νάστε βέβαια, ότι...

Τέτοια συνέντευξη σαν αυτή με την «Ελένα Ναθαναήλ», θαρρά πως δεν έχω πάρει άλλη φορά. Συνέντευξη με διακοπές, εμπόδια και αντιρρήσεις. Όχι εκ μέρους της, φυσικά, αλλά εκ μέρους των πωλησιών θαυμαστών της, που, αφού πλησίασαν σε απόσταση ενός μέτρου, έστησαν αυτί.

Προσπαθήσαμε να εντοπίσουμε που βρίσκονταν η τόση γοητεία της, που αιχμαλωτίζει τους πάντες και τα πάντα σε τέτοιο βαθμό.

— Σοβαρούς και ρωμαντικούς. Τέτοιο ρόλο έχω και στο «Κάτι να καίη». Είναι στα μέτρα μου.

— Όχι δα... Είσαθε μάλλον τύπος σέξ;

— Δε λέω. Η καρδιά μου όμως είναι σοβαρή και ρωμαντική.

— Τότε θα πρέπει να σας άρεση ο έρωτας.

— Όντε ν' ακούω τέτοια κουβέντα.

— Σοβαρά;

— Είπαμε. Όλα είναι σοβαρά.

— Γότε θα υπάρχει κάποιο σο βάρ ο αίσθημα;

— Όχι.

— Γιατί όχι;

— Διότι το μόνο πράγμα που έχω στο μυαλό μου και στην καρδιά μου είναι ο κινηματογράφος και το θέατρο. Αυτά είναι το πάθος μου κι' ο έρωτάς μου. Αυτό το πάθος είδα η μαμά και ο μπαμπάς και η' άφησαν να γίνω στάρ. Είχαν, έρετε, πολύ σοβαρές αντιρρήσεις.

★ Πώς να μην είχαν οι άνθρωποι; Πλούσιοι, με κοινωνικό όνομα Βορρά (ο πατέρας της «Ελένας» είναι ο γνωστός μεγαλοεργοστάσιος άρχης ύψαιμάτων Ναθαναήλ) θα

Μ' ένα πιάτο στο γέι, η «Ελένα Ναθαναήλ» ήθελε στο... ψητό. Δηλαδή στη συνέντευξη.

Μ' ένα πιάτο στο γέι, η «Ελένα Ναθαναήλ» ήθελε στο... ψητό. Δηλαδή στη συνέντευξη.

Μ' ένα πιάτο στο γέι, η «Ελένα Ναθαναήλ» ήθελε στο... ψητό. Δηλαδή στη συνέντευξη.

Μ' ένα πιάτο στο γέι, η «Ελένα Ναθαναήλ» ήθελε στο... ψητό. Δηλαδή στη συνέντευξη.

Μ' ένα πιάτο στο γέι, η «Ελένα Ναθαναήλ» ήθελε στο... ψητό. Δηλαδή στη συνέντευξη.

Μ' ένα πιάτο στο γέι, η «Ελένα Ναθαναήλ» ήθελε στο... ψητό. Δηλαδή στη συνέντευξη.

Μ' ένα πιάτο στο γέι, η «Ελένα Ναθαναήλ» ήθελε στο... ψητό. Δηλαδή στη συνέντευξη.

Μ' ένα πιάτο στο γέι, η «Ελένα Ναθαναήλ» ήθελε στο... ψητό. Δηλαδή στη συνέντευξη.

Μ' ένα πιάτο στο γέι, η «Ελένα Ναθαναήλ» ήθελε στο... ψητό. Δηλαδή στη συνέντευξη.

Μ' ένα πιάτο στο γέι, η «Ελένα Ναθαναήλ» ήθελε στο... ψητό. Δηλαδή στη συνέντευξη.

Μ' ένα πιάτο στο γέι, η «Ελένα Ναθαναήλ» ήθελε στο... ψητό. Δηλαδή στη συνέντευξη.

Μ' ένα πιάτο στο γέι, η «Ελένα Ναθαναήλ» ήθελε στο... ψητό. Δηλαδή στη συνέντευξη.

Μ' ένα πιάτο στο γέι, η «Ελένα Ναθαναήλ» ήθελε στο... ψητό. Δηλαδή στη συνέντευξη.

Η «Ελένα Ναθαναήλ», η 16χρονη φετεινή αποκάλυψη του Γιάννη Δαλιανίδη, που πρωταγωνιστεί στην καινούργια δημιουργία του «Κάτι να καίη».

Ίδου το αποτέλεσμα των... έρευνών: Η «Ελένα Ναθαναήλ», αν και μόλις 16 χρονών, έχει διάπλασι σωστής γυναίκας — ύψος, μέση, γραμμή, κι' όλα τα άλλα εκείνα, που συνθέτουν τη θηλυκότητα μιας ωραίας γυναίκας — χωρίς ωστόσο ν' αποβάλει το ύφος του παιδιού.

— Γιατί, είσαθε παιδί ακόμα. Έτσι δεν είναι;

— Άς πούμε. Δεν τελείωσα ούτε Γυμνάσιο.

— Και σπουδάσετε;

— Ναι, συνεχίζω. Όταν τελειώσω τα θρανία, θα πάω να καθίσω σ' άλλα θρανία.

— Δηλαδή;

— Σε Δραματική Σχολή. Πρέπει να πάω πτυχίο, για να μπορέσω να βγώ από θέατρο. Το θέατρο είναι τ' όνειρό μου!

— Ποιους ρόλους θέλετε να παίξετε;

— Σοβαρούς και ρωμαντικούς. Τέτοιο ρόλο έχω και στο «Κάτι να καίη». Είναι στα μέτρα μου.

— Όχι δα... Είσαθε μάλλον τύπος σέξ;

— Δε λέω. Η καρδιά μου όμως είναι σοβαρή και ρωμαντική.

— Τότε θα πρέπει να σας άρεση ο έρωτας.

— Όντε ν' ακούω τέτοια κουβέντα.

— Σοβαρά;

— Είπαμε. Όλα είναι σοβαρά.

— Γότε θα υπάρχει κάποιο σο βάρ ο αίσθημα;

— Όχι.

— Γιατί όχι;

— Διότι το μόνο πράγμα που έχω στο μυαλό μου και στην καρδιά μου είναι ο κινηματογράφος και το θέατρο. Αυτά είναι το πάθος μου κι' ο έρωτάς μου. Αυτό το πάθος είδα η μαμά και ο μπαμπάς και η' άφησαν να γίνω στάρ. Είχαν, έρετε, πολύ σοβαρές αντιρρήσεις.

★ Πώς να μην είχαν οι άνθρωποι; Πλούσιοι, με κοινωνικό όνομα Βορρά (ο πατέρας της «Ελένας» είναι ο γνωστός μεγαλοεργοστάσιος άρχης ύψαιμάτων Ναθαναήλ) θα

Μ' ένα πιάτο στο γέι, η «Ελένα Ναθαναήλ» ήθελε στο... ψητό. Δηλαδή στη συνέντευξη.

Μ' ένα πιάτο στο γέι, η «Ελένα Ναθαναήλ» ήθελε στο... ψητό. Δηλαδή στη συνέντευξη.

Μ' ένα πιάτο στο γέι, η «Ελένα Ναθαναήλ» ήθελε στο... ψητό. Δηλαδή στη συνέντευξη.

Μ' ένα πιάτο στο γέι, η «Ελένα Ναθαναήλ» ήθελε στο... ψητό. Δηλαδή στη συνέντευξη.

Μ' ένα πιάτο στο γέι, η «Ελένα Ναθαναήλ» ήθελε στο... ψητό. Δηλαδή στη συνέντευξη.

Μ' ένα πιάτο στο γέι, η «Ελένα Ναθαναήλ» ήθελε στο... ψητό. Δηλαδή στη συνέντευξη.

Μ' ένα πιάτο στο γέι, η «Ελένα Ναθαναήλ» ήθελε στο... ψητό. Δηλαδή στη συνέντευξη.

Μ' ένα πιάτο στο γέι, η «Ελένα Ναθαναήλ» ήθελε στο... ψητό. Δηλαδή στη συνέντευξη.

Μ' ένα πιάτο στο γέι, η «Ελένα Ναθαναήλ» ήθελε στο... ψητό. Δηλαδή στη συνέντευξη.

Μ' ένα πιάτο στο γέι, η «Ελένα Ναθαναήλ» ήθελε στο... ψητό. Δηλαδή στη συνέντευξη.

Μ' ένα πιάτο στο γέι, η «Ελένα Ναθαναήλ» ήθελε στο... ψητό. Δηλαδή στη συνέντευξη.

προτιμούσαν να δούν την κόρη τους να διαπρέπει στο σχολείο ή στο εργοστάσιό τους σ' α μοντελίστα.

— Η «Ελένα» τότε: — Θά γίνω στάρ έτσι η αλώλως.

— Πού ξέρεις;...

— Αν ρωτούσαν το σκηνοθέτη Γιάννη Δαλιανίδη, νομώ τσών νέων ταλέντων, που απόκτησαν συντομωτάτα μεγάλα όνοματα κι' έγιναν ινδωμάτα, της νεολοκίας, όπως η Ζωή Λάσκαρη, ο Βαγγέλης Βουλγαρίδης, κ. α., θα τους τσέλεγε με σιγουριά:

— Εγώ όμως ξέρω. Η «Ελένα είναι καμωμένη για την οδονη και θα διαπρέπει. Μόνο γι' αυτή τη ζή. Και μόνο αυτή τη συγκι- νεί.

★ Η νύχτα προχώρησε. Το πικ- απ παίζει ένα τελλό τοούστ κι' οι καλεσμένοι χορεύουν. Η ρεσι- να τρέχει, τα σαλόνια γεμίζουν ατμούς, ο ούραος με άστρα και τα μάτια με όνειρα.

— Ένα τέτοιο όνειρο κάθεται τώ- ρα αντίκρυ μας, ντυμένο με το σμα της «Ελένας».

— Την αφήνουμε έτσι βυθισμένη στις σκέψεις της, δίχως να τσέ- είδισι. Για ποιο λόγο να ζυπη- σης ένα όνειρο;

— Δίπλα της, άθικτο, το πετήρι με το ούισκυ. Δεν πίνει. Δεν κα- τρίζει. Δεν έρωτεύεται. Δεν... δεν...

— Τί θέλεις, λοιπόν, έσύ «Ε- λένα, απ' τη ζωή;

— Κάπως μένει έκστατική, με τ' όνειρο της ομορφιάς να στεφανώ- νη τη νεότη της, και τα εδένια μαλλιά να χαϊδεύουν τους άσ- τρούς ώρους, μοιάζει ν' απαντά στο άφωνο έρωτήμα άναρριών- τας:

— Θέλω να δώσω τη ζωή μου στην Τέχνη!

— Άς της εύχθουμε να το πετύχ- με τον καλύτερο τρόπο. Έχει, άλλωστε, τσά χρόνια μπροστά της.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Οι άφθες προσβάλλουν όλες τις ηλικίες

Προκαλούνται από τροφές, από φάρμακα, από το ρούζ των χειλιών κ.τ.λ.

ΝΟΜΙΖΟΥΜΕ, ότι οι άφθες αποτελούν μάστιγες της παιδικής ηλικίας. Είναι συχνότερες, βέβαια, στα παιδιά, αλλά μπορούν να εμφανισθούν και σ' οποιαδήποτε ηλικία. Παρατηρούνται π. χ. στους δυσπεπτικούς και στα νευρικά άτομα. Μία διαιτητική παρεκτροπή, η υπερκοπώσις, η ακόμη ένας έρεθισμός του στόματος, μπορούν να προκαλέσουν την εμφάνισή τους.

Οι άφθες διαφέρουν από τις απλές εξελκώσεις, που οφείλονται σε διακυρώματα ή σε προστριβή των δοντιών πάνω στη γλώσσα, λόγω της έντονης φαγούρας, που προκαλούν και της έπιμονής, που παρουσιάζουν.

Οι άφθες είναι μικρές και κίτρινο-ερυθρές, που περιβάλλονται από μία κόκκινη στεφάνη. Το μέγεθός τους ποικίλλει από το κεφάλι μίας καρφίτσας, ως το μέγεθος μίας φακίς. Τα μέρη, όπου εμφανίζονται συνήθως, είναι ο βλεννογόνος των χειλέων και η κατώτερη επιφάνεια της γλώσσας. Μπορούν, όμως, να εμφανισθούν και σ' οποιοδήποτε άλλο μέρος της στοματικής κοιλότητας.

Πολλοί άνθρωποι συγχέουν τις άφθες με τον άφθωδη πυρετό, που προσβάλλει τα ζώα. Αλλά δεν έχουν καμιά σχέση μ' αυτόν. Ο άφθωδης πυρετός είναι μία μολυσματική ασθένεια, που μεταδίδεται και στον άνθρωπο, είτε με άμεση επαφή με τα πάσχοντα ζώα, είτε με το γάλα τους, προκαλεί δε έκτετατες και εξαιρετικά δύσκολες εξελκώσεις, που συνοδεύονται και από άλλα δυσάρεστα φαινόμενα.

Οι άφθες δεν έχουν σχέση, επίσης, με τόν έρπητα, που, άλλωστε, σπανιότατα εμφανίζεται στην κοιλότητα του στόματος. (Ο έρπης, ως γνωστόν, εμφανίζεται στον εξωτερικό περίγυρο των χειλέων, στα μάγουλα, στο στήθος κλπ. Τα στυρράκια της νεότητος είναι μία μορφή έρπητος).

Οι επιστήμονες παραβλέπουν σήμερα, ότι υπάρχει ιδιαίτερη προδιάθεση στις άφθες. Παρόμοια προδιάθεση παρουσιάζουν π. χ. τα νευροσθητικά άτομα. Αλλά και ώριμοι έρεθισμοί του στόματος, μπορούν επίσης να προκαλέσουν άφθες: κάπνισμα, οδοντοπαστες, καρδιάς, σταφύλια, μέλι, κεράσια, άγουρα φρούτα, μπαχαρικά, σάλτσες. Παρόμοιοι έρεθισμοί είναι δυνατόν να προκλη-

θούν κι' από ώρισμένες έρεθιστικές τροφές (θαλασσινά, πολύπλοκα παρασκευάσματα, σαρόελλες, ρέγγες) ή από δυνατά ποτά.

Μία άλλη αίτια, που μπορεί να προκαλέσει άφθες, είναι οι παθήσεις των δοντιών και των ούλων: τερηδών, ουλίτιδες, στοματίτιδες, κλπ.

Αν οι άφθες ύποτροπιάζουν είναι απαραίτητο να γίνουν ώρισμένες βιολογικές εξετάσεις (άνάλυση αίματος, άριθμηση των έρυθρών αίμοσφαιρίων κλπ.), για να εξακριβωθεί μήπως η αίτια, που τις προκαλεί είναι η άναμία. Πρέπει επίσης να έρευνηθεί η τυχόν άλλεργική προέλευσις: τροφικοί έρεθισμοί, φάρμακα, καλλυντικά, κλπ. Άρκει κάποτε να καταργησώμε από το διαιτολόγιό μας μία τροφή, ή να σταματήσωμε ένα φάρμακο ή, προκειμένου για τις γυναίκες, η αλλάζωμε το ρούζ, που βάζουν στα χείλη τους, για να εξαφανισθούν οι άφθες ως δια μαγείας.

Οι άφθες προκαλούν έναν επίμονο έρεθισμό και είναι εξαιρετικά ενοχλητικές στα παιδιά. Διαφορα φάρμακα, άλλα με τη μορφή κολλυρίων και άλλα ως υγρά, για πλύσεις του στόματος, χρησιμοποιούνται για την καταπολέμησή τους.

Ένα από τα πιο άποτελεσματικά κολλύρια είναι ή στερεόλη. Πρόκειται για ένα άντισηπτικό βενικό, που κολλάει πάνω στους βλεννογόνους κι' εξαφανίζει τον έρεθισμό. Περιέχει λάκκα, βενζόλ, βάλαμον του Τολού, κρυσταλλικό φαινικό οξύ, έσσας από χαμομήλι, σακχαρίνη και οινόπνευμα. Πολύ καλά είναι επίσης τα κολλύρια με άουγονοχον ύδωρ (όξυζενέ), διαλυμένο μέσα σε νεόλη, χλωρίκον κάλιο, βάμμα ιωδίου, κλπ. Συνιστώνται επίσης οι έπαλειψεις με κυανό του μεθυλενίου σε διάλυσι 1 προς 50, με χρωμικόν οξύ σε διάλυσι 6—10%, με ιώδες της γεντιανής, με νοδάρσενόλη, βενζόλη κλπ.

Σε περίπτωση, που το κάψιμο του στόματος είναι εξαιρετικά δυνατό, ενδείκνυνται οι πλύσεις του στόματος με έκυλίσματα από παπαρούνες (κεφάλια), ρίζες μολόχας ή χλιαρό νερό, στο οποίο θα προσθέσετε διπταυρακικό νάτριο (σόδα) ή βόρακα.

Άξιόσυστατα είναι επίσης τα έπόμενα κολλύρια:

1) Βόρας	3 γρ.
Σαλιουλάτ	5 »

Θα μεταφυτεύονται οι καρδιές

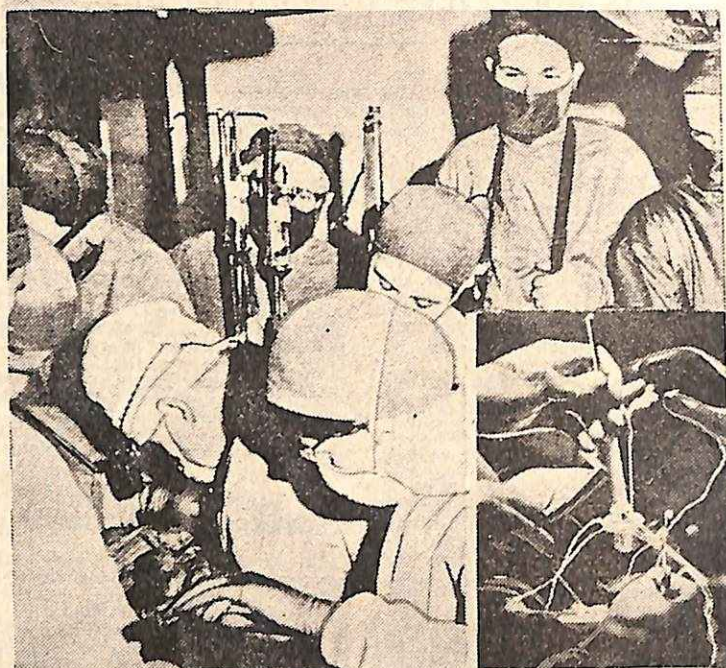
«Όπως προφητεύουν τρεις χειρουργοί του Πανεπιστημίου Γιάλ, σε 25 χρόνια θα γίνονται με επιτυχία μεταφυτεύσεις ζωτικών όργάνων — άκόμη και καρδιάς — από ένα σε άλλον άνθρωπο, για την άντικατάστασι των κατεστραμμένων ή φθαρμένων.

Έξ άλλου, οι θρόμβοι του αίματος, που προκαλούν τώρα τα έμφραγμάτα και τις άλλες καρδιακές προσβολές, θα γίνονται ακίνδυνοι, με ένεσεις ώρισμένων ουλών (ένζύμων), που θα τους διαλύουν.

Τέλος, θα υπάρχουν μηχανήματα, που θα αναπληρώνουν την καρδιά και τους πνεύμονες, όχι για λίγες ώρες μόνο — όπως τώρα — αλλά για πολλές ήμερες, ώστε να γίνεται δυνατή η θεραπεία των καρδιακών παθήσεων, αλλά και του καρκίνου και άλλων άσθενειών.

Ένισχυσαν τα κόκκαλά τους

Ο μικρός γιούς ενός άντράγου του Αμερικανού τού Λίντ Ρόκ (πολιτεία του Άρκάνσας) άποκαλύφθηκε πρό μνηών ότι έπαχε από άστοχέγευσις, μία σπάνια άρρώστεια, που κάνει τα κόκκαλα εύθραυστα σαν πηριτζέλια. Οι γιατροί προείδοποιήσαν τη μητέ-

ΕΝΑ «ΚΑΛΑΘΑΚΙ» ΠΟΥ ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΑ ΤΗΝ ΜΙΤΡΟΕΙΔΗ ΒΑΛΒΙΔΑ

Στη χειρουργική κλινική του κρατικού νοσοκομείου του Μιλάνου, έγινε πρό ήμερών μία σπουδαία επέμβασι στην καρδιά μίας νέας 24 χρονών, της Λουίζας Καζάτι, κατά την οποία άντικαταστάθηκε ή έλαττωματική μιτροειδής βαλβίδα της καρδιάς της μ' ένα «καλαθάκι του Στάρρ». Το «καλαθάκι» αυτό είναι μία τεχνητή βαλβίδα από ταντάλιο (κατω δειξιά) και τοποθετείται ακριβώς στη θέση της μιτροειδούς, ενώ τέσσερα λεπτά νημάτια, επίσης από ταντάλιο, «πλέκονται» γύρω από την καρδιά — έξ ου και ή όνομασία «καλαθάκι του Στάρρ». Η νέα σπουδαία αυτή έφευρεσι, που όφειλεται στον Αμερικανό καθηγητή Στάρρ, μιάς έρχεται από την Αμερική και στοιχίζει δέκα χιλιάδες δολάρια. Για την άντικατάστασι αυτή ένας έξοχλημένος χειρουργός δε χρειάζεται παραπάνω από μία ώρα.

Βάμμα σμύρνας ...	4 »
Σιρόπι από μούρα .	15 »
Άπεσταγμένο νερό .	15 »
2) Χλωρίκον κάλιο .	2 »
Γλυκερίνη	15 »
Άπεσταγμένο νερό .	15 »
3) Οινόπνευματούχο νητρικό οξύ .	0 γρ. 20
Σιρόπι από μούρα .	2 »
Μέλι Ροζά	20 »
Διυλίσμένο νερό ..	20 »

Με τα κολλύρια αυτά μπορείτε να κάμετε έπαλειψεις 4—5 φορές την ήμερα.

Για τις ύποτροπιάζουσες άφθες ενδείκνυνται πολλές φορές τα άν-

τιβιστικά (τερραμυκίνη). Άριστα άποτελέσματα δίνουν επίσης ή βιταμίνη ΡΡ (νικοτινικόν οξύ) και ή βιταμίνη Β 6.

Στις εξαιρετικά έπιμονες περιπτώσεις μπορεί να γίνουν καυτηριασμοί με νητρικό άργυρο, που έπαναλαμβάνονται κάθε 2 ή 3 ήμερες.

Στα μικρά παιδιά μπορεί να χορηγηθεί το ακόλουθο σιρόπι (20 γραμμάρια την ήμερα για κάθε χρόνο ηλικίας):

Χλωρίκον κάλιο .	10 γρ.
Άπεσταγμένο νερό ...	900 »
Σιρόπι φράουλας	100 »

Μικρά έπιστημονικά νέα

ρα του πώς ύπήρχε κίνδυνος να σπάσει κάποιο κόκκαλο του μικρού, καθώς θα τον σήκωνε στην άγκαλιά της. «Νατόσο, κατόρθωσαν να τον γιατρέψουν, με μία χειρουργική επέμβασι, που άποτελεί άληθινό έπιστημονικό θαύμα: Ένισχύσανε δηλαδή τα κόκκαλα των χεριών και των ποδιών του με ειδικές άτσολένες θέρμες. Η επέμβασι αυτή έγινε σταδιακά, μέσα σε διάστημα πολλών έβδομάδων, πέτυχε δε άπλυτα, κι' έτσι το άγοράκι μπορεί τώρα να κάνει μία κανονική ζωή.

Οι μυστηριώδεις ίσι

Σ τον όργανισμό διαφόρων πειραματοζώων, υπάρχουν ίσι, που μένουν ακίνδυνοι, δε ότου διεγείρη τη δράση τους κάποιος παράγων, όπως ή ραδιένεργεια ή μία όρμονική διαταραχή. Όταν συμβεί αυτό, πολλαπλασιάζονται άστροπιαία και προκαλούν λευχαιμία, όγκους, κλπ.

Αυτό είναι το άποτέλεσμα των έργαστηριακών πειραμάτων και παρατηρήσεων του Αμερικανού καρκινολόγου δόκτορος Λουέντιν Γκράς. Φαίνεται μάλιστα πιθανότατο ότι οι ίσι αυτοί μεταδίδονται κληρονομικά από τη μητέρα στο έμβρυο, ή στο παιδί της με το γάλα της.

Μένει τώρα να άποδειχθεί αν οι πα-

ρατήριες παρατηρήσεις, που έγιναν σε ποτόνια, ισχύουν και για τον άνθρωπο.

Έπικίνδυνοι πιλότοι

Στα τελευταία χρόνια, έχει αύξηθει σημαντικά το ποσοστό των πιλότων της πολεμικής και της πολιτικής αεροπορίας των Ηνωμ. Πολιτειών, που έχουν περάσει τα 40 χρόνια. Οι περισσότεροι πιλότοι της πολιτικής αεροπορίας άντιπροσωπεύουν σήμερα τα 50% του συνόλου, ενώ το 1954 ήταν μόνο 20%.

Αυτό όμως θεωρείται από τους γιατρούς έπικίνδυνο, γιατί οι άνω των 40 έτών μπαίνουν σε μία ηλικία, που άπειλείται περισσότερο από παθήσεις στον οργανισμό και συνεπώς από ένοχλες καρδιακές προσβολές. Είναι δε δύσκολο να άνακαλυφθούν και να άποκλειστούν οι ύποψιοιφοι καρδιακοί, έφόσον δεν έχουν άκόμη παρουσιάσει ένοχλησεις και κλινικά συμπτώματα.

Κατά του ξαθμάτος

Ένα νέο φάρμακο κατά του αθμάτος κυκλοφόρησε τελευταία στη Γαλλία. Πρόκειται για ένα συνδυασμό δελτακορτιζόνης, θεωφyllίνης και γκαρρενιδάλης. Το νέο παρασκεύασμα είναι περισσότερο άποτελεσματικό από όλα εκείνα που κυκλοφορούν ως σήμερα.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ 7 ΦΟΡΕΣ

Ένα έκπληκτικό θαύμα της έπιστήμης

κανε μαλάξεις στην καρδιά του με κανονικές κινήσεις, είπε:

— Γιατρέ, δεν αισθάνομαι καλά. Δέ μπορώ να άναπνεύσω. Μού πονάει το στήθος!...

Η καρδιά του Ούεζς λειτουργούσε τώρα κανονικά. Ο δόκτωρ Λήπερ φώναζε το χειρουργό Γκραμλίχ, για να κλείση την πληγή του στήθους. Μά εκείνος φοβήθηκε τον κίνδυνο μίας άναίσθησις και ένωσε μόνο τα χείλη της πληγής με ειδικό ταφτά, που κολλάει άπάνω στο δέρμα.

Οι πόνοι που τράβηξε ο Ούεζς ήταν άσφαλώς τρομεροί, γιατί όλα είχαν γίνει χωρίς άναίσθησις, μά οι γιατροί — όπως έλεγαν άργότερα — δεν είχαν δη πιο θάρραλο άρρωστο άπ' αυτόν.

Ο δοντογιατρός Τσάρλς Ούεζς.

Η Βελτίωσις, όμως της καταστάσεως του «νεκροζώντανου» δεν κράτησε παρά λίγα μόνο λεπτά! Ενώ το ηλεκτροκαρδιογράφημα έδειχνε ότι ή καρδιά είχε ξαναρχίσει να χτυπάει με ταχύ ρυθμό και ο δόκτωρ Λήπερ αύξησε τις δόσεις των φαρμάκων, ο Ούεζς παραπονέθηκε για μία στιγμή ότι είχε ζαλάδες, έπειτα έπεσε πάλι σε λήθαργο και... πέθανε άλλη μία φορά. Η καρδιά είχε ξανασταματήσει και αυτή τη φορά για καλά!

Ο δόκτωρ Λήπερ ξεκόλλησε με μία άπότομη κίνηση τον ταφτά, που σκέπαζε την πληγή. Κατόπιν άρχισε να φυσάει με την «κάνουλα», που βρισκόταν άκόμη στο στόμα του Ούεζς, για να έφοδιάση τους πνεύμονες με το άπαραίτητο όξυγόνο, ενώ ο γιατρός Γκραμλίχ έκανε μασσάζ στην άρρωστη καρδιά...

«Όλη τη νύχτα ή καρδιά λειτουργούσε κανονικά. Μά κατά το μεσημέρι της άλλης ήμέρας ο Ούεζς έπεσε ξανά:

— Καταλαβαίνω πώς ξαναρχίζει ή χτεσινή κρίσις...

Έπειτα έχασε τις αισθήσεις του. Η καρδιά άρχισε πάλι, όπως

την προηγούμενη μέρα, τις σπασμωδικές κινήσεις της. Παρ' όλες τις προσπάθειες — τεχνητή άναπνοή και μασσάζ της καρδιάς — ο ρυθμός της δεν άλλαξε. Τότε ο Λήπερ χρησιμοποίησε τα «μεγάλα» μέσα: Εφόρμασε πάνω στην καρδιά του Ούεζς δυό ηλεκτρόδια μιάς συσκευής, που μ' ένα δυνατό ηλεκτρικό σοκ προκαλεί το στιγμιαίο σταμάτημα τς σπασμωδικών κινήσεών της, για να καταστή δυνατή ή έπαναφορά του κανονικού ρυθμού των παλμών της.

Κανένα άποτέλεσμα! Τότε ο δόκτωρ Λήπερ αύξησε την ηλεκτρική έκένωσι σε 140 βόλτ. Η καρδιά σταμάτησε τότε να λειτουργή και... ξαναρχισε τις τρεμουλιαστές κινήσεις της. Ο γιατρός τότε προκάλεσε έξι συνεχείς δυνατές έκένω-

Ο δόκτωρ Μπέν Λήπερ.

σεις και περίμενε με άγωνία το άποτέλεσμα...

Ο Ούεζς άνοιξε τα μάτια του και έλεγε μ' ένα άβυσσο χαμόγελο:

— Είναι πρόπος αυτός να χειρίζεσαι έτσι έναν δοντογιατρό; Μά ή Βελτίωσις της καταστάσεως του δεν ήταν σταθερή. Μέσα σε μία ώρα, ή καρδιά του άρχισε δυό φορές τις σπασμωδικές κινήσεις της, που ο Λήπερ τις άντιμετώπιζε κάθε φορά με επιτυχία χωρίς στη συσκευή του με τις ήλεκτρονικές έκκενωσεις.

Ο Ούεζς τώρα άρχισε να χάνει το ήθος του. Ύστερα από την πέμπτη κρίσις, κατόρθωσε, να πη στο Λήπερ:

— Μη δασανίζεσαι άλλο, γιατρέ. Δεν πρόκειται να τα δώλω περάει... Άρχισαν, άλλωστε, να πορνούσιάζονται άνησυχητικά συμπτώματα: Η καρδιά άρχισε να χάνει το σφρίγος της και γινόταν χαλαρή, γιατί το συνεχές σταμάτημα και ή νέα κάθε φορά λειτουργία την κορυφαία άφάνταστα. Το μασσάζ γίνεται τότε εξαιρετικά έπικίνδυνο, γιατί ένα δαχτύλο του γιατρού μπορεί εύκολα να καταστρέψη το χαλαρό ίσθιο. Ο θάνατος τότε είναι άναπόφευκτος...

Στις έξι το άπόγευμα της δεύτερας ήμέρας ή καρδιά του Ούεζς άρχισε πάλι να «άναοσφονή». Σε κάθε της σταμάτημα της, ή δυνατότητα να ξαναορή τον κανονικό

της ρυθμό έλαττωνόταν. Ο Λήπερ, που δεν είχε σταματήσει ούτε λεπτό το μασσάζ της καρδιάς, έπε άφύετα πώς είχε την έντύπωσι ότι έκανε μασσάζ σε «ζελατίνα». Τέση χαλαροί ήταν οι ίσθιοί της καρδιάς!

Τότε συνέβη το έδδομο έπεισόδιο το χειρότερο από όλα. Ήταν 7 και 40' το θράδυ της δεύτερης ήμέρας, όταν ο Ούεζς έπεσε σε κόμα! Άνασκήκθηκε μία στιγμή στο κρεβάτι του, ξανάπεσε πάλι και ή τελευταία πνοή του βγήκε από το δασανισμένο στήθος του σαν ρόγχο.

Έπειτα άρχισε να φύγει αίμα σε μεγάλες ποσότητες και το πρόσωπο του μελάνισε. Ο δόκτωρ Λήπερ ξεκόλλησε άλλη μία φορά τον ταφτά, που συγκρατούσε την άνοιχτή πληγή, πήρε την καρδιά του Ούεζς στο χέρι του και... κοκκάλωσε από τρόμο. Ο άρρωστος έδναλε μία σπαραχτική κραυγή.

— Θεέ μου, σκέφτηκε ο γιατρός, άσφαλώς τραυμάτισα την καρδιά!...

Μά εύτυχώς δεν είχε συμβή τίποτα. Άρχισε, λοιπόν, να λή άσταμάτητα:

— Άνάπνεε, Ούεζς, ανάπνεε!

Κι' εξακολουθούσε να κάνει μασσάζ στην καρδιά.

Τότε έγινε για άλλη μία φορά το θαύμα: Ο «νεκρός» άναστήναζε, άρχισε να άναπνέει κι' άνοιξε τα μάτια του.

Γιατρέ, είπε με φωνή που μάλα άκούγονταν, άφησέ με να πεθάνω, για να τελειώση το μαρτύριό!

— Κι' έγω σου λέω ότι θα νικήσω! του άπάντησε ο Λήπερ. Μά κι' έκείνος άρχισε να χάνει τις άπτήσεις του.

Άλλαξε το φάρμακο. Άντι για την κινινίνη, έδωσε το «άμιντ προκαϊν», που είχε μία έπίδρασι μεγαλύτερης διάρκειας από την κινινίνη. Μά το φάρμακο αυτό είναι τοξικό και λίγο μεγαλύτερη δόσι μπορεί να σκοτώση τον άρρωστο...

Σταγόνα με σταγόνα, λοιπόν, το φάρμακο έπεφτε μέσα σε μία άρτηρία του Ούεζς. Μά δεν παρατηρήθηκε καμμία αντίδρασι της καρδιάς. Τότε ο Λήπερ αύξησε την άοική δόσι της προκαϊνής από 200 σε 300 χιλιοστά. «Όταν είδες στο καρδιοσκόπιο ότι ή καρδιά άρχισε να λειτουργή με σπασμωδικές κινήσεις, έδωσε στον άρρωστο πρώτα 400 και ύστερα 500—600—700—800 χιλιοστά... Η καρδιά χτυπούσε τώρα πάλι κανονικά. Ύστερα πάλι τέ ίδισι σπασμωδικόι παλμοί σαν να έπασε μία κρούση. Πόσο άραγε θα άντεχε ή καρδιά στο φάρμακο;

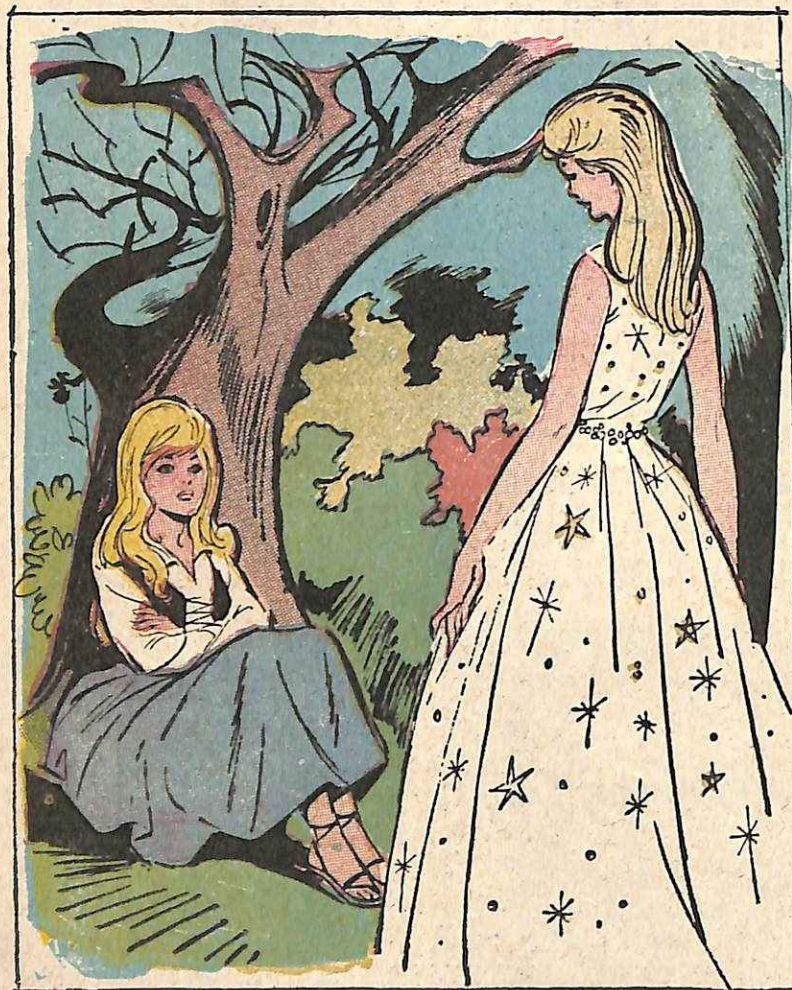
Την πέμπτη, τρίτη μέρα της θεραπείας, ο Λήπερ έδωσε στον Ούεζς 1150 χιλιοστά προκαϊνής την ώρα. Στις 2 το άπόγευμα ή καρδιά σταμάτησε για λίγο... Μά ξαναπήρε τον κανονικό της ρυθμό. Ο Λήπερ κατάλαβε τότε ότι έπρεπε να προσρομώζη τη δόσι του φαρμάκου στη λειτουργία της. Όταν οι χτύποι της καρδιάς δυνάμωναν, αύξανε τη δόσι και την έλάττωνε, όταν χαλαρώνονταν. Έτσι ή καρδιά δυνάμωνε όλο και περισσότερο.

Την πέμπτη το θράδυ, ο Λήπερ κάθισε σε μία γωνία κοντά στον άρρωστο και κοιμήθηκε για καμιά ώρα—ο πρώτος ύπνος του ύστερα από μία άγωνιώδη του προσπάθεια 2½ ήμερών.

Την Κυριακή, ή καρδιά του Ούεζς ήταν πάλι τόσο δυνατή, που θα άντεχε στο ράθυμο της άνοιχτής πληγής του στήθους του.

Στις 24 Μαρτίου, 46 ήμερες ύστερ από την πρώτη του κρίσις, ο Τσάρλς Ούεζς βγήκε — χωρίς φορέι! — με τα πόδια, από το νοσοκομείο. Λίγες έβδομάδες άργότερα έκανε κίλας μακρινούς περιπάτους και άρχισε να παίζει το άγαπημένο του σπό: το γκόλφ.

Και τώρα έχει άρχισή γι' αυτόν, μία καινούργια ζωή.

ΘΥΓΑΤΡΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

έρη πάλι είναι πολύ άσχημη κι' θάδινε ευχαρίστως όλα της τα στολίσια για να είχε τις ξανθές πλεούδες, που κυματίζουν στους ώμους σου και που τις θαυμάζουν όλοι.

— Κι' εγώ δίνω ευχαρίστως τα μαλλιά μου, για να πάρω τα στολίσια της, φώναξε ακράτητη η Ζιλέττα...

— Δεν έπρεπε να σου κάνω ένα τόσο ωραίο δώρο όταν γεννήθηκες, της είπε η Διαμαντίνα. Αφού με παρακαλείς όμως να φάω πάλι καλή μαζί σου, ακολουθήσε με στην αγορά των καλόντων. Κόττασε όμως να είσαι λογική στους πόθους σου και όχι ακόρατη.

Τυλιγμένες σ' ένα ρόδινο σύννεφο η Διαμαντίνα κι' η Ζιλέττα, έφθασαν σ' ένα μέρος, όπου, με την πρώτη ματιά, που έριξε γύρω της, η Ζιλέττα άφησε να της ξεφύγει μια κραυγή θαυμασμού. Πλήθος νεράιδες βρίσκονταν γύρω της, τυλιγμένες όλες με θαυμάσια φορέματα.

Με τα κατάλευκα χέρια τους τακτοποιούσαν τα διάφορα έμπορεύματα της μαγικής αγοράς τους. Και τί δεν υπήρχε εκεί. Ρουμπιλια, ζαφείρια, διαμάντια, όλα λαμπροκοπούσαν κάτω απ' το φως του φεγγαριού.

— Προχώρησε και διάλεξε! της είπε η Διαμαντίνα.

— Άλλοίμονο, δε μπορώ να πάρω τίποτε, γιατί δεν έχω μαζί μου χρήματα. Έχω αφήσει στο σπίτι μου τις μικρές μου οικονομίες, είπε η κόρη.

— Μικρή ανόητη! Μα εσύ έχεις το κεφάλι σου ολόκληρη περιουσία! Για ό,τι παίρνεις, θα δίνεις μόνο μερικές τρίχες απ' τα μαλλιά σου, ανάλογα με το τι θα διαλέγεις.

δεν είχε μείνει ούτε μία τριχα και, παρ' όλα τα κομήματα, που φορούσε, ήταν η πιο άσχημη κοπέλλα του κόσμου. Άρχισε τότε να φωνάζει:

— Διαμαντίνα! Διαμαντίνα!... Φέρε μου πίσω τα ξανθά μαλλιά μου!...

Μα η νεράιδα δεν της αποκρίθηκε. Άλλά, την ίδια στιγμή, το γαϊδουράκι της άρχισε να γκαρίζει. Η Ζιλέττα, ξεπλωμένη αναπαυτικά πάνω στο δροσερό χορτάρι, έδμησε κι' άρχισε να τρίβει τα μάτια της. Η πρώτη της σκέψη ήταν να φέρη με τρέμο το χέρι στο κεφάλι της. Άχ! Τί χασρά! Οι μακριές ξανθές πλεούδες της ήταν στη θέση τους!

Κατάλαβε τότε πως είχε δη ένα όνειρο και πίστεψε πως το έκανε αυτό η νεράιδα Διαμαντίνα, για να της δώσει ένα σκληρό μάθημα. Γύρισε, λοιπόν, χαρούμενη, στο φτωχικό σπίτι της, σά να είχε δικούς της όλους τους θησαυρούς του κόσμου.

ANNA MOYANZ

© ©

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Ο Μέγας Άλέξανδρος, ο αήττητος και ανυπέρβλητος Μακεδών στρατηλάτης και δορυκότης, είχε κτίσει 70 πόλεις σ' όλη τη διάρκεια της εκπληκτικής, πολεμικής σταδιοδρομίας του. Οι πιο ονομαστές από τις πόλεις αυτές ήταν η Άλεξανδρέττα, στα νότια παράλια της Μ. Ασίας, και η Άλεξανδρεία, στην Αίγυπτο, στο Δέλτα του Νείλου.

Είναι άπειρα τα ανέκδοτα, που αναφέρονται στη ζωή του μεγάλου Μακεδόνος στρατηλάτου. Όταν έφυγε από τη Μακεδονία, για τη θρυλική εκστρατεία του εναντίον των Περσών, μοίρασε στους φίλους του όλα τα υπάρχοντά του.

— Για τον εαυτό σου δεν κράτησες τίποτε! του είπαν εκείνοι.

— Κράτησα την ελπίδα! ήταν η απάντησή του Μ. Άλεξανδρου.

Όταν λούστηκε, ιδρωμένος, στα παγωμένα νερά του ποταμού Κύδνου, πήρε ένα ανώνυμο σημείωμα, που έγραφε, ότι ο γιατρός του Φίλιππος πληρώθηκε από το Δαρείο, για να τον δηλητηριάσει. Όταν, λοιπόν, ο Φίλιππος του έτοιμασε ένα γιατρικό και του το έδωσε να το πιει, ο Άλέξανδρος, με το ένα χέρι πήρε το κύπελλο και το άδειασε μονορούφι και με το άλλο έδωσε στο Φίλιππο να διαβάσει το σημείωμα.

Κάποτε άκούσθηκε να μονολογεί μέσα στο θόρυβο και στους κινδύνους της μάχης:

— Ω, Άθηναίοι! Πόσο ακριβά πληρώνεται κάθε επαινώσας!

Ο έπιστήθιος φίλος του και ένας από τους πιο γενναίους στρατηγούς του Παρμενίων, του συνιστούσε να δεχθεί τους όρους για τη συνθηκολόγηση, που του πρότεινε ο Δαρείος.

— Εγώ θα δεχόμουν αν ήσουν Άλέξανδρος! του είπε.

— Κι' εγώ θα δεχόμουν, αν ήμουν Παρμενίων... απάντησε ο Άλέξανδρος.

Όταν ψυχορραγούσε, οι στρατηγοί του τον ρώτησαν σε ποιόν άφίνει την άχαρή αυτοκρατορία του.

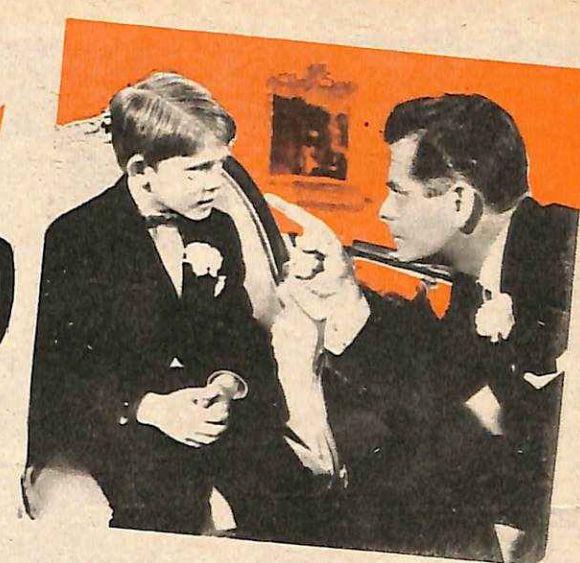
— Στον Ικανώτερο! ήταν η απάντησή του.

ΠΑΝΤΡΕΥΟ ΤΟΝ ΜΠΑΜΠΑΪ ΜΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΓΚΛΕΝ ΦΟΡΝΤ	: Τόμ Κόρμπετ
ΣΙΡΛΕΥ ΤΖΟΝΣ	: Ελίζαμπεθ Μάρτεν
ΣΤΕΛΛΑ ΣΤΗΒΕΝΣ	: Ντόλλυ Νταίλυ
ΝΤΙΝΑ ΜΕΡΡΙΑ	: Ρίτα Μπέκρες
ΡΟΜΠΕΡΤΑ ΣΕΡΓΟΥΝΤ	: Κα Λίδιγκστον
ΡΟΝΝΥ ΧΑΟΥΑΡΝΤ	: Έντυ Κόρμπετ
ΤΖΕΡΡΥ ΒΑΝ ΝΤΑΪΚ	: Νόρμαν Τζόνς

Σκηνοθεσία:
ΒΙΝΤΣΕΝΤΕ ΜΙΝΕΛΛΙ.

Εγγυημένη αισθηματική χομεντί της ΜΕΤΡΟ-ΓΚΟΛΑΝΤΟΤ-Ι-Ν-ΜΑΓΕΡ.—Μιά ταινία του οργανισμού ΔΑΜΑΣΚΗΝΟ Σ-ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ Α. Ε.

— Κι' εγώ δίνω ευχαρίστως τα μαλλιά μου για να πάρω τα στολίσια της, φώναξε η Ζιλέττα.

Η ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΗ ΒΕΛΑΝΙΔΙΑ

ΚΑΒΑΛΛΑ στο σταχτί γαϊδουράκι της, η Ζιλέττα προχωρούσε μέσα από τα χέρσα χωράφια και τ' άνθισμένα σπαρτά. Το πανηγύρι, που γινόταν στο χωριό της δεν την απασχολούσε πιά καθόλου. Άλλες δυο φορές βούζαν τώρα μέσα στο μικρό της κεφάλι. Γύριζε από το σπίτι ενός άρχοντα γειτονικής πόλεως, στον οποίο είχε πάει για να παραδώσει ένα κομμάτι πανί, που είχε ύφαινε με τα ίδια της τα χέρια. Και τα πλούτη, που είχε δη εκεί πέρα, την είχαν θαμπώσει.

Το γαϊδουράκι της είχε βγεί τώρα από το μικρό δάσος και σταμάτησε σ' ένα όμορφο μέρος, σκεπασμένο με πράσινο χορτάρι. Η Ζιλέττα πήδησε τότε κάτω κι' αφήνοντας το έλκυθρο να βουκίσει, πήγε και κάθισε στη ρίζα μιας χιλιόχρονης βελανιδιάς, που όλοι την έλεγαν «στοιχειωμένη» από τότε, που μερικοί διαβάτες, που είχαν κοιμηθεί κάτω απ' αυτήν, βεβαίωσαν πως είχαν δη μικρές νεράιδες να χορεύουν χειροπιασμένες κάτω από το φως του φεγγαριού.

Κουρασμένη απ' το δρόμο η Ζιλέττα άκουμπησε στον κορμό της, σά σε μία άνσπαυτική πολυθρό-

να, κι' άρχισε να σκέπτεται πάλι τους πόθους, που είχαν ξεπηδήσει στην άθωα της ψυχή τα πλούτη του άρχοντα.

— Άχ! Καλότερες νεράιδες! φώναξε ξαφνικά η Ζιλέττα, αν είναι αλήθεια, όπως άκουσα πολλές φορές απ' τη μητέρα μου, πως η νεράιδα Διαμαντίνα μούδωσε δώρο όταν γεννήθηκε, τα μακρυνά ξανθά μαλλιά μου, φανερώστε μου που μπορώ να τη βρω, για να της πω κάτι!

Την ίδια στιγμή, ανάλαφρη, σά ναχε φτερά πουλιού, η νεράιδα παρουσιάστηκε μπροστά στη Ζιλέττα. Στο φόρεμά της έλαμπαν πολύτιμα πετράδια και το χαμόγελό της ήταν τόσο γλυκό, που η παιδούλα την κούταξε άφοβα.

— Συγχωρήστε με για την ενόχληση, της είπε ευγενικά. Τα όμορφα πράγματα, που είδα σήμερα στο σπίτι του άρχοντα, μου βόλωσαν τόσο το μυαλό, που δε μπορώ να καταλάβω γιατί οι κόρες του έχουν τόσα καλά, ενώ εγώ δεν έχω τίποτα.

— Δεν τα ξέρεις, όλα, μικρούλα μου! Η μεγαλύτερη κόρη του είναι άρρωστη και με δυσκολία σέρνει τα πόδια της. Η μικρό-

— Πόσο καλή είσαι! φώναξε χαρούμενη η Ζιλέττα.

Και, μεθυσμένη από την ανέλπιδη εύτυχία, άρχισε να τρέχει από τη μία μεριά στην άλλη και ν' αγοράζει πράγματα, που ούτε γ' ονομά τους ήξερε, ούτε σε τι μπορούσαν να της χρησιμεύουν, δίνοντας δέκα, είκοσι ή τριάντα τρίχες απ' τα μαλλιά της.

Όταν το φεγγάρι άρχισε να ύποχωρη στις πρώτες ώρες αχτίδες της αυγής, η Ζιλέττα είχε πιά αγοράσει όλα τα πολύτιμα στολίσια, που υπήρχαν στην αγορά. Βραχιόλια, κολλιέ, σκουλαρίκια, υφάσματα, αρώματα. Ήταν πιά καιρός να γυρίσουν οι μικρές νεράιδες στα παραμυθένια τους παλάτια.

— Έχε γεια, Ζιλέττα, της είπε η Διαμαντίνα. Πιστεύω να έμεινες ευχαριστημένη. Και τώρα πηγαίνω να δώσω τα μαλλιά σου στην άσχημη κόρη του άρχοντα.

Κι' η νεράιδα εξαφανίστηκε, γελώντας ειρωνικά.

Η Ζιλέττα θέλησε τότε να κутαχτεί σ' ένα ωραίο καθρέφτη, που είχε αγοράσει. Μα, αλλοίμονο! Από τα πλούσια μαλλιά της

Ο Τόμ Κόρμπετ δεν μπορούσε ακόμα να το πιστέψει. Όλα είχαν συμβεί τόσο ξαφνικά. Η γυναίκα του η Έλεν, η ωραία Έλεν, που δεν ήταν ούτε 30 χρόνων και δεν είχε αρρωστήσει ούτε μία φορά στη ζωή της, είχε πεθάνει ξαφνικά. Αυτή, που γάμιζε το σπίτι του χαρά και εύτυχία δεν υπήρχε πιά. Γι' αυτό το σπίτι του του φάνηκε άδειο όταν ξαναγύρισε από την κηδεία. Μιά νεκρική σιγή βασίλευε. Όχι όμως για πολύ. Σε λίγο έφτασε η αδελφή του η Τζούντι μαζί με το μικρό Έντυ, το γιού του, που έμενε στο σπίτι της θείας του κατά τη σύνητομη άρρωστικιά της μητέρας του.

Η παρουσία του Έντυ έκανε τον Τόμ να ξαναγυρίσει στην πραγματικότητα. Δεν έπρεπε με κανένα τρόπο ο γιός του να νοιώσει την έλλειψη της μητέρας του.

Όταν ξυπνήσαν το άλλο πρωί, ο Τόμ εξέπληχτη βλέποντας το γιό του να κοιμάται πλάι του στο κρεβάτι.

— Γιατί στο κρεβάτι μου, Έντυ;... Πότε ήρθες;

— Κρύωνα την νύχτα, γι' αυτό ήρθα... Θύμωσες;

— Όχι... Πρέπει όμως τώρα να ετοιμαστώ για το σχολείο... Σήκω να ντυθώ... Δεν πρέπει ν' άργήσεις... Ποιά ρούχα θα φορέσεις;

— Ας τα έδω...

— Μα αυτά είναι βράμικα!... Με βράμικα ρούχα θα πιάς σχολείο;

— Δεν πειράζει. Είναι νεομωριά.

— Κι' αυτό στο χέρι σου, τί είναι;

— Ρολόι... Μου το ζωγράφισε ένας ξαδελφός μου με ανεξίτηλο μελάνι. Δε θέλω να πλυθώ, για να μη φύγη... Αλήθεια δε μου είπες μπαμπακι... τώρα πιά δεν είσαι σύζυγος;

— Όχι... Τώρα ντύσουν να φας...

Ο Τόμ κατάλαβε άμέσως πως το σπίτι και ιδιαίτερα ο Έντυ είχαν άνοηση από την παρουσία μιας γυναίκας. Γι' αυτό ανέθεσε στη θυγατέρα του να του βρή μια καμαριέρα και στο μεταξύ φρόντιζε ο ίδιος να μη λείπει τίποτα από το γιό του.

Όταν ο Έντυ έφυγε για το σχολείο, ο Τόμ τακτοποίησε το σπίτι και πήγε να συναντήσει το φίλο του Νόρμαν Τζόνς, που εργαζόταν ως κομφορταστέ σ' ένα σταθμό τηλεόρασης.

Τον περίμενε για λίγο κι' όταν ο Νόρμαν έμφορε να βεθύνη έτρεξε κοντά του.

— Καλέ μου Τόμ, του είπε σφίγγοντας το χέρι του. Χαίρομαι, που σε ξαναβλέπω. Κουράγιο, φίλε μου... Μην άφισες τη λήψη να σε κοιτάζουν.

— Εσύ, βλέπω, δεν έχεις άσχημη συντροφιά.

— Είναι όλες φίλες μου... Όχι όμως με την πονηρή σημασία...

— Εδώ μέσα μπαينوγαίνουν οι γυναίκες σάν να πρόκειται για καλλιστεία...

— Είναι όλες κοίκολες... Η μία πιο όμορφη από την άλλη... Το ξέρεις πως έχεις άπαισία όψη!... Αυτή η περιπέτεια σ' έκανε γάμος.

— Προσπάθησε να την δαμάσεις...

— Θα ήθελα να σε δώ για να μιλήσουμε, Νόρμαν...

— Λέει αύριο στις όκτω... Θα είμαι έλευθερος...

— Σύμφωνοι.

— Τόμ... Ξέρω μία ζωντανή κοίκολε, που θα ήταν πρόθυμη να σε παρηγορήσει.

Ο Τόμ τον άγριοκατάλαξε.

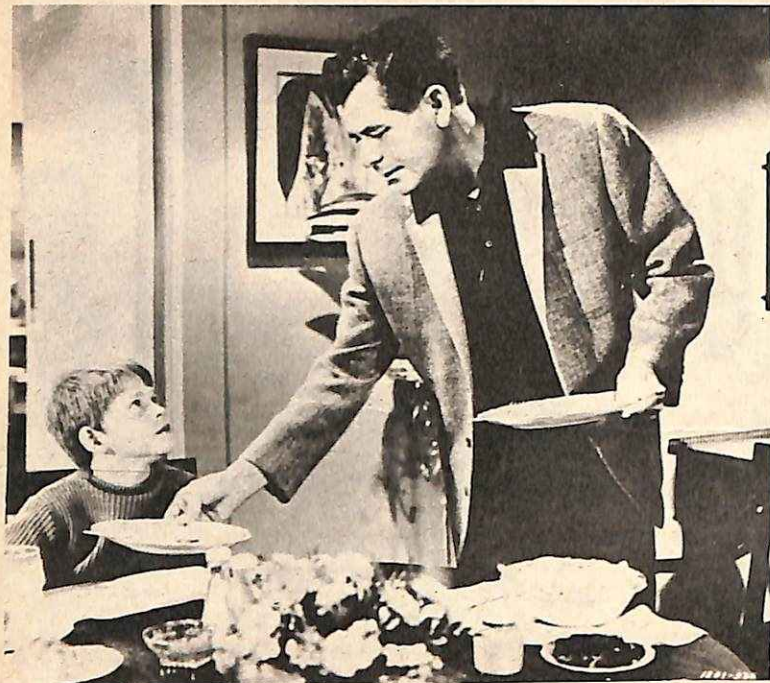
— Καλά... καλά... του λέει ο Νόρμαν. Έγώ θέλω να σε βοηθήσω...

— Όπως όλοι... Γελά σου...

Ξαναγυρίζοντας στο σπίτι για να προλάβει την επιστροφή του Έντυ, ο Τόμ συναντά τη θυγατέρα του, η οποία τον πληροφορεί ότι του έφερε μία νέα καμαριέρα.

Ονομάζεται κυρία Λίδιγκστον και έχει καλές συστάσεις. Θα έρθει όμως ως έσπερα... Δε θα κοιμάται στο σπίτι σας το βράδυ...

Ξαναγουρίζοντας στο σπίτι ο Έντυ βρίσκει ένα καλοστρωμένο τραπέζι με όρεκτικά φαγητά και δεν ξέρει από που ν' άρχιση.
— Καλά τα καταφέρνεις, μπαμπά, λέει σε μία στιγμή γεμάτος ένθουςιασμό... Έγώ θα σε βοηθώ πάντα...
— Δε θα χρειαστή. Θα έρθη μία γυναίκα, για να μαγειρεύη και να σιγουρίη το σπίτι... Δε θα κοιμάται όμως εδώ...
— Γιατί δε θέλεις να κοιμάται εδώ;
— Εκείνη δε θέλει...
— Να βρής μία γυναίκα, που να θέλη... Να γίνη μητριά μου.
— Μα για να γίνη μητριά σου, πρέπει να την παντρευτώ... Τώρα άσε τις συζητήσεις και πές μου τί σου είπε η δασκάλα...
— Δε μου είπε τίποτα... Με φίλησε και μούβαλε 10 σε όλα τα τετράδια... Μούδωσε και καραμέλες...
Τη συζητήσι τους διακόπτει το κουδούνι της εξώπορτας. Είναι η κυρία Λίδιγκστον, μία απλοϊκή γυναίκα, η οποία λέει ότι σκέπτεται, χωρίς περιστροφές.
Μπαίνοντας ρίχνει μία ματιά γύρω της και λέει:
— Ελπίζω να τα πώμε καλά... Έχετε, βλέπω, όλες τις ανέσεις.
— Ο μικρός θα είναι ο Έντυ, ο γυιός σας... Είναι λίγο κοκκαλιάρης, θα τον παχύνουμε όμως...
— Η κυρία Λίδιγκστον προχωρεί μαζί με τον Τόμ στην κουζίνα και του λέει, αφού ρίχνει κι' εκεί μία ματιά:
— Έχετε βρει όλα τα μηχανήματα... Να προσέχετε. Να φυλάγεστε από τις ξελογιάστρες. Πολλές θα είναι εκείνες, που θα σ' έχουν βάλει στο μάτι... Έχετε τόσες ευκολίες εδώ μέσα...
— Ο Τόμ βλέπει ένα βιβλίο κάτω από τη μασχάλη της κυρίας Λίδιγκστον και τη ρωτάει παρανεμένους:
— Μπορείτε να μου πητε τί είναι αυτό;
— Μέθοδος της Ισπανικής γλώσσας. 'Η κόρη μου παντρεύτηκε Ένα Νοτιοαμερικανό και με κάλεσαν εκεί... Θέλω λοιπόν, να καταλαβαίνω τί θα λή για μένα, χωρίς εκείνος να το ξέρη...

Με μία γυναίκα σαν την κυρία Λίδιγκστον όλα μέσα στο σπίτι πήγαιναν ρολόι. Κι' όμως τόσο ο Έντυ όσο και ο Τόμ ένοιωθαν πως κάτι τους έλειπε.
Το βράδυ ιδίως, όταν δεν ήταν κουρασμένοι και δεν ήθελαν να κοιμηθούν νωρίς, ο Έντυ θα ήθελε κάποιον για να παίξη μαζί του. Και τότε θυμόταν τη μητέρα του... Θυμόταν που σκαρφάωνε στα γόνατά της και ζάρωνε στην αγκαλιά της, για να την παρακαλέση να του πη καμμία ώραία ιστορία.
Το βράδυ επίσης ο Τόμ μελαγχολούσε. Παρατούσε συχνά τις έφημερίδες και τα βιβλία του και βυθιζόταν σε σκέψεις. Ακόμα και ο Έντυ το είχε προσέξει αυτό και μία φορά μάλιστα πηγαίνοντας κοντά του, του είπε τρυφερά:
— Κι' εσύ, μπαμπά, σου λείπει η μαμά, Έ;
— Ένα βράδυ, ενώ ο Τόμ ήταν πάλι βυθισμένος στις όνειροπολήσεις του κάποιος χτύπησε την πόρτα. Ήταν η 'Ελίζαμπεθ Μάρτεν, μία νέα που έμεινε στο ίδιο πάτωμα και που ήταν πολύ φίλη με την Έλεν. Κάτι κρατούσε στα χέρια της:
— Καλησπέρα, κύριε Κόρμπετ, είπε στον Τόμ, μόλις της άνοιξε.
— Εφτιαξα ένα γλυκό για τον Έντυ...
— Καλωσύνη σου, Λίτζ.
— Είναι με σοκολάτα και καρύδια... Ξέρω πως του άρεσει...
— Πέρασε μέσα... Ο Έντυ είναι ακόμα ζύπνιος...
— Ευχαριστώ... Δε μπορώ όμως να μείνω, γιατί πηγαίνω στο νοσοκομείο...
— Θα πηξή κάτι;
— Αποκλείεται... 'Η προϊσταμένη μυρίζεται το πιοτό από πενήντα μέτρα...
Ο Έντυ, που πήρε είδηση στο μεταξύ, τρέχει και δεν κρύβει τον ένθουςιασμό του, μόλις μαθαίνη πως η 'Ελίζαμπεθ του έφτιαξε και του έφερε το αγαπημένο του γλυκίσμα.

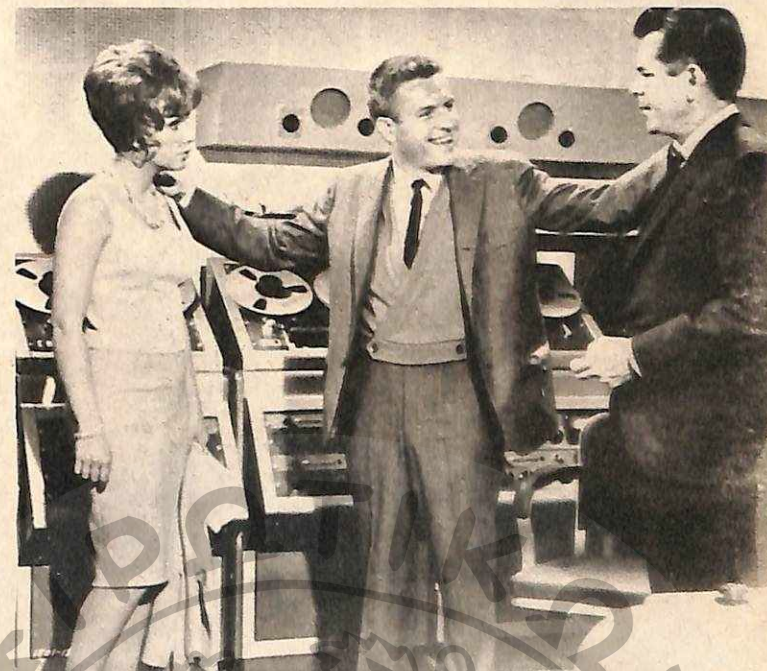
Ένώ ο Έντυ φεύγει με το γλυκίσμα, ο Τόμ και η Λίτζ συνεχίζουν τη συζητήσι:
Τόμ: Όταν άνοιξα την πόρτα και σε είδα, περίμενα να δω και την Έλεν πλάι σου... Ήσαστε τόσο αγώριστες, πάντα.
Λίτζ: Δεν ξέρεις πόσο με ληπσε ο θάνατός της... Αν μπορώ να σε βοηθήσω σε τίποτα... Να μίνω τα βράδια με τον Έντυ, όταν λείπης εσύ...
— Σ' ευχαριστώ... Ο Έντυ όμως μπηκε στη σειρά του...
Την άλλη μέρα, ο Έντυ βρίσκεται μαζί με τον πατέρα του σ' ένα Λούνα Πάρκ και παίζουν στα «ποδοσφαιράκια». Ξαφνικά ο μικρός βλέπει από μακριά μία ώραία κοπέλλα με κόκκινα μαλλιά, που του κάνει έντύωσι.
— Την είδες εκείνη, μπαμπά;
— Σου είπα να μη δείχνης ποτέ με το δάχτυλο.
— Είδες τί όμορφη που είναι; επιμένει ο Έντυ... Κτύτα, μπαμπά, έρχεται προς το μέρος μας.
— Η ώραία κοκκινομαλλούσα τους πλησιάζει και χτυπώντας στον ώμο τον Έντυ, ρωτάει τον πατέρα του:
— Μου δανείτε για λίγα λεπτά το γυιό σας;
Βλέποντας τον Τόμ να την κυττάζει ερωτηματικά, εξηγεί:
— Θέλω να με ζωγραφίσουν πάνω σε μία γραβάτα, για να τη στείλω στον πατέρα μου, σπη Μοντάνα.
— Και γιατί θέλετε το γυιό μου;
— Όταν τον έχω κοντά μου, δε θα φοβάμαι τους ένοχλητικούς.
— Απ'ό τη στιγμή, που μπηκα εδώ μέσα, έφαγα τρείς τσιμπιές.
— Πού την τσιμπήσαν, μπαμπά;
— Να μη σε νοιάζη... Πήγαινε με την κυρία...
— Ο Έντυ φεύγει και ξαναγουρίζει ύστερα από λίγο με μία γραβάτα στο χέρι...

Σε μία στιγμή που η Ντόλλυ απομακρύνεται από κοντά τους, ο Έντυ λέει στον πατέρα του:
— Νομίζω πως μας συμπάθησε, μπαμπά.
— Εσύ, μπαμπά, συμπάθησε.
— Νοιώθει μοναξιά, κι' ας είναι όμορφη. Κι' εσύ όμως νοιώθεις μοναξιά. Γιατί, λοιπόν, δεν της λές να μίνη στο σπίτι μας; Θα της άρεσε... κι' αυτή θα ήταν και «έσωτερική».
— Θα θυμωne η κυρία Λίδιγκστον, Έντυ.
— Ναί, αυτή δε συμπαθεί τις ξελογιάστρες.
— Για να ζης με μία γυναίκα, πρέπει να την παντρευτής. Έγώ όμως αγαπώ ακόμα τη μητέρα της και δε θέλω να πάρη καμμία άλλη τη θέση της στο σπίτι μας.
— Τότε, ας την παντρεύουμε με κάποιον άλλο. Της αδίξει να τη βοηθήσουνε.
— Άσε, κάτι θα σκεφτώ.
— Έτσι ο Τόμ παρουσίασε τη Ντόλλυ στο φίλο του Νόρμαν Τζώνς, τον Δόν Ζουάν της τηλεόρασης, που μιλούσε στις γυναίκες για διάφορες σκόνες καθαρισμού, με τόσο γλυκειά φωνή, ώστε τις έπειθε άμέσως να τις δοκιμάσουν.
Ο Τόμ πίστευε πως ο Νόρμαν θα μπορούσε να χρησιμοποιήση την Ντόλλυ σε καμμία από τις εκπομπές του.
— Ήξερε τώρα να τραγουδά, να παίξη διάφορα μουσικά όργανα.
Ο Νόρμαν όμως της όρκε και πολλά άλλα χαρίσματα: Αγαπούσε τα σπόρ, χόρευε το τούιστ σαν άγγελος και τα μεγάλα όλοστράγγυλα πράσινα μάτια της είχαν μία γοητεία, στην οποία δύσκολα μπορούσε κανείς ν' αντιστάθ.
— Έτσι, ο Νόρμαν ξέχασε για χάρι της Ντόλλυ, τις χιλιάδες των θαυμαστριών του. Γι' αυτόν δεν υπήρχε πιά άλλη γυναίκα στον κόσμο. Για να μη παραπονιέται ο Τόμ, του παρουσίασε σε αντάλλαγμα τη Ρίτα Μπέχερς.

— Μπαμπά, η κυρία μου έδωσε τη γραβάτα...
— Η ώραία κοκκινομαλλούσα τον πλησιάζει και εξηγεί:
— Αν την έσπελνα στον πατέρα μου, θα νόμιζε πως με ζωγράφι-σαν έτσι γυμνή. Το σώμα υπήρχε και συμπλήρωσαν μόνο το κεφάλι.
— Έντυ: Αφού μου την έδωσε η κυρία, θα τη φοράω στο σχολείο.
Τόμ: Μπικίνι στο σχολείο σου; Τρελλάθηκες;
— Με λένε Ντόλλυ Νταίλυ, παρουσιάζεται η κοκκινομαλλούσα. Κάνω κάθε μέρα κάτι κατανικώντας τους διαπαγμούς. Αυτό είναι το πρώτο μάθημα της αυτοβελτιώσεως. Για έλλειψη αυτοπεποίθησεως αποκλείστηκα από τους τελικούς, κατά την έκλογή της «μίσ Μοντάνα».
— Ο Τόμ την κυττάζει από την κορυφή ως τα νύχια και φαίνεται να εκπληρώνεται.
— Από εμφάνισι, θα είχα όπωσδήποτε νικήσει, του λέει η Ντόλλυ.
— Έπρεπε όμως να μιλήσω στον κόσμο επί τρία λεπτά, για τον εαυτό μου... Αυτό μ' έκαψε... Όταν ανέδηκα στο δέημα έπαθα γλωσσόδετη. Στεκόμουν σαν χαζή. Ο πατέρας μου μ' άφησε νάρθη στη Νέα Υόρκη για μαθήματα αυτοβελτιώσεως. «Αν αποκτήσω «άερα», του χρόνου θα δω σίγουρα «μίσ Μοντάνα».
— Έντυ: Μπαμπά, να φάω ένα λουκανικό;
Ντόλλυ: Θα σου κοπή η όρεξι και θα θυμώση η μαμά σου.
— Έντυ: Η μαμά πθανε και η καριέρα μας έχει έσοδο.
Ντόλλυ: Ντόλλυ (στενοχωρημένη): Λυπούμαι, που δεν έχεις μητέρα, (Στον Τόμ). Δεν έρχοστε στο σπίτι μου, να σ'ς φτιάξω μία μακαρονάδα;
— Έντυ: Έγώ προτιμώ κινέζικα φαγητά.
Τόμ: Εμείς θα σ'ς κάνουμε το τραπέζι, μίς Μοντάνα... μίς Ντάλλυ.
— Έντυ: Όμορφα πουναι τα μαλλιά σου. Άληθινά είναι;
Ντόλλυ: Ό,τι βλέπεις πάνω μου είναι αληθινό.

Η Ρίτα, μία μελαγχολή καλλονή, κατέκτησε άμέσως τον Τόμ. Ήταν γοητευτική, ευγενική, γλυκομίλητη και εργαζόταν ως συντάκτης της μόδας σ' ένα μεγάλο γυναικείο περιοδικό. Γι' αυτό ήταν πάντα ντυμένη κομψά και με την τελευταία λέξη της μόδας. Γεμάτη θηλυκότητα η Ρίτα είχε και δυο ώραία μεγάλα κατάνυρα μάτια, που έκαναν έντύωσι στον Τόμ. Το αμυγδαλωτό τους σχήμα του έαναθύμιζε τα λόγια της κυρίας Λίδιγκστον, η οποία συχνά του έλεγε να φυλάγεται από τις γυναίκες που τον πολιορκούσαν και πρό παντός από εκείνες, που έχουν μεγάλα αμυγδαλωτά μάτια.
— Και η Ρίτα όμως δεν έκρυβε τον ένθουςιασμό της για τον Τόμ. Ζητούσε τη συντροφιά του και του τηλεφωνούσε τακτικά, αναγκάζοντας τον Τόμ να ζητάει όλο και πιο συχνά από την κυρία Λίδιγκστον ή από την 'Ελίζαμπεθ Μάρτεν να μείνουν τα βράδια στο σπίτι του, μαζί με τον Έντυ, για να μπορη εκείνος να βγαίνει και να συνοδεύη τη Ρίτα στο θέατρο, στον κινηματογράφο, σε κοσμικά ρεστουρά, ακόμα και σε κέντρα διασκέδασεως, για να νηέψουν.
Ο Τόμ ξανάγινε κομψός, παρήγγειλε ένα όσπρο σμόκιν και ο Έντυ τον εύρισκε πολύ πιο ώραίο όταν, έτσι κομψοτυμμένος έφευγε τα βράδια από το σπίτι. Συχνά να βοηθούσε να βρη μία γραβάτα, που να ταίριαζε με το ντύσιμό του και ένα βράδυ τούδωσε ένα λουλούδι για το πέτο του. Όλα αυτά γίνονταν για μία γυναίκα: για τη Ρίτα. Ένα βράδυ, μετά την αναχώρησι του μπαμπά του, άνοιξε συζητήσι με την κυρία Λίδιγκστον.
— Όταν ένας άντρας είναι χήρος, ώραιος και πλούσιος σαν τον πατέρα σου, του είπε εκείνη, και έχει ένα σπίτι σαν το δικό σας, από το οποίο δε λείπει τίποτα, τραβάει τις γυναίκες, όπως το μέλι τραβάει τις νιγες. Δεν έχει πορὰ να διαλέξη. Να δούμε ο πατέρας σου θα κάνει καλή έκλογή... Οι άντρες πάντως, παιδί μου, είναι πολύ χαζοί!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

Έζησαν ένα σύντομο ειδύλλιο
μέσα σ' ένα τοπίο κατάλληλο για
κάποιον ποιητή.

ΤΟ ΠΥΡΟΤΕΧΝΗΜΑ

«Ο τρελλός έρωτας, μοιάζει με ένα πυροτέχνημα. Είναι πολύ ωραίο, αλλά δεν κρατάει πολύ».

Η Τζένη Ντάξον, μετρούσε τα σάντουιτς μέσα στην κουζίνα της Κάθριν και πάλι τα ξαναμετρούσε για να καθυστερήσει όσο μπορούσε πιο πολύ, την ώρα που θα αναγκαζόταν να πάει να κάνει παρέα με τους καλεσμένους. Από τον κήπο της Κάθριν, άκούγονταν χαρούμενες φωνές μικρών παιδιών και ο κρότος που έκαναν τα πυροτεχνήματα που άναβαν.

Η Κάθριν την καμάρωνε και της είπε: — Σ' ευχαριστώ Τζένη, είσαι η πιο καλή γειτόνισσα του κόσμου και σε ζηλεύω, που τα καταφέρνεις όλα τόσο καλά.

Μα την ήλπιζε και για κάτι άλλο. Γιατί η Τζένη, ήταν ακόμα όμορφη και λεπτή και δεν έμοιαζε καθόλου για μητέρα τριών παιδιών.

— Πότε άραγε θάρρη ο Τιμ; σκεφτόταν η Τζένη, για τον άντρα της—που ήταν γιατρός και είχε πάει σε κάποια μακρινή επίσκεψη—ένω άραδιάζε τα σάντουιτς, στους δίσκους.

— Αφρέε τα Τζένη και θά τα τακτοποιήσω εγώ, της είπε η Κάθριν. Πήγαινε στον κήπο και προσπάθησε να κάνει παρέα με τον φίλο των Μπέντλεϊς που έφεραν απόψε μαζί τους. Έχετε κοινά ενδιαφέροντα, γιατί σ' αρέσουν και σένα τα βιβλία. Έγώ, δεν άκουσα ποτέ να μιλούν γι' αυτόν, αλλά εσύ, είμαι βέβαιη πως κάτι δικό του θά έχεις διαβάσει, ή θά είδες κανένα από τα έργα του, στην τηλεόραση. Λέγεται Μάρτιν Λάγκλεϊ.

— Ο Μάρτιν Λάγκλεϊ; Ναι, έχω δη πολλά έργα του.

— Είναι ωραίος άντρας. Μεγαλύτερος από μάς, αλλά πολύ ελκυστικός.

— Χωρισμένος, ή κάτι τέτοιο. Αυτό τουλάχιστον μου είπαν οι Μπέντλεϊς. Τον συνάντησαν τυχαίως και τον προσκάλεσαν να περάσει μαζί μας, το Σάββατοβράδυ. Την Δευτέρα φεύγει για να γυρίσει ένα φιλμ ντοκιμαντέρ. Τον έφεραν για να τον ψιχαγωγούν, αλλά φαντάζομαι ότι θά έπληξε το μεροκάματο, σ' αυτό το παιδικό πάρτυ, για τα γενέθλια της κόρης μου.

«Βεβαίως και θά έπληξε» σκέφθηκε η Τζένη, γιατί όπως θυμόταν, ο Μάρτιν Λάγκλεϊ, δεν αγαπούσε τόσο τα παιδιά, όσο τα ωραία κορίτσια.

Η Τζένη, κούταξε το πρόσωπό της, στον καθρέφτη της κουζίνας και σκέφθηκε: — Άραγε, θά με θυμηθώ, μετά από τόσα χρόνια; Κι' εγώ, θά τον γνωρίσω άμέσως; Θά νοιώσω πάλι εκείνο το τρομερό αίσθημα της άπελπισίας και του πόνου;

Πέρασαν πολλά χρόνια και δεν είμαι πια είκοσι χρονών. Είναι δέκα χρόνια που είμαι παντρεμένη και αγαπώ τον άντρα μου, τα παιδιά μου και το σπίτι μου. Σήμερα έχω ό,τι θά μπορούσα να επιθυμήσω.

Όλα αυτά τα χρόνια, έβλεπε το όνομα του Μάρτιν Λάγκλεϊ επάνω στα βιβλία του ή το άκουγε στην τηλεόραση...

— Έλα καίμενη Τζένη. Βγες επί τέλους έξω από την κουζίνα. Δεν φαντάζομαι να σε τρομάξει ή παρουσία και ή φήμη του Μάρτιν Λάγκλεϊ. Έσύ ήσουν πάντα κοσμική και πάντα στη φιλολογική κίνηση. Πήγαινε λοιπόν, να του κάνεις λιγάκι συντροφιά, γιατί ο άνθρωπος θά βαρεθώ και θά φύγει.

Η νύχτα ήταν ήρεμη και υγρή και τα ξερά φύλλα των δέντρων, έτριζαν κάτω από τα πόδια της Τζένη.

Έκείνη την ώρα ένα πυροτέχνημα άναψε και έκτοξεύθηκε στον γκρίζο ουρανό του Νοεμβρίου, σαν μία δλόφωτη χουσίτ ρουκέτα. Την ίδια στιγμή, άκουσε τη φωνή του Μάρτιν Λάγκλεϊ, που μιλούσε με κάποιον άλλον, εκεί κοντά της.

— Ένα άλλο πυροτέχνημα φώτισε το πρόσωπό του και τώρα μπορούσαν να βλέπουν καθαρά, ο ένας τον άλλο, μέσα στο μισοσκόταδο.

— Τζένη! φώναξε με χαρά. Είσαι εσύ, ή Τζένη, δεν είναι δυνατό να γελιέμαι. Η Κάθριν μου είπε πως έχεις μία φιλενάδα, με τρία παιδιά, που την λένε Τζένη. Άντε εσύ είσαι; — Ναι, εγώ είμαι.

— Ηλθε άθόρυβα και στάθηκε πλάι της και της φάνηκε πιο ψηλός και πιο άδύνατος, από ό,τι ήταν τον καιρό που τον γνώριζε.

Η φωνή του, δεν είχε αλλάξει: «Ήταν γλυκιά και απλή, αλλά είχε και ένα παράξενο τραχύ τόνο. Γιατί ήταν και ο ίδιος λιγάκι τραχύς, ασυλλόγιστος, εγωϊστής, γεμάτος φιλοδο-

ξίες. Έτσι ήταν ο Μάρτιν Λάγκλεϊ στα νεαρά του.

— Τι παράξενο, να βρεθούμε απόψε εδώ! του είπε εκείνη, με ευγενικό χαμόγελο. — Οι φίλοι μου είναι πολύ ευγενικοί και όλοι θέλουν να με φιλοξενήσουν όταν βρίσκομαι στην Άγγλια, χωρίς δικό μου σπίτι.

— Ούτε τώρα; — Όχι. Είχα κάποτε. Παντρεύτηκα, αλλά ο γάμος μου, ήταν μία αποτυχία. Έσύ Τζένη; — Είμαι παντρεμένη με ένα γιατρό. Έχω τρία παιδιά.

— Τρία παιδιά! είπε εκείνος. Θυμάμαι που μου έλεγες πως αγαπούσες τα παιδιά. Τώρα, πρέπει να είσαι ευτυχισμένη.

Μετά από αυτά τα τυπικά λόγια, μία βαρεία σιωπή απλώθηκε ανάμεσα τους.

— Σε συγχώρω για την επιτυχία σου Μάρτιν, του είπε η Τζένη. Ο άντρας μου και εγώ, είμαστε θαιμαστές σου και παρακολουθούμε τις εκπομπές σου, στην τηλεόραση.

— Δόξα σοι ο Θεός, καλά τα κατάφερα. Άνοιξε την σιγαροθήκη του και της πρόσφερε τσιγάρο. Έκείνη άρνήθηκε.

Τό φως του αναπτήρα, φώτισε το πρόσωπό του και η Τζένη παρατήρησε πως είχε γεράσει, πως φαινόταν κουρασμένος. Είχε το ύψος του ανθρώπου που δεν ικανοποιείται ποτέ με τίποτα και αυτό του έκανε πιο θαυμάσιες και πιο τονισμένες τις ρυτίδες γύρω στο στόμα του και όταν άκουσε ότι ήταν νέος.

Αδύτην την ώρα έφθασε η Κάθριν, με ένα δίσκο.

— Επιτέλους γνωρισθήκατε; φώναξε εθιμα. Ξέρετε, η Τζένη άσχολείται με τη φιλολογία και διωβάει πολύ. Είναι πολύ έξυπνη, ενώ εγώ είμαι λιγάκι... καθυστερημένη.

Και η Κάθριν έφυγε πεταχτή και κεφάτη.

Είχαν γνωριστή σε κάποια φοιτητική έκδρομη στην Ιταλία. Τριάντα νέοι και νέες, που ταξίδεψαν με κάθε δυνατή οικονομία στην τρίτη θέση. Φαγητό στα δρόμα και καθιστοί όλη τη νύχτα, στους ξύλινους πάγκους του τρένου.

Μέσα σ' αυτή την ατμόσφαιρα τον γνώρισε. Ήταν ένας ψηλός και άδύνατος νέος, που τον έκαψε η φιλοδοξία να γίνει ένας γνωστός συγγραφέας. Και τίποτε δεν μπορούσε να σταθί εμπόδιο, στο δρόμο αυτό, που χάραζε.

Δεν μπορού να φανταστώ, τίποτε πιο τρομερό, από το να παντρευτή κανείς και να είναι δεμένος σε όλη του τη ζωή, με μία γυναίκα, παιδιά και σπίτι.

Αυτά της είχε πη και μ' αυτόν τον τρόπο, την προειδοποίησε, ότι δεν έπρεπε να περιμένει τίποτε από αυτόν, για το μέλλον.

— Έσύ, τί θέλεις να γίνεις; τη ρώτησε.

— Τίποτε το εξαιρετικό, του απάντησε.

Οι γονείς της είχαν πεθάνει όταν ήταν μικρή και την είχε μεγαλώσει μία θεία της. Έτσι πέρασε την παιδική της ηλικία, μέσα στη μοναξιά. Γι' αυτό και του είπε:

Δεν θέλω να γίνω τίποτε άλλο, από μία απλή νοικοκυρά. Να έχω έναν άντρα δικό μου, που να με αγαπά, τρία τουλάχιστον παιδιά και ένα μεγάλο σπίτι.

Έκείνος μόλις άκουσε τα λόγια της, ανατρίχιασε από τη φοβή και της είπε ξερά: — Αυτά τα πράγματα δεν είναι για μένα. Πρέπει να φύγω. Θέλω να είμαι ελεύθερος.

Έζησαν ένα σύντομο ειδύλλιο, μέσα σ' ένα τοπίο κατάλληλο για κάποιον ποιητή. Εμειναν όλοι οι έκδρομοι σε ένα ξενοδοχείο, κοντά στη λίμνη και ο ιδιοκτήτης τους επέτρεπε να τρώνε φρούτα από τον κήπο του. Ήταν ένα ξεστό καλοκαίρι. Τα φρούτα ήταν άφθονα και οι φοιτητές και οι φοιτήτριες πέσσανε πάνω τους και τα τάρταξαν!

Τα θυμόταν όλα αυτά τόσο ζωντανά!... Χόρευαν και ξαναχόρευαν στο πανηγύρι του χωριού χωρίς διακοπή και ήταν η πρώτη φορά, που ευχαριστήθηκε τόσο πολύ στη ζωή της.

Όταν γύρισαν στο Λονδίνο, έδρασε αδιάκριτα. Κουρασμένοι, ξεχτενιστοι και δοκιμασμένοι από το ταξίδι, έδωσαν το φιλή του αποχωρισμού στο σταθμό του τρένου και εκείνος της είπε: — Πρέπει να σε ξαναδώ γρήγορα, γιατί δε θά μπορέσω να ζήσω μακριά σου.

Τι μεγάλες λέξεις! Με πόση ειλικολία τις λένε οι άντρες, χωρίς κατά βάθος να είναι υποχωρημένοι να τις πουν.

Περσίμενε, έλπιζε και περιμένε, μα δεν ξανάκουσε τίποτε γι' αυτόν. Ένας δλόκληρος χρόνος πέρασε με προσμονή και άνομηνησες. Τού έγραψε δυο γράμματα γεμάτα αγωνία και

έρωτα. Δεν έλαβε όμως καμιά απάντηση.

Και τότε θυμήθηκε τα λόγια του:

— Αυτά τα πράγματα δεν είναι για μένα. Πρέπει να φύγω. Θέλω να είμαι ελεύθερος.

Έπειτα γνώρισε τον Τιμ, που την αγάπησε από την πρώτη στιγμή που την είδε και της υποσχέθηκε να την παντρευτεί, μόλις θά έπερνε το δίπλωμά του.

Και ο Τιμ είχε τις ίδιες επιθυμίες με εκείνη, για ένα ευτυχισμένο σπίτι και τρία τουλάχιστον παιδιά.

Παντρεύτηκαν και έζησαν ευτυχισμένοι. Ο Τιμ όμως, δεν ήξερε τίποτε για τον Μάρτιν Λάγκλεϊ και για τα αίσθηματά που ένιωθε εκείνη, όταν διάβαζε κανένα βιβλίο του, ή παρακολουθούσε ένα έργο του, στην τηλεόραση.

— Τι θά καταλάβαινε αν τον περιέμενε; ρωτούσε καμιά φορά τον εαυτό της. Μήπως θά γυρνούσε πίσω; Μήπως θά καταλάβαινε ποτέ του; ότι οι άνθρωποι δεν μπορούν να ταξιθεύουν πάντα και ότι πρέπει κάπου να στήσουν ένα σπίτικό, να δημιουργήσουν μία οικογένεια;

Τα παιδιά εξακολουθούσαν να χαλούν τον κόσμο από τις φωνές και τα πυροτεχνήματα, που άναβαν το ένα πίσω από το άλλο, κάνανε τη νύχτα σχεδόν μέρα.

— Έψαχνα χρόνια για να βρω μία κοπέλλα σαν κι εσένα, μα δεν την βρήκα. Τώρα σε ξαναβρίσκω πάλι, αλλά είναι πολύ άσρα.

— Σου εύχομαι μία μέρα να τη βρεις, του είπε εκείνη και η φωνή της, έτρεμε από συγκίνηση.

— Έχασα τη μοναδική ευκαιρία της ζωής μου, είπε εκείνος. Πέτυχα, ότι ήθελα να πετύχω, αλλά έχασα το πιο σπουδαίο: εσένα.

Ήταν περίφημη εκείνη η έκδρομη, δεν είναι έτσι; — Ναι, έτσι είναι.

Κείνη την ώρα, έφτασε η Κάθριν και της είπε: — Ήθελε ο Τιμ, Τζένη, και ψάχνει να σε βρει. Πήγαινε να τον περιποιηθείς. Πρόσφερε του κανένα ποτό, γιατί φαίνεται πως οι άρρωστοί του, τον κουράσαν απόψε πολύ.

— Έλα να σε συστήσω στον άντρα μου, είπε η Τζένη στον Μάρτιν.

— Όχι! Δεν νομίζω ότι θά ήθελα να τον γνωρίσω. Ξέρεις, αυτά τα πράματα, δεν είναι για μένα.

— Έχεις δίκιο, δεν είναι για σένα, αλλά είναι για μένα. Βλέπεις Μάρτιν, κατά βάθος δεν έχασα τίποτε το εξαιρετικό, γιατί δεν θά μπορούσαμε να συνεννοηθούμε έμεις οι δυο.

Ο άντρας της, πλησίασε κοντά της και εκείνη έτρεξε προς το μέρος του.

— Μπράβο, Τιμ! Τα κατάφερες και ήλθες στην ώρα σου.

Τον καλωσόρισε η Τζένη και τον έσφιξε νευρικά στην αγκαλιά της, τόσο δυνατά, λες και φοβόταν μην τον χάσει.

— Τι έχεις; Έσύ τρέμεις! της είπε εκείνος με ανησυχία.

— Είμαι πολύ ευχαριστημένη, που ήλθες, του είπε η Τζένη και τον φίλησε τρυφερά.

— Ποιος είναι ο κύριος, με τον οποίο μιλούσες; Πρώτη φορά τον βλέπω εδώ.

— Ο Μάρτιν Λάγκλεϊ, ο συγγραφέας. Τον έφεραν οι Μπέντλεϊς μαζί τους. Τον είχα γνωρίσει πριν από χρόνια.

— Ναι, θυμάμαι. Μου το είχες πη κάποτε. Ο Τιμ την κούταξε στα μάτια, με αγάπη και καλωσύνη. Για την Τζένη ήταν ο καλύτερος άνθρωπος στον κόσμο.

— Τιμ, του είπε συγκινημένη, σε αγαπώ και σ' ευχαριστώ για την ευτυχία που μου χάρισες.

— Κι' εγώ σε αγαπώ Τζένη και προσπάθησα πάντα, να σε κάνω να ξεχάσεις, εκείνον που σ' έκανε τόσο πολύ να πονέσεις: τον Μάρτιν Λάγκλεϊ.

— Μα, πως το ξέρεις; Δεν σου μίλησα ποτέ γι' αυτόν.

— Δεν ήταν ανάγκη να μου μιλήσης, της είπε με καλωσύνη. Πάντα το ήξερα.

— Και γιατί δεν μου είπες ποτέ τίποτε;

— Δεν υπήρχε λόγος να σε πικράνω.

— Σ' ευχαριστώ Τιμ! Σ' ευχαριστώ πολύ.

Τώρα καταλαβαίνω πόσο με έχεις αγάπησει. Ή αγάπη μου για τον Μάρτιν, ήταν σαν ένα πυροτέχνημα... να, σαν κι αυτά που ανάβουν τώρα, αλλά σβένουν τόσο γρήγορα. Ενώ η δική μας ή αγάπη, είναι για μία δλόκληρη ζωή.

Ο ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ

**Ο ΚΟΠΟΣ ΑΡΧΙΣΕ
ΜΟΛΙΣ ΤΕΛΕΙΩΣΕ ΤΟ ΦΙΛΜ**

— Πρέπει να ξέρετε πώς δε μου άρρασαν οι νέοι, εξομολογείται, όφραυονοντας τα καταγάλα με μάτια της. Έγώ λατρεύω τόν Χένρυ φόντα, που είναι τόσο χαριτωμένος και τρυφερός με όλες τις φοβές τουσιμενές ρυτίδες του και τό παιδιαστικό χαμόγέλο του. Λατρεύω τόν Τζών Γουαίν. Λατρεύω τόν Κάρο Γκράντ. Οι νέοι είναι πληκτικοί, χωρίς χαρακτηριστικά, έχουν ανάγκη από μητρική άγάπη και από προστασία, ενώ οι άντρες, οι ώριμοι, βέβαια, είναι εναντίο αύτοπεποιθιστοι, Γι' αυτό ουδ λατρεύω.

— Μία Κυριακή απόγευμα, στο Παρίσι, μία φίλη μου, με κάλεσε σ' ένα πάρτυ στο σπίτι της. Ήταν ένα χειμωνιάτικο απόγευμα. Έβρεχε, ο ουρανός ήταν βαρύς και σκοτεινός κι η ατμόσφαιρα τόσο μελαγχολική, που δεν κατάρθωνάμε να διασκεδάσουμε. Είχαμε αρχίσει να πλήττουμε, όταν έφτασε ένας κύριος. Μαζί τον σύστησαν, ήταν ο κύριος Νόστρολ Ζάνουκ. Έγω, Βέβια, είχα ακούσει πολλά γι' αυτόν και χάριχα που τον γνώρισα, μα δε μου έκανε ξεχωριστή εντύπωση. Άργά-αργά, πήγαμε να δείπνησουμε δ-

»Από τις πρώτες συνηθειές μας, άρχισε να μου μιλά για τις δυσκολίες, που συναντούσε στην πραγματοποίηση του νέου του φιλμ «Η πιο μεγάλη ημέρα του πολέμου». Του χρειαζόταν μια «βετέττα». Είχε ζητήσει από τη Μπριζίτ Μπαρντό να αναλάβει τον ρόλο της μοναδικής πρωταγωνίστριας του φιλμ, μα έκρινε του ζήτησε μια άμοιρη υπέρορκη. Ούτε με τη Μαρίνα Βλαντύ κατώρθωσε να συμφωνήσει, κι' αποφάσισε να βρη μία νέα ήθοποιό. Τότε με ρώτησε αν ήθελα να δοκιμάσω. Εγώ δεν είχα παίξει ποτέ στη ζωή μου, μα δεν αρνήθηκα. Γύρισα ένα δοκιμαστικό μαζί με πολλές άλλες και — ποιος ξέρει πώς; — το δοκιμαστικό έβγαζε τον σμεινισμό μια έπιτυχία κα-

‘Ο Ζάνουκ γεννήθηκε σὲ μιὰ μικρὴ πόλιν τῆς Νευμπέρσκα, στὴν “Ην. Πολίτευς, καὶ δὲν κατάρθωσε ποτὲ νὰ φοιτήσῃ σὲ ἀνώτερη σχολεῖα, μὰ ἦταν γεννημένος ἐπιχειρηματίας. Στὰ εἰκοσιπέντε χρόνια του, εἶχε κίολας τὴν πρῶτη του Ρόλς-Ρόυς. Τὸ 1927, ἔσωσε τὴν ἀμερικανικὴ κινηματογραφικὴ βιομηχανία μὲ τὸ πρῶτο χητηκό φιλμ “Ο Ἐργαζομένης τῆς πλῆξης”. Τὸ 1953, τὴν ἔσωσε πάλι ἀπὸ τὸν ἀμερικανὸ ἀνταγωνισμό τῆς τηλεόρασεως, μὲ μιὰ σειρά ἀπὸ ἱστορικὰ φιλμ μεγάλης διαρκείας, ἔγχρωμα, πάνω σὲ μιὰ γιγαντιαία ὀθόνη καὶ μάλιστα τὸν περασμένο χρόνο ἔσωσε τὴν “Κλεοπάτρα”. Εἶναι ἕνας ἐγγενῆς μου παίκτης καί, ὅπως γὰ ὅλους τοὺς παίχτες, ὁ “μυθοφῶρ” ἀποτελοῦν τὸ στουδαίότερο ὄπλο του. Στὰ δεκαπέντε του χρόνια, μυθοφάρησε μὲ τὴν ἡλικία του, γιὰ νὰ πᾶν νὰ πολεμήσῃ στὸν πρῶτο παγκόσμιον πόλεμο. Στὰ δεκαεννιά μυθοφάρησε στὸ Χόλυγουντ, περνώντας γιὰ συγγραφέας σεναρίων (τὰ ἀνέγραψε ἀπὸ λαϊκὰ περιοδικὰ) καὶ κατάρθωσε νὰ μῆνι στὴν κινηματογραφικὴ βιομηχανία, ἐξακολουθώντας νὰ παίξῃ, νὰ μυθοφάρῃ καὶ νὰ κερδίξῃ σ’ ὅλην τὴ ζωή.

Ἐκεῖ, ποὺ δὲν κατάρθωσε νὰ

Ἐκεῖ, ποὺ δὲν κατῴρθωσε νὰ

“Έχει εκατοντάδες υπαλλήλους, μά θα ήθελα να μπορώ να τα κάνω όλα μόνος του. Είναι άποφοι στιστικές, αυταρχικός, έξυπνος και δεν κάνει ποτέ επαγγελματικά λάθη. Άπό τριαντασχτώ χρόνια είναι χωρισμένος φιλικά από τη σύζυγό του, που του έδωσε ένα γιουό, τὸ Ρίτσαρντ, πού τώρα είναι κι' αὐτός παραγωγός. Σὲ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του ἔχει ἐρωτήσει ἀμέριπτες γυναίκες μὲ φαίνεται, ὅτι τὸ πλιό θυελλώδες πάθος του τὸ ἐνοιασε γιὰ τὴ Ζυλιέτ [Κρεκό.

**ΕΝΑΣ ΑΚΑΤΑΝΙΚΗΤΟΣ ΠΑΙ-
ΚΤΗΣ ΟΤΑΝ ΕΙΝΑΙ ΜΑΚΡΥΑ
ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΖΙΝΟ**

Ποιός ξέρει αν είναι εύκολο για
ιά νέα να είναι το «κορίτσι του
άουκου», το κορίτσι ενός μύθου;
Ο Ντάριλ Φράνσις Ζανουκ
είναι εξήντα χρόνων, μικρόσωμος,
απτικός, με τίμηση πλούτη.
Μιά από τις τέως νεαρές φίλες
ου έπρε, μέλυντας γι' αυτόν:
Είναι ένας γέρος παραγωγός, μέ
ουστακι, που θυμίζει βούτσκα,
έ δόντια, που δείχνουν άνθρω
ο, που καπνίζει σαν Τούρκος,
ιλά με τη μύτη και είναι εκνευ
στικά φλαρώς.

«Η Ίρινα Ντέμκις είναι είκοσι-
έξη χρόνων λεπτή, με κόκκινα
μαλλιά. Η Ιστορία της είναι σύν-
τομη και όχι πολύ καινούργια. Εί-
παfe πως η Ιστορία της άρχισε, μά-
ζεφταχης Σταχτοπούτας, που γί-
νεταν Βασίλισσα όταν συναντή-
σαν πορτομυθόιο πρίγκιπα. Με-
τά της διαφορά, ότι η Ίρινα είναι
μία Σταχτοπούτα πικάντικη, χα-
ριτωμένη, έξυπνη, χωρίς συμπλεγ-
ματα. Η καταγωγή της είναι ρω-
σική. Ο γάμος της έφυγε από
της Ρωσία, όπου ήταν πλούσιος
κτηματίας. Στη Γαλλία πήγαν να
εγκατασταθούν στην έρεξη και ο
πατέρας της έγινε άρμότης. Μα
η Ίρινα δεν είχε καμμία διάθεση

να μείνι στην έξοχή καί, στά δεκαετηνία τής χρονία, όπως τόνσε άλλες μικρές, φιλόδοξες, επαρκή τούτολες, έφτασε στο Παρίσι. Δέ γνώριζε κανένα, μά είχε στο μυαλό τής ης ένα όνομα, τού όνομα τού Ζιβανού, τού ράφτη, πού τόνσε φορές είχε θαυμάσιε τίς δημιουργίες του στό περιοδικά μόδας. Έφτασε τού άτελιέ τού Ζιβανού τίς έννια τού πρώτ, ένώ ό ήλεκτρικές σκούπες βούζιαν ακόμα μέσα στις μεγάλες αίθουσες, γιά να άσπυθή πώς μπορούσε να γίνει σχεδιαστρία μόδας, γιατί ήξερε να σκιτσάρει καί πίστευε πώς είχε καλό γούστο. Μά, άντί γιά σχεδιαστρία, έγινε μακενέ, πρώτα μόνιμη στου Ντιόρ, ύστερα ήπταμένη. Έργαζόταν πολύ, ταξίδευε πολύ, μέχρις εκείνου τού βροχώδους απόγευμα, πού γνώρισε τού Νταρόυλ Ζάνκου. Από τότε έγινε ήθοποιός. Ύστερα άπό τή φίλη «Η πιο μεγάλη ήμέρα τού πολέμου», γύρισε ένα φίλι κατασκοπείας καί τώα βρίσκεται στή Ρώμη, όπου παίρνει μέος στό φίλι «Η έκδίκη τής κυρία» κοντά στην Ίνγκριτ Μπρόγκμα και τόν Άντονι Κούην.

ΔΕΝ ΤΗΣ ΑΡΕΣΟΥΝ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΡΥΑ ΜΠΑΝΙΑ

Δὲν εἶχε σκεφτῇ ποτὲ νὰ γίνῃ

ήθροποιός πριν από τη συνάντησ
της με το Ζάνουκ, μα το ταμπ
έντο της ήθροποιού δεν της έ
λειπε. Αυτό φαίνεται από τη σι
γουριά, που απαντά στις έρωτη
σεις, έπινοώντας έξυπνες απαντή
σεις με άξίεπτης ταχύτητα. Νά
μερικές απ' αυτές:

— Είναι τόσο άστείο να κά-
νεις την ήθοποιό! Μόνο τι-
στιγμή, που βρίσκεται μπροστά
στη μηχανή λήψεως, μπορεί να
πάει στα σάβαρα αυτό το έπάγ-
γμα!

— Τα χρήματα δὲ μοῦ ἀρέ-
σουν καθόλου. Δὲ μὲ κάνουν σή-
μερα πρὶς εὐτυχισμένη ἀπ' ὅσο ἦ-
μουν πρὶν νὰ τ' ἀποκτήσω...

τα, προ-
ἐπιπλά.
δυό. Κο-
υτέ, προ-
πὸ τοὺς

1. 2.

— 'Ο γάμος είναι κάτι έν-
διαφέρον, μία αληθινή ευκαιρία
για να δείξεις πώς είσαι γυναί-
κα! 'Εγώ, όμως, δεν τόνω συμπά-
θω, μου φαίνεται σά μία άσφα-
λεια ζωής. Και ύστερα βρήσκω ά-
σχημο και πολύ αδιόριστο να ή-
ταί μία γυναίκα δημοσίως, μπρο-
στά στους μάρτυρες και στο δη-
μαρχο, την άδεια να κοιμηθῇ μ'
έναν άντρα!

Καί τέλος:
— Ναι, πρὶν μερικὲς μέρες, γύ-
ρισα τὴν περίφημη σκηνή, πού κο-
λύμπω γυνὴν σ' ἑνα ἔλος. Τὶ ἐν-
τύπωσι μὲ ἔκανε; Τὸ νερὸ θ' ἔπα-
φοιχτο, Παγωμένο, ἀκίνητο, γυα-
λιστερό. Τραυματισμένο, ἑλαφρό-
ν' ἑνα σίδερο καὶ ἀναγκαστικὰ κα-
λὰ μὲν κάνουν ἀντιπετακὸ ὄρρο.
Μὰ δὲν ἔπαι μόνο αὐτὰ. Στὸ γύ-
ρισμα τῆς σκηνῆς τοῦ μπανιέρο ἔ-
πρεπε νὰ εἴμαστε μόνο τρεῖς;
ἐγώ, ὁ σκηνοθέτης καὶ ὁ ὀπερα-
τέρ. Μά, ἐνῶ ἔμπαινα στὸ νερὸ
καὶ ἡ μηχανὴ λήφως ἀρχισε νὰ
γυρίζῃ, εἶδα ἑξῆς, ὅτι πῶς
ἀπὸ μερικὰ χαμόδεντρα, βρισκόμα-
στε ἐκεῖ.

Σας συμβουλευουμε να εκμεταλλευτήτε τώρα τον χειμώνα τις θαυματουργές ιδιότητες του μελιού. Πριν απ' όλα, γιατί το μέλι είναι για το δέρμα ένα πραγματικά μαγικό «φίλτρο» της ομορφιάς, πού ή φύσι προσφέρει έτοιμο και τέλειο.

ΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΠΑΧΥΝΕΤΕ

Εἶπα πρὸ δούλοιο να παρύνετε
 Πέρα να ἀδυνατίζετε. Ὑπάρχουν
 πολλές ἀποτελεσματικὲς διαίτες ἀ-
 δυνατισμοῦ, ἐνῶ οἱ παχυντικὲς δι-
 νουν ἀποτελέσματα πρὸ ἀργὰ καὶ
 σπάνια κλινολογικὰ. Γιὰ ὅσους κα-
 ὄσες θέλουν νὰ ἀσθενήσουν τὸ βάρος
 τους, ἔλα ἀπὸ τὰ πρὸ κλασσικὰ συ-
 στήματα εἶναι μιὰ διαίτα πλούσια
 ἐν γλυκερίαις ὡςτις. Καὶ τὸ μέλι βρί-
 σκεται ἐπὶ κεφαλῇ αὐτῆς τῆς κα-
 τήγιαρος. Στὸ τσάι σὺν τῇ σὺν κα-
 ρέ σας ριχνετὲ μέλι καὶ ἐμπλουτί-
 ζετε τὴν διατροφή σας μὲ κουταλιὰς
 μέλι, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ πρῶτ, ὅταν
 εἰστέ ἀκόμη νηστικὲς καὶ συνεχίζον-
 τας μὲ μιὰ κουταλιά τὴν ὥρα. Μπο-
 ρεῖτε νὰ τὴν παίρνετε καὶ μετὰ τὴν
 γεύματ. Τὸ μέλι διεκολογεῖ τὴν
 τήψη. Ἄν θέτετε νὰ ἐκκολοθυθῇτε
 αὖ τὴν κοῦρα καὶ μετὰ τῆς ὁκτῆς
 ἡ δέκα τὸ βράδυ θὰ γάνετε καλά νὰ
 ζεσταῖτε τὰ πόδια σας μὲ ὅρα
 ἡν ἐξομαδά.

**ΜΑΣΚΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΣΤΙΣ
ΡΥΤΙΔΕΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΟΨΕΙ**

Τὸ μέλι χρησιμοποιεῖται πολὺ στὶς
θεραπεύσεις τοῦ ζανανεισματος. Ανα-
κατεύοντας μέλι μὲς μερικὲς σταγόν-
ες ἀμυγδαλέλαιου καὶ ροδόχρ-
μου ἔλαιου, τὴν βασιλέασι πρὸς ἐν-
δοκίαν διόρρηξι. Ἡ μάσκα αὕτη
σφηνεὶ τὰ πρὸ βαθεῖα σημάδια τῆς
ἐκφύσεως, τρέφοντας τὴν ἐπιδερ-
μίδα. Τὸ γυνὴ σύστημα τοῦ προσώ-
που δὲ πᾶν ἐλαστικόν, ἀκκιμη καὶ
τὰ σημάδια τῆς κοινώσεως δὲ ἐξαφα-
νιστοῦν. Πρὶν νὰ βάλετε τὴ μάσκα
δὲ πρέπει νὰ καθορίσετε καλὰ τὴν
ἐπιδερμίδα σας. Ὑστερα δὲ ἀπλώ-
σετε τὴ μάσκα καὶ θὰ τὴν ἐπιστε-
νέτε ἐνδεχόμεν ὅταν ἐπὶ τῆς ἐπι-
δερμὸς τοῦ προσώπου καὶ ἐνδεχόμεν
μὲν ἑστὸν νερό καὶ θὰ ξεπλύνετε μὲ
κρύο. Μάσκες μὲ βάσι τις ὀφθαλ-
μοῦ τοῦ μελιος, ὅπως ἐπίσης κρέμες
τελειαντες, ὑπάρχουν καὶ σὸ ἐμ-
πορίο.

ΣΧΕΔΟΝ ΕΝΑ ΦΥΣΙΚΟ «ΠΗΛΙΝΓΚ»

ΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΑΔΥΝΑΤΙΣΕΤΕ

Και σ' αὐτὴν τὴν περιπτώσει τὸ μέ-
λι μπορεί νὰ σὰς φέλωται, γιατί
πολύ συχνὰ τὰ λίπη ποὺ συγκεν-
τρώνονται στους γοφούς, στὴ ράχη
καὶ στὴν κοιλία, φέχονται εἰς τὴν
ἐξισώσεϊς καὶ δυσκοιλιότητι. Ἄν θέ-
λετε νὰ λύσωστέ αὐτὰ τὰ λίπη πῶς
νέτε κάθε πρῶτὴ ἕνα ποτηρί ζεστό
νερό σὺν ὁποίῳ νὰ ἔχετε διαλύσει
μιά μεγάλῃ κουταλιά μέλι. Χρησι-
μεύει γιὰ νὰ καθαρίσῃ τὸν ὄργανον
σὺν καὶ νὰ καθί τὰ λίπη κανονί-
ως καὶ τίς πεπτικές λειτουργίας.

ΟΤΑΝ ΕΙΣΑΣΤΕ ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΕΣ

Ἀντί να καταφύγετε στο ταϊγάρο στο ἀπεριτίφ, στὸν καφέ ἢ σ' ἐν ποτηρί ἀλκοόλ, γιὰ νὰ ἀναλάβετε δύναμεις, τὸ καλλίτερο εἶναι νὰ πιῇτε ἕνα δάκτυλο λευκοῦ κρασί, στὸ ὁποῖο νὰ ἔχετε διαλύσει μιὰ κουταλιά μέλι. Θὰ νοιώσετε ἀμέσως τὸ νοημένο.

**ΓΙΑ ΟΣΕΣ ΥΠΟΦΕΡΟΥΝ
ΑΠΟ ΑΚΜΗ**

Χάρης στη μεγάλη καθαρτική το
δύναμις το μέλι είναι χρησιμοποιή-
σιμοι για τις θερμασίες εναντίον
της άκμης. Οι θαυμάσιες διευρυ-
κές ιδιότητες του δίνουν μια ώθη
ανάπτυξης στα κύτταρα και κα-
ρίζουν το δέρμα, κάνοντάς το
γλυκό και συμπαγές. Έκτος από το
εσωτερικό του χρυσά μπορεί να
χρησιμοποιηθεί και εξωτερικά.
Την θα παρουσιάσει ένα υπι-
στάται λίγο μέλι πάνω στην έρ-
πισμένη άκρη του και αμέσως
επιστρέφει.

“Όταν το πρόσωπο είναι σκάβαρο
το με πόρους φραγμένους από μαύ-
ρα στίγματα, με παλιά ίγνη από
όκηλη και λεκές από τον ήλιο, γι-
να να καθαρίσετε κατά βάθος και να
ανακωεύσετε την επιθυμία, μπορεί-
τε να πετύχετε ένα ελαφρό απόλε-
πισμα των νεκρών κυττάρων, απλά
νώντας μελι ανακατεμένο με χυμ-
ολεμονικό και με γάλα. Αφήστε τ-
η μίγμα να ερασηί για δέκα λεπτά
ώστε να αφαιρεθεί το με κίνησι από
κάτω προς τα πάνω με ένα σκληρή
πλαστικό σφουγγάρι ελαφρά υγρά

ΧΙΟΝΙΣΤΡΕΣ ΚΑΙ ΚΟΚΚΙΝΑ ΧΕΡΙΑ

Τὸ χειμῶνα εἶναι εὐκόλο νὰ κοκκινίσουν τὰ χέρια καὶ νὰ ἀπειλούνηται ἀπὸ σκασιώματα καὶ χιονίστρες. Μιά προληπτικὴ θεραπεία ποὺ θὰ σᾶς χαρίσῃ χέρια ὀγιλὴ καὶ λευκὰ εἶναι τὰ ἐπιθεματὰ μελιού καὶ γλυκερίτης μὲ μερικὲς σταγόνες βιταμίνης Ζόκος καὶ ροδόενου.

ΚΑΝΕΙ ΚΑΛΟ ΚΑΙ ΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ἰδιαίτερα κατά τὸ δόγμα τὸ χερμαίνω τὰ μαλλιά ἀρχίζω νὰ σκεπάζω. Ὑπάρχουν καθαρά σὺν μαρία πού τὸ φανερώουν αὐτό. Πιτσιρί, αὐτὴν ἀπὸ τὸν ἰσχυρὸν καὶ ἀκαταστάτο τριχότο βέρμα καὶ νὰ ἐμποδίσαι ὅλες αὐτὲς τίς μικρὲς ἢ μεγάλαις ἀκαταστάσεσι, ἀποκαταστάνας τὴν ἰσορροπία τοῦ μεταβολισμοῦ καὶ τὴν ἀναπνοήν τοῦ δερμάτος με ἐντρίβω καλόναι, ἀνακατεμένης με μέλι (ἐνὰ εἰκοστὸν μελιόσπετα βεκάναι μὲν νερό). Μισή ὥρα μετὰ τὴν ἐντρίβηθι καὶ κάνετε ἕνα λουισμό τὸ νωτικὸ πολὺ ζεστό.

Αυτές οι γκριζες τρίχες
μ' έκαναν νά υποφέρω...

Με το **Palette** όμως
ξαναβρήκα την ησυχία μου.

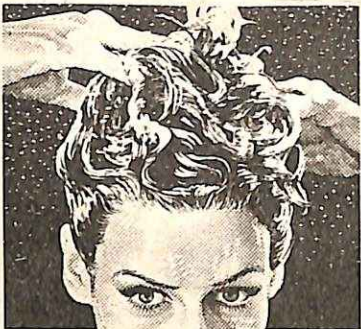
Palette

Το ασφαλέστερο Χρωμοσαμπουάν!

Μέσα σέ λίγα λεπτά τὰ μαλλιά άκτινο-
βολούν από νεότητα. Μπορείτε μόνη
σας, με ένα άπλο λούσιμο, νά επιτύχετε
αυτό τό πραγματικό θαύμα!
Είναι τόσο εύκολο, τόσο γρήγορο και
πολύ οικονομικό.
Μόλις δήτε τις πρώτες γκριζες τρίχες,
χρησιμοποιήστε άμέσως τό Παλέτ.
Τό Παλέτ, λούζει και ταυτόχρονα
μακιγιάρει και τονώνει τὰ μαλλιά.
Και γιά ένα χρωματισμό τής μόδας, χωρίς
νά έχετε γκριζες τρίχες, μπορείτε νά
χρησιμοποιήσετε διάφορες μοντέρνες
άποχρώσεις, άφου συμβουλευθήτε τό
ώραίο χρωματολόγιο τού SCHWARZKOPF

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 - ΤΗΛ. 684-926

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΡΥΤΙΔΩΝ

Τί μπορείτε νά κάνετε γιά νά τις προλάβετε

■ **Η λ ι α κ έ ς ά κ τ ί ν ε ς.** Οι υπεριώδεις ακτίνες τού ήλιου γερνάνε τό δέρμα. Οι έπιστημονες πιστεύουν ότι ή επίδρασή τους είναι «άβροιστική», δηλαδή ότι όσο περισσότερο έκτίθεται στόν ήλιο τό δέρμα, τόσο πιο πολύ γερνάει. Φαίνεται μάλιστα ότι ή υπερβολική έκθεση στις ήλιακές ακτίνες μπορεί νά προκαλέσει ακόμη και καρκίνο τού δέρματος.

Τά προφυλακτικά μέσα έναντιόν τους είναι τὰ ρούχα και άρισμένα άγρά ή άλοιφές πού έμποδίζουν τις υπεριώδεις ακτίνες. Οι ακτίνες αυτές είναι ιδιαίτερα ισχυρές από τις 10 τό πρωί ως τις 2 τό μεσημέρι. Υπάρχουν δέ ακόμη κι όταν δέ λάμπη ή ήλιος, όταν είναι συννεφιά. Οι γυναίκες πού θέλουν νά φαίνονται μελαψές και ήλιοψημένες όλο τό χρόνο, πρέπει νά έχουν υπόψη τους πώς κάνουν έτσι νά γερνάνε πιο γρήγορα τό δέρμα τους.

■ **Σ τ έ ν ω ν ι α τ ο ύ δ έ ρ μ α τ ο ς.** Η διατήρηση τής φυσικής ύγροιας τού δέρματος συντελεί στό νά μένη λείο και μαλακό και προλαμβάνει τό σχηματισμό τών λεπτών άφανελακών γραμμών. Αιπαρές γραμμών τής υγρασίας τού δέρματος, ή ένέργειά τους έλ. τονι. προσωρινή, πρέπει δέ νά χρησιμοποιούνται καθημερινά, γιά νά φέρνουν άποτέλεσμα.

Στους έφήβους και στους νέους, τό δέρμα έχει μία φυσική λιπαρότητα (κάποτε μάλιστα υπερβολική). Δέ μπορεί τότε νά τό στεγνώσει ή άσοβήποτε συχνή χρήση σαπουνιού. Άλλ' όσο προχωρούν τὰ χρόνια, έλαττώνεται ή παραγωγή φυσικού λί-

πους άπ' τό δέρμα, και γι' αυτό πρέπει νά χρησιμοποιήται λιγότερο σαπούνι, έλαφρότερο μασάζ και περισσότερες κρέμες.

■ **Ε κ φ ρ ά σ ε ι ς τ ο ύ π ρ ο σ ώ π ο υ.** Δέ μπορεί, βέβαια, νά έχη κανείς σ' όλη του τή ζωή ένα πρόσωπο άκίνητο και άνέκφραστο, γιά ν' άποφύγη τό ρυτίδωμά του. Δέν είναι όμως και άπαραίτητο νά ζαρώνη διαρκώς τὰ φρύδια του δέν είναι διαρκώς σ' άγρυπνία του, ή νά μιμοεικείνη τὰ μάτια του στό δυνατό φως, ή νά σουφρώνη τὰ χείλη του όταν δέν τού άρέσει κάτι.

■ **Γενική ύγεία.** Τό δέρμα τρέφεται άπ' τό έσωτερικό (με τό αίμα) και όχι άπ' τήν έπιφάνειά του. Η κατάστασή του λοιπόν καθορίζεται τή γενική ύγεία. Ο άρκετός ύπνος, ή φυσική άσκηση, ο καλός άερας κι' ή κανονική διατροφή διατηρούν γερό τόν όργανισμό και άνθρό τό δέρμα.

■ **Κ λ η ρ ο ν ο μ ι κ ό τ η ς.** Σ' άλλα άτομα τό δέρμα έχει τάσι νά γερνάη πιο γρήγορα και σ' άλλα πιο άργά. Στά πρώτα λοιπόν, ρυθώνεται ένωρίτερα, παρ' όλες τις περιποιήσεις πού έχει. Έξ άλλου, τὰ άσπρα δερμάτια γερνάνε και σχηματίζουν ρυτίδες πιο γρήγορα άπ' τὰ μελαχρινά, γιάτι έχουν λιγότερη φυσική προστασία έναντιόν τών ήλιακών ακτίνων. Ίδιως, ή φυσική αυτή τάση είναι μεγαλύτερη στους κοκκινωμάλληδες και σ' όσους έχουν γαλανά μάτια.

Τί μπορεί νά γίνη, όταν έχουν πιά

σχηματισθή οι ρυτίδες; Τά διάφορα καλλυντικά μπορεί νά περιορίσουν ή νά καθυστερήσουν ώριμμένες συνέπειες τών γηραιών τού δέρματος, είναι όμως άνυπόχαρα έναντιόν τών ρυτίδων. Μονάχα οι λεπτές έπιφανειακές γραμμές μπορεί νά χαθούν, με μία κατάλληλη μαλακτική κρέμα πού λιπαίνει τό δέρμα.

Τά τελευταία χρόνια, έχουν διαφημισθή πολύ οι κρέμες με όρμόνες (ισοτρογόν ή προγεστερόνη). Κατά τους κατασκευαστές τους, εξαφανίζουν τις ρυτίδες.

Στην πραγματικότητα, οι κρέμες αυτές προκαλούν ένα έλαφρό φούσκωμα τών ιστών τού δέρματος (άφαιμένο στη συγκράτη νερού), κάνοντάς τό έτσι πιο λείο. Άλλ' ή επίδραση αυτή είναι τόσο μικρή και άνεπαίσθητη, ώστε δέ διακρίνεται με τό μάτι.

Αυτό άποδείχθηκε και με τὰ συγκριτικά πειράματα, πού έκανε ένας διακεκριμένος Αμερικανός δερματολόγος. Έβασε δηλαδή στό μισό πρόσωπο ενός άτόμου κρέμες με όρμόνη και στό άλλο μισό κοινές καλλυντικές κρέμες. Διαπίστωσε λοιπόν ότι δέν υπήρχε καμμία όρατή διαφορά μεταξύ τους.

Έξ άλλου, άν οι κρέμες με όρμόνη χρησιμοποιούνται πολύ συχνά, τὰ συστατικά τους άπορροφώνται άπ' τό δέρμα, περιούν στό αίμα και μπορεί νά προκαλέσουν με τόν καιρό όργανικούς διαταραχές.

■ **Επίσης, οι Αμερικανοί δερματολόγοι έχουν άποδείξει με πειράματα ότι δέν έχουν καμμία ένέργεια έναντιόν τών ρυτίδων τὰ διάφορα καλλυντικά πού περιέχουν βασιλικό πολτό, ζωικά έκχυλισματα, γύρι φυτών, χελωνάδοιο κλπ. Όλες αυτές οι κρέμες δέν είναι τίποτε παραπάνω άπ' άπλά μαλακτικά μύγματα.**

■ **Οι βαθείες ρυτίδες** μπορεί νά έξολειφθούν με μία πλαστική έγχείρηση. Άλλ' ή επέμβαση αυτή κοστίζει άκριβά, δέν έχει δέ μόνιμα άποτέλεσμα. Πράγματι, οι ρυτίδες ξανασηματίζονται σιγά-σιγά, μέσα σέ λίγα χρόνια.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Στή μονομαχία του με τό Σιμιάν, ή Αντρέ τραυματίζεται βαρεία στό στήθος. Οι δικοί του τόν μεταφέρουν σ' ένα γειτονικό σπιτάκι και είδοποιούν τή Μαρία και τό γιατρό Σεβριό, πού τρέχουν άμέσως κοντά του. Καταλαβαίνοντας πώς πλησιάζει τό τέλος του, ή Αντρέ παντρεύεται με τή Μαρία, γιά νά νομιμοποιήση τό παιδί της με τό δικό του όνομα. Έπειτα ξεψυχάει, άφου παρακάλεσε τους φίλους του ν' αγαπάνε και νά προσέχουν τή Μαρία. Έκείνη είναι άπελπισμένη, γιάτι καταλαβαίνει πώς τόν έχει αγαπήσει, κι' άποφασίζει νά μένη πιά χήρα σ' όλη της τή ζωή, άφοσιωμένη στη μνήμη του. Ο συμβολαιογράφος του τής άναγγέλλει πώς κληρονόμος τή μεγάλη περιουσία του και τής δίνει, σάν τούχειρη προκαταβολή, 100 χιλιάδες φράγκα, πού τα μοιράζει έκείνη σέ φτωχές οικογένειες. Βοηθάει επίσης τή φίλη της Σαρλότ Πινγκέ ν' άποκτήση επίτελους ένα μαγαζάκι πού όνειρεύεται...

— Τά λεφτά, πού μου δώσατε χτές... τὰ ξόδεψα!
— Ο συμβολαιογράφος χαμογέλασε, έτριψε τὰ χέρια του και είπε:

— Αυτό άποδεικνύει πώς είχα δίκιο, όταν σάς έλεγα χτές, ότι θά βρίσκατε πώς νά τὰ χρησιμοποιήσετε. Όχι μόνο δέ σάς μαλώνω, αλλά σάς συχαίρω, γιάτι άνακουφίστατε έτσι μερικούς δυστυχισμένους.

— Πώς τό έξερετε, κύριε Μαμπιλλόν;

— Δέν ήταν δύσκολο νά τό μαντέψω. Είχα καταλάβει τήν καλή σας καρδιά.

Τά λόγια αυτά τού συμβολαιογράφου δώσανε στη Μαρία τό θάρρος νά προσθέσει:

— Ήθελα νά κάνω κάτι ακόμη γιά τή Σαρλότ Πινγκέ, τήν καλύτερη φίλη μου. Άλλά, όπως σάς είπα, δέν είχα άλλα λεφτά.

— Τί ποσόν σάς χρειάστηκε;

— Δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα.

— Και πόσα θέλετε τώρα νά σάς δώσω;

— Μά... αυτές τις 15 χιλιάδες!

— Κι' αν αύριο χρειαστή νά βοηθήσετε κάποιον άλλο;... Δέ μου ζητάτε άρκετά, αγαπητή κυρία.

— Δέ θέλω νά κάνω κατάχρησι...

— Πρώτον, τὰ λεφτά, πού σάς δίνω, δέν είναι δικά μου, άλλα δικά σας. Δεύτερον, όσα κι' αν ξοδέψετε, δέν πρόκειται νά λιγοστήση σημαντικά ή περιουσία σας.

Ο συμβολαιογράφος έδωλε άπ' τήν κάσση του 100 χιλιάδικα.

— Πάρτε τὰ, είπε στη Μαρία.

— Μά... ίσως νά μη μωρέσω νά σού τὰ έπιστρέψω... τραύλισε ή μόστρα, σαστισμένη.

— Δέ σού τὰ δανείζω, καλή μου. Σού τὰ χαρίζω.

Κι' οι δυο φίλες πέσανε ή μία στην άγκαλιά τής άλλης, με συγκίνηση.

ΙΗ'

Κατά τις 2½, ή Μαρία παρουσιάστηκε στό συμβολαιογράφο τού κ. Μαμπιλλόν. Έκείνος τή δέχθηκε φιλοφρονητικά.

— Καλώς ήρθατε, κυρία μου, τής είπε. Δέν περίμενα νά μου κάνετε σήμερα τήν τιμή νά μ' έπισκεφθήτε!

Τής πρόσφερε καθίσμα και τή ρώτησε:

— Λοιπόν θά μου πητέ γιάτι ήρθατε;

— Ντοέπομαι νά σάς τό πώ, κύριε... Όθ' με μολώσετε!

— Εγώ; Μά τί είν' αυτά πού λέτε;

Η κυρία με τὰ μαύρα

Και μου δίνετε μία άπόδειξη γιά 200 χιλιάδες.

— Ώ, κύριε, γιά νά μοιράζω τόσα λεφτά στους δυστυχισμένους, θά πρέπει νάμαι πολύ πλούσια!

— Μά είσαστε πραγματικά πολύ πλούσια! Σήμερα κιόλας έκανα ένα πρόχειρο λογαριασμό τής περιουσίας σας. Άποτελείται άπό άκίνητα, χρεώγραφα, μετρητά... Όλ' αυτά μαζί άνεβαίνουν σέ 80 εκατομμύρια περίπου.

— Η νέα γυναίκα έμεινε με τό στόμα άνοιχτό, μη μπορώντας νά πιστέψη στί' αυτά της.

— Όλ' αυτά τὰ διαχειρίζονται άνθρωποι έμπιστοι και ίκανοί, διαλεγμένοι άπ' τόν πατέρα Κλαδιέρ. Και άποδίδουν ένα καλό, πολύ καλό εισόδημα, πού αύξάνει συνεχώς τό κεφάλαιο.

— Μά είναι δυνατόν νά υπάρχη τόσο μεγάλη περιουσία; μουρούρισε ή Μαρία.

— Υπάρχει, κι' είναι δική σας, αγαπητή μου κυρία. Βλέπετε, λοιπόν, ότι μπορείτε νά ξοδέψετε άδιατάχα όσα σας λείη ή καρδιά σας κι' ή συνειδήσή σας. Αν θέλετε ώστόσο νά μάθετε πόσα έχετε νά διαθέσετε, χωρίς νά θιγέτε τό κεφάλαιό σας, σάς λέω, ότι τό έτήσιο εισόδημά σας περνάει τὰ 3½ εκατομμύρια... δηλαδή τού έξοδεύετε 10 χιλιάδες τήν ήμερα.

Τά μάτια τής Μαρίας βουρκώσανε. Ένώσε τὰ χέρια της και φώναξε, με φωνή γεμάτη συγκίνηση και άπείρη τρυφερότητα:

— Ώ, Αντρέ!... Αντρέ!...

— Ναί, ήθελε νά μοιραστή μαζί σας τή μεγάλη αυτή περιουσία του, είπε ο συμβολαιογράφος.

— Πέθανε... πέθανε... αυτός, πού άξίζει τόσο νά ζήση!

Τήν πνίξαν οι λυγμοί. Έπειτα άπό λίγο, πρόσθεσε:

— Δέ ζή πιά... κι' όμως θά βρίσκεται πάντα μαζί μου! Όθ' άποφασίσει.

— Πρέπει νά σκεφθήτε και τό παιδί σας...

Τό σκέπτομαι πολύ, κύριε. Ο Αντρέ κι' αυτό, θά είναι τό πάλι γιά μένα!

Η Μαρία ξανάρχισε νά κλαίη.

— Ώ, γιάτι νά μην είναι πραγματικά πατέρας τού ο Αντρέ; φώναξε με πόνο.

Ο συμβολαιογράφος τής έπίασε τό χέρι, προσπαθώντας νά τήν παρηγορήσει.

— Κάποτε ένα λάθος, χωρίς νά φταίτε, τής είπε. Μά θά σας συγχωρεθούν όλα, γιάτι θά γίνετε μία καλή μητέρα.

— Όθ' ζήσω μονάχα γιά τό παιδί μου... και θά διατηρήσω ευλαβικά τήν άνάμνηση τού Αντρέ.

— Σωστά, πολύ σωστά! Μά είσαστε τόσο νέα... μόλις 18½ έτών. Δέ μπορεί νά καταδικασθήτε σέ αιώνια χρεία!

Η νέα γυναίκα άναστήθηκε. Σηκώθηκε άπότομα, τὰ μάτια της άστράψανε.

— Κύριε Μαμπιλλόν, πρόσφερε έπίσης, θά μείνω πάντα χήρα και θά φορώ μαύρα σ' όλη μου τή ζωή!

—

—

—

—

—

— Ώστε όλα ψεύτικα, έ;... Γιά δώσε μου τό ρόπαλο μία στιγμή!

τόν σκέπτομαι, σέ κάθε δύσκολη στιγμή μου. θά θυμάμαι τήν καλωσύνη του, τήν ευγενική του καρδιά, και θά έμπνεύμαι άπ' αυτή τήν άνάμνηση.

— Σας καταλαβαίνω και σάς νοιάζω, κυρία μου... Μά άς μιλήσουμε τώρα λίγο γιά σας. Είσαστε πλούσια. Η περιουσία σας άπαιτεί νά κάμετε ένα μεγάλο σπίτι, υπηρέτες, άκίνητα, τουαλέτες, κοσμήματα...

Η Μαρία κούνησε ζωηρά τό κεφάλι της.

— Ώ, όχι, κύριε. Αυτό, ποτέ! Έννοώ νά ζήσω άπλά καλά ήσυχά. Δέν είμαι γεννημένη, έγώ, γιά τὰ μεγαλεία και τήν πολυτέλεια. Μά δέ θά κρατώ νεκρά και άχρηστα τὰ λεφτά μου. Όθ' προσπαθώ πάντα νά γίνωμαι χρήσιμη στους άλλους...

Πιστεύω πως θά μου χρειαστούν συχνά οι συμβουλές σας. Έλπίζω νά μη μου τις άρνηθήτε.

— Όθ' με βρήτε πάντα πρόθυμο! Θά είμαι ειλικρινής φίλος σας, όπως ήμουν και τού Αντρέ Κλαδιέρ...

— Έχετε όμως κι' έναν άλλο πολύτιμο φίλο: τό δόκτορα Άντελ Σεβριό. Κι' αυτός επίσης θά μπορέση νά σάς δώση άφέλιμες συμβουλές, σέ πολλές περιπτώσεις.

— Ώ, δέν ξεχνάω τόν καλό μου γιατρό...

— Όθ' μείνετε λοιπόν στό μικρό σας διαμέρισμα, τής όδου Σαυπρόλ;

— Ναί, γιά λίγο καιρό ακόμη. Μά, όταν δέ θά με χρειάζεσθε πιά στό Παρίσι, θά φύγω.

— Πού θά πάτε;

— Δέν έβρω ακόμα. Δέν έχω άποφασίσει.

— Πρέπει νά σκεφθήτε και τό παιδί σας...

Τό σκέπτομαι πολύ, κύριε. Ο Αντρέ κι' αυτό, θά είναι τό πάλι γιά μένα!

Η Μαρία ξανάρχισε νά κλαίη.

— Ώ, γιάτι νά μην είναι πραγματικά πατέρας τού ο Αντρέ; φώναξε με πόνο.

Ο συμβολαιογράφος τής έπίασε τό χέρι, προσπαθώντας νά τήν παρηγορήσει.

— Κάποτε ένα λάθος, χωρίς νά φταίτε, τής είπε. Μά θά σας συγχωρεθούν όλα, γιάτι θά γίνετε μία καλή μητέρα.

— Όθ' ζήσω μονάχα γιά τό παιδί μου... και θά διατηρήσω ευλαβικά τήν άνάμνηση τού Αντρέ.

— Σωστά, πολύ σωστά! Μά είσαστε τόσο νέα... μόλις 18½ έτών. Δέ μπορεί νά καταδικασθήτε σέ αιώνια χρεία!

Η νέα γυναίκα άναστήθηκε. Σηκώθηκε άπότομα, τὰ μάτια της άστράψανε.

— Κύριε Μαμπιλλόν, πρόσφερε έπίσης, θά μείνω πάντα χήρα και θά φορώ μαύρα σ' όλη μου τή ζωή!

—

—

—

—

—

μιάν. Μα δ Μαξιμ περιωρίστηκε να τον χαιρετήσει ψυχρά. Η παλιά φίλα τους δεν υπήρχε πιά. Ωστόσο, ο Μαξιμ δεν είχε μάθει το αποτέλεσμα της μονομαχίας και υπόθετε πως είχε ταχτοποιηθεί αυτή η υπόθεση. Άλλωστε, οι προτομώσεις του γάμου του δεν τον είχαν αφήσει να σκεφθεί άλλα πράγματα.

Επειτα από πολλές μέρες, ενώ έκανε το ταξίδι του γάμου, διάβασε τυχαίως σε μία γαλλική εφημερίδα τη μονομαχία και το θάνατο του Αντρέ Κλαδιέρ. Κι ένοιωσε βαθειά συμμόνια για το νέο εκείνο με την ευγενική καρδιά, που είχε πληρώσει με τη ζωή του την αφοσίωσή του σε μία παιδική του φίλη.

Σκέφθηκε ύστερα εκείνη, που είχε εγκαταλείψει...

«Τί θα κάνη τώρα; Τί θ' απογίνει», αναρωτήθηκε.

Αν ήξερε πως είχε στα σπλάχνα της ένα παιδί — το δικό του! Τότε τι πράξεις δε θα τον άφηναν να ησυχάσει στιγμή...

Μα και τώρα ακόμα η αναιμική της Μαριίας δεν κινηγόυσε διαρκώς. Την έβλεπε από ύπνο του, γλωμνή, μαρομένη, κλαμένη, τσακισμένη απ' τον πόνο. Τού φανόταν πως την άκουγε να του φωνάζει, με πνιγμένη φωνή:

«Εργάζομαι, κερδίζω το ψαμί μου, ήμουν ήσυχη κι ευτυχισμένη. Γιατί δε μ' άφησε εκεί που βρισκόμουν».

Η νέα κόμησης ντέ Ροζαμόν δεν ήταν όμορφη, είχε όμως κάτι έλκυστικό στην έκφρασή της, στη φυσιογνωμία της, στη ματιά και στο χαμόγελό της. Ήταν έξυπνη, ευχάριστη στην κουβέντα της, συμπαθητική, με πολλά ψυχικά χαρίσματα. Καί λάτρευε τον άντρα της.

Ο Μαξιμ δεν την είχε παντρευτεί από έρωτα, άλλ' από συνεισκόσιο, γιατί το θέλανε οι δικοί του. Μα, σιγά-σιγά, η αγάπη της γυναίκας του τον κέδισε. Καί την αγάπησε κι' αυτός.

Έτσι, έπαιε λίγο-λίγο να σκέπτεται τη Μαρία Σερέλ. Τά θερμά χάδια της γυναίκας του σβύσανε την αναιμική της εγκαταλελειμένης.

★

Η Μαρία Σερέλ πήρε στην κατοχή της την κληρονομία του Αντρέ Κλαδιέρ και όρισε γενικό πληρεξούσιο και διαχειριστή της τεραστίας περιουσίας της το συμ-

βολαιογράφο Μαιμιλλόν.

Επειτα έφυγε απ' το Παρίσι. Έκτος απ' το συμβολαιογράφο, το δόκτορα Σεβριό, το Φίλιππο Μπωγκράν, το γιατρό Σαρλ Μπαλέ και το ζεύγος Πινγκέ, κανείς άλλος δεν έμαθε πού είχε πάει. Οι περίεργοι, που παραξενεύτηκαν γι' αυτή την ξαφνική εξαφάνισι, δε μπορούσαν να ρωτήσουν σχετικά την κυρά-Ντυράν, τη θυρωρό, γιατί είχε εξαφανιστεί κι' εκείνη, την ίδια μέρα με τη νέα χήρα.

Δεν ήταν δυνατό να ξέρουν πως η Μαρία Σερέλ είχε παντρευτεί ένα έτοιμοθάνατο, είχε χρεώσει... μέσως κι' είχε γίνει πάμπλουτη. Ένα πρόσωπο μονάχα, κουβεντιάζοντας με κάποιον απ' το Λονζερώ, περαστικόν απ' το Παρίσι, είχε μάθει πως ο Αντρέ Κλαδιέρ είχε αφήσει μία μεγάλη περιουσία στη χήρα του.

Το πρόσωπο αυτό ήταν ο θείος της Μαριίας, ο άθλιος Ζοζέφ Γκαλλό, ο «Στραδός», όπως τον λέγανε οι φίλοι του.

Είχε πάψει να δουλεύει, είχε συνταξιοδοτηθεί με διάφορα άχρεϊστα υποκείμενα κι' είχε γίνει κλέφτης, διαρρήκτης, πορτοφολάς...

«Άφου έγινε πλούσιος η ανηψιά μου, πρέπει να βγάλω κι' εγώ κάτι!», σκέφθηκε, όταν έμαθε την είδησι του γάμου της Μαριίας.

Δεν ήξερε πού είχε πάει η νέα γυναίκα. Μα ήταν αποφασισμένος να ψάξη, να τη βρή.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Α'.

Σ' ένα γραφικό τοπίο της Βουλώνης, στη μέση ενός περιστεριμένου πάρκου, ύψωνόταν ένα καινούργιο, μεγάλο και χαρτωτό κτίριο, τριώροφο, με μία επιγραφή στην πρόσοψί του: «Το σπίτι του παιδιού».

Ήταν άσυλο, ορφανοτροφείο, σχολείο, βρεφκοκομείο και νοσοκομείο μαζί, για μικρά αγοράκια και κοριτσάκια. Μπορούσε να δεχθεί μέχρι εκατό παιδιά. Προοριζόταν κυρίως για όρφανά και εγκαταλελειμμένα πλάσματα, χωρίς πατέρα και μητέρα.

Το διέθυνε μία καλόγρια, η αδελφή Αγάθη, μία γυναίκα γλυκομίλητη, ευγενική και μορφωμένη, ως 40 χρονών. Τη βοηθούσαν στο έργο της άλλες δέκα μοναχές, ένας μόνιμος γιατρός του

Ιδρύματος και μερικές παραινόμενες γιατάς.

Το κτίριο ήταν χωρισμένο σε δύο πτέρυγες. Στη μία βρίσκονταν οι κοιτώνες των αγοριών και στην άλλη των κοριτσιών.

Μία φορά τη βδομάδα — σχεδόν πάντα το Σάββατο — η μεγάλη καγκελλόπορτα του πάρκου άνοιγε, για να μπη εν' αυτοκίνητο, που σταματούσε μπροστά στο κτίριο. Η αδελφή Αγάθη έτρεχε άμέσως για να υποδεχθεί μία νέα, ξανθεία και ωραιότατη γυναίκα, που κατέβαινε απ' αυτό.

Δε μπορούσε να υπολογίσει κανείς ακριβώς την ηλικία της. Πάντως, δε φαινόταν πολύ μεγαλύτερη από 20 χρονών. Ήταν πάντα ντυμένη μ' ένα φόρεμα μαύρο, καλορραμμένο, αλλά απλό και χωρίς στολισμάτα.

Είχε θαυμάσια ξανθά μαλλιά, μάτια γαλάνα, μεγάλα και βελούδινα.

Η μελαγχολική ματιά της πρόσθετε κάτι το ακαθόριστο στο αξιολάτρευτο χαμόγελό της. Μία κάποια θλίψη ήταν διαρκώς χυμένη στη φυσιογνωμία της.

Μόλις κατέβαινε από τ' αυτοκίνητο, άγκάλιαζε και φιλούσε με οικειότητα την αδελφή Αγάθη. Εκείνη τη ρωτούσε με σεβασμό για την υγεία της.

Επειτα μπαίνανε μαζί στο σπίτι, καθόνταν στο σαλόνι, σ' ένα καναπέ, και κουβεντιάζαν κάμποσο. Είχε τόσα να πη η αδελφή Αγάθη, για τα παιδιά, κυρίως τα καινούργια και τα άρρωστα... για τις χαρές και τις ανησυχίες, που της προκαλούσαν τα μικρά εκείνα πλάσματα, που την είχαν σαν δεύτερη μητέρα τους.

Όλες οι καλόγριες τ' αγαπούσαν, τα λάτρευαν, και σκέπτονταν κιόλας με λύπη τη μακρινή ακόμα ημέρα, που θα άφιναν το άσυλο, για να μάθουν κάποια τέχνη και να τραβήξουν χωριστά το δρόμο τους στη ζωή.

Βέβαια, δε θα τα εγκαταλείπανε και τότε. Θα τα παρακολουθούσαν, θα τα επίβλεπαν, θα τα βοηθούσαν σε κάθε ανάγκη τους. Άλλοίμονο όμως! Δε θα μπορούσαν να έμποδίσουν μερικά απ' αυτά να πάρουν τον κακό δρόμο...

Προπάντων τα κορίτσια... Ποσοί κίνδυνοι τα περιμένανε, στη ζούγκλα της κοινωνίας! Πώς να τα προσφάξουν απ' όλους αυτούς οι καλές καλόγριες;

Νά γιατί φοβόνταν από τώρα

— μ' όλο, που προσπαθούσαν, όσο το δυνατόν, να διώξουν απ' το νου τους τις μαύρες αυτές σκέψεις.

Ωστόσο, είχαν ακόμα τόσων καιρό στη διάθεσή τους, για να χωράσουν μέσα στην ψυχή τους τις ήθικες άρχες, να τους διδάξουν την άρετή, να τα κάνουν δυνατά για τον άγωνα της ζωής κι' απρόσιτα στους πειρασμούς.

Β'.

Κάθε φορά, που η ξανθεία κυρία επισκεπτόταν το «Σπίτι του παιδιού», δεν παρέλείπε ποτέ να ρωτήσει τη διευθύντρια αν είχε περάσει από εκεί ο δόκτωρ Σεβριό. — Μάλιστα, κυρία, απαντούσε πάντα η αδελφή Αγάθη.

Πραγματικά, ο γέρος γιατρός πήγαινε στο άσυλο μία φορά τη βδομάδα, κατά τις 3 τ' απόγευμα. Κουβεντιάζε με τη διευθύντρια κι' έριχνε ύστερα μία γενική ματιά στα παιδιά. Είχε ώστόσο απόλυτη εμπιστοσύνη στον ταχτικό γιατρό του Ιδρύματος, που ήταν άλλοτε μαθητής του.

Αυτός τον είχε συστήσει άλλωστε. Κι' ο προστατευόμενός του είχε φανη άνωτάτος.

Άφου η νέα γυναίκα με τα μαύρα κουβέντια με την αδελφή Αγάθη, επισκεπτόταν τα παιδιά του άσylum, που την υποδέχονταν με χαρά, σ' α δεύτερη μητέρα τους. Εκείνη τ' άγκάλιαζε, τα φιλούσε, τα ρωτούσε για την καθημερινή ζωή τους. Τους μοίραζε διάφορα παιχνίδια, που τους είχε φέρει. Επειτα έπαιζε μαζί τους, σαν παιδί κι' αυτή, η κουβεντιάζε με τα μεγαλύτερα.

Η αδελφή Αγάθη την ακολουθούσε παντού. Ω άλλες μοναχές της φέρονταν με σεβασμό και της μιλούσαν μόνο όταν εκείνη τις ρωτούσε κάτι.

Ήξεραν πως η καλή και όμορφη αυτή κυρία είχε ιδρύσει το άσυλο και πως είχε τεραστίαν περιουσία. Όλες όμως — εκτός απ' τη διευθύντρια — αγνοούσαν το όνομά της. Μάντευαν ώστόσο πως την είχε βρή κάποια μεγάλη δυστυχία και πως είχε κάνει τάξιμο να διαβέτη τον καιρό και τα λεφτά της, σε φιλανθρωπίες.

Η αδελφή Αγάθη ήξερε πως η κυρία με τα μαύρα λεγότανε Μαρία Κλαδιέρ και πως είχε χρεώσει την ίδια μέρα του γάμου της. Αυτά μόνο της είχε πη η

ίδια, με τη σύστασι να τα κρατήσει μυστικά. Δεν είχε μάθει τίποτ' άλλο απ' το πορελθόν της, ούτε και πού κατοικούσε — κι' από διακριτικότητα δεν είχε ζητήσει ποτέ ν' ανακαλύψη το μυστικό της, να παραδίση την ιδιωτική της ζωή.

Ελπίζει πως θα της άνοιγε μόνη της την καρδιά της, μία μέρα. Καί τότε θαδύρισκε τις κατάλληλες λέξεις για να την προηγορήσει, για να ξαναδώση τη γαλήνη στην ψυχή της.

★

Είπαμε, ότι η Μαρία είχε εξαφανιστεί ξαφνικά απ' το Παρίσι, απ' την οδό Σαμπρόλ. Την είχε ακολουθήσει κι' η θυρωρός του σπιτιού, η κυρά-Ντυράν.

Η καλή αυτή γυναίκα, μονάχη στον κόσμο, είχε αγαπήσει τη Μαρία σαν παιδί της. Δε διατάσσονε λοιπόν ούτε στιγμή, όταν της πρότεινε εκείνη να την πάρη μαζί της.

— Θάρρω, όπου κι' αν πάτε! της έπτε. Ξέρω καλύτε τις δουλειές του νοικοκυριού. Θά είμαι μία καλή και πιστή υπηρέτριά σας.

— Φίλη, μάλλον, όχι υπηρέτρια, απάντησε η Μαρία.

Η κυρά-Ντυράν της φίλησε το χέρι, δοκρυσμένη.

Πρίν φύγη, η Μαρία πήγε ν' αποχαιρετήσει το γιατρό Σεβριό και το συμβολαιογράφο της.

Σκόπευε να εγκατασταθή στις Κάννες. Ο δόκτωρ Σεβριό την είχε συστήσει θερμά σ' ένα φίλο του, γιατρό, το δόκτορα Μπρεβινιόν, εγκατεστημένο εκεί από 35 χρόνια. Κι' εκείνος είχε φροντίσει να της βρή ένα έπιπλωμένο σπίτι, χαριτωμένο, μοναχικό, μέσα σ' ένα κήπο με τριανταφυλλίες, με υπέροχη θέα προς τη θάλασσα.

Την υποδέχτηκε μάλιστα στο σταθμό, όταν έφτασε εκεί, και την πήγε στην καινούργια της κατοικία, όπου την περίμενε, έτοιμο, το φαγητό.

Η Μαρία έμεινε ένθουσιασμένη, ευχαρίστησε μέσα απ' την καρδιά της τον καλό γιατρό και τον παρακάλεσε να πηγαίνη να τη βλέπει κάθε φορά, που θα του έμεινε λίγος καιρός.

Πέρασαν ήσυχα μερικοί μήνες. Η Μαρία δε φρόντισε να γνωρίσει με κανένα. Ζούσε αποστραγγισμένη. Εμφανίζονταν σπάνια στην πόλη. Δεν πατούσε καθόλου στα κέντρα πολυτελείας. Έκανε όμως κάθε πρωί μακρινούς εξοχικούς περιπάτους, γιατί ο γιατρός της είχε συστήσει κίνησι και καθαρό αέρα.

Οι κοσμικοί κύκλοι άσχοληθήκαν πολύ μαζί της, έπί ένα μήνα. Αναρωτιόνταν ποιά μπορούσαν να είναι η μυστηριώδης αυτή σε να είναι ο γιατρός της της ρα και πως ο γιατρός της της ρα είχε υποδείξει να μείνη στις Κάννες. Μία και δεν ήθελε όμως η ίδια να δημιοιουργήση γνωριμίες, δεν την ενάγκλησε κανείς.

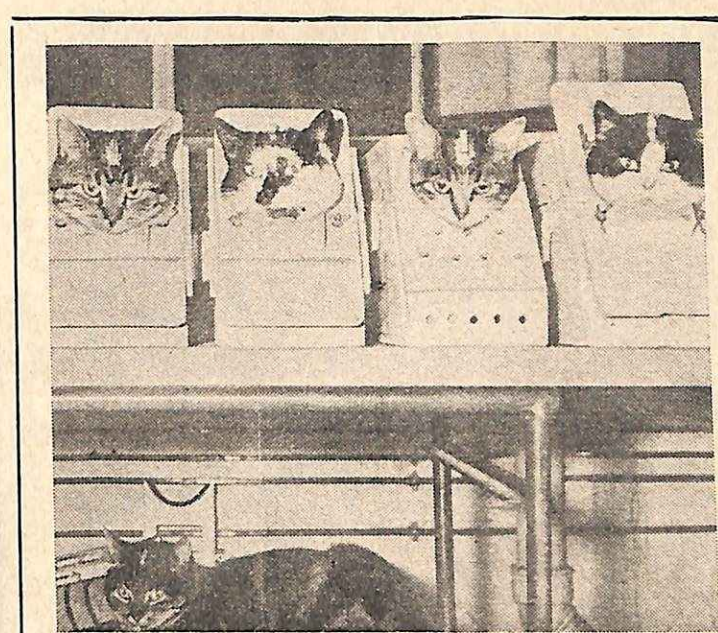
Ο δόκτωρ Μπρεβινιόν την είχε συστήσει στη γυναίκα του, κι' η καλή εκείνη κυρία την είχε συμπαθήσει και της παραπονιότανε γιατί δε την επισκεπτόταν πιο συχνά.

Ο γιατρός Κλαδιέρ, ο κ. Μαιμιλλόν κι' ο Φίλιππος Μπωγκράν επίσης πολύ να προσβοηθήσαν επίσης πολύ να ματοποίηση το σχέδιο, που τους είχε εκμυστηρευθεί πρίν φύγη: να δημιοιουργήση δηλαδή το «Σπίτι του παιδιού».

Τέλος, έφτασε η μέρα, που ένοιωσε τους πρώτους πόνους του τοκετού. Της παραστάθηκε ο δόκτωρ Μπρεβινιόν, βοηθούμενος από μία μαιφή.

Κι' έφερε στον κόσμο ένα γερό και καλοθρεμένο αγοράκι.

Όταν το πήρε για πρώτη φορά στην άγκαλιά της και το κού-

ΝΙΑΟΥ-ΝΙΑΟΥ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

Μη νομίζετε πως οι γάτες αυτές κάνουν χαμιά. Τα καμένα αυτά διά γατάκια περιμένουν τη σειρά τους, για να κάνουν ένα ταξίδι στο διάστημα. Πάνω στο ξυρμένο, στο κέντρον, κεφάλι τους είναι εφαρμοσμένο ένα ηλεκτρονικό, που θα μεταδίδη στη Γη τους παλιούς της καρδιάς τους. Τα ζωηρά τετράποδα έχουν κλειστή στα ειδικά αυτά κουτιά, για να συνθήσουν σιγά-σιγά στην άκνησια, στην οποία θα τα καταδικάση η παραμονή τους μέσα στο διαστημόπλοιο. Όπως οι Αμερικανοί χρησιμοποιούν πιθήκους, και οι Ρώσοι σκύλους, οι Γάλλοι διάλεξαν τις γάτες για τα πειράματά τους. Το πρώτο πείραμα έγινε ήδη με την Φελιτέττα και απέδωσε Ικανοποιητικά αποτελέσματα. Οι επιστήμονες του παρισινού κέντρου Αεροναυτικής Ιατρικής παρακολουθούσαν όλες τις αντιδράσεις της, ενώ πετούσε σε ύψος 158 χιλιομέτρων.

ταξε με λαχτάρα, χαμογέλασε με ικανοποίησι — ίσως γιατί δεν του εύρισκε ομοιότητα με τον πατέρα του. Το φίλησε στο μέτωπο, στα μάγουλα, λέγοντάς του:

— Θά καταλάβεις, μία μέρα, μικρούλη μου, πόση αγάπη για σένα έχει η καρδιά μου... Θά λέγεται Αντρέ... Αντρέ Κλαδιέρ, όπως το θέλησε εκείνος, που δεν υπάρχει πια και που θα σε διδάξω να σέβεσαι τη μνήμη του.

Όσο για τ'ον α' αλλο... δε θα τον γνωρίσεις ποτέ, δε θα μάθεις ούτε τ' όνομά του. Η μητέρα σου θα κρύβη στο βάθος της καρδιάς της το τρομερό μυστικό της!

Γ'.

Όχτώ μήνες μετά τη γέννησι του γιου της, η Μαρία έφυγε απ' τις Κάννες, όπου είχε μείνει πάνω από ένα χρόνο.

Ο δόκτωρ Μπρεβινιόν κι' η γυναίκα του τη συνοδεύανε ως το σταθμό. Κλαίγανε κι' οι δύο, γιατί θα χάνανε τη μητέρα και το παιδί, που τους υπεραγαπούσαν. Τους παρηγορούσε μόνο κάπως η υπόσχεσι της Μαρίας πως θα τους έγγραφε συχνά.

Μέσα στο τρένο, η Μαρία είχε πάλι στα γόνατά της το γιού της, τον φιλούσε, τον χαίδεε, τον θάμναζε — με το δικό της, γιατί ήταν το ωραιότερο παιδί, που είχε δη. Κατώρθωσε κιόλας να στέκεται όρθιος και να περπατάει, κρατημένος απ' τη μητέρα του. Πρόφερε σωστά μερικές λέξεις και κατάφερε να τον καταλάβουν.

Τη μέρα, που πρωτοείπε «μαμά», η Μαρία ένοιωσε την καρδιά της να φουσκώνη από χαρά άπεραντη. Μία άλλη μέρα όμως, που φώναζε ξαφνικά «μπαμπά» — θα το είχε άκούσει, φαίνεται, από κάποιο άλλο παιδί — η μητέρα χλώμιασε και έξπτασε ύστερα σε λυγμούς.

Ήταν η πρώτη φορά, που το παιδί της την έκανε να κλάψη...

Ο συμβολαιογράφος Μαιμιλλόν

ρες φορές τη βδομάδα, για τη συντήρησι του κήπου.

Ο Μπωγκράν φρόντισε να τα επιπλώση με γούστο, διαλέγοντας ό,τι καταλάβαινε πως θα άρεσε στη Μαρία. Ο γιατρός κι' ο συμβολαιογράφος τούδωσαν συγχρητήρια όταν το επισκέφθηκαν.

Τίποτα δεν ήταν πολυτελές, εκεί μέσα. Όλα όμως ήταν ωραία, κομψά και άνετα.

Όπως είπαμε, η Μαρία πέρασε τη νύχτα στο σπίτι του συμβολαιογράφου.

Το πρωί, στις 9, ξεκίνησαν οι δύο τους. Τους άκολουθούσε η κυρά-Ντυράν, κρατώντας στα χέρια το μικρό Αντρέ.

Ένα ταξί τους πήγε στο Βωκρεσόν.

— Φτάσαμε, δήλωσε ο Μαιμιλλόν. Αυτό είναι το σπίτι σας! Τ' αυτοκίνητο μπήκε στο πάροκο, απ' τη μεγάλη καγκελλόπορτα, που είχε άνοιξει ο κηπουρός.

Ο δόκτωρ Σεβριό, ο Φίλιππος Μπωγκράν κι' ο Σαρλ Μπαλέ περιμέναν εκεί.

— Ω, καλοί μου φίλοι! φώναξε η Μαρία, με συγκίνησι. Δεν έχετε ποτέ ευτυχισμένη είμαι, που σας βλέπω όλους μαζί!

— Ήρθαμε για να σας εύχηθούμε το καλωσόρισάτε, απάντησε ο Σεβριό.

Πήρε ύστερα στην άγκαλιά του το αγοράκι, το φίλησε.

— Θά το κάμετε άντρα, κυρία Κλαδιέρ, αυτό το υπέροχο παιδί, είτε στη μητέρα του. Μόνο που εγώ δε θα προλάβω να το καμαρώσω. Ως τότε, δε θα υπάρχω πια.

— Μην το λέτε, αυτό! διαμαρτυρήθηκε η νέα γυναίκα. Είσαστε υγιέστατος, θα ζήσετε πολλά χρόνια ακόμα. Κι' ελπίζω πως θα βοηθήσετε το γιού μου με τις συμβουλές σας.

— Είμαι 72 χρονών, είπε ο γιατρός, κοιτώντας το κεφάλι του. Πόση ζωή μου άπομένει; Μα αυτό είναι το φυσικό: «Άλλοι έρχονται σ' αυτό τον κόσμο κι' άλλοι φεύγουν. Όταν έχης εκπληρώσει την αποστολή σου, μπέρδε πια να πεθάνεις... Μα, ως άφισουμε τώρα αυτές τις πένθιμες φιλοσοφίες! Πάμε μαζί με τον κ. Μπωγκράν, να σας δείξη το σπίτι σας».

Η Μαρία χύρισε όλες τις κάμαρες, εκτός απ' την τραπεζαρία, κι' έμεινε κατενθουσιασμένη.

— Είναι ωραιότερο απ' όπωσ το όνειρεύομαι! δήλωσε.

Στην κρεβατοκάμαρα, ο Μπαλέ είπε, κάποια στιγμή:

— Μπράβο, Φίλιππε! Ένας σύζυγος δε θα τα κατάφερνε καλύτερα, για να ευχαρίστηση τη λατρευτή του γυναίκα!

Ο Φίλιππος παρόχτηκε ξαφνικά, κοκκίνισε. Η Μαρία δεν το πρόσεξε. Το αντίληφθηκε όμως ο Μαιμιλλόν και είπε με το νου του:

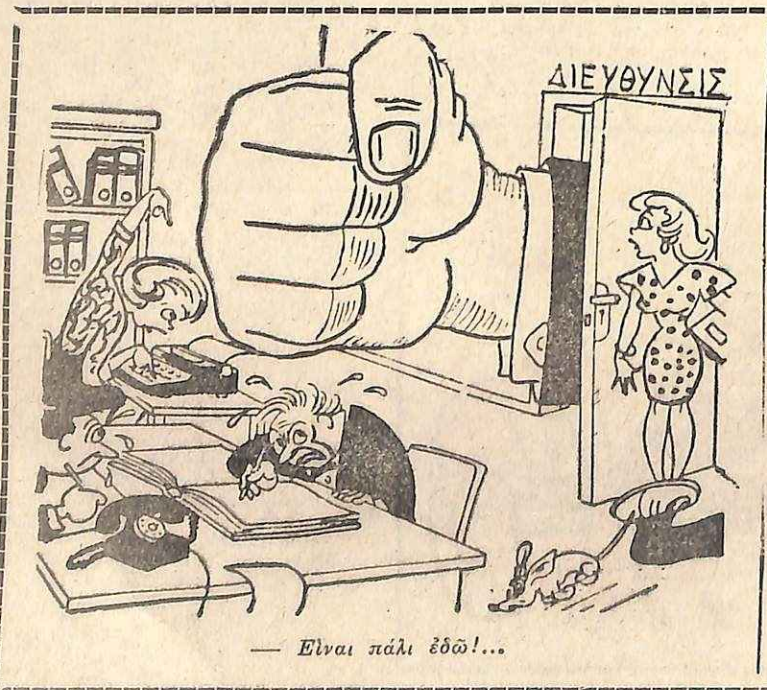
— «Καλά το είχα υποψιασθί!... Τώρα καταλαβαίνω γιατί ο κ. Μπωγκράν αρνήθηκε με όμορφη και πλουσιώτατη κατέλιν που του προέφευγε...».

Είχε φτάσει πια το μεσημέρι. Η Μαρία πήρε κατά μέρος το δόκτορα Σεβριό και του είπε:

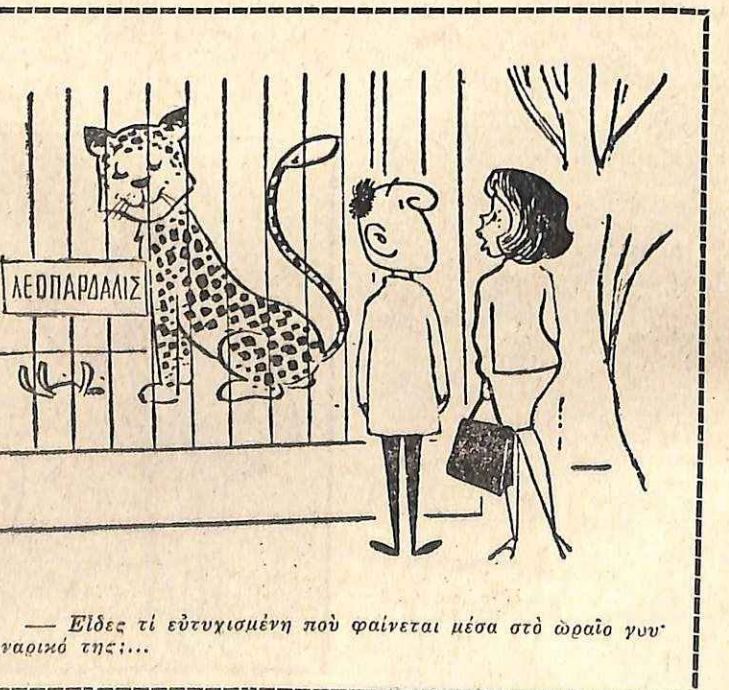
— Είναι η ώρα του φαγητού. Ντρέπομαι, που δε μπορώ να σας κάνω το τραπέζι στο καινούργιο μου σπίτι. Μα τώρα μόλις εγκαταστάθηκα... Θά χύρισε στο Παρίσι, η θα φάτε σε κανένα ρεστοράν;

— Ήσυχάστε, απάντησε ο γιατρός χαμογελώντας. Φρόντισε και γι' αυτό ο κ. Μπωγκράν. Τα φαγητά είναι έτοιμα, σερβιρισμένα, στην τραπεζαρία!

— Μα είναι πολύτιμος φίλος, ο κ. Μπωγκράν! φώναξε η νέα γυναίκα.

— Είναι πάλι εδώ!...

— Είδες τί ευτυχισμένη που φαίνεται μέσα στο ωραίο γυνυνοικό της!...

— Θάπεφτε στη φωτιά, για χατήρι σας.
— Είχε μεγάλη αγάπη για το φίλο του, τον Άντρέ.
— Τώρα την έστρεψε σε σας και στο παιδί σας.
— Κι' εγώ δε θα φανώ άγαρυστη απέναντί του, είπε η Μαρία.

Δ.

Αφού εγκαταστάθηκε στο καινούργιο της σπίτι, η Μαρία Κλαδιέρ πήγε επανειλημμένως στο Παρίσι. Ήθελε να επισκεφθεί και να ευχαριστήσει τους φίλους της. Δεν είχε ξεχάσει τη Σαρλότ Πινγκέ και τον άντρα της. Τους ευγνωμονούσε για την αφοσίωσή, που της είχαν δείξει άλλοτε.

Το μαγαζί της Σαρλότ πήγαινε πολύ καλά. Η πελατεία της αυξανόταν ολοένα. Μπορούσε να προβλέψει ότι, σε 10 ή 15 χρόνια, θα είχε μαζέψει μια καλή περιουσία. Κι' όλη αυτή τη χρονοστόυση στη Μαρία. Χάρις σ' αυτήν, είχε πραγματοποιήσει το όνειρό της. Δεν είχε πια να ποθήσει τίποτα, ήταν ευτυχισμένη.

Τόσο η ίδια, λοιπόν, όσο κι' ο άντρας της, θάβιζαν και τη ζωή τους ακόμα για την ευεργετία τους.

Αφού η Μαρία τελείωσε τις επισκεψεις της, δεν ξαναβγήκε πια απ' το σπίτι της. Πράσινα για να πηγαίνει μια φορά τη βδομάδα, τ' απόγευμα, στο «Σπίτι του παιδιού». Νοίκιαζε γι' αυτό το σκοπό ένα αυτοκίνητο, με τη ώρα. Όσο για σωφρο, είχε αποταθεί στον Πινγκέ, για να της βοηθήσει. Κι' εκείνος της πρότεινε:

— Γιατί δεν παίρνετε ένα; Είμαι καλός οδηγός. Θα μείνετε ευχαριστημένη.

— Μα έσείς, καλέ μου φίλε, έχετε τις δουλειές σας!

— Ω, δεν είναι τόσο πολλές, ώστε να μη μπορώ να σας άξιωσω μια ή και δυο μέρες τη βδομάδα.

— Θα δεχτή η γυναίκα σας; — Ασφαλώς, αφού η ίδια μου έβαλε την ιδέα.

Η νέα γυναίκα έφερε μερικές αντιρρήσεις ακόμα. «Αλλά ο Πινγκέ της τόνισε πως της χρειαζόταν ένας άνθρωπος σίγουρος, διακριτικός και αφοσιωμένος. Πρόσθεσε πως θα ήταν ευτυχισμένος να την εξυπηρετήσει και να της αποδείξει έτσι τη βαθεία ευγνωμοσύνη του. Και, τελικά, την έπεισε.

Οι κάτοικοι του Βακρεσόν, που τη βλέπανε στην εκκλησία ή στο δρόμο, δε μπορούσαν να εξηγήσουν πως μια τόσο γοητευτική γυναίκα ζούσε μόνη και σαν φυλακισμένη. Δε μπορούσαν να την πούνε περφόρνη. Απαντούσε πρόθυμα στο χαϊρέτισμό των φτωχών, σταματούσε συχνά στο δρόμο κι' έσκυβε για να φιλήσει τα παιδιά των εργατών. Βοηθούσε με λεφτά και με παρηγορητικά λόγια τους δυστυχισμένους. Έκανε το καλό απλά, χωρίς επίδειξη, με λεπτότητα και διακριτικότητα.

Πίστευαν όλοι πως είχε μια μέτρια περιουσία. Κι' ήταν σίγουροι πως υπήρχε στο παρελθόν της κάποιο οδυνηρό μυστικό, που την είχε κάνει ν' αποτραβηχτεί απ' τον κόσμο.

Δεν έπιλθετε καθόλου απ' τη μονότονη ζωή της. Είχε το παιδί της, που ήταν το πόνυ γι' αυτήν. Στη σκέψη πως μπορούσε να της πάθι τίποτα, πάλιν, πάλιν, το αίμα της... Το λάτρευε, ήταν η χαρά της, το κομμάτι της. Της φαινόταν πως δε θα μπορούσε να ζήσει, αν δεν το είχε.

Εξ άλλου, την όπισσχαλούσε το νοικοκυριό της. Έρραβε μονάχη της τα ρουχαλάκια του γιου της και τα φορέματά της — που ήταν απλούστατα, όπως είπαμε.

Και στη Ρωσία τα στενά πανταλόνια

Στη Μόσχα, οι νέοι που φορούν στενά πανταλόνια, κατά το υπόδειγμα των δυτικών χωρών, κατηγορήθηκαν ότι εμπορεύονται από άστικές αντιλήψεις κι' ότι εξέφυγαν από τη γραμμή του κόμματος. Αλλά, τελευταία, η επιθεώρησης

«Κροκοντίλ» ανέλαβε την υπεράσισή τους γι' αυτούς οικονομικούς λόγους. Για κάθε στενό πανταλόνι, παρατηρεί, χρειάζονται 20 εκατοστά υφάσματος, λιγότερο παρ' ό,τι για ένα κανονικό. Πράγματι, δηλαδή, για μια σημαντική οικονομία και γι' αυτό η σοβιετική επιθεώρησης εισήγαγε την επίσημη καθιέρωση των στενών πανταλониών.

Μή χάσετε την ευκαιρία!

Σε μια εφημερίδα της Φλωρίδας δημοσιεύθηκε τον περασμένο μήνα η καλύτερη αγγελία: «Από σήμερα μέχρι της 31ης Δεκεμβρίου, οι αγγελλίες θανάτων, γεννήσεων και γάμων θα δημοσιεύονται δωρεάν. Επωφεληθήτε της ευκαιρίας».

Στην ίδια εφημερίδα δημοσιεύεται η διαφήμιση ενός γραφείου κηδεών, που τελειώνει ως εξής: «Οι πελάτες που εξυπηρετήσαμε αποτελούν για μας την καλύτερη σύστασι».

Δώρο υπό όρους της Λιζ Τάινλορ

Η Λιζ Τάινλορ δώροσε στο Ρίτσαρντ Μπάρτον, με την ευκαιρία των γενεθλίων του, την επαίη της στο Πουέρτο Βαλάρντα (Μεξικό), όπου γεννήθηκαν τα εξωτερικά της ταινίας «Η νύχτα της Ήλκου-άνας». Μ' έναν όρο, όμως, ότι η πόρτα της θα μείνει κλειστή στην Σουε Λάβον, την περίφημη «Λολίτα», που υπήρξε παρτενέρ του Μπάρτον σ' αυτή την ταινία.

Σήμανε η ώρα των γκριζομάλληδων

Σ' όλο τον κόσμο σήμανε η ώρα των γκριζομάλληδων. Την άρχη έκαμε η Μπριτζίτ Μπαρντ, που απομάκρυνε τον 23ετή Σάμι Φράνκ και τον αντικατέστησε με τον Μπόμπ Ζαγκούρι, που είναι σήμερα 41 χρόνων. Το παράδειγμα της ακολούθησε η χορεύτρια Ντάνυ Σαβάλ, που έδωσε τον 23ετή Τιέρυ Τιμπώ κι' άνοιξε την αγκαλιά της στον 39ετή συνθέτη Μωρίς Ζάρ. Το ίδιο έκαμε κι' η Ζουλιέτ Γκραν, που αντικατέστησε τον τελευταίο από τους μυστηριώδεις, τον νεώτατο Άλβιν Ντενφώους με τον σατανάτο Γερμανό διευθύνον Γκούστερ Σας. Η Άντ Στρώμπεργκ διέκρινε επίσης το είδωλό της με τον 24ετή κιθαρίστα Όλιβιέ Ντεσπιά, ακολουθώντας το παράδειγμα της φίλης της Χαλιδά, που κι' αυτή είχε μια θεαλωμένη ρήξη με τον 25ετή ζωγράφο Ζαν Σομπιέσκου. Η Άντ Στρώμπεργκ είπε: «Οι νέοι δεν ξέρουν ν' αγαπούν. Η γυναίκα που πηγαίνει μαζί τους χάνει τον καιρό της. Μόνο ένας ώριμος άντρας μπορεί να της προσφέρει την αγάπη και την τρυφερότητα από τις οποίες έχει ανάγκη. Η αληθινή ευτυχία βρίσκεται κοντά στους γκριζομάλληδες».

Το χρυσάφι

Μ' όλο το χρυσάφι που υπάρχει στον κόσμο, θα μπορούσε να κατασκευασθεί ένας ούρανοξύστης με πάνω από 500 ορόφους.

Το ξύρισμα

Πόσο χρειάζεστε για να ξυρισθείτε; Πέντε, δέκα λεπτά, ένα τέταρτο; Φυσικά, δεν υπολογίζετε το χρόνο που αφιερώνετε σ' αυτή τη δουλειά. Κι' όμως δεν είναι ασήμαντος. Ένας Αμερικανός υπολόγισε ότι ένας, άστος, που ξυρίζεται κάθε μέρα, σε διάστημα 50 περίπου χρόνων, αφιερώνει στο ξύρισμα 10—15 ημέρες.

Στο προσεχές μέλλον τα χωριά θα εξαφανισθούν

Μια αγγλική επιθεώρηση προβλέπει ότι έπειτα από 30 χρόνια θα υπάρχουν στον πλανήτη μας τουλάχιστον 12 πόλεις, που θα έχουν πληθυσμό άνω των 20 εκατομμυρίων κατοίκων. Η ίδια επιθεώρησης προβλέπει ότι τα χωριά θα εξαφανιστούν με τον καιρό, γιατί οι κάτοικοί τους θα μεταναστεύουν στις πόλεις.

Αν συμβεί να χαθήτε μέσα στο δάσος...

Το Αμερικανικό Υπουργείο Γεωργίας δημοσίευσε τελευταία μια σειρά συμβουλών για κείνους που θα είχαν την άτυχία να χαθούν μέσα σ' ένα δάσος. Η πέμπτη απ' αυτές τις συμβουλές λέει τα εξής: «Μην φωνάζετε, μην τρέχετε, μην χάνετε την ψυχραιμία σας και, προ πάντων, μην απελπίζεστε. Το καλύτερο που έχετε να κάμετε είναι να βγάλετε το στυλό σας και να γράψετε στο υπουργείο Γεωργίας, στην Ουάσιγκτον (Υπηρεσία υδάτων και δασών), ζητώντας να σας στείλουν το δελτίο υπ' αριθμ. 23, που έχει τον τίτλο: Πώς να σωθείτε, αν συμβεί να χαθήτε μέσα σ' ένα δάσος». Οι γραφειοκράτες του Αμερικανικού Υπουργείου δεν λένε, ωστόσο, πως ο δυστυχισμένος θα στείλη το γράμμα και τί θα κάμη ως που να του έρθη ή... απάντησι, δηλαδή το δελτίο.

Ο σκύλος που κυνηγάει τους... ποντικούς

Οι καταστηματαρχές κι' οι μικροπωλητές της παρισινής Αγοράς αποφάσισαν ν' απονεύμουν ένα ειδικό μετάλλιο στο σκύλο

Μπόμπι για τις υπηρεσίες που τους προσφέρει. Ο Μπόμπι είναι μοναδικός στην καταδίωξη των ποντικών και κατά πολύ ανώτερος από οποιοδήποτε γάτο. Πάνει τρεις τουλάχιστον ποντικούς την ημέρα. Σε μια πόλη μ' ένα μεγάλο ποντικό, μάστιγα, πληγώθηκε στο ένα αυτί. Γι' αυτό, εκείνοι που έπωφελούνταν από τις υπηρεσίες του σκέφτηκαν να τον τιμήσουν με το μετάλλιο που είπαμε, για να του εκφράσουν την ευγνωμοσύνη τους. Η απόνομή θα γίνει σε επίσημη τελετή, που θα οργανωθεί στα χωριά της Αγοράς.

Μα κι' ένα μέρος του ρουχισμού για το «Σπίτι του παιδιού» περνούσε απ' τα επιδέξια χέρια της. Άλλοτε πάλι κεντούσε, έπλεκε. Η διάβαζε βιβλία σοβαρά, ζητώντας να συμπληρώσει έτσι τις λιγοστές εγκυκλοπαιδικές γνώσεις της. Μάθαινε έτσι Ιστορία, γεωγραφία, φυσική, βοτανική, ψυχολογία, φιλοσοφία...

Κάθε τόσο, την επισκέπτονταν ο Μαμπιλόν κι' ο Σεδριό, πάντα χωρίς προειδοποίηση, κι' έτρωγαν μαζί της.

Ο Φίλιππος είχε πάρει μια φορά μονάχα. Ύστερα είχε εξαφανιστεί. Η Μαρία στενοχωριόταν γι' αυτό και δε μπορούσε να το εξηγήσει. Αναρωτιόταν τι του είχε κάνει, άραγε, σε τί τον είχε δυσχεράσει... Του κάκου όμως γύρευε την αιτία της παράξενης αυτής διαγωγής του απέναντί της.

Του είχε γίνει, λοιπόν, τόσο αδιάφορη, ώστε να μη σκέπτεται πια αυτήν και το παιδί της; Όταν ρωτούσε το γιατρό και το συμβολαιογράφο, της απαντούσαν πως είχε άδικο ν' αμφιβάλλει για τη φιλία του Μπαγκράν. Για να μην έρχεται να τη δει, θα πήγαινε στον μόνον ελεύθερο άρσε. Ήταν τώρα πολύ απασχολημένος. Είχε διοριστεί σε μια σπουδαία θέση, στο Υπουργείο Δημοσίων Έργων.

— Ω, αν ήθελε, θαβρίσκε καιρό ναρθή, έπαινε η Μαρία. Ο Σεδριό κι' ο Μαμπιλόν ξέρανε την αληθινή αιτία, αλλά αποφεύγανε να της την πουν...

Όσο για το Σαρλ Μπαλέ, είχε μετατεθεί σε άλλη πόλη.

Κάθε Κυριακή, η Μαρία δεχόταν την επίσκεψη της Σαρλότ. Οι δυο φίλες περνούσαν ώρες πολλές μαζί. Είχαν πάντα ένα κοινό πράγμα να πούνε. Μιλούσαν για τον Κλαδιέρ, για το Λονζερώ, για τους συγγενείς και τους φίλους, που είχαν άλλοτε.

Η Μαρία δεν έκρυβε τίποτα απ' τη φιλία της, που ήξερε τα περασμένα της κι' όλα τα μυστικά της. Της έμπιστευόταν τα σχέδιά της για το μέλλον, για το παιδί της ίδιου.

Στενοχωριόταν από τώρα γιατί θα το έχανε χρόνια ολόκληρα, όταν θα πήγαινε να σπουδάσει. Μα δεχόταν αυτή την αναγκασία θυσία.

Ως τότε, θα φρόντιζε να το αναβρήνη σύμφωνα με τις αρχές της, να το μάθη ν' αγαπάει τον «πατέρα» του, τον Άντρέ Κλαδιέρ, και ν' αποκτήσει τα μεγάλα ψυχικά του χαρίσματα.

Πρέπει να του μοιάσει, Σαρλότ! έλεγε. Μακάρι να μπορούσε να χάρη και το δικό του πρόσωπο, τη ματιά του, το χαμόγελό του...

Δεν είχαν κάνει ποτέ λόγο για το πονεμένο παρελθόν, που είχε ανοίξει μια αγίατρευτη πληγή στην καρδιά της Μαρίας.

Πού ήταν ο κόμης ντε Ροζαμόν; Το άγνοούσε... Ήξερε μονάχα πως είχε παντρευτεί. Τη την ένοιχαζε, άλλωστε. Δεν ήταν πια τίποτα γι' αυτήν... θάθελε να σβύσει ακόμα κι' η ανάμνησή του.

Άλλοι μόνον όμως, δε μπορούσε να τον ξεχάσει! Το παιδί της ήταν δικό του...

Όσο για το Ζοζέφ Γκαλλό, δεν είχε ζητήσει ποτέ πληροφορίες γι' αυτόν η Μαρία. Ούτε και τον συλλογιότανε καθόλου. Κι' αν ακόμα τον ήξερε βουλευμένο στη χειρότερη φτώχεια, δε θύκανε τίποτα για να τον βοηθήσει. Έχει κι' η καλωσύνη τα όριά της... Ένοιωθε πως θα ήταν αμείλιχτη γι' αυτόν τον άνθρωπο, που η εγκληματική του όπλοπείρα την έκανε ν' ανατριχιάζει απ' τη φρίκη.

Η Σαρλότ δεν της είχε μιλήσει ποτέ για το θείο της — ούτε και για τον κόμπα γιέ Ροζαμόν — για να μην της ξυπνήσει σκληρές ανάμνησεις. Μια μέρα όμως, πάνω στην κουδέντα τους, η Μαρία της είπε ξαφνικά: — Δεν έχω ακούσει πια τίποτα για το Ζοζέφ Γκαλλό. Μηπως ξέρετε, τί έγινε;

— Δεν ξέρω. Έμεινε αυτό, που ήταν! απάντησε η μοδίστρα. Έδώ και μερικούς μήνες, ήρθε ένα πρωί στο μαγαζί μου. Ήταν μάλλον καλοντυμένος, το πρόσωπό του όμως έμενε πάντα αντιπαθητικό, σημαδεμένο απ' τα δργια και τα πάθη... Τον ρώτησα ξανά τι ζητούσε.

— Έμαθα πως η ανήψιά μου έφυγε απ' το Παρίσι, απάντησε. Οα ήθελα να μου πείτε νέα της. — Πραγματικά, κύριε Γκαλλό, δε βρίσκεται πια στο Παρίσι. Αλλά δεν ξέρω να σας πω τίποτ' άλλο γι' αυτήν, γιατί δεν ξέρω κι' εγώ τί γίνεται.

— Άδύνατο! Έσείς που είσαστε τόσο φίλη της, θα ξέρετε πού πήγε.

— Δεν το έχει φανερώσει σε κανένα. Μα, κι' αν το ήξερα, ποτέ δε θα σας τόλεγα.

Με βεβαίωσε τότε, με δάκρυα στα μάτια, πως είχε μετανοήσει πικρά και πως σ' αναζητούσε για να γυρέψει τη συγγνώμη σου για την τρέλλα του.

— Είμαι σίγουρος πως δε θα μου την άρνηθι, όταν της τη ζητήσω γονατιστός και την εξορκίσω στην ψυχή της μακαρισσας της θείας της!

Επλίζε πως, μ' αυτή την ψευτική ταπεινωσύνη του, θα με συγκινούσε και θα με κατέφευγε να του πω ό,τι ήθελε να μίση. Μα τον ξέρω καλά, κι' έτσι δεν ξεγελάστηκα. Λίγο έλειψε μάλιστα να τον πιάσω απ' τους ώμους και να τον πετάξω έξω...

Σίγουρα, θα είχε ρωτήσει κι' άλλους, πριν έρθη σε μένα... Ήξερε πως παντρεύτηκες, κι' όμως δε μου το άναφερε καθόλου... Όταν κατάλαβε πως δεν έπρόκειτο να μιλήσω, άποφάσισε πια να φύγει. Ήταν καιρός, γιατί είχε εξαντληθεί η υπομονή μου... Από τότε, δεν τον ξαναείδα.

Πάντως, σε αναζήτησε πολύ και σ' αναζητεί ακόμα. Για ποιο σκοπό; Δεν ξέρω... Αν μετανοήω για κάτι, θα είναι γιατί δε μπόρεσε να πραγματοποιήσει το έγκλημα, που σχεδίαζε τόσον καιρό. Και δε θα δε συχωρέσει ποτέ, που του έβγαλες το μάτι.

— Όσο ζή, Μαρία, πρέπει να φυλάγεται απ' αυτό τον άνθρωπο.

Ε.

Η Μαρία απόκοψε το γιό της, όταν έγινε ενός χρόνου. Πήρε τότε στην υπηρεσία της μια νέα γκουβερνάντα, τη Λουίζα, που της είχε συστήσει ο Μαμπιλόν. Η καλή αυτή κοπέλα αγάπησε το αγοράκι και του αποκάλυψε τα αγαθά της.

Η δουλειά της ήταν κουραστική. Ωστόσο, όταν της το επέτρεπε η κυρά-Ντυράν, τη βοηθούσε στο νοικοκυριό.

Τα καθήκοντά της ήταν ν' ασχοληθεί με το παιδί, να το προσέχει, να μη τ' αφήνει ούτε στιγμή, όταν δε βρισκόταν κοντά του ή μητέρα του.

Στους περιπάτους της, η Μαρία Κλαδιέρ συναντούσε συχνά μια ηλικιωμένη κυρία κι' ένα ψηλό και συμπαθητικό νέο 27—28 χρόνων. Τους ήξερε: Ήταν η κυρία Ζουμπέρ κι' ο γιός της Έντριν Ζουμπέρ. Ήταν γειτονές της. Το κτήμα τους ήταν πολύ μεγαλύτερο απ' το δικό της και συνόρευε μ' αυτό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

**“Υπνος γλυκός,
όνειρα ανάλαφρα...”**

**Η κόπωση της ημέρας σβήνει με τη
γαλήνη ενός αναπαικτικού ύπνου σε
σεντόνια άπαλά, άνερα, φίνα.**

Καληνύχτα...

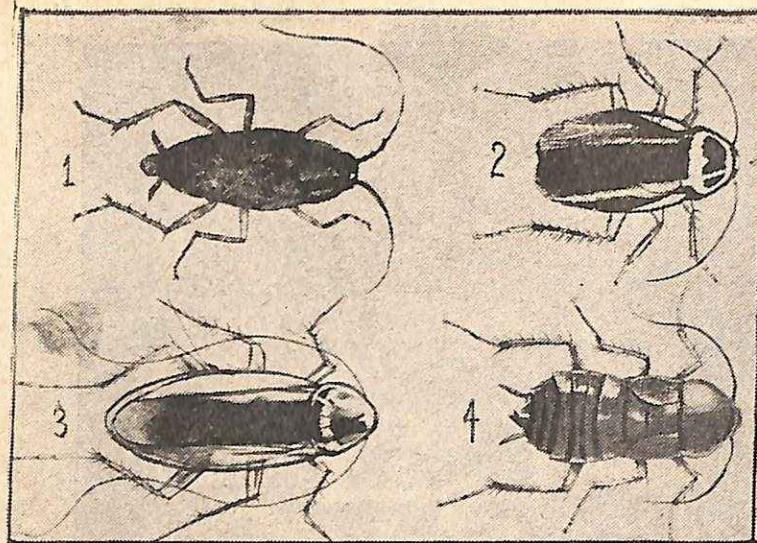
**ΙΡΑΔΑΔΑ: Καλό, στερεό σεντόνι,
πάντοτε χιονάτο.**

**ΒΙΚΤΩΡΙΑ: Λεπτό, φίνο σεντόνι
πολυτελείας.**

**Νο 120: Γερό, κατάλευκο σεντό-
νι ή σ' ευχάριστους χρωματι-
σμούς ανεξίτηλους.**

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ντύνει, στολίζει, νοικοκυρεύει!

**Βεβαιωθείτε ότι στην ούγια υπάρχει το όνομα
ΠΕΙΡΑΪΚΗ - ΠΑΤΡΑΪΚΗ**
Μόνον αυτό σας εγγυάται ανωτάτη ποιότητα.

Από άνω αριστερά προς τα δεξιά: 1. Η αμερικανική, 2. Η ανατολική, 3. Η γερμανική και 4. Η αυστραλιανή κατσαρίδα.

Η καταπληκτική κατσαρίδα

Υπήρχε στη Γη από εκατομμύρια αιώνες

ΑΝΤΙ να λυώνουμε με το παπούτσι μας τις κατσαρίδες, θα έπρεπε... να τις θαυμάσουμε και να τις σεβαστούμε. Αν όχι για τίποτα άλλο, τουλάχιστον... λόγω ηλικίας! Πραγματικά, το είδος αυτό των εντόμων έχει διατηρηθεί αμετάβλητο επί εκατομμύρια αιώνων. Ένώ οι δεινόσαυροι και τόσα άλλα ζώα εξαφανίστηκαν από το πρόσωπο της Γης, οι κατσαρίδες επιζήσανε. Ανθέλανε σ' όλες τις γεωλογικές μεταβολές του πλανήτη μας, στην παγωνιά και στη φουέρη ζέστη, στην ξηρασία και στις πλημμύρες.

Κι όμως είχαν τόσους εχθρούς: τα πουλιά, τους βατράχους, τους σκαντζόχοιρους, τα σκυλιά, τις σφήκες... Ίδιως οι άνθρωποι τους είχαν κηρύξει ανέκαθεν τον πόλεμο, θεωρώντας τις βρώμικες και αηδιαστικές.

Ωστόσο, η κατσαρίδα έγινε ο αχώριστος σύντροφος του ανθρώπου, σε κάθε χώρα και σε κάθε εποχή. Πιθανότατα δε, θα εξακολουθήσει να υπάρχει, για πολύ καιρό ακόμα, αφού εξαφανιστεί από τη Γη το ανθρώπινο γένος.

Η αξιοσημείωτη αυτή ικανότης επιβίωσης της κατσαρίδας οφείλεται στις εξαιρετικές ιδιότητες, με τις οποίες την προίκει η φύσις.

Πρώτα απ' όλα, δεν είναι καθόλου δύσκολη στο φαγητό της. Τρώει ή πιίνει σχεδόν το κάθε τι: από την ξεφτισμένη μοσχάρι, το δόσολο, τα κομμάτια, τα παλιόχαρτα, τα κουρέλια, το βερνίκι των παπουτσιών, τις τριχες. Αν την κλείνεται στο ντουλάπι του οικιακού φαρμακείου σας, θα χόρταινε με... ασπιρίνες και με γάλα! Βγαίνοντας δε από εκεί, δε θα περιφρονούσε το σαπούνι και την οδοντόπαστα σας.

Της άρσουν ιδιαιτέρως τα γλυκά και τα αμυλώδη (ψωμί, πατάτες). Στην ανάγκη όμως, τρέφεται και με μελάνι ή με τα πτώματα των όμοιων της. Μπορεί να φάει ακόμα και τα ταίνορα και τα νύχια σας, στον ύπνο σας!

Η μύρα είναι το πάθος της, συχνά δε κι ο θάνατός της. Πραγματικά, αν βρει ένα εγκαταλελειμένο ποτήρι με λίγη μύρα, προσπαθεί να πιη, γλιστράει στο γυαλί, πέφτει μέσα και πνίγεται.

Αν δεν έχει απόλυτως τίποτα να φάει, μπορεί ν' αντέξει επί 76 μέρες. Φυσικά, καταναλώνει αδύνατα διαφανής, απ' αυτή την τελεία νηστεία. Ωστόσο, αν της δώσετε κατάποση φαγητού, δε θα πέσει με τα πόδια σ' αυτό. Τις πρώτες μέρες, θα τρώει από λίγο, ώπου να συνθηθεί στο πεπτικό της σύστημα. Ποσοί άνθρωποι δείχνουν την ίδια λογική και σάνεσι, σε τέτοιες περιπτώσεις.

Πάντως, είτε νηστεύει είτε καλοφαγαλεύει, η κατσαρίδα διατηρείται σε τέλεια σωματική κατάσταση, σαν πραγματικός αθάνατος. Ακόμα κι η ογκώδης κοιλιά της δεν την εμποδίζει να τρέξει γρήγορα, για ν' απορροφήσει τους εχθρούς της. Μάλιστα, στην Κίνα και στην Ίνδου, είναι δημοφι-

λεις οι κατσαριδοδρομίες, στις οποίες τα έντομα αυτά αναπτύσσονται ταχύτητα μέχρι 50 μέτρων στο λεπτό. Η κατσαρίδα είναι επίσης προσεχτική και πονηρή. Γλιστράει στο σκοτάδι, έντελως σιωπηλά. Τίποτα, κανείς θόρυβος, δεν προδίδει την παρουσία της. Χάρη σ' αυτές τις προφυλάξεις που έπαιρνε, μπόρεσε να πολλαπλασιασθεί τόσο καταπληκτικά κατά την Λιθανθρακοφόρο γεωλογική περίοδο (πριν από 275 εκατομμύρια χρόνια), ώστε οι παλαιοντολόγοι την ονομάζουν κάποτε «περίοδο της κατσαρίδας».

Τα μάτια αυτού του εντόμου είναι ένα θαύμα της φύσεως. Έχουν 1.800 φακούς. Μπορούν να δουν μέσα στο σκοτάδι. Αντιλαμβάνονται ακόμα και τις αόρατες για μας υπέρυθρες (θερμάντικες) ακτίνες. Και λειτουργούν σαν το ραντάρ.

Άλλη αξιοσημείωτη ικανότης της κατσαρίδας είναι να χάνεται μέσα στις μικρότερες τρύπες ή χαράμαδες, συμπιέζοντας το σώμα της, για να χωρέσει.

Άλλα και μέσα στο νερό μπορεί να μείνει επί 20 λεπτά της ώρας, χωρίς να χρειαστεί να πάρει αναπνοή. Μονάχα στο δυνατό κρύο δεν αντέχει. Ψοφάει, όταν το θερμόμετρο κατεβεί μερικώς βαθμώς κάτω απ' το μηδέν. Η ιδεώδης θερμοκρασία γι' αυτήν είναι οι 20-25 βαθμοί.

Τα μακρινά θαλασσινά ταξίδια δεν την ενοχλούν καθόλου. Ταξιδεύοντας σάν... λαβρεπιλάτης στο άμπάρι, φτάνει σ' όλες τις χόρες του κόσμου. Έτσι, όταν οι άρχαιοι φοίνικες εξερευνούσαν τη Μεσόγειο, οι γαλέρες τους ήταν γεμάτες κατσαρίδες. Το ίδιο και τα πλοία του Κολόμβου, που πρωτοφτάσανε στην Αμερική. Όχι πως η αμερικανική ήπειρος δεν είχε ήδη κατσαρίδες. Άλλα στα ντόπια είδη προστέθηκαν τότε και άλλα, ευρωπαϊκά.

Υπάρχουν σ' όλο τον κόσμο 1.500 ειδών κατσαρίδες. Απ' αυτές, τις περισσότερες μεταναστεύσεις κάνει η λεγόμενη «αμερικανική» — που έχει σώμα σκούρο καφέ και γυαλιστερό και μήκος 2 πόντους περίπου, ζει σχεδόν ένα χρόνο και πετάει σπάνια.

Η «αμερικανική», η κατσαρίδα των πλοίων, μαυιώδης ταξιδιωτριά κι' αυτή, είναι 3-4 πόντους μακρύτερη, έχει μεγαλύτερα και ζή 3-12 μήνες.

Τρίτο πολύ διαδεδομένο είδος είναι η «γερμανική» κατσαρίδα. Αυτή έχει μήκος 1 πόντου και χρώμα που ποικίλλει από σκούρο κίτρινο μέχρι ανοιχτό καφέ. Δείχνει ιδιαίτερη προτίμηση στα πλοία και στα νοσοκομεία.

Θαυρούμε συνήθως βρώμικο έντομο την κατσαρίδα. Άλλ' έχωμε άδικο, γιατί διαθέτει άφες δόκιμης καθαριότητας τις κεραιές και τα πόδια της. Ίσως όμως απόκτησε αυτή την κακή φήμη, γιατί εκκρίνει ένα δύσσομο υγρό πάνω στις διάφορες τρυφές, για να τις μαλακώσει και να τις φάει.

ΜΕΣΚΑΛ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ επιθεωρητής της Σκώτλαντ Γκάρντ. Τόμας Μπλέικ, σηκώθηκε από την πολυθρόνα του, όταν η πόρτα άνοιξε και μπήκε ένας ψηλός νέος, που έμοιαζε με φοιτητή του Καίμπριτζ.

— Καλημέρα, Μπλέικ! είπε ο νέος.

— Καλημέρα Χάρρυ! απάντησε ο επιθεωρητής. Είμαι ευχαριστημένος, που ήρθες μόλις πηρες το τηλεφώνημά μου. Τα μάτια σου είναι πιο κατάλληλα να βλέπουν καθαρότερα από τα δικά μου. Κι' η υπόθεση αυτή μου φαίνεται πολύ μυστηριώδης.

Και, με το χέρι, του έδειξε σε μία γωνία του δωματίου ένα πτώμα, που ήταν ξαπλωμένο σ' ένα ντιβάνι.

Χωρίς να δείξει καμιά αποστροφή, ο Χάρρυ πήγε μπροστά στο πτώμα. Το εξέτασε με προσοχή, χωρίς να το άγγιξη. Συγχρόνως, ο Μπλέικ του έδινε εξηγήσεις:

— Πρόκειται περί εγκλήματος. Κι' αυτό έγινε μεταξύ της μισής και της μίας μετά τα μεσάνυχτα. Την ώρα δηλαδή, που ο σέρ Τζων Μπέδερ, το θύμα, ξαναγύρισε στο διαμέρισμά του. Και σκοτώθηκε πριν προφτάσει ν' αμυνθεί. Φορεί το φράκο του. Αυτό δείχνει πως γυρίσε από θέατρο ή κοσμική εσπερίδα. Ήταν γεροντοπαλλήκαρος, κι' είχε έναν υπηρέτη, που τον έδιωχνε κάθε βράδυ μετά το δείπνο. Αυτός, λοιπόν, μπαίνοντας σήμερα στο πρωί στο σπίτι, βρήκε τον κύριό του νεκρό. Ειδοποιήθηκε άμέσως. Και, χωρίς να χάνω στιγμή, ήρθα εδώ, στο Γκρόσβενερ Σκουαίρ. Ο Ιατροδικαστής Σίγκλαϊρ ήρθε κι' αυτός. Η γνώμη του είναι, ότι ο θάνατος προήλθε από δηλητήριο. Ζήτησα να μείνει εδώ το πτώμα και ν' αναβληθεί η αυτοψία ώσπου να φτάσει... Στο μεταξύ, έγω εργαζόμουν. Ναί, Χάρρυ, θεωρώσα καλό να σε φωνάξω. Είναι μία υπόθεση πολύ σκοτεινή.

Ο νέος στάθηκε και κύτταξε καλά στα μάτια τον επιθεωρητή. — Υποθέτω, του είπε, πως θέλετε να δώσετε ένα καινούργιο μάθημα στο μαθητή σας... Δεν είν' έτσι, Μπλέικ; Πάντως σας ευχαριστώ... — Δεν πρόκειται για κανένα μάθημα, Χάρρυ. Πιστεύω, ότι μπορείτε να με βοηθήσετε. Είμαι καλό λογιωτικό. Έγω πια γέρασα κι' άρχισα να κουράζομαι... — Καλά!... Βρήκατε τίποτε εδώ, κανένα ίχνος; — Όχι, οι έρευνές μου δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Από τον υπηρέτη έμαθα, ότι ο Τζων Μπέδερ είχε ταξιδέψει στις Ίνδους, στην Ανατολή, στο Μεξικό. Το μόνο, που μπόρεσα να εξακριβώσω είναι, ότι η κλοπή δεν αποτελεί το ελάττωμα του εγκλήματος. Καθώς είδα, τίποτε δεν αγγίχτηκε σ' αυτό το δωμάτιο. Μα κύτταξε κι' εσύ, Χάρρυ...

Ο νέος διευθύνθηκε προς το παράθυρο και παραμέρισε τα λινά στόρι. Κατόπιν έβριξε μία ματιά έξω. Βατόρια έπλεαν στον Τάμε-

σι. Ο γκριζός θόλος του Άγιου Παύλου ώρθωνόταν μεγαλοπρεπής πάνω απ' τα σπίτια κι' ο αντίλαλος της οχλοβοής του Λονδίνου ανέβαινε απ' το δρόμο.

Ο Χάρρυ σκεφτόταν: Το πρόβλημα ήταν μπροστά του. Επρόκειτο, στον ώκεανό της άπεραντης πόλεως, ν' ανακαλύψει έναν άγνωστο δολοφόνο.

Αποτραβήχτηκε απ' το παράθυρο. Άρχισε να εξετάζει το δωμάτιο.

Ο Μπλέικ είχε ξαναχωρήσει στην πολυθρόνα του, καπνίζοντας το πούρο του.

— Άλήθεια, Χάρρυ, ρώτησε, ο πατέρας σου πέθανε στο Μεξικό; Ο νέος γύρισε απότομα και κύτταξε τον επιθεωρητή.

— Γιατί αυτή η ερώτησις, Μπλέικ;... Ξέρετε καλά τις τραγικές συνθήκες του θανάτου του πατέρα μου. Πέθανε τη στιγμή, που έπρόκειτο ν' ανακαλύψει και να συλλάβει τον εγκληματία Σάντου... Το Σάντου, που είχε τρομοκρατήσει επί μήνες το Λονδίνο... Μία μέρα, η Σκώτλαντ Γκάρντ ειδοποιήθηκε, ότι ο Σάντου είχε κάνει την εμφάνισή του στο Μεξικό... Έστειλε τότε τον πατέρα μου εκεί, με ο πατέρας μου δεν ξαναγύρισε... Ήταν ο καλύτερος φίλος σας. Κι' όταν ήμουν παιδάκι, θυμάμαι, ότι ώρκιστήκατε, μετά τη δολοφονία του, ότι θα με κάνατε αξιο να πάρω, μία μέρα, τη θέσι του πατέρα μου κι' έπειτα, ότι θα περνούσατε τις χειρότερες στά χείρια του Σάντου, πριν τον στείλετε στην κρεμάλα.

— Θυμάσαι καλά, Χάρρυ... Μονάχα, που ο Σάντου έγινε άφαντος.

— Άς μη μιλάμε πια γι' αυτό, είπε ο Χάρρυ. Και βόδιε προς τη βιβλιοθήκη. Στην τύχη πήρε έναν τόμο από κάποιο ράφι. Μα, μόλις έβριξε μία ματιά πίσω απ' το μέρος, όπου βρισκόταν ο τόμος, έκανε μεταβολή, με μάτια ορθάνοιχτα από φόβο.

— Μπλέικ, φώναξε, είδατε... είδατε!... — Τί; ρώτησε ο επιθεωρητής. — Αυτό... Σε μία γαβάθα, ανάμεσα απ' τα βιβλία και τον τοίχο, υπήρχαν τέσσερις μικροί βολβοί, μεγέθους μπουμπουκιού.

— Τους είδα κι' εγώ, είπε ο αστυνομικός. Δεν είναι σπουδαία ανακάλυψη. Δεν έχουν σχέση με το εγκλήμα... Είναι βολβοί ξωτικών φυτών, κάποιου είδους κάκτου.

— Όχι, Μπλέικ, είναι μεσκάλ... — Μεσκάλ; — Ναί, δεν πρέπει να ξεφινιάζεστε, που ξέρω το μεσκάλ. Έχω διαβάσει πολλά για το Μεξικό. Από τον καιρό, που πέθανε ο πατέρας μου, έβαλα στο μυαλό μου να εκδικηθώ το δολοφόνο του. Έτσι, έμαθα το μεσκάλ, που είναι φαρμακερό ναρκωτικό. Οι Ίνδοι του Γιουκάταν... και άκριβώς στο Γιουκάταν, ο Σάντου δολοφόνησε τον πατέρα μου — το

μασούν για να μεθάνε... Κατόπιν κάνουν τρομερά όνειρα... όνειρα αίματος...

— Οι Ίνδοι μόνο, Χάρρυ; — Όχι, και μερικοί από τους λευκούς. Κι' όποιος μασήσει μία φορά, γίνεται σκλάβος του.

— Όπως ξέρω, αυτό το Μεσκάλ δεν πουλιέται στο Λονδίνο.

— Απατάσθε, Μπλέικ. Μπορώ να σας πω μάλιστα και ποιός πούλησε στο Τζων Μπέδερ αυτό το δηλητήριο. Μπορώ να σας πω ποιός είναι ο δολοφόνος του.

— Λέγε, Χάρρυ, σ' άκούω, είπε ο αστυνομικός, με φωνή αδιάφορη.

— Μπορώ να σας πω, ότι δεν εγκατέλειπα ποτέ την ελπίδα πως θ' ανακάλυπτα μία μέρα το ίχνος, που θα μ' ώδηγούσε ως το Σάντου. Άρχισα, λοιπόν, να γυρίζω στα καταγώγια του Λονδίνου, στα όποια ξεπερνούν ναυαγία από τις τέσσερες γωνίες του κόσμου... Έκει έμαθα πολλά. Έκει απόκτησα την πείρα, με την όποια κάθω να σας ξαφινιάσω σε διάφορες υποθέσεις κι' ακόμα να σας βοηθήσω. Μα, για τον καταραμένο Σάντου δεν έμαθα τίποτε. Στο τέλος, άρχισα να πιστεύω, ότι το κουφάρι του σάπιζε στα δάση του Γιουκάταν... Ωστόσο, έμαθα, ότι δεν είχε εκτελεσει μόνος του το εγκλήμα κατά το πατέρα μου... Είχε και συνένοχο τον άρχηγό μιας φυλής Ίνδων... Θα είχα μα- σήσει κι' οι δυο μεσκάλ εκείνο το βράδυ. Κι' όταν ο πατέρας μου θέλησε ν' αμυνθεί, του ρίχτηκαν με λύσσα, με τη μαγιά, που τους έδινε το μεσκάλ. Έτσι, το πτώμα του βρέθηκε πετσοκομμένο από τις μαχαίριές... Τέλος, πριν από τις μαχαίριές, είχα την τύχη να εισχωρήσω στο άντρο, που έχουν οι λαθρεμπόροι του μεσκάλ στο Λονδίνο...

— Ξέρετε το καταγώγιο του Ντην Στρίτ, Χάρρυ; Τα συγκαταστήματά μου. Δε μπαίνει εκεί μέσα ο καθένας.

— Τα συγκαταστήματά μου επίσης, Μπλέικ. Ξέρετε τα πράγματα πολύ καλύτερα απ' ό,τι νόμιζα. Μπήκα, λοιπόν, και μπαί- νω σ' αυτό το καταγώγιο, όπου μαζεύεται το χειρότερο κατακά- θι... Ένωσεται, ότι έχω υποχρεω- θή ν' αγοράσω όχι λίγο μεσκάλ, για να μην κινίσω τις υποψίες για να κινίσω τους έμπαθα ό- τους... Έπιασα μάλιστα ένα φι- λους... Πήραμε το Μεξικό. Λο... τον Πάμπλο το Μεξικό.

— Ά, ναί, τον Πάμπλο... Αυ- τός δίνει στους πελάτες το με- σκάλ;

— Ναί, δέχεται τους πελάτες σε μία κιαμπίρα, που είναι πίσω στο μπάρ... Δε μιλάει καθόλου, στο δίνουν τα χρήματα, τους δι- νει το δηλητήριο κι' αυτό, είν- νει... Εδώ και δεκαπέντε μέρες, όλο... Εδώ και δεκαπέντε μέρες, έκανα και τη γνωριμία μου εί- αγωγέας του μεσκάλ... κάποιου Ίνδου από το Γιουκάταν.

— Ξέρετε πως λέγεται ο Ίν- δός; έκανε ο Μπλέικ.

— Ο Πάμπλο τον λέει Γιάνι, μα ποτέ φωνάζει, ότι αυτό είναι παρτσουκί... Ωστόσο, πρέπει να πάω σπουδαίο υποκείμενο, γιατί αυτό το κτήνος, ο Πάμπλο, του α- μιλάει με σεβασμό. Κανένας άρ- χηγός φυλής... Πάντως, αυτός προμηθεύει το δηλητήριο... κι' αυτός είναι ο δολοφόνος του Τζων Μπέδερ...

— Εξομολόγησε, Χάρρυ... Έ- ξήγησε όλη την υπόθεση στον ξε- μαρωμένο γέρο, που έχεις μπρο- στά σου.

— Από τότε, που παρουσιά- σθηκε ο Γιάνι, έκανα κάθε βράδυ τη βόλτα μου ως το καταγώγιο, με την ελπίδα μήπως πιάσω κου- βέντα μαζί του. Στην πιοινή αί- σθησή μου, ο Σάντου δολο- φόνησε τον πατέρα μου — το

Οι Ίνδοι του Γιουκάταν το μασούν για να μεθάνε... Ύστερα κάνουν τρομερά όνειρα... όνειρα αίματος.

στρατηγείο του. Στέκεται εκεί ά- μίλητος κι' αδιάφορος σε ό,τι συμβαίνει στην άλλη αίθουσα του μπάρ. Πρόσεξα όμως, ότι από τη θέσι του μπορούσε να βλέπει την πόρτα της εισόδου του μπάρ...

Έτσι, θα μωρίζονταν αν παρουσια- ζόταν κανένας αστυνομικός μεταμ- φιεσμένος σε πελάτη. Μπορούσε τον βρισκόταν μία ξύλινη γαβά- θα με βολβούς μεσκάλ, για πού- λημα. Οι πελάτες έμπαιναν εκεί, έπαιρναν το δηλητήριο, πλήρωναν τον Πάμπλο κι' έφευγαν. Ο Γιάνι, στο μεταξύ, δε σάλεψε καθό- λου. Προχθές το βράδυ, πήγα ξα- νά στο καταγώγιο. Ο Γιάνι φαί- νόταν σά να κοιμάται στη θέσι του κι' άπάνω στο τραπέζι, μέσα στη γαβάθα, υπήρχαν τέσσερις βολβοί μεσκάλ. Δεν πρόφτασα νά τον πιά καλησπέρα, όταν, έξαφ- νον, τον είδα να σηκώνεται και νά εξαφανίζεται από την πόρτα της αλής. Ένας άγνωστος άνθρας, είχε μπη, τη στιγμή εκείνη στο μπάρ.

Ο Μπλέικ έδειξε τότε το πτώ- μα, που ήταν ξαπλωμένο επάνω στο ντιβάνι. Ο Χάρρυ χαμήλωσε το κεφάλι του, δείχνοντας πως εί- χε καταλάβει.

— Ναί, είπε. Τώρα ξέρω... Ή- ταν ο σέρ Τζων Μπέδερ. Δε μπο- ρούσε να ήταν παρά ο Τζων Μπέ- δερ. Εκείνη τη στιγμή, ξαφινιά- σμένος από την ξαφνική εξαφά- νισις του Γιάνι, έβριξα μία μα-

τιά στη γαβάθα... Κι' ενώ, πριν από λίγο, είχε τέσσερις βολβούς, τώρα ήταν... πέντε. Φαίνεται πως ο Γιάνι, φευγοντας, είχε προσθέ- σει έναν... Δεν πρόφτασα να σκε- φτώ. Ο άγνωστος, που είχε κα- τεβασμένο το καπέλλο του και το γιόκα του επανωφοριού του ύψω- μένο, είχε μπη κιόλας στο ιδιαι- τέρο. Πήρε τους βολβούς, πλη- ρωσε τον Πάμπλο κι' εξαφανίστη- κε στο σκοτάδι του δρόμου. Ξέ- ρετε το δολοφόνο, Μπλέικ.

Σιωπή άπλώθηκε στο δωμάτιο. Έξαφνι, η φωνή του Μπλέικ ά- κούστηκε:

— Ευχαριστώ, Χάρρυ... Όλα πια είναι καθαρά. Μένουν τέσσε- ρις βολβοί μεσκάλ, μέσα στη γα- βάθα, που έχουμε μπροστά μας. Όσο για τον πεμπτο, που ο Γιάνι τον είχε βαφτίσει μέσα στο δηλητήριο των Ίνδων του Γιου- κάταν, η νεκροψία θ' αποδείξη, ότι βρίσκεται μέσα στο στομά- χι του σέρ Τζων Μπέδερ... ή κα- λύτερα του Σάντου.

— Το Σάντου!... Τί λέτε, Μπλέικ;

— Λέω πως ο νεκρός είν' αυ- τός ο καταραμένος Σάντου, ο δολοφόνος του πατέρα σου, τον ό- ποιο ο Γιάνι βοήθησε στο εγκλή- μα του. Σκέψου, παιδί μου. Με- τὰ το εγκλήμα τους, οι δυο συνέ- νοχοι εξακολούθησαν το συνετα- ρισμό τους ως την ημέρα, που ο

Σάντου, αρκετά πλούσιος πια και θέλοντας να ξαναδη το Λονδίνο, κρυφτηκε κάτω από τη μάσκα του σέρ Τζων Μπέδερ. Ξέρετε, είναι σχετικώς εύκολο να δημιουργηθεί κανείς, καινούργια προσωπικότη- τα... Αρκεί νάχη χρημάτα. Το μόνο, που δεν ξέρουμε, είναι με ποιο τρόπο ο Σάντου χώρισε από το Γιάνι. Ασφαλώς όχι σιμικά... Ίσως νά τον χτύπησε και, νο- μίζοντας τον για νεκρό, νά έσυ- ρε τις ομορφιές. Με αυτό οι Ίνδοι έ- χουν το διάβολο μέσα τους. Κι' έτσι ο Γιάνι, όχι μόνο δεν πέθα- νε, αλλά κι' ώρκιστηκε νά εκδι- κηθώ... Κι' εκείνο, που δεν κατα- θώσαμε εμείς, νά ξενοδώσουμε δη- λαδή τὰ ίχνη του Σάντου, το κα- τάρωσέ αυτός... Ήξερε πως εί- γε το πάθος του μεσκάλ κι' έν- καταστάθηκε στο καταγώγιο του Ντην Στρίτ... Δεν άρνησε να πα- ρουσιαστή εκεί ο Σάντου... Τού έδωσε τότε πέντε βολβούς, απ' τους όποιους ο ένας ήταν δηλη- τριασμένος. Τα υπόλοιπα τα έ- ρει...

Ύποψοι να κάνουν έφοδο στο καταγώγιο. Έλπιζω νά σου απο- δείξω, ότι δεν έλαχαν τον όρκο, που έκαναν στον πατέρα σου, ό- ταν θα περνούσε τις χειροπέδες στα χείρια του Γιάνι κι' όταν θα δής σε λίγες μέρες το κομμάτι του νά αφορτάει στην κρεμάλα...

ΕΜΙΛ ΠΑΖΕ

Τά ΙΧΝΗ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΔΟΥΝ

— Θα ελθετε ασφαλώς ο σερίφης Τζιμ Όσμπουντ, είπε ο ξένος μπαίνοντας στο γραφείο του σερίφη.

— 'Ο ίδιος... Τί επιθυμείτε;

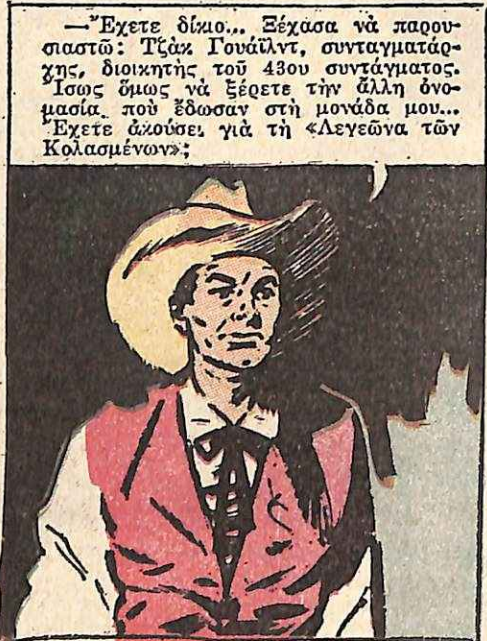
— Να μάθω το όνομα του διευθυντού της Πετροέλαιου Κομπανυ...

— Αντώνιο Πιτζέρα... Τί τον θέλετε;... Γυρεύετε δουλειά;

— Βοήθα δουλειά για σάς, σερίφη Όσμπουντ. Να συγκεντρώσετε άμεσα τους άντρες σας και να συλλάβετε τον Πιτζέρα...

— Για ποιά λόγο;... Και πρώτα-πρώτα, ποιός είσαι εσύ, που θα μου δώσης διαταγές;... Ούτε σε ξέρω καν...

— Έχετε δίκιο... Ξέχασα να παρουσιάσω: Τζιμ Γουάιλντ, συνταγματάρχης, διοικητής του 43ου συντάγματος. Ίσως όμως να ξέρετε την άλλη ονομασία, που έδωσαν στη μονάδα μου... Έχετε άκουσει για τη «Λεγεώνα των Κολασμένων»;

— 'Ο σερίφης σηκώθηκε και χαιρέτησε...

— Έπρεπε δηλαδή εμείς να πάρουμε ειδησι πώς κάτι άνωμαλο συνέβαινε εδώ και να έρθω εγώ ο ίδιος, για να εξακριβώσω πώς οι υπόνοιές μου δεν ήταν άβασμες;

— Γιατί, σερίφη Όσμπουντ, στις άναφορές σας δε λέτε λέξη για τα αιματηρά γεγονότα, που έχουν αναστατώσει την περιοχή του Ρέντ Ρόκς;

— Με διαβεβαίωσαν πως θα ησυχάζαμε μόλις οι 'Απάτοι θα εγκατέλειπαν τα γειτονικά έδαφη... Μου είπαν πως δεν ήταν ανάγκη να σας ειδοποιήσω...

— Και πόσο πλήρωσε ο 'Αντώνιο Πιτζέρα αυτή τη σιωπή σας;

— Α, όχι, συνταγματάρχα Γουάιλντ... Μπορεί να έκανα σφάλμα, να πλίστεψα έναν άνθρωπο, που κατά βάθος δε μου ενέπνεε εμπιστοσύνη, δοκίμομαι όμως πως δεν πήρα χατήρια!...

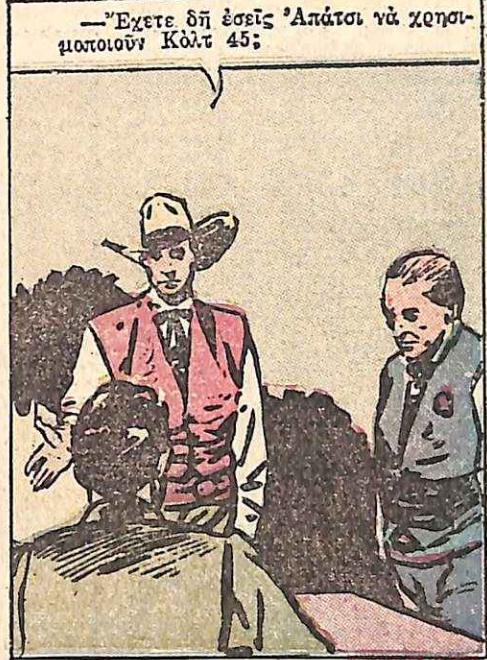

— Ελθετε λοιπόν τόσο βλάκας, ώστε να βοηθάτε αυτό το κάθαρμα, χωρίς κανένα όφελος, και να του βγάξετε το καπέλλο;... Εκτελέστε τώρα κατά γράμμα όσα σας είπα...

— Όταν οι άνδρες κύκλωσαν τα γραφεία της «Πετροέλαιου Κομπανυ» ο συνταγματάρχης και ο σερίφης μπήκαν στο γραφείο του Πιτζέρα...

— Άρα, κατά τη γνώμη σας συνταγματάρχα, έγω τα σκηνοθέτησα όλα αυτά, για να διώξω τους 'Απάτοι... Σας βεβαιώ πως θα γελοῦσα αν δεν ήξερα τη σοβαρότητα της καταστάσεως...

— Έχετε δη εσείς 'Απάτοι να χρησιμοποιούν Κόλτ 45;

— Και αυτό το δήθεν ινδιάνικο βέλος;... Οι 'Απάτοι θα έπρεπε να ξέρετε πως δένουν το φτερό με τσίχα αλόγουρας και όχι με σπάγγο!...

— Ίσως... Πιθανόν... Μά εγώ τί σχέση έχω με όλα αυτά;

— Θα σάς το πω άμεσα... 'Ακούσατε ποτέ να πεταλώνουν οι 'Απάτοι τα αλόγα τους;... Κι όμως όλα τα αλόγα που επέτρεψαν στο ράντσο και στην έμμεση ήταν πεταλωμένα... Και κάτι άλλο ακόμη... 'Ο ένας από τους καθολάρηδες έχει μία ιδιοτροπία, που τον πρόδωσε άμεσα...

— Τα πέταλα του αλόγου του έχουν τριγωνικό σχήμα και ειδικούς γάντζους για βραχίονες περιοχές... Το αλόγο αυτό βρίσκεται στο σταύλο σας, κύριε Πιτζέρα... Και στα πλευρά του φέρει τα δικά σας αρχικά...

— Μπορώ να μάθω γιατί τα έκανα όλα αυτά;

— Για το άφθονο πετρέλαιο, που υπάρχει στους πρόποδες των λόφων του Κλαϊν Χίλ... Τα έδαφη αυτά ανήκουν στους 'Απάτοι... Όταν όμως θα τους διώχνετε, ποιός θα αναλάμβανε την εκμετάλλευση των πετρελαιοπηγών;...

... Για να επιτύχετε το σκοπό σας αυτό, όλα τα μέσα ήταν για σάς καλά. Σκεφτήκατε, λοιπόν, να τους σιγματίσετε ως δολοφόνους, για να ξεσπάσετε έναντιον τους τους κατοίκους του Ρέντ Ρόκς... Μόλις αυτοί θα καθόριζαν τους 'Απάτοι, θα ήταν δικά σας τα πετρέλαια!...

— Εγώ όμως σου γάλασα τα σχέδια 'Αντώνιο Πιτζέρα... Και τώρα δοθείς... 'Ακολούθησε το σερίφη και τους άνδρες του... που θα σε κλείνουν στη φυλακή... Εγώ έχω ακόμη πολλή δουλειά. Πρέπει να καθονομίσω τους λεηκούς και τους 'Απάτοι και να επαναφέρω μεταξύ τους τις αγαθές σχέσεις, που προσπάθησε να διαταράξης...

Η Τάνια κόρη Αμερικανού κροίσου, θέλοντας να αφιερωθεί στην τέχνη, εγκατέλειψε την πολυτελή έπαυλή και τὰ πλούτη του πατέρα της.

ΜΙΑ ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ τρώει ψωμοτύρι

Για να γίνει ηθοποιός του κινηματογράφου

Η ΤΑΝΙΑ ΛΟΠΕΡΤ, κόρη ενός Αμερικανού δισεκατομμυριούχου, έγινε φτωχή... από έρωτα προς την Τέχνη! Έδω κι' ένα χρόνο, ζούσε στη Ρώμη, σ' ένα πολυτελέστατο διαμέρισμα, και είχε τις υπηρέτριές της, τη θαυμάσια κόκκινη καιρούσα της, τις γούνες και τις θαυμάσιες τουαλέτες της. Τώρα κατοικεί σε μια πανσιόν, ολομόναχη, η γκαρνταρόμπα της αποτελείται από τέσσερα φορεματάκια, δυο ταγιέρ κι' ένα πατελόνι, και -όταν δεν είναι καλεσμένη σε τραπέζι- τρέφεται με ψωμοτύρι ή με λίγα μακαρονία.

«Ολ' αυτά βέ, από την αγάπη της προς τον κινηματογράφο. «Θέλω να γίνω ανεξάρτητη - βεβαιώνει. «Αν κι' είμαι μόλις 21 χρόνων, θεωρώ πως μπορώ να τὰ εγάρω πέρα μόνι μου, στη ζωή. Τι σημασία έχει αν δεν πηγαίνω πιά μ' αυτοκίνητο πολυτελείας, αλλά με το λεωφορείο; Θέλω να γίνω ηθοποιός κι' έχω υποσχεθεί στον εαυτό μου πως θα το κατορθώσω, χωρίς τη βοήθεια του πατέρα μου».

Η Τάνια Λόπερτ είναι η μοναχοκόρη του Ιλιά Λόπερτ, αντιπροέδρου μιάς από τις μεγαλύτερες κινηματογραφικές εταιρείες του κόσμου, της «Γιουνάιτεντ Άρτιστς». Ο πατέρας κι' η μητέρα της μένουν τώρα στο μεγάλο παρισινό ξενοδοχείο «Βασιλική Γεωργίας Ε'» - πράγμα που τους κοστίζει 12.000 φράγκα την ημέρα (75.000 δραχμές), χωρίς φαγητό και υπηρεσία.

Μέχρι πρό όλιγου καιρού, ο Λόπερτ έδινε στην κορούλα του όσα λεφτά του ζητούσε. Ίκανοποιούσε κάθε της καприτίο. Στο τέλος όμως, η Τάνια θαρρέθηκε αυτή την άσκοπη ζωή και προτίμησε να δημιουργήσει μόνη της το μέλλον της, σιγά-σιγά και με κόπο. Έφτασε λοιπόν στη Ρώμη, έδω και 2 μήνες, κι' άρχισε να κάνει τη φτωχική ζωή που περιγράφουμε πιο πάνω.

Οι γνωστοί και φίλοι της διαπιστώσανε δύο υποθέσεις, για να εξηγήσουν αυτή την άσυνική και καταπονητική αλλαγή: «Η Τάνια είχε μολώσει με τους γονείς της, με αποτέλεσμα να της κόψουν το «έπιδομα». Η ο πατέρας της είχε χρεωκοπήσει, είχε μείνει στο δρόμο.

Η δεύτερη όμως έκδοξη διαμενέεται αβτομάτως, εφόσον ο Λόπερτ εξακολουθεί να μένει στο πολυτελέστατο παρισινό ξενοδοχείο. Την πρώτη, τη διέμενε η Τάνια, με τις δηλώσεις της:

«Τὰ έχω έντελώς καλά με τους γονείς

μου - βεβαιώνει. Συμφωνήσαμε όμως πάνω σε μερικές λεπτομέρειες, που άφορούσαν την ανεξαρτησία μου και την κλίση μου. Από μικρούς, όνειρευόμουν πάντα μία καλλιτεχνική καριέρα. Δεν ήμουν ακόμη 15 χρόνων, όταν ντεμπιουτάρα στο θέατρο, σε μία κωμωδία του Σαρόγιαν. «Αργότερα έπαιξα και σ' άλλα έργα, καθώς και σε μερικά σπουδαία φιλμ, σαν την «Τζέσσικα» του Νικολέσκο και την «Αγρία στιγμή» με την Κάρολ Μπαίκερ.

«Έπειτα όμως κατάλαβα πως δεν ήταν σοβαρός αυτός ο τρόπος εργασίας μου... πως ήταν πολύ εύκολο να κάνω την ηθοποιό, χωρίς στις γνωριμιές του πατέρα μου κι' εξακολουθώντας να ζω εις βάρος του! Έπρεπε έξ' άλλου να ξεκαθαρίσω ένα σοβαρό πρόβλημα, που με άφορούσε προσωπικά: να καθορίσω δηλαδή την πραγματική φύση του ενδιαφέροντός μου για την ηθοποιία, να βεβαιωθώ αν επρόκειτο για γνήσια καλλιτεχνική κλίση ή απλά για γυναικεία ματαιοδοξία. Και, για να το εξακριβώσω αυτό, δεν όηρχε παρά ένας τρόπος: να πάγω να είμαι μία πλούσια κοπέλλα με το «χόμπυ» της καλλιτεχνίας. «Όταν ανακοίνωσα στον πατέρα μου την απόφασί μου, δέ φάνηκε καθόλου ένθουσιασμένος... Και σήμερα ακόμα, που φαίνεται ναχη πιά χωνώνει τη χειραφέτησή μου, δεν έχει κατορθώσει να με καταλάβει απόλυτα... Οφείλω ωστόσο, να παραδεθώ πως δέ μου έκανε ποτέ «ζαβολισμούς», δηλαδή δεν έπικριξε να με βοηθήσει χωρίς να το ξέρω, ούτε δοκίμασε να μου στελίη λεφτά.

«Από πολλούς μήνες, ζω έντελώς ανεξάρτητα. Και πρέπει να παραδεθώ πως δέ νοστώλησα πολύ τη «χρυσή ζωή» που άφισα πίσω μου. Σήμερα, ένας ρόλος, έστω και μικρός, σε κάποιο φιλμ μου δίνει μία ξεχωριστή χαρά, γιατί νοιώθω πως προσφέρεται σε μένα την ίδια κι' όχι στην κόρη του Λόπερτ...

«Μά και το χρήμα έχει μία καινούργια αξία για μένα, γιατί ποτέ ως τώρα δεν το είχα χρησιμοποιήσει για τις βασικές ανάγκες της ζωής.

«Τώρα μονάχα άρχισα να βλέπω καθαρώτερα μέσα μου. Κάθε ταξείδι μου με το λεωφορείο, κάθε κομμάτι ψωμοτύρι που αποτελεί το κύριο φαγητό μου, μου επιβεβαιώνουν ακόμα μία φορά την κλίση μου. Και πρέπει νάναι γνήσια, αυτή η κλίση, εφόσον δέχομαι εύχαριςτως να την πληρώνω τόσο ακριβά.

«Είμαι εύτυχισμένη και δέ μετανιώνω καθόλου για την απόφασί μου. Δέ λέω πως δέ μ' άρέσουν τὰ λεφτά, οι άνέσεις, ένα κομψό διαμέρισμα κι' ένα όρατο αυτοκίνητο. Δέν είμαι τόσο όποκρίτρια... Θέλω όμως να τὰ δημιουργήσω δλ' αυτά μονάχη μου, με τις δικές μου δυνάμεις, σαν τις άλλες ηθοποιούς που δέν είναι κόρες παραγοών.

«Όταν τελειώση το φιλμ, στο όποιο παίζω τώρα, δέν έχω άμεσες προοπτικές. Μονάχα ένα άόριστο σχέδιο... Σ' αυτές τους δυό μήνες, που έζησα κι' εγνάστηκα στη Ρώμη, κέρδισα 600 χιλιάδες λιρέτες. Αφού πληρώσα το νοίκι μου κι' αγοράσα χειμωνιάτικα φορέματα κι' ένα παλτό, μου άπομείνανε ελάχιστα για ν' αντιμετωπίσω μία πιθανή περίοδο άνεργίας».

Κι' αν τυχόν άργήσουν οι προτάσεις για καινούργια εργασία και τελειώσουν στο μεταξύ τὰ λεφτά:

«Δέ θέλω να τὸ σκέπτομαι - απαντάει η Τάνια σ' αυτή την κρίσιμη έρώτησι. «Αν ωστόσο μου συνέβαινε να μείνω χωρίς δυνάμεις, θα μετοκόμιζα σε μία φτηνότερη πανσιόν και θατρώγα στην ανάγκη μία φορά την ημέρα. Κι' αν, παρ' όλες αυτές τις δυσίες, εξακολουθούσα να μὴ βρίσκω εργασία στον κινηματογράφο, θα έψαχνα για μία θέσι δακτυλογράφου, ώσπου νάβρω καλλίτερες μέρες. Πάντως, ποτέ δέ θα ζητούσα δόηθεια από τὸ μπαμπά, ούτε και από τη δεχόμωνα! Δέ θάταν σοβαρά, ένα τέτοιο πράγμα. «Ως έδω που έφτασα, δέ μπορώ πιά να γυρίσω πίσω...»

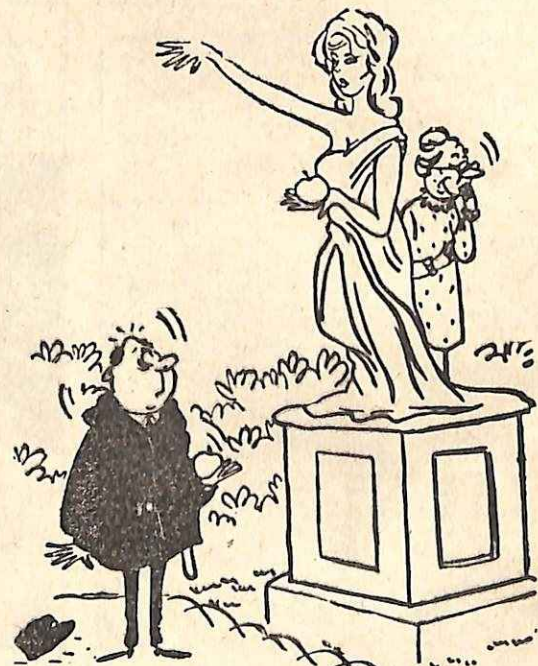
Κι' ένα συχνότατο βιογραφικό σημείωμα: Η Τάνια Λόπερτ γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη, στις 19 Ιουνίου 1942. Πέρασε τὰ παιδικά και τὰ πρώτα νεανικά της χρόνια με τους γονείς της, στο Γκράμπερσν Πάρκ, στο Μανχάτταν. Σε ηλικία 13 χρόνων, κέρδισε το άμερικανικό πρωτάθλημα καλλιτεχνικού πατινάζ και άνειρεύθηκε να γίνει μία δεύτερη Σόνια Χένε. Δυό χρόνια άργότερα, έπαιξε σ' ένα θερινό θέατρο του Νιού Χαμπαύρ, στους «Τρωγλοδύτες» του Ουίλλιαμ Σαρόγιαν, κερδίζοντας επί 3 μήνες 20 δολάρια τη βδομάδα. Σε 16 χρόνια της, έκαμε την πρώτη εμφάνισή της σ' ένα φιλμ κι' άρχισε να εργάζεται σαν μοντέλο φωτογράφων.

Οι καλλιτεχνικές της σπουδές περιγράφονται σε ένας φάκελο, στο περίφημο «Ακτορς Στούντιο» του Λη Στράμπεργκ.

«Ο Στράμπεργκ - λέει η ίδια - υποστηρίζει πως κάθε άνθρωπος έχει μέσα του ταλέντο, αλλά δέν κατορθώνουν όλοι να τὸ εγάρουν στην επιφάνεια και να τὸ άναπτύξουν. Έγώ όμως είμαι πεισματάρα και θαάληκα να κατορθώσω ν' άποδείξω τὸ δικό μου».

Χαράλαμπε!... Προτιμώ τὴ βροχή!...

Χωρίς λόγια.

— Έσεις δέ φεάσαστε τους κεραυνούς;

Πώς θα βρήτε ΕΡΓΑΣΙΑ

Χρήσιμες συμβουλές ενός ειδικού.

Κάθε μέρα, ένα καινούργιο κύμα από νέους και νέες, που θέλουν να δουλέψουν, ρίχνεται στη ζωή. Δέν υπάρχει πάντοτε δουλειά για όλους. Αλλά, σε πλείστες περιπτώσεις, υπάρχει δουλειά, χωρίς να κατορθώνουν να τη βρουν. Κι' αυτό τον κίνδυνο θέλει να προφυλάξουν τους νέους και τις νέες ένας ειδικός, ο Ραϊν Ζίγκλερ, που διευθύνει το τμήμα εύρεσης εργασίας της πολιτείας Όρεγκόν.

Ο Ραϊν Ζίγκλερ παίρνει ως πρότυπο, βέβαια, την Αμερική. Αλλά όσα λέει, τηρουμένων των αναλογιών ισχύουν και για τις άλλες χώρες. Να, λοιπόν, ποιές είναι οι συμβουλές του:

1) Η άγορά της εργασίας είναι ρευστή και ύφιστάται συνεχώς μεταβολές. Υπάρχουν, λοιπόν, δηλαδή ελπίδες εργασίας για όλες τις ειδικότητες λόγους: Θάνατοι, άπολύσεις, συνταξιοδοτήσεις, αλλαγές εργασίας κλπ. Ο Ζίγκλερ υπολογίζει ότι στην περιοχή του Πόρτλαντ άδειάζουν κάθε μήνα 14.000 θέσεις. Το ίδιο συμβαίνει και άποδησώτε αλλού. Ο ισχυρισμός, λοιπόν, ότι δέν υπάρχει δουλειά, δέν είναι σωστός. Δουλειά υπάρχει πάντοτε για κείνον που ξέρει να τη βρή.

2) Το να βρή κανείς μία άπ' αυτές τις κενές θέσεις άποτελεί μία εργασία, που πρέπει να την οργανώσουμε, διαβέτοντας σ' αυτήν όλο τον περισσευούμενο καιρό μας.

Ο Ζίγκλερ παρατηρεί: «Δουλεύετε για τρεβδόαδα. Δέν πρέπει να κάμετε το ίδιο προκειμένου να εξυπηρετήσετε τον εαυτό σας».

Αποδεικνύει, λοιπόν, σ' εκείνους που ζητάνε δουλειά, να προκαθορίσουν έναν άριθμό αίτησεων εργασίας για κάθε βδομάδα. Καλλίτερα είναι, συμβουλευτεί, να κάμετε αυτές τις αίτήσεις αυτοπροσώπως κι' όχι με το τηλέφωνο ή μ' επιστολή. Μας σβύνετε από τον κατάλογό σας τις επιχειρήσεις που ελπίσχετε πειστέατα ήδη. Μή διατάξετε να ξαναγυρίσετε. Δέν άποκλείεται να άδειασε στο μεταξύ η θέση που ζητάτε. Μερικοί εργοδότες, έξ' άλλου, δέν παίρνουν στα σοβαρά την αίτησή σας, παρὰ έπειτα από τη δεύτερή κι' τρίτη επίσκεψη.

3) Εκτιμήστε αντικειμενικά και χωρίς έπιεικεια τις ικανότητές και την πείρα σας. Να οι έρωτήσεις, που θα κάμετε στον εαυτό σας: — Σε ποίο κλάδο σημείωσα κάποια έπιτυχία;

— Για ποίο πράγμα με πρόσεξαν και με συνεχάρησαν;

— Ποιές εργασίες έκαμα ως σήμερα;

— Ποιά εργαλεία μπορώ να χειρισθώ;

— Ποιά πράγματα μου άρέσει να κάνω και ποιά άποστρέφομαι;

Είναι εκπληκτικό, παρατηρεί ο Ζίγκλερ, ότι οι περισσότεροι άνθρωποι υποτιμούν τις ικανότητές τους. Και άνοφώρη το παράδειγμα τους. Κά νύνας, που ήταν άνεργη από μιάς νέας, «Η νέα αυτή είχε σπουλύν καιρό, πολλό «αυτοάναλυσε» μινώσεις συνέταξε, ότι της άρεσε ως» που μόνιμη της μοντέλα για τὰ να φτιάχνει τις κι' ότι πολλές φορεμάτὰ της κι' ότι πολλές φορές την είχαν συγχαρή γι' αυτά. Αυτή η ένδειξη της έδειξε τὸ δρόμο που έπρεπε ν' άκολουθήσει κι' μὸ που έπρεπε ν' άκολουθήσει κι' έπειτα από λίγο βρήκε δουλειά σ' ένα μεγάλο κατάστημα μόδας του Πόρτλαντ.

4) Μή σταματάτε σε ό,τι ξέρετε. Αν θέλετε να προσεύτετε, πρέπει να πλουτίσετε διαρκώς τις πειν και να μεγαλώνετε τὸν γνώσεις σας και να ικανοποιήται σας. Διαφοκίλο τὸν ικανοποιήται σας. Εξοικονομώ, λοιπόν, μερικές ώρες, κοιμηστέ, άκολουθήστε ειδικά μαγιά να παρακολουθήσετε ειδικά μαγιά σε συχτερινές σχολές ή για να εξασκηθήτε σε κλάδους διαφορετικούς από τη σημερινή εργασία σας.

5) Πρέπει να παρακολουθήτε συνεχώς τὸ χρηματιστήριο της εργασίας και τις διακυμάνσεις του. Πολλοί άνθρωποι άρκοονται στο να ζητάνε εργασία. Στην πραγματικότητα, πρέπει να πουλήσετε ώριμμένες ικανότητες που έχετε κι' εκείνος που θα τις άγοράσει πρέπει να έχη ανάγκη άπ' αυτές.

6) Εξοικειωθήτε με τις πηγές πληροφοριών από τις όποιες θα μάθετε τις διακυμάνσεις του χρηματιστηρίου εργασίας. Μία έρευνα μεταξύ 1000 άνεργων έδειξε ότι όλοι σχεδόν κατέφευγαν σε μία ή δυό πηγές: τις «μικρές άγγελίες» τὸν έφημερίδων και τὰ γραφεία εύρεσης εργασίας. «Είναι άνεπαρκές», παρατηρεί ο Ζίγκλερ, που άποεικνύει τις άκολουθές πηγές:

Τὰ έργαστὰ σι: «Μιλήστε με τους εργάτες, κατά την έξοδο από τὸ εργοστάσιο. Θα μάθετε πολλά πράγματα για την έπιχείρησι και τις ανάγκες της». Οί φίλοι και οί γείτονες: «Όταν προσλαμβάνουν έναν καινούργιο εργάτη, οι εργοδότες δίνουν ιδιαίτερη σημασία στις συστάσεις που προέρχονται από τὸ προσωπικό τους».

Τὰ νέα κτρίρια: Κάθε καινούργιο εργοστάσιο έχει ανάγκη από προσωπικό. Φροντίστε να είσαστε από τους πρώτους, που θα παρουσιαστούν όχι για να ζητήσετε άπλως εργασία, αλλά για να προσφέρετε τις ικανότητές σας.

Όταν αγοράζετε ένα αντικείμενο, παρατηρεί ο Ζίγκλερ, δέν τὸ κάμετε για να ευχαριστήσετε τὸν πωλητή, αλλά για να καλύψετε μία δική σας ανάγκη. Και σὰς ο εργοδότης δέ θα σας προσλάβει για να σας ευχαριστήσει, ούτε από λυπη, αλλά γιατί έχει ανάγκη από ώριμμένες υπηρεσίες που μπορείτε να τὸ προσφέρετε».

7) Άποκτήστε μία ειδικότητα. Οι άνειδίκεντοι εργάτες είναι εκείνοι από τους όποιους κανείς σχεδόν δέν έχει ανάγκη. Γι' αυτό, βρίσκουν δύσκολα εργασία και παίρνουν ήμερομισθία πολύ χαμηλά.

Όσα λέει ο Ζίγκλερ για τὸς εργάτες και τὸς τεχνίτες, ισχύουν άλλο τόσο και για κείνους που ζητάνε υπαλληλικές θέσεις. Κι' έδω έπίσης υπάρχουν, σε κάθε στιγμή πολλές κενές θέσεις, που θα τις άνακαλύψετε με τις ίδιες μεθόδους. Πρέπει ακόμη να έχετε ένα ώρισμένο «έμπροσθεν» να προσφέρετε, να είσαστε ικανός, δηλαδή, να προσφέρετε, μία εργασία, από την όποια έχει ανάγκη ο εργοδότης. Γιατί έτσι μόνο θα σας προσέει και θα σας προσλάβει. Ζητώντας άπλως εργασία, τὸ πιθανότερο είναι ότι θα βρήτε όλες τις πόρτες κλειστές μπροστά σας.

ΤΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ

ΣΤΑ δεκαπέντε χρόνια που βάστης ο πρώτος της γάμος, η κυρία Ράπ δέ διασκέδασε καθόλου, γιατί ο άνδρας της, ένας από τους μεγαλύτερους φαρμακείμους της όδου Βερρερί, είχε την κακή συνήθεια να περνά τα βράδια του στο καφενείο. Έκτός άπ' αυτό, για τίποτε άλλο δέ θα μπορούσε κανείς να τὸν κατηγορήσει. Ο κ. Ράπ ήταν πρώτης τάξεως έμπορος (λίγο κλέφτης, βέβαια, στις τιμές) κι' έκανε χρυσές δουλειές με τὰ «πισισιολίς» του. Έτσι, η έπιχείρησι προκάλεε σταθερά...

Η κ. Ράπ, κλεισμένη στο γυάλινο γκισέ, μπροστά στο βιβλίο τὸν εισησάεων, έννοιωσε ξεχωριστή ευχαρίστησι, βλέποντας στο τέλος τὸ μινός τὰ τεράστια κέδη τους. Κι' έπειδή τὸ ιδανικό κάθε άνδρόγυνου είναι ν' άποκτήσῃ κάποια περιουσία, η φρόνιμη κ. Ράπ δικαιολογούσε τὸ στυλ της με τὸν πρώτο υπάλληλο. Και στην έπιγραφή τὸ μαγαζιό, κάτω από τις λέξεις «Φαρμακείμπος Ρόϊκς Οίκος Ράπ», προστέθηκε, με μεγάλα γράμματα, «Ροζιέ, διάδοχος».

Δεκατρείς μήνες, λοιπόν, μετά την κηδεία του Ράπ, στην όποια είχε κατατεθή και στέφανος από τους θαμνώνες τὸ «Καφενείο του Γκάς», η χήρα έκανε τὸς γάμους της με τὸν πρώτο υπάλληλο. Και στην έπιγραφή τὸ μαγαζιό, κάτω από τις λέξεις «Φαρμακείμπος Ρόϊκς Οίκος Ράπ», προστέθηκε, με μεγάλα γράμματα, «Ροζιέ, διάδοχος».

Τις Κυριακές και τις μεγάλες γιορτές, ο φαρμακείμπος προτιμούσε να βγαίνει σ' ένα μικρό περίπατο με τη γυναίκα του. Μά, μόλις γυρίζαν στο σπίτι, έπρωγε βιαστικά και τραβούσε, κατά τη συνήθειά του, στο καφενείο.

Αυτό έκανε την κ. Ράπ να νοιώθῃ μία αντίπαθεα κατά τὸν άνδρό της. Έτσι, όταν εκείνος πέ-

θανε από συγκοπή, η χήρα έκλαψε λίγο στην άρχή με γρήγορα παρηγορήθηκε. Τι της έλειπε τώρα; Είχε μεγάλη περιουσία, πεντακάσιες χιλιάδες εισόδημα, χωρίς τὸ κατάντημα, πού, αν τὸ πούλούσε, θα διπλασίαζε την περιουσία. Ακόμα ήταν 36 χρόνων. Γι' αυτό, πρὶν πέραση η νομική προθεσμία, άποφάσισε να ξαναπαντρευτεί.

Ο πρώτος υπάλληλος τὸ φαρμακείου ήταν άντρας νέος, ώριμους και πρόσχαρος. Από τὸν καιρό που ζούσε ο άνδρας της, η κ. Ράπ είχε προσέξει τὸν ευχάριστο αυτό άνδρωπο...

Τώρα, που ήταν χήρα, τὸν ξεχώρισε για ύψιστον δεύτερο σύζυγό της. Ο κ. Ροζιέ ήταν βέβαια έφτά-όχτῳ χρόνια νεότερος της. Ο καβρέφτης βεβαιώνει πὸν άραία χήρα, ότι μπορούσε να προκαλέσει ακόμα τὸν έρωτα. Έκτός αυτού τὸ «κυρία Ροζιέ» χτυπούσε στ' αυτή ώραιότερα από τὸ «κυρία Ράπ».

Δεκατρείς μήνες, λοιπόν, μετά την κηδεία του Ράπ, στην όποια είχε κατατεθή και στέφανος από τους θαμνώνες τὸ «Καφενείο του Γκάς», η χήρα έκανε τὸς γάμους της με τὸν πρώτο υπάλληλο. Και στην έπιγραφή τὸ μαγαζιό, κάτω από τις λέξεις «Φαρμακείμπος Ρόϊκς Οίκος Ράπ», προστέθηκε, με μεγάλα γράμματα, «Ροζιέ, διάδοχος».

Όλα πήγα περίφημα τις πρώτες μέρες τὸ μινά τὸν μέλιτος, που τις πέρασαν στο Φονταίνε-μπλά.

Αλλά, όταν ξαναγύρισαν στο Παρίσι, από τὸ πρώτο βράδυ, ο Ροζιέ, μόλις άπόφαγαν, πήρε τὸ καπέλό του.

Μά πού πηγαίνει τέτοια ώρα; πρόφτασε να τὸν ρωτήση η γυναίκα του.

«Α, πηγαίνω να πάω λίγο άέρα, άπάντησε εκείνος. Κά κανά μία βόλτα ως τὸ καφενείο και θά γυρίσω άμέσως».

Και ξαναγύρισε τὰ μεσάνυχτα, όπως και ο μακαρίτης πρώτος της σύζυγος.

Η κ. Ροζιέ άπόμεινε καταπληκτική. Θά ξονάρχιζαν, λοιπόν, οι άνέμετες, οι άμειρες, οι μελαγχολικές νύχτες. Και, τὸ χειρότερο ήταν, ότι η δυστυχισμένη λάτρευε τὸ δεύτερο σύζυγό της, ενώ τὸν πρώτο τὸν άντιπαθούσε.

Στὸ δείπνο της δεύτερης ημέρας συγκράτησε καπνός τὸ πείσμα της. Και, με φωνή ήρεμη, ρώτησε τὸ Ροζιέ:

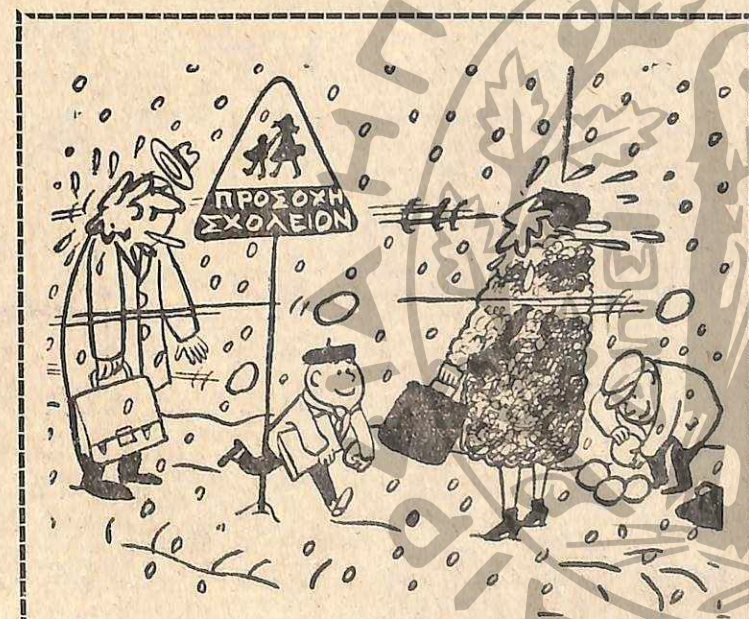
— Θά πηγαίνεις, λοιπόν, κάθε βράδυ στο καφενείο;

Η άπάντησι ήταν καταφωτισμένη και άπογοητευτική:

— Βεβαιότατα! Θά πηγαίνω, όπως όλος ο κόσμος. Ο μακαρίτης ο προποταμένος μου πηγαίνε στο «Καφενείο του Γκάς». Έγώ πηγαίνω στο «Μηρικανικό». Τὸ ξέρετε... Είναι πλάσι τὸ πρώτο...

— Λοιπόν, πές μου, δέν προτιμάς να μένεις κοντά στη γυναίκα σου;

— Δέ λέω όχι... Αλλά τι τὰ θέλεις; Αν δέ βγά έξω μετά τὸ φαγητό, δέ χωνεύω... δέν κοιμάμαι καλά... ξέρω, ότι θάταν ευγενικότερο να καθάμαι να σου

Χωρίς λόγια.

προτάω συντροφιά... Άλλα πρέπει και συ να κοιμηθείς νωρίς... Και σε διαβεβαιώ, ότι, για έναν έμπορο, είναι απαραίτητο να πηγαίνει στο καφενείο... Γνωρίζει διαφόρους ανθρώπους, μαθαίνει ειδήσεις, τελειώνει υποθέσεις, ενώ παίζει χαρτιά... Άλλωστε, τόχω συνθίσει...

Τού κάκου ή κ. Ροζιέ προσπάθησε να τον βγάλει από την κακή αυτή συνήθεια.

Τόν Ικέτευσε και τόν είδε ν' αδιαφορή στα δάκρυά της. Τού έκανε σκηνές. Κατάλαβε, όμως, ότι λίγο ακόμα και θα του γινόταν μισητή... Η διχόνοια είχε αρχίσει πια να εισχωρή στο ανθρώπινο. Κι' όμως, ή κ. Ροζιέ εξακολουθούσε να λατρεύει τόν άντρα της.

Τότε ο έρωτας ενέπνευσε στην κ. Ροζιέ ένα πρώτης τάξεως σχέδιο.

Τί ήταν εκείνο, που τραβούσε το σύζυγό της στο καφενείο; Η συναναστροφή, ή συντροφιά, το περιβάλλον. Αν τήν εβρίσκε αὐτὰ στο σπίτι του, δὲ θὰ ἔμενε τάχα ἐκεῖ;... Δὲ θὰ μπορούσε νὰ μεταβληθῇ τὸ σπίτι σὲ καφενεῖο; Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐμπνευσι τῆς κ. Ροζιέ.

Ἀποφάσισε, λοιπόν, νὰ τὴν ἐσαρμόσῃ. Ἐπειτα ἀπὸ πολλές ἱκεσίες, κατάρωσε νὰ πείσῃ τὸν ἄντρα τῆς νὰ περάσῃ με τὸς φίλους του μερικά βράδια στο σπίτι του. Φρόντισε μάλιστα νὰ τὰ βροῦν ὅλα ἐκεῖ, ὅπως καὶ στὸ καφενεῖο.

Τὸ διαμέρισμα μεταμορφώθηκε ριζικά. Τὰ ἐπιπλα τῆς σάλας ἀλλάξαν μὲ μαρμαρίνα τραπέζια καὶ με καναπέδες δερμάτινους. Τὸ σαλόνι μετεβλήθη σὲ αἴθουσα πόκερ καὶ στὴν τραπέζια τὸ μεγάλο τραπέζι ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ ἓνα μπιλιάρδο.

Στὴν ἀρχή, ὁ κ. Ροζιέ κι' οἱ φίλοι του βόρκαν περίφημη τὴν πράξι αὐτῆς συζυγικῆς ἀφωσίσεως. Κι' ἐγκαίνιασαν τὸ ἱδιωτικὸ αὐτὸ καφενεῖο, ἀφοῦ μάλιστα τὰ εὗρισκαν ὅλα δωρεάν.

Συγκεκριμένως, ἐκείνη τὴν βράδυ. Καί, παίζοντας χαρτιά, καπνίζοντας καὶ πίνοντας, συζητούσαν καὶ κατηγοροῦσαν τὴν πολιτικὴ τῆς κυβερνήσεως. Κι' ἡ κ. Ροζιέ ἦταν κατεχαρακτημένη, πού μπορούσε νὰ θαυμάζῃ, ἀπὸ τὴς ὀχτώμισι ὥς τὴς δώδεκα, καὶ ν' ἀκούῃ τὴν ἀγαπημένη φωνὴ τοῦ ἄνδρός της, πού ἔλεγε κάθε τόσο: «Ζεῦγλι τοῦ ἄσσου» ἢ «Φούλ τοῦ Ρήγας».

Ἐπίσης ἡ ὥραία γυναίκα κολλαιούσαν με τὸ νὰ πιστεύῃ, ὅτι εἶχε κόψει πιά στὸν ἄντρα τῆς τὴν κακή συνήθεια τοῦ καφενεῖου.

Ἀλλὰ ἡ χαρὰ τῆς δὲ βαστήθη πολὺ. Μετὰ ἓνα μῆνα, ἡ κ. Ροζιέ ἀνέληθε, ὅτι ὁ σύζυγός της ἐνοίωσε τὰ βράδια στὸ σπίτι πλη-ξὶ καὶ νωσταλγία τοῦ καφενεῖου! «Ἀκόμη κι' οἱ σύντροφοί του. Ἦταν φανερό πὼς κατὶ τοὺς ἔλειπε... Ἀλλὰ τί;

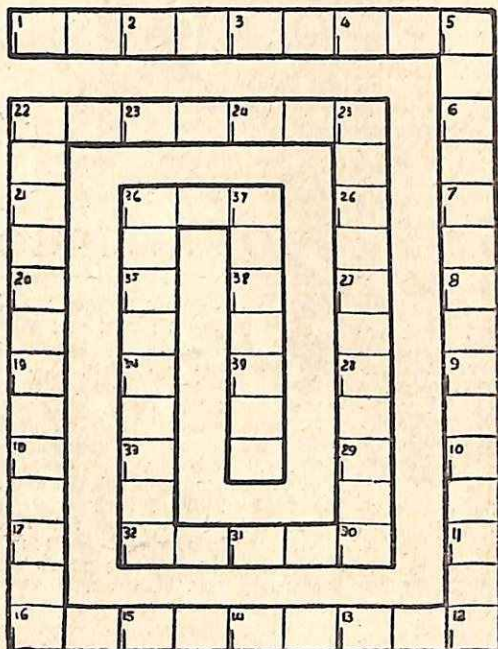
Κυριεμένη ἀπὸ περιέργεια, θέλησε νὰ ἐξηγηθῇ μαζί του. Καὶ τοῦ εἶπε, με τρυφερότητα:

— Πές μου εὐλικρινά, ἀγάπη μου: Δὲν τὰ βρίσκεις ὅλα στὸ σπίτι, ὅπως καὶ στὸ καφενεῖο;... — Ὁχι, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Θέλεις νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια;... Λοιπόν, ἀκού: Ἦ μύτρα στὸ σπίτι δὲν ἔχει τὴν ἴδια γεύσι, ὅπως στὸ καφενεῖο!

Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κιόλας, ὁ κ. Ροζιέ με τὸς φίλους του, παρῆσαν τὸ σπίτι κι' ἀρχισαν νὰ πηγαίνουν στὸ καφενεῖο, ἐγκαταλείποντας τὴν κ. Ροζιέ στὴν ἀπαίτησι τῆς καὶ τὴν ἐρημιά της...

Α. ΜΠΙΡΑΜΠΟ

Γιὰ μικροὺς

Συλλαβικὸς κοχλίας

Μέσα στὸ σχέδιο αὐτὸ θὰ τοποθετήσῃς 39 τρισυλλαβὲς λέξεις, τῶν ὁποίων σὰς δίνουμε πῶς κατὰ τὴς σημασίες. Θὰ βάζετε μιὰ ὁλόκληρη συλλαβὴ μέσα στὸ κάθε μικρὸ ὀρθογώνιο καὶ θὰ ἔχετε ὅπ' ὅμι ὅτι ἡ τελευταία (τρίτη) συλλαβὴ τῆς κάθε λέξεως εἶναι συγχρόνως καὶ ἡ πρώτη τῆς ἀμέσως ἐπομένης.

Δηλαδή ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς ὁπ' ἀρ. 3 λέξεως εἶναι ἡ ἴδια με τὴν τελευταία τῆς ὁπ' ἀρ. 2 καὶ ἡ τρίτη συλλαβὴ τῆς, ἡ ἴδια με τὴν πρώτη τῆς ὁπ' ἀρ. 4.

Π.χ.: ΓΡΑ-ΝΑ-ΔΑ, ΔΑ-ΝΙ-Α, Α-ΠΕΙ-ΛΗ, ΛΗ-ΞΟΥ-ΡΙ, ΡΙ-ΓΑ-ΝΗ.

- 1) Οὐράνιο σῶμα.
- 2) Εἶναι ἀρτιγέννητα.
- 3) Περνοῦν συνήθως ἀπαρτήρητα.
- 4) Πρόσωποι τῶν παραμυθιῶν.
- 5) Ἀποτελεῖ μέρος τοῦ προσώπου.
- 6) Τὸ πῶς ὁρατὸ κομμάτι τῆς ζωῆς.
- 7) Σακκίδιο τῶν χωρικῶν.
- 8) Μοῖρα, τύχη.
- 9) Μπορεῖ νὰ εἶναι ἀπὸ μάρμαρο, μὴρεῖ καὶ ἀπὸ πάγο.
- 10) Πόλις τῆς Μακεδονίας.
- 11) Προορίζεται γιὰ ὑποζύγια.
- 12) Ἐξασφαλίζει ζωὴ σ' ἓνα φυτό.
- 13) Θερμαίνει πολλὰ σπῖτια.
- 14) Καίεται μπροστὰ σὲ εἰκονίσματα.
- 15) Καπνιστὸς κέφαλος.
- 16) Τὸν μαλλιών γίνεται στὸ κομωτήριο.
- 17) Δὲ λείπει ἀπὸ καμμιά σάκκα μαθητοῦ.
- 18) Κάθε καταστηματοῦχος τὴν φροντίζει ἰδιαιτέρως.
- 19) Νύμφη τῶν πηλῶν.
- 20) Εἶναι ὑποδειγματικὰ ὀπλισμένος.
- 21) Πολύτιμο στολίδι.
- 22) Χοντρὸ σανίδι.
- 23) Εἶναι τὰ περισσότερα τετράδια.
- 24) Δὲ λείπει ἀπὸ κανένα παπούτσι.
- 25) Ἐπέτυχαν τὸ σκοπὸ τους.
- 26) Πρώτη ὤλη γιὰ κινηματογράφο.
- 27) Εἶναι μιὰ ἀπὸ τὴς πλησιέστερες στὴν Ἀθήνα πόλεις.
- 28) Ἐχεὶ νόστιμο κρέας.
- 29) Τρεμουλδάρικα.
- 30) Τρίπα, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ὁδοῦ.
- 31) Νοίκι σπιτιοῦ.
- 32) Ἐνα ἀπὸ τὰ πολλὰ, πού υπάρχουν στούς κεντρικοὺς δρόμους.
- 33) Ὁ... δάκνυθος ὁ ἀνατολικός.
- 34) Νόμισμα γειτονικῆς χώρας.
- 35) Ἀπαρτήρητο σ' ἓνα ἥθοιο.
- 36) Φέρνει στὸν πλανήτη μας ἓνα κατινούργιο κατόικιο.
- 37) Χώρα τῆς κεντρικῆς Ἰταλίας.
- 38) Προηγείται τὸν μεγάλων ἑορτῶν.
- 39) Κοπάδι ζώων.

Δ.

ΚΑΙ ΝΕΑΛΟΓΑ

Ἀπρόσπτα

Εἶναι δύο διδύμα ἀδελφία, ἀπὸ τί ὁποία τὸ ἓνα εἶναι πάντα πῶς ἐργατικὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ποιά εἶναι;

★

Ἐργάζεται κρατώντας σὰς τὸ χέρι. Ποιά;

★

Εἶναι καμμιά φορὰ πολὺ ἄλμυρη κι' ὅμως δὲν περιέχει οὔτε ἔχνος ἁλατος. Ποιά;

★

Ποιοὶ εἶναι οἱ μόνοι ἄνθρωποι, πού μποροῦν νὰ ἐργάζονται καὶ νὰ ξεκουράζονται συγχρόνως;

★

Ὑπάρχει μιὰ πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποία μπαίνει οὐρανοῦν μόνο φορέματα. Ποιά;

★

Φτάνει πάντα πρὶν ἀπὸ τὸ μεταφορικὸ μέσον πού χρησιμοποιεῖ. Ποιά;

★

Ὑπάρχουν πόδια καθ' ὅλα ἄνθρωπινα, στὰ ὁποία ἐν τούτοις ἓνας ὑποδηματοποιὸς εἶναι ἀδύνατον νὰ φορέσῃ παπούτσια. Ποιά;

★

Τὴν χάνουμε εὐκολα, ἀλλὰ ἀργὰ ἡ γρήγορα, πάντα τὴν ξαναβρίσκουμε. Ποιά;

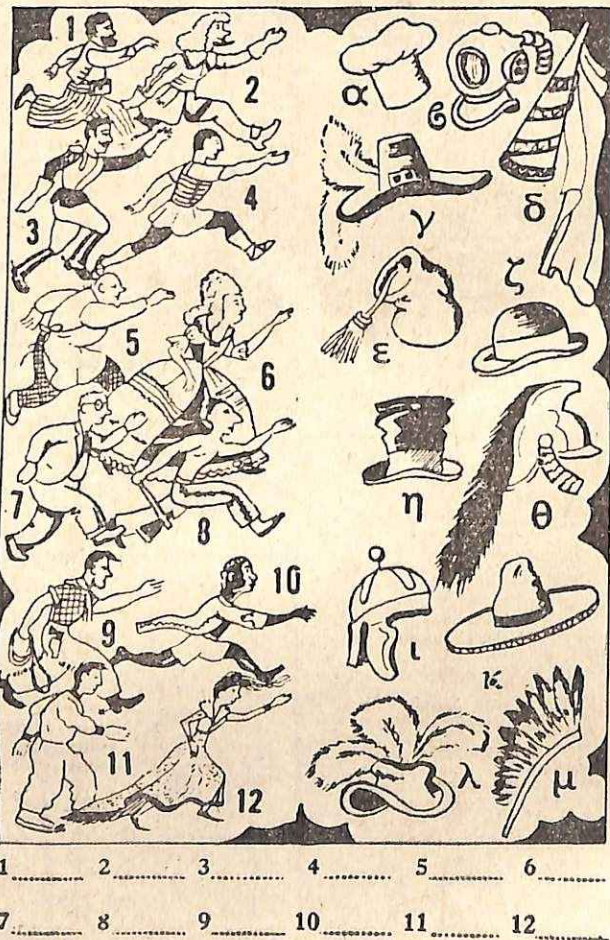
★

Δυσκολευόμαστε νὰ τὸ σέβουμε... Κι' ὅταν ἐπὶ τέλους σέβῃ, αὐτὸ ὄχι μονάχα δὲ μᾶς στενοχωρεῖ, ἀλλὰ μᾶς γεμίζει χαρὰ. Ποιά;

★

Τὸ χρησιμοποιοῦμε γιὰ νὰ κατεβούμε, ποτὲ ὅμως γιὰ νὰ ξαναεβούμε. Ποιά;

Στὸν καθέναν τὸ καπέλλο του

Δώστε στὸ καθέναν ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῆς ἀριστερῆς πλευρᾶς τῆς εἰκόνας μας τὸ καπέλλο, πού τοῦ ἀνῆκει καὶ πού βρίσκεται στὸ δεξιὸ μέρος. Πρέπει νὰ θρῆτε τὴ σωστὴ λύσι, μέσα σὲ δύο λεπτά τῆς ὥρας, τὸ πολὺ, γιὰ νὰ μοιρῆτε νὰ υπερηφανεύεστε, γιὰ τὴν δευδερκέα σας.

Ἀφοῦ τοποθετήσῃτε τὸ γράμμα, πού ἀντιστοιχεῖ στὸ κάθε καπέλλο, πλάι στὸν ἀριθμὸ τοῦ προσώπου, στὸ ὁποῖο ἀνῆκει, κυττάξετε τὴ σωστὴ λύσι, γιὰ νὰ θεβαιωθῆτε ὅτι δὲν κάνατε κανένα λάθος.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 78

Οἱ Γκιουγκενχάιμ ἦταν οἱ πῶς φτωχοὶ Ἑβραῖοι τῆς ἑλβετικῆς πόλεως Λονγκνῶν. Ἐστὶ, μιὰ μέρα, πούλησαν τὰ ἐλάχιστα πράγματα τοὺς κι' ἐφυγαν γιὰ τὴν Ἀμερική, ὅπου ἐγκαταστάθηκαν σὲ μιὰ ἀθλία τρώγλη τῆς μικρῆς πόλεως Βηθλέεμ. Ἡ οἰκογένεια ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν πατέρα, ἡλικίας 17 χρόνων, τὴ δεύτερη σύζυγό του καὶ τὴς δύο κόρες τῆς τελευταίας ἀπὸ προηγούμενο γάμο τῆς.

Ὁ πατέρας Γκιουγκενχάιμ ἀρχισε νὰ κἀν διάφορες δουλειές, γιὰ νὰ ζήσει τὴν οἰκογένειά του. Τὴ μιὰ ἐβδομάδα ἐπλενε πιάτα σ' ἓνα ἐστιατόριο, τὴν ἄλλη βοηθοῦσε ἓναν πεταλωτὴ, τὴν τρίτη ἔκανε τὸ βαστάζο. Κάθε Κυριακὴ, ἐξ ἄλλου, μοίραζε μιὰ τοπικὴ ἐπιμερία στὸς συνδρομητὰς, πηγαίνοντας ἀπὸ σπῖτι σὲ σπῖτι. Ἡ μεγαλύτερη ἐλπίδα τοῦ ἦταν ὁ γιὸς του Μέγιερ. Σ' ἓνα-δύο χρόνια, θὰ τὸν ἐβάζε νὰ δουλέψῃ σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ μεταλλεῖα, πού ἐφυτρωναν κάθε μέρα σὰ μανιτάρια στὴν Πενσυλβανία.

Ἄλλ' ὁ Μέγιερ προτίμησε νὰ γίνῃ γυρολόγος. Φορτωμένος μ' ἓνα σάκκο στὴ ράχη, γυρίζε ἀπὸ συνοικισμό σὲ συνοικισμό, πουλώνοντας στὴς γυναῖκες τῶν μεταλλωρύχων δαντέλλες, σάρπες, ἀγκράφες, χτένες, κορδέλλες!...

Σ' αὐτὰ, πρόσθεσε, μιὰ μέρα, κι' ἓνα βερνίκι γιὰ τὴς σομπές, πού τοῦ ἔδωσε ἓνας μικροπιοτέλης. Τὸ βερνίκι αὐτὸ γινόταν ἀνάρπαστο, γιατί ὄχι μόνο ἔκανε τὴς σομπές νὰ γυαλίζουν, ἀλλὰ καὶ τὴς προστατεύε ἀπὸ τὴν ὑγρασία καὶ τὴ σκουριά.

Καλὴ δουλειά! σκέφτηκε ὁ νεαρὸς Μέγιερ, πού κέρδιζε ἓνα σέντς γιὰ κάθε κουτί, πού πουλοῦσε.

Ἀργότερα, ὅμως, ἔμαθε, ὅτι ὁ παραγωγὸς αὐτοῦ τοῦ βερνικιοῦ κέρδιζε ἐφτά σέντς ἀπὸ κάθε κουτί. Καὶ τότε τοῦ ἦρθε μιὰ φαινή ἰδέα: Γιατί δὲ θὰ μπορούσε νὰ κἀν κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο;

Πῆρε ἀμέσως ἓνα κουτί καὶ τὸ πῆγε σ' ἓνα φαρμακοποιὸ τῆς Βηθλέεμ, παρακαλώντας τον νὰ τὸ ἀναλύσῃ. Ὑστερα ἀπὸ μιὰ ἐβδομάδα, εἶχε τὴ συνταγὴ τοῦ βερνικιοῦ.

Χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸ, ἀγόρασε τὰ ἀπαιτούμενα ὑλικά κι' ὑποκρέωσε τὸν πατέρα του, τὴ μητρὰ του καὶ τὴς κόρες τῆς νὰ στρωθοῦν στὴ δουλειά, γιὰ νὰ φτιάξουν αὐτὸ τὸ βερνίκι.

Ὁ Μέγιερ Γκιουγκενχάιμ ἔγινε κατόπιν ὁ πλάσις τοῦ προϊόντος του. Ἀλλὰ δὲν πῆγαινε πιά με τὰ πόδια. Κυκλοφοροῦσε με τὸ τραῖνο, ἔπαιρνε παραγγελίες καὶ διεδίδε στὸ «ἐργοστάσιο», τὴς διεδίδε στὴν τρώγλη, ὅπου ἔμενε ἡ οἰκογένειά του.

Αὐτὴ ἡ λαβροχεῖριά του ἄρεσε. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, εἶχε μεγάλη κατανάλωσι μιὰ καθοριστικὴ οὐσσία, πού ἀντικαθιστοῦσε τὸ σάπιο. Ὁ Μέγιερ ἔμαθε τὴ συνταγὴ τῆς με τὸν ἴδιο τρόπο, ὅσας εἶχε κάμει καὶ γιὰ τὸ βερνίκι, σὺσθηκε μιὰ μικρὴ ἐταιρεία αὐτὴ κι' ἀρχισε νὰ παρασκευάζῃ αὐτὴν οὐσία, γιὰ δικὸ του λογαριασμό. Τῆς ἄλλαξε μόνο τὸ χροματισμό. Στὸ τέλος, ἡ ἀρχικὴ κίτρινη, βλεπόντας, ὅτι εἶχε κὴ ἐταιρεία, βλεπόντας, ὅτι εἶχε ἓνα ἐπικίνδυνο ἀνταγωνιστὴ, τοῦ ἔδωσε 150.000

Ὁ Δανιὴλ Γκιουγκενχάιμ ἦταν ὁ οικονομικὸς ἐγκέφαλος τῆς οἰκογενείας. Μαζὶ με τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἀδελφούς του συνέσσωρεσε ἀμύθητα πλοῦτη.

Η «ΟΡΔΗ» ΤΩΝ ΓΚΙΟΥΓΚΕΝΧΑΪΜ

δολάρια, γιὰ ν' ἀποσυρθῇ. Ὁ Μέγιερ ἔπρεπε, βέβαια, νὰ μοιρασθῇ αὐτὸ τὸ ποσὸν με τοὺς συνεταίρους του. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ τοὺς ἀνακοινώσῃ τὴ συμφωνία, προτίμησε νὰ κἀν κατὰ καλύτερο. Ἐβάζε φωτιά στὸ ἐργοστάσιο κι' ὅταν οἱ συνεταῖροί του, ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὰ κέρδη, τοῦ πρότειναν νὰ διαθέσουν καινούργια κεφάλαια, γιὰ νὰ συνεχίσουν τὴ δουλειά, ἀρνήθηκε. Λέγοντας τοὺς πὼς εἶχε ἄλλα σχέδια στὸ μυαλὸ του. Ἐστὶ, τὰ 150.000 δολάρια, ἔμειναν δικὰ του.

Ὁ Μέγιερ Γκιουγκενχάιμ μπορούσε τώρα νὰ πραγματοποιήσῃ ἓνα παλιὸ ὄνειρό του: Ἐκάμε σύζυγό του τὴ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴς κόρες τῆς μητρῆς του, τὴ Βαρβάρα, με τὴν ὁποία ἀγαπιόνταν ἀπὸ καιρὸ. Συναγύρισε κατόπιν στὸ ἐμπόριο τῶν εἰδῶν γυναικείας ἀμφιέσεως. Μόνο, ὅτι δὲν ἔκανε πιά τὸ γυρολόγο. Εἰσήγε διάφορα εἶδη ἀπὸ τὴν Εὐρώπη καὶ τὰ μεταπώλουσε με σημαντικό κέρδος. Ἀργότερα σκέφτηκε, ὅτι ἦταν ἐπιχειρόμενο νὰ τὰ ἀπομιμηθῇ. Καὶ πούλουσε ὡς εὐρωπαϊκὰ εἶδη προϊόντα, πού ἔφτανε ὁ ἴδιος. Καλλιέργησε ταυτόχρονα μιὰ ἄλλη πηγὴ πλούτου. Ἀγόραζε με τὸ κιλό ἀπὸ τὰ μεγάλα καταστήματα τῶν Παρισίων, τοῦ Βερολίνου, τῆς Βιέννης, τῆς Ζυρίχης καὶ τοῦ Λονδίνου, τὰ παλιά εἶδη, πού εἶχαν ἀπομείνει στὴς ἀποθήκες τοὺς καὶ τὰ παρουσίαζε στὴν ἀμερικανικὴ ἀγορὰ σὰν τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας. Ἐκάνε ἔτσι χρυσὲς δουλειές.

Ἀπὸ τὴς λαβροχεῖριες του αὐτές, πού τὴς ἀποκαλοῦσε «ἐφευρέσεις», ἦταν τόσο ἐνθουσιασμένος, ὥστε, ὅταν μεγάλωσαν οἱ τέσσερις ἀπὸ τοὺς ὀχτὼ γιουούς του — ἀπὸ τὸ γάμο του με τὴ Βαρβάρα εἶχε ἀποχτήσῃ ἑντεκα παιδιά, ἀπὸ τὰ ὁποία τὰ τρία ἦσαν κορίτσια — τοὺς ἐμίσησε σ'

ὅλα τὰ μυστικά του κι' ἔστειλε τοὺς τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς, τὸν Ντάιελ, τὸν Μοῦρ καὶ τὸν Σολομὸν στὴν Ἑλβετία καὶ τὸν τέταρτο στὴ Νέα Ὑόρκη, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐπεκτείνῃ τὴς ἐπιχειρήσεις του. Ἰδρυσε ταυτόχρονα τὴν ἐταιρεία «Γιὸι Γκιουγκενχάιμ».

Οἱ δουλειές πῆγαν, ἐπὶ ὀχτὼ χρόνια, περίφημα. Ἀλλὰ, ἐκφινικά, ὁ Μέγιερ ἔδωσε στοὺς γιουούς του τὴν ἐντολή νὰ ρευστοποιήσουν τὴς ἐπιχειρήσεις τοὺς. Εἶχε βρῇ γιὰ τοὺς γιουούς του καινούργιο στάδιο ἐνεργείας. Τὸ στάδιο αὐτὸ ἦταν τὰ μεταλλεῖα ἀργύρου τοῦ Κολοράδο. Ἀπὸ μιὰ ἐπισκέψι του ἐκεῖ, ὁ Μέγιερ Γκιουγκενχάιμ, εἶχε πείσῃ, ὅτι ἐκεῖνοι, πού τὰ ἐκμεταλλεύονταν, χρησιμοποιοῦσαν πρωτόγονα μέσα καὶ γι αὐτὸ ἡ ἀπόδοσί τοὺς ἦταν μηδαμινή. Ἀγόρασε, λοιπόν, ὅσα περισσότερα μπορούσε, γιὰ ἓνα κομμάτι ψωμί, καὶ κάλεσε τοὺς συγχρονισμένους ἐκμεταλλεῖς μαζί του στὴν ἐντατικὴ καὶ με συγχρονισμένα μέσα ἐκμεταλλεῖς αὐτῶν. Κι' οἱ προβλέψεις τοῦ δικαιώθηκαν με τὸ παραπάνω. Τὸ 1887 ἐξήχθησαν ἀπ' αὐτὰ τὰ μεταλλεῖα 279 τόνοι ἀργύρου καὶ 86.000 τόνοι πολυδύου. Τρία χρόνια ἀργότερα, τὸ 1890, ἡ ἀγία τῶν μεταλλεῖων ὑπολογιζόταν σὲ 15 ἑκατομμύρια δολάρια.

Ἀλλὰ τὰ ἀρχαιολογικὰ βλέμματα τοὺς ἔπαιρναν ταυτόχρονα στὸ γειτονικὸ Μεξικό. Ὁ Δανιὴλ Γκιουγκενχάιμ, ὁ μεγαλύτερος τῆς «οἰκίας», ὅπως οἱ ἀντίπαλοί τοὺς ἀποκαλοῦσαν τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἐφτά γιουούς του, δωροδοκώντας διάφορες προσωπικότητες τοῦ Μεξικοῦ, κατάρωσε νὰ ἐπιτύχῃ μιὰ ἀδεία γιὰ τὴν ἱδρυσι τριῶν ὑψηλῶν καὶ τὴν ἐκμεταλλεῖς δακάων μεταλλεῖων χαλκοῦ.

Τὸ δυσκολώτερο γιὰ τοὺς Γκιουγκενχάιμ ἦταν νὰ κάμουν τοὺς ἱθαγενεῖς νὰ ἐργασθοῦν. Ἀνέβα-

σαν, λοιπόν, τὸ ἡμερομίσθιο ἀπὸ μιὰ πεντάρα σὲ 24. Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἀντίθετο, ἀπὸ ἐκεῖνο, πού ἐπεδιώκταν. Οἱ ἱθαγενεῖς, ράθυμοι ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία, δούλευαν μιὰ μέρα τὴν ἐβδομάδα καὶ κάποτε μισθὸ καὶ τὴς ἄλλες κάθονταν, βρίσκοντας ὑπερσυνεχὰ τὰ χρήματα, πού εἶχαν κερδίσει. Ὁ Μέγιερ Γκιουγκενχάιμ εἶχε τότε μιὰ φωτεινὴ ἐμπνευσι: Συνέστησε μιὰ καινούργια ἐταιρεία κι' ἀρχισε νὰ τοὺς φτιάχνῃ σπῖτια. Ὀρίσε κατόπιν, ὅτι ὁποῖος δούλευε 25 ἡμέρες τὸ μῆνα, θὰ ἐδικαιούτο νὰ μὲν δωρεάν σ' αὐτὰ τὰ σπῖτια. Ἀντὶ νὰ πασακαλῇ τοὺς ἱθαγενεῖς, ὅπως ἔκανε πρὶν, μπορούσε τώρα νὰ διαλέγῃ τοὺς καλύτερους ἀνταρθεσὰ τοὺς.

Τὸ Μάρτιο τοῦ 1905, πέθανε ὁ Μέγιερ Γκιουγκενχάιμ, σὲ ἡλικία 75 χρόνων, ἀφήνοντας τοὺς γιουούς του πολυεκατομμυριούχους.

Τὴς ἐπιχειρήσεις ἀνέλαβε τώρα ὁ μεγαλύτερος γιὸς του Δανιὴλ, πού δὲν ἦταν λιγώτερο δαιμόνιος ἀπὸ τὸν πατέρα του. Με τὴ βοήθεια τοῦ μεταλλειολόγου Τζῶν Χάις Χάιμοντ, ἔγινε κύριος τῆς «Ἑσπεραντίζα», τοῦ μεγαλύτερου μεταλλεῖου χρυσοῦ τοῦ Μεξικοῦ καὶ δεκάδες ἄλλων μεταλλεῖων. Κατεσκεύασε ταύτοχρονα μιὰ καινούργια ὑψηλὸκίμιο στὸ Γκρόφφλντ τῆς Γιούτας, πού θεωρήθηκε σὰν

ἡ μεγαλύτερη τοῦ κόσμου.

Ἐνας λιγώτερος συνεταίρος ἦταν ὁχι ἀλλοῦ ἀποφάσεις. Μαζὶ μ' ἓναν ἄλλο πολυεκατομμυριούχο, τὸν Τόμας Ράιν, ἀνέλαβε τὴν ἐκμεταλλεῖς τῶν ἀπεριτμένων κοιτασμάτων, πού ὁ βασιλιάς τοῦ Βελγίου Λεοπόλδος 2ος εἶχε κροσθεῖ γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τὸν στο Κονγκό. Ὁ Λεοπόλδος δὲ μπορούσε νὰ τὰ ἐκμεταλλεύθῃ ὁ ἴδιος, οὔτε τὸν συνέφερε νὰ ὑποπευθοῦν οἱ ὑπηκοοί του, ὅτι εἶχε καρποθεῖ με τὸ αἷμα τοὺς τεράστιαι προσωπικὰ ὀφέλη.

Ὁ Δανιὴλ Γκιουγκενχάιμ καὶ ὁ Ράιν ἐπῆσαν ἐκεῖ χρυσάφι καὶ διαμάντια σὰν τεράστιες ποσότητες καὶ ἀπεκαίονταν μωδὴ κέρδη.

Ὁ Δανιὴλ, ἀκολουθώντας τὰ παραδείγματα τοῦ πατέρα του, ἐπεξέτεινε κατόπιν τὴς ἐπιχειρήσεις του στὴν Ἀλάσκα, ὅπου εἶχε τὴν καλὴ τύχη ν' ἀνακαλύψῃ μεταλλεῖα χρυσοῦ, χαλκοῦ καὶ γαλιανθρακός. Ἐβάζε ταυτόχρονα τὸ πόδι του στὴ Βρετανικὴ Κολομβία, ὅπου ἀνακάλυψε τὰ μεγαλύτερα μεταλλεῖα χαλκοῦ ὅλου τοῦ κόσμου. Πέρασε κατόπιν στὴ Χιλή, ὅπου βρῆκε καινούργια κοιτασματα χαλκοῦ.

Γιὰ τὸ Δανιὴλ Γκιουγκενχάιμ ἰσχυρὸ τὸ λεγόμενο, ὅτι, ὅπου πατούσε τὸ πόδι του, εὗρισκε χρυσάφι. Ὅταν πέθανε, τὸ 1930, ἀφῆσε πίσω του κολοσσάια περιουσία.

Ἡ ἐπομένη γενιὰ τῶν Γκιουγκενχάιμ ἐδείξε μεγαλύτερη προτίμησι, στὴν κοσμικὴ ζωὴ. Γυναῖκες κι' ἄνδρες βούλθηκαν νὰ χαροῦν τὰ πλοῦτη, πού εἶχαν συσσωρεύσει οἱ γονεῖς τοὺς. Πολλὲς ἀπὸ τὴς πρώτες, ἐξ ἄλλου, ἔγιναν ἡρωίδες σκανδάλων καὶ ἀπαγοχλήσαν πολλὰς φορές τὸ διδύμ Τόπο με τὴς περσιπέτες τοὺς. ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Κέπτο Γκρήν, ἡ ἰδιόρρυθμη πολυεκατομμυριούχος.

Οι πρώτες ώρες της παραμονής μας στο «Γέρο», —στο τραγικό τούνελ του κατεστραμμένου μεταλλείου— σε βάθος εξήντα μέτρων από την επιφάνεια, ήταν οι πιο τραγικές. Μα τουλάχιστον σ' εκείνες τις ώρες της αγωνίας που είχαν ακολουθήσει την εσφηνική πλημύρα, το μυαλό μας είχε απασχολήσει στην προσπάθεια του να αντιμετώπιση τα φοβερά γεγονότα.

Μά τώρα, που ήμασταν καθισμένοι στο σκοτάδι, μέσα στη φοβερή σιωπή, χωρίς να μπορούμε να κάνουμε τίποτα άλλο, παρά να περιμένουμε το τέλος, το πέρας του κορύφου γινώσταν ακόμα πιο άγριο, πιο απελπισμένο. Όλοι μας καταλάβαιναν ότι εκείνη τη ρύπα, μέσα στα σπλάχνα της γης, θα γινόταν ο τάφος μας. Σε λίγες μέρες η δυσωδία των πτωμάτων μας θα ένοσταζε με την αφιστική οσμή εκείνων που έρισκαν στον τάφο της σπασ.

Και όμως, παρ' όλα αυτά, δεν μας κυριεύει ο πανικός. Και αυτό το όφειλουμε σ' εκείνους που είχαμε όρισει σαν αρχηγό μας: στον Μπέρναντ Βόλτερ. Ο αρχηγός, λοιπόν, φερνόνταν πάντα σαν να περιμέναμε τη σωτηρία και όχι το θάνατο, παρ' όλο που κι αυτός δεν πίστευε περισσότερο από μας, στο θαύμα. Μια φορά, κάποιος από μας θέλησε να κινήσει, μα εκείνος τον εμπόδιζε. «Όλοι μας θα θέλαμε να κινήσουμε», του είπε, «μά εδω μέσα ο αέρας είναι ελαττωμένος και το άναμμα ενός σπέρτου καταναλώνει πολύ οξυγόνο».

ΛΕΓΑΜΕ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΕΡΙ ΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

Ένας άλλος πρότεινε να τραγουδήσουμε όλοι μαζί για να περάσει λίγο η ώρα, μα ο Βόλτερ μας εμπόδιζε και πάλι, γιατί το τραγουδί απαιτεί οξυγόνο όσο και το κινήσιμα. Μας επέτρεψε όμως να διηγούμε ανέκδοτα.

Ύστερα από τα ανέκδοτα διηγήθηκαν τις περιπέτειες, που είχε περάσει ο καθένας μας, είτε στο διάστημα του πολέμου, είτε στην ειρηνική περίοδο, που είχαν, οι περισσότεροι, για ήρωϊδα τους, μια γυναίκα και ο καθένας μας φρόντιζε να προσθέσει διάφορες λεπτομέρειες που τις επινόουσε εκείνη τη στιγμή για να κάνει την ιστορία του πιο ενδιαιφέρουσα.

Όταν σωπαίναμε —και αυτό γινόταν όλο και πιο συχνά— ο καιρός μετριόταν από τις σταγόνες του νε-

Μερικοί από τους άντρες του συνεργείου διασώσεως, εξαντλημένοι και απελπισμένοι, ύστερα από τις πρώτες άκαρπες προσπάθειες.

“Ύστερα από δεκατρείς εφιαλτικές ημέρες, φτάνει η σωτηρία. Μα οι τελευταίες στιγμές, όταν ένα τυ χαίο λάθος απειλη να ματαιώσει κάθε προσπάθεια, είναι οι πιο δραματικές.

ρου που στάλαζαν ρυθμικά, μονότονα από το θόλο του τούνελ. Η δίψα μας δασανίζε, ο λαϊμός μας και τα χείλη μας έκαιγαν σαν φωτιά. Η πείνα μας έφηνε το στομάχι ανυπόφορα, ο ύπνος μας ήταν ανήσυχος και γεμάτος από γλυκά όνειρα. Βλέπαμε το σπίτι μας, τις γυναίκες μας, τα παιδιά μας, τραπέζια με πλούσια φαγητά και έρυσες με δροσερό νερό. Και ύστερα έρχονταν το ξύπνημα, το φοβερό ξύπνημα μέσα στο σκοτάδι, μέσα σ' εκείνο το ζωντανό εφιάλη, που ίσως δεν θα τελείωνε ποτέ.

“Ετσι, πέρασαν οι πρώτες τέσσερις ημέρες, ενώ το μυαλό και το σώμα του καθενός από μας αδυνατίζε.

Την τετάρτη ημέρα καταρωθήκαμε να νικήσουμε το μεγαλύτερο εχθρό μας, τη δίψα. Η δίψα σκοτώνει πριν από την πείνα και ο Βόλτερ αποφάσισε να κάνει μια προσπάθεια. Ήδη δοκίμασε το νερό που στάζει από τους τοίχους», μας είπε, «αυτή τη θέρια μεταλλική ουσία που μπορεί να είναι δηλητηριώδεις, μα σ' αυτή την περίπτωση το μόνο που

ρίπτε να πιήτε, το νερό είναι ακίνδυνο».

Παρ' όλο που το νερό αυτό είχε μια άπαιστα υπόπικρη γεύση, έμεινε να ρουφήξαμε απλήσια. Επιτέλους ελευθερωθήκαμε από τη δίψα, μα οι δονήσεις διαγκωνιστές της πείνας εξακολουθούσαν να μας δασανίζουν.

— Τι ώρα είναι; άκουσα μία φωνή σε κάποια στιγμή.

— Είναι πέντε... πέντε και τρία λεπτά, απάντησε κάποιος άλλος.

— Τότε θρηνούσατε εδω από πέντε μέρες, είπε η πρώτη φωνή. Πέντε μέρες! Έκείνοι από πάνω θα μας θεωρούν νεκρούς. Δεν υπάρχει πια καμμία ελπίδα!

— Υπάρχει ελπίδα όσο υπάρχει ζωή, φώναξε ο Βόλτερ αυστηρά.

Μά εδω μόντεφα ένα τρεμούλιασμα στη φωνή του.

Τώρα πιά κανείς δεν είχε το κουράγιο να διηγηθώ ανέκδοτα. Ο Βόλτερ, για να μας δώσει θάρρος, μας διηγήθηκε μια περιπέτεια του αδελφού του, που στο διάστημα του πολέμου υπηρετούσε σ' ένα υποβρύχιο.

θαίνε κι' αυτό μου φαινόταν σκληρό και άδικο. “Αν είχα την ηλικία του Ρικέυ ή του Χέρμπερτ, θα ήμουν ικανός να αντιμετώπισω το θάνατο με τόση ψυχραιμία.

“Όσο περνούσαν οι ώρες, οι μέρες, η πείνα γινόταν όλο και πιο φοβερή, ώσπου την εδέβμη μέρα πάψαμε να υποφέρουμε και θυσιώσαμε σε μια παράξενη νάρκη σαν να μας είχαν κάνει ενέσεις ναρκωτικών.

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟΦΩΝΟ ΓΙΑ ΝΑ ΜΙΛΗΣΟΥΝ ΜΕ ΤΟ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

Για πόσον καιρό μείναμε σ' αυτή την κατάσταση! Δώδεκα μέρες λογαριάσαμε. Μά όταν γρήγορα έβλεπαμε ότι οι μέρες ήταν δεκατρείς. Μπορεί να φανή άπιστευτο και όμως είχαμε πέσει έξω από τον υπολογισμό μας μία δόκλρη μέρα.

Λένε ότι ο άνθρωπος είναι ικανός να συνηθίσει στο κάθε τι και είναι αλήθεια. “Εμείς είχαμε καταρωθεί να συνηθίσουμε στη φοβερή μυρωδιά που λήιναζε δόλγυρα, μέσα σ' εκείνο τον τάφο των ζωντανών και των νεκρών

που σάπιζαν. Κάθε τόσο κάποιος έχανε την ψυχραιμία του και άρχιζε να κλαίει και να ουρλιάζει προσπαθώντας να συντρίψι το κεφάλι του πάνω στις πέτρες. Μά ο Βόλτερ πρόφτασε πάντα να τον αρπάξει, να τον τραβήξει μακριά από τις πέτρες και να του δώσει μερικά βυατά χαστούκια, που είχαν τη μαγική δύναμη να του ξαναβρίνουν κουράγιο.

Κατά την δεκάτη τρίτη μέρα συνέβηκε κάτι που δεν περιμέναμε πιά. Ξαφνικά άκουσαμε ένα θρόνισμα. Δεν μπορούσε να πω ποτέ τον άκουσαμε ακριβώς, ούτε ποιος τον άκουσε πρώτα, μα το γεγονός είναι ότι κάποιος τον άκουσε και ύστερα τον άκουσαμε όλοι, χωρίς καμμία αμφιβολία.

— Ένα γεωτρήσανο! φώναξε κάποιος, ένα γεωτρήσανο!

Συνήλθα από τη νάρκη μου και άκουσα. Ήταν αλήθεια, δεν κάναμε λάθος! Από την επιφάνεια κατέβαινε προς το μέρος μας ένα γεωτρήσανο!

“Ο θόρυβος πάνω από τα κεφάλια μας γινόταν όλο και πιο δυνατός. “Αμέσως πήδησαμε όλοι όρθιοι, ξαναέρισκαν, ποιος ξέρει πώς, όλες τις δυνάμεις μας, ενώ οι σκέψεις του θανάτου διαλύθηκαν σε μία στιγμή. “Ημιασε σαν τρελλοί από χαρά.

“Εκείνη τη στιγμή δεν ξέραμε ότι χρυστούσαμε τη σωτηρία μας. Ένα μεταλλωρύχο, τον Αλφρέντ Λόττερ, που άρνηθηκε να δεχτεί τη επίσημη άποψη των τεχνικών, σύμφωνα με την οποία ήταν αδύνατο να είχε σωθεί κάποιος από την πλημύρα του μεταλλείου. “Ο Χόττερ επέμενε, δημιούργησε θόρυβο, ώσπου αποφασίστηκε να κατεβάσουν ένα γεωτρήσανο, εκείνο που έφτασε έως εμάς.

— Μας έρθηκαν! Μας έρθηκαν! φώναζε όλοι μαζί με δάκρυα στα μάτια, ενώ πέφταμε ο ένας στην αγκαλιά του άλλου, όταν σε λίγα λεπτά είδαμε τη μυτερή άκρη του γεωτρήσανου να μπαίνει στο τούνελ.

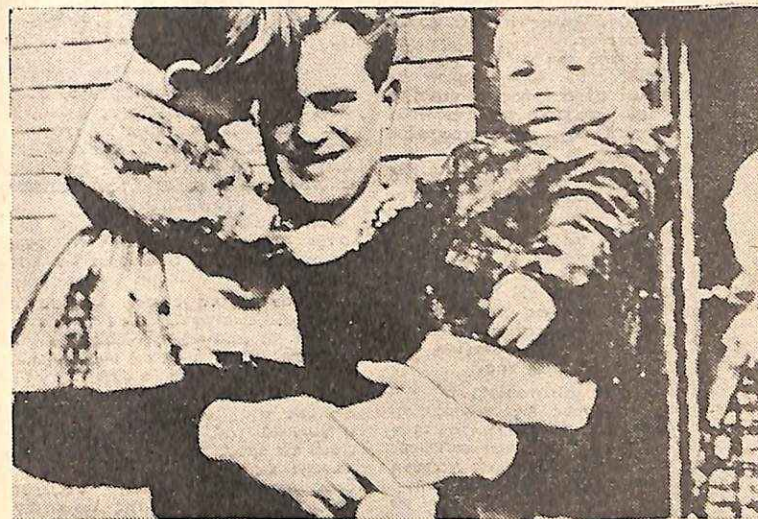
Τρέξαμε προς το μέρος του και χτυπήσαμε πάνω του τα χτυπήματα που είναι το S.O.S. των μεταλλωρύχων. Τότε, η άκρη του γεωτρήσανου χάθηκε αμέσως αφήνοντας μόνο μία μικρή τρύπα.

Σε λίγα λεπτά από εκείνη την τρύπα κατέβηκε ένας σωλήνας, που στην άκρη του έρισκόνταν ένα μικρόφωνο. “Ο Μπέρναντ Βόλτερ το άρπαξε και μίλησε με φωνή σταθερή, λίγο βραχνή από συγκίνηση.

— Έγώ είμαι ο Μπέρναντ Βόλτερ, είπε, μαζί μου έρισκονται άλλοι δέκα συντροφοί μου.

— Καί ανέρρε το δνόματά μας.

— Τώρα θα σας στελιούμε να φάτε και να πιήτε και ύστερα θα προσπαθήσουμε να σας τραβήξουμε έξω,

“Ο Ντιέτερ Ρικέυ, 26 χρόνων, μαζί με τις δυο κορούλες του. “Ο Ρικέυ είναι ένας από τους πρώτους, που άφησαν το νοσοκομείο.

ΤΟΥ ΛΕΝΓΚΕΝΤΕ

είπε κάποιος από επάνω. Θά τα καταφέρουμε, μην ανησυχήτε. Σώσαμε κι' άλλους τρεις που έρισκόντουσαν στην ίδια κατάσταση μ' εμάς. “Εδω έρισκονταν και μερικές από τις συζύγους σας και θέλουν να μιλήσουν μαζί σας. Κύριε Κούλ, πάρτε τη σύζυγό σας...

“Άκουσα τον Κούλ να κλαίει με λυγμούς, ενώ μιλούσε με τη σύζυγό του. “Ύστερα ήλθε η σειρά της δικής μου.

— Φρίτε, Φρίτε, αγάπη μου, φώναξε κλαίγοντας η “Ιζλε, τώρα μπορώ να πετάξω τα μαύρα!

“Ακολουθούσαν οι άλλες συζύγοι και ύστερα ήλθαν οι μικρόφωνοι οι διευθυντές και οι τεχνικοί του μεταλλείου, που προσπαθούσαν να μας σώσουν.

“Θεωρητικά το σχέδιο ήταν καλό, μα θά πετύχαινε; Εγώ είχα πολλές αμφιβολίες μα τις κρατούσα για τον εαυτό μου. Μπορούσαμε να μιλάμε με τα συνεργεία διασώσεως σαν να έρισκονταν κοντά μας. Σ την πραγματικότητα όλοι εκείνοι οι γενναίοι ήταν σαν να έρισκόντουσαν στο φεγγάρι. Οι δυσκολίες που υπήρχαν για τη διάσωση μας ήταν πολλές κι' εμείς κινδυνούσαμε να πεθάνουμε από τη μία στιγμή στην άλλη.

Μας κατέβασαν ένα διαδήτη, με τον οποίο έπρεπε να υπολογίσουμε ακριβώς το σημείο που θα γινόταν η άποψη. Ήταν απαραίτητο να τρυπηθεί η στοά ακριβώς στη μέση, διαφορετικά ο θόλος θα γκρεμιζόταν και θα μας έθαβε.

Υπολογίσαμε, λοιπόν, ότι θά έπρεπε να τρυπηθούν στη νότια γωνία του τούνελ και το είπαμε στους τεχνικούς.

Τώρα, που η σωτηρία φαινόταν τόσο κοντά, οι συντροφοί μου κίταζαν πάλι έμένα, τον πιο ηλικιωμένο μεταλλωρύχο της ομάδας, για να μάθουν αν μπορούσαν πραγματικά να ελπίσουν στην σωτηρία. Εγώ προσπαθούσα να μη προβώω την ανησυχία μου, μα συλλογίζομαι πως δεν υπήρχαν πολλές ελπίδες να έχουμε ζωντανόι από εκείνο τον τάφο.

Το άνοιγμα που θά ήταν δυνατόν να κάνουν από έξω ήταν δυνατόν να γίνη αιτία να γκρεμιστεί επάνω να θόλος της στοάς ή να σπάσει ένα τούνελ γεμάτο νερό και να έλημυρηση το «Γέρο» με αποτέλεσμα να μας πνίξει.

Τα συνεργεία διασώσεως μας άνακονισαν ότι ο πιο σίγουρος τρόπος για να μας τραβήξουν έξω, ήπια να έλαιο όσο θα έφτανε για να περάσει ένας-ένας από μας.

Βόλτερ, τώρα άρχίζουμε να σκάβουμε στο σημείο που υπολογίσαμε, είπε η φωνή από το μικρόφωνο.

αποφασίζόταν η ζωή μας ή ο θάνατός μας.

Κουράγιο, φίλοι μου, ακόμα λίγα μέτρα και θά το δούμε να παρουσιάζεται, είπε ο Βόλτερ.

Μά ούτε η δική του φωνή τώρα, για πρώτη φορά, κατόρθωνε να είναι σταθερή. Εκείνα τα τελευταία μέτρα, εκείνες οι τελευταίες στιγμές ήταν μία φοβερή αγωνία.

Όταν παρουσιάστηκε το γεωτρήσανο, η υπερτάσι μας χαλαρώθηκε λίγο, μα μείναμε να το κιντάζουμε κατάλληλοι. Η άκρη του είχε βγή εκατόν ογδόντα μοίρες μακριά από το σημείο που περιμέναμε. Τα χαλίσματα μυαλά μας είχαν κάνει ένα τεράστιο λάθος υπολογισμού κι' έτσι είχαμε δώσει εσφαλμένες οδηγίες στο συνεργείο διασώσεως.

“Όταν έβλεπα το ότι δεν είχαν γκρεμιστεί όλα. “Ενα φαινόμενο, που περιφρόνους άνεξηγήτα τους φυσικούς νόμους. Γιατί ο «Γέρος» είχε κρατήσει και τώρα μπορούσαμε, επί τέλους, να πιστεύουμε στη σωτηρία.

— Όλα εν τάξει; ρώτησε η φωνή από το μικρόφωνο.

— Εν τάξει, απάντησε ο Βόλτερ, μα πρέπει να διαστώμε γιατί κάναμε λάθος, το άνοιγμα έπρεπε να γίνη στη βορεινή γωνία και όχι στη νότια.

Μην ανησυχήτε, θα κατεβάσουμε αμέσως τη θύμπα.

— Τι είναι η θύμπα; με ρώτησαν όλοι.

Τους εξήγησα ότι έπρόκειτο για ένα κύλινδρο ύψους τριών μέτρων, στον οποίο μπορούσε να μπει μόνον ένας άνθρωπος. Είχα άκουσει πολλές φορές να μιλούν για τη θύμπα, μα δεν την είχα δει ποτέ μου γιατί δεν είχα έρεση ποτέ σε μία καταστροφή μεταλλωρυχείου.

Σε λίγο κατέβηκε ανάμεσά μας ένα κυλινδρικό αντικείμενο, που έμοιαζε σε όλα με μία θύμπα, αλλά ήταν πολύ στενή και ελαστική, ζαλισμένη όπως ήμασταν, δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε πως θα μας τραβούσαν έξω μ' αυτήν. Μά την άλλη στιγμή είδαμε να βγαίνει από εκείνο το «πράγμα» ο “Ιωακείμ Χάιμπερτ.

Είχε κατέβη για να μας βοηθήσει και σε λίγο έφτασε και ο Λάιμπερτ “ΑΕ. Δυό θαρραλέοι έθελοντές που δεν δίσταζαν να διακινδυνεύσουν τη ζωή τους για να προσπαθήσουν να σώσουν τη δική μας.

— Τι ώρα είναι; ρώτησε αμέσως ο Βόλτερ τον Χάιμπερτ.

— Μεσημέρι και είκοσι, απάντησε εκείνος και ύστερα δόηθηκε τον Κούλ να μπει στον κύλινδρο.

“Ο Κούλ ήταν ο πρώτος που ανέβηκε προς τη ζωή και το φως. “Ύστερα απ' αυτόν ανέβηκαν οι άλλοι, ενώ κανείς από μας δεν κατόρθωνε να καταλάβει ακόμα ποιο θαύμα είχε συμβεί στην όλη υπόθεση.

“Εγώ ανέβηκα προτελευταίος, πριν από το Βόλτερ. “Όταν έρεθηκα στην επιφάνεια το δυνατό φως χτύπησε οδυνηρά τα μάτια μου που είχαν συνηθίσει στο σκοτάδι, μα αμέσως κά-

ποιος μου φόρεσε ένα ζευγάρι γυαλιά μαύρα.

— Φρίτε! Φρίτε! άκουσα να με φωνάζουν παιδικές φωνές και κατάλαβα πως ήταν τα παιδιά του φίλου μου του Γουίτς.

“Ύστερα κάποιος ήλθε προς το μέρος μου, σιωπηλά. “Ανάμεσα από τα μαύρα γυαλιά μου διέκρινα ένα ανοιχτό πράσινο φόρεμα που γνώριζα πολύ καλά. “Ήταν η “Ιζλε, η γυναίκα μου, που μου χαμογέλουσε ανάμεσα στα δάκρυα που την έπνιγαν.

— Το ήξερα, το ήξερα πως ένας γέρος διάβολος σαν και σένα θα έβγαίνε ζωντανός και από την κόλαση... μου είπε όταν κατάρβωσε να μιλώ.

“Αργότερα έμαθα τις λεπτομέρειες για τη διάσωση τριών άλλων συντρόφων μου, του Φρίτε Λέντερ, εισοιέση χρώαν, του Τζεράλντ Χανουσκ, ασσαντατρίων και του “Εμιλ Πολάκι τριανταεσσάρων. Και έμαθα και για τον ήρωϊκό Κάρλ Φούλ, ένα μεταλλωρύχο πενήνταεξι χρόνων, πάτερα δυο κοριτσιών, που άκουσε το θόρυβο των νερών που πλημμύριζε το όρυχο, έτρεξε να ελδοποίηση σόους μπορούσε περισσότερους και, καθυστερώντας για να σώσει τους άλλους, παρσαυθήκε και πνίγηκε από τα δριμύτα νερά. Και έμαθα ακόμα για τη Νταγκμάρ Βαλέσκο, την αρραβωνιαστικιά του είκοσάχρονου “Αντολφ Χέρμπερτ, που έρριξε στη λίμνη, που έρισκεται κοντά στο κατεστραμμένο μεταλλείο, τα νυφικά της λουλούδια.

Οι γυναίκες μας ντυμένες στα μαύρα, τα παιδιά μας πνιγμένα στα δάκρυα, τα σπύτα μας τόποι πένθους και συλλυπητηρίων...

Τι έντύπωσι μπορεί να κάνει σ' ένα άνθρωπο όταν θεωρηται νεκρός ενώ είναι ακόμα ζωντανός, το να είναι θαμμένος, ενώ όλη του η ύπαρξη λαχταρά τη ζωή, το φως, τον ήλιο; Και να ξαναερίσκη το φως και τη ζωή όταν τα θεωρή για πάντα χαμένα; Είναι έντυπώσεις και συναισθήματα αλμαρινάτα που φοβάμαι ότι είναι αδύνατο να περιγραφούν.

Και τώρα, τώρα που όλα πέρασαν πραγματικά, εγώ δε ζητώ παρά μόνον να μπορέσω να λημονήσω, να λημονήσω τη φρίκη του ύπνου τάφου, που είχε παγιδεύσει έμένα και τους συντροφους μου και να εα-ρχίσω να ζω όπως πριν, χωρίς να ξυπνώ τη νύχτα μουσκεμένος στον ύπνο από φοβερούς εφιάλτες, που με οδηγούν και πάλι στα σπλάχνα της γης, στη σκοτεινή και όγρη έκλεινη τρύπα με τη φοβερίστη μωραδία των πτωμάτων και με το σκεταμένο πρόσωπο του θανάτου, που παραμόνευε από κάθε γωνία. Θέλω να ξεγύσω και να ζωω ελογώνοντας το Θεό, που μου χάρισε και πάλι τη ζωή και τη χαρά του ήλιου. Και πι-νυμούν και όλοι οι συντροφοί μου, που έβρισκαν μαζί μ' εμένα αυτή την απίστευτη περιπέτεια.

ΦΡΙΤΣ ΜΠΑΕΡ

Για δεκατρείς ημέρες, η γυναίκα με το λευκό φουλάρι με τα μαύρα πανιά—σύζυγος ενός από τους μεταλλωρύχους που είχαν θεωρηθεί επίσημα σαν νεκροί—έμεινε στον τόπο της τραγωδίας, χωρίς να απομακρυνθή ούτε στιγμή. Δεν έβγαζε ούτε μία νεκρονομία απελπισίας, μόνον περιμένε... μολοντί όλοι της έλεγαν πως δεν υπήρχαν πια ελπίδες. Μόλις την δειχθή τέ-τάρτη ημέρα όταν είδε τον σύζυγό της να βγαίνει από τα σπλάχνα της γης, εξαντλημένος, σωστός άνθρωπος σκελετός, μα ζωντανός, ξέσπασε σ' ένα πνιγμένο κλάμα.

Κάποιος χτυπούσε στην πόρτα του. Τα χτυπήματα επανέληθαν πολλές φορές, πιο δυνατά, πιο βιαστικά.

Ο Ιατρός Παύλος Αφρονίδης μιάνοιζε τα μάτια και περίμενε. Είχε πέσει στο κρεβάτι πολύ άργα, εκείνο το βράδυ, γιατί είχε παρακολουθήσει κάποιον άρρωστο ως τη μία μετά τα μεσάνυχτα.

Μα δεν είχε προλάβει να τον πάρει ο ύπνος, όταν ξαφνικά άκουσε να του χτυπούν την πόρτα.

Περίμενε. Τού φάνηκε, μάλιστα, πώς άκουσε κλάματα κι' έπειτα πάλλιν χτυπήματα βιαστικά.

Απλώς το χέρι, άναψε τη λαμπτήρα, που βρισκόταν πλάι στο κομοδίνο και κύτταξε το ρολόι του. Ήταν η ώρα τρεις μετά τα μεσάνυχτα!

Κάτι άρχισε να μουρμουρίζει για την τύχη των γιατρών, αλλά τί να κάνει; Αναγκάστηκε και σηκώθηκε. Έστριψε το διακόπτη του διαδρόμου κι' άνοιξε την πόρτα.

Μία μαυροφρεμένη γυναίκα, με το κεφάλι τυλιγμένο σ' ένα μαντήλι, κρατούσε στην αγκαλιά της ένα παιδάκι.

Γιατρέ μου, σώσε μου το παιδί! Φώναζε μόλις τον είδε κι' άρχισε πάλι να κλάμα.

Ο γιατρός, χαλάρωμένος ακόμη από το άγριο ξύπνημα, έριξε μία ματιά στη γυναίκα και μία στο παιδί. Ένα όμορφο, ξανθό αγοράκι, δύο χρόνων, που σπαρταρούσε στην αγκαλιά της μητέρας του.

Της πήρε το παιδί από τα χέρια και τόφερε γρήγορα στο κρεβάτι κι' του Ιατρού το γόδυσε κι' έπιασε την κοιλίτσα του. Ήταν τρυμπατισμένη, πρησμένη κι' όλο το κορμάκι του ανατινάζονταν σπασματικά. Ένα παραπονιάρικο βογγητό έβγαίνει από το στομάτάκι του.

Η γυναίκα παρακολουθούσε με άγνια τις κινήσεις των χεριών του γιατρού, που έψαχνε σ' ένα ντουλαπάκι να βρή το φάρμακο, που γύρευε.

Μία έντριβη στην κοιλιά, μερικές σταγόνες σε λίγο νερό, που τούδωσε να πιη, φάνηκε, πώς ελάττωσαν τους πόνους, που αισθανόταν το μικρό. Κι' άνοιξε τα ματάκια του, κυττάζοντας περίεργα το γιατρό. Φοβήθηκε τότε κι' άρχισε να κλάμα.

Η γυναίκα σκούπισε τα δικά της δάκρυα κι' άκουσε ευχαριστημένη τις συμβουλές του γιατρού.

Σε λίγο, δίπλωσε το παιδί της καλά, ευχαρίστησε το γιατρό κι' έφυγε μέσα στη νύχτα.

Ο γιατρός Αφρονίδης πήγε στην κρεβατοκάμαρα, έριξε στις πλάτες του ένα παλτό και ξαναγύρισε στο Ιατρείο του. Έριξε μία ματιά στο ρολόι του: Ήταν η ώρα τέσσερις. Στις πέντε έπρεπε να φύγει με τ' αυτοκίνητό του, να βρσκειται, πολύ πριν τις έξη, σ' ένα άλλο χωριό της περιφέρειας, όπου θάπρεπε να κάνει μία ένεση σ' έναν άλλο άρρωστο.

Άναψε το καμινετάκι κι' έβαλε το μπρίκι να φτιάξη ένα καφεδάκι. Δε θα κοιμόταν πιά. Είχε διαγυρνήσει μ' αυτό το περιστατικό του παιδιού, που του θύμιζε κάτι από τη ζωή του, κάτι που τον έφερε από την Αθήνα εκεί, σ' ένα χωριό του Μοριά, όπου υπηρετούσε τώρα σ' ένα αγροτικό Ιατρείο.

Αδειάζει τον καφέ στο φλυτζάνι και κάθισε στο γραφείο του.

Δεν ήταν καπνιστής. Μα η ματιά του έπεσε πάνω στο καμινετό, με τα τσιγάρα κι' άναψε ένα.

Ο οργανισμός του, το μυαλό του γύρευαν την ώρα εκείνη κάτι το ερεθιστικό, για τις αισθήσεις, μα ταυτόχρονα κάτι το καταπραυντικό, για τις σκέψεις του.

Εορίξε μία ματιά έξω από το παράθυρο, στο σκοτάδι, ανοιγόκλεισε τα μάτια, ρούφηξε μία καλή γουλιά από τον καφέ, κι' άρχισε να καπνίζει με δύναμη. Ήθελε να νοιώσει βαθειά το κάψιμο του καπνού.

Το κεφάλι του είχε άκουμπήσει πάνω στα χέρια του κι' ένα δάκρυ είχε κυλήσει στα μάγουλά του. Και άσυναίσθητα τα χείλη του μουρμούριζαν ένα όνομα:

— Τάκη!

Στη φαντασία του, τώρα, έβλεπε

ΜΑΚΡΥΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Κι' άσυναίσθητα τα χείλη του μουρμούριζαν ένα όνομα: «Τάκη!»

όλοζώντανο ένα αγοράκι, περίπου δύο χρόνων, ένα ξανθό, όμορφο αγοράκι να του γελάει: το παιδί του!

Πάλεψε πολύ ο γιατρός Αφρονίδης με την πόρνη του γιατρού, κι' ακόμη πιο πολύ να συντηρήσει και να κρατήσει την αξιοπρεπεία του ως γιατρού ανάμεσα στη βιοπάλη και τις αντιδόσεις, που παρουσίαζε το επάγγελμά του, μέσα σ' ένα καινούργιο κόσμο που προσφερόταν να εξυπηρετήσει.

Οι γονείς του, ένα νεόπαντρο ζευγάρι, είχαν σωθή από την καταστροφή της. Συμύνησε κι' ήρθαν στην Αθήνα. Ο πατέρας του ήταν πλουσιόπαιδο και δεν είχε ποτέ ασχοληθεί με δουλειά. Έτσι, όταν βρέθηκε μία μέρα στην Αθήνα, ξένος ανάμεσα σε ξένους, δυσκολεύτηκε να προσανατολιστεί με το περιβάλλον και να βρή μία δουλειά.

Πό του, να παραδίη μαθήματα στα αδύνατα παιδιά της γειτονιάς, ένα έκείνος ξενυχτούσε στο διάβασμα, για να κερδίσει χρόνο.

Μία μέρα πέθανε η μητέρα του, αλλά ο νοικοκύρης του σπιτιού δεν τον έδιωξε από την καμαρούλα, που κρατούσαν, ούτε του στέρθηκε το φαί. Σε ανταλλάγμα ο Παύλος πρόσχε και φρόντιζε στα μαθήματά τους τα παιδιά του σπιτιού.

Ένας καθηγητής του τον συμπάθησε, στο μεταξύ, τόσο πολύ, που τον πήρε ως βοηθό του σ' ένα νοσοκομείο, που εργαζόταν.

Πήρε το δίπλωμα ο Παύλος, υπαρέτησε και δύο χρόνια στο νοσοκομείο και τέλος βρήκε μία θέση σε μία κλινική.

Ήταν η στιγμή που έκλαψε πολύ, όταν σκέφτηκε τη μαυούλα του και τον πατέρα του, που δε ζούσαν να τον καμαρώσουν.

Τον επόμενο χρόνο παντρεύτηκε

Πολύ λίγα χρήματα είχε φέρει μαζί του, κι' όταν εξαντλήθηκαν αυτά, πήγε υπάλληλος σ' ένα εμπορικό κατάστημα.

Επείτα από έξη μήνια γεννήθηκε ο Παύλος. Γεννήθηκε μέσα σε φτώχεια και σε στερήσεις, γιατί ο μισθός του πατέρα του δεν ήταν αρκετός, για να τους προσφέρει μία άνετη ζωή.

Μέσα σ' όλα αυτά άρρώστησε ο πατέρας και πέθανε αφήνοντας τον Παύλο δέκα χρόνων και τη γυναίκα του ανίδια από δουλειά και δίχως κανένα εισόδημα.

Το ένστικτο της αυτοσυντηρήσεως όμως, ώθησε τη μητέρα του να ζητήσει δουλειά ως υπηρέτρια σ' ένα πλούσιο σπίτι και μ' αυτά τα λίγα, που κέρδιζε να συνεχίσει τις σπουδές του παιδιού της.

Με δύσνρηδες οικονομίες, σ' ένα δωμάτιο, που τους είχε παραχωρήσει τ' αφεντικό στο σπίτι του, τρώγοντας από το φαί του σπιτιού, κατάρθωσε ο Παύλος να γραφτεί στο Πανεπιστήμιο, στην Ιατρική.

Τόδεψε πώς ήταν δύσκολο να πάρη ένα δίπλωμα γιατρού κι' αναγκάστηκε, για να πετύχ το σκο-

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

την κόρη ενός ηλικιωμένου συναδέλφου του. Η Άγλαϊα, όμως, ήταν ένα πολύ μοντέρνο κορίτσι και αναζητούσε πιο πολύ την κοσμική ζωή από το σπίτι. Γι' αυτό στενοχωρήθηκε πολύ όταν ένοιωσε, πώς θα γινόταν μητέρα.

Και το αγοράκι, ο Τάκης ήρθε στον κόσμο, φέρνοντας τη χαρά στον Παύλο, που αγαπούσε τα παιδιά.

Τ' αντράγγιο όμως άρχισε τη γκρίνια. Εκείνη ζητούσε υπηρετίες και παραμένες, ζητούσε ν' αλλάζουν σπίτι, να πινε σε πιο μεγάλο, ζητούσε να δέχεται σπίνι της τον κόσμο που γνώριζε, ενώ ο Παύλος ευρίσκε ότι όλα αυτά που γύρευε η γυναίκα του, ήταν ακατάστατα, αφού τα έσοδά του δεν έφταναν για τέτοια ζωή. Κι' όπως πάντα, η δυσανεξιμένη, κοσμική σύζυγος, θώρησε τον εαυτό της άδικημένο και αδιαφορώντας για τον άντρα της, που ήταν απασχολημένος τόσο πολύ με τη δουλειά του, κύτταζε τον εαυτό της και εις επιθυμίες της.

Σε δύο χρόνια ο Παύλος της έδωσε το διαζύγιο και ως ανταλλάγμα, πέτυχε να κρατήσει αυτός το παιδί.

Μα το παιδί, ένα χαριτωμένο αγοράκι του πέθανε μέσα σε σπασμούς, κι' ο Παύλος έμεινε πάλι έντελως μόνος, με τη λύπη του και την απελπισία του.

Είχε καταλήξει νευροσθενικός. Το κάθε τι του θύμιζε το παιδί του.

Ούτε η δουλειά, ούτε η μοναξιά του φέρναν παρηγοριά.

Απελπισμένος έκανε μία αίτηση στο υπουργείο και σε δύο μήνες έφυγε μακριά από την Αθήνα σ' ένα ορεινό χωριό της Πελοποννήσου, που τόχε ως έδρα για άλλα τέσσερα χρόνια γύρω του.

Η καινούργια του θέση τον ικανοποιούσε πολύ κι' ήταν αποφασισμένος να μην ξαναγυρίσει στην Αθήνα.

Το τσιγάρο του κάπνιζε το δάχτυλο. Το ζούλησε στο τασάκι, ρούφηξε μία τελευταία γουλιά καφέ από το φλυτζάνι και σηκώθηκε.

Εξω ήταν ακόμη σκοτεινά, μα έπρεπε να πάη στο άλλο χωριό να κάνει την ένεση στον άρρωστο του.

Κι' άρχισε να ντυνεται. Την άλλη μέρα ίσως νάβρισκε καμμία ώρα καιρό μετά το μεσημέρι να ξεκουραστεί.

Μπήκε σ' αυτοκίνητό του και κατέβηκε προς το φαρμάκιο δρόμο. Το πρωινό αεράκι ξεκαθάρισε τις θλιδερές σκέψεις από το μυαλό του.

Το καθήκον, κι' ένας άρρωστος τον περιέμενε κάπου εκεί στην άκρη του μεγάλου δρόμου.

Ο γιατρός Παύλος Αφρονίδης ήταν ευχαριστημένος γι' αυτό.

MIPANTA

00

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΝΤΑΙ

Χιλιάδες Αμερικανίδες γυναίκες έχουν αντιδράσει με κάθε τρόπο για τη δημοσίευση ενός βιβλίου, που έχει τον τίτλο: «Η επιτυχία του γάμου». Συγγραφέας αυτού του βιβλίου είναι ο ψυχολογικός Βίτλιν Ντάμον και υποστηρίζει σ' αυτό ότι η επιτυχία, όπως και το ναυάγιο του γάμου, εξαρτάται κατά 99% από τη σύζυγο. «Αν ένα ζευγάρι φτάσει στο διαζύγιο, το φταίξιμο θα είναι της γυναίκας», δηλώνει ο Ντάμον. Τώρα όμως βρίσκεται πνιγμένος σ' ένα δελκύριο βουνο από γραμμάτια διαμαρτυρίας, που φτάνουν από κάθε γωνιά των Ηνωμένων Πολιτειών. Αυτά τα γράμματα στα όποια οι γυναίκες του δηλώνουν «τί τραβούω από τους άντρες», δεν αποκλείεται να κάνουν τον ψυχναλότη ν' αλλάξει γνώμη.

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ

Το στυλ του ντυσίματος της... γιαγιάς σας είχε και εξακολουθεί να έχει μία μαγική έλξη για τους δημιουργούς της μόδας. Το συναντάμε φέτος πάλι στα πολύ κομψά σύνολα τρουά-κάρ που αποτελούνται από ένα φόρεμα, συνήθως σε γραμμή φουρ, που το συμπληρώνει μία ζακέτα-παλτό σε μακρως τρουά-κάρ, δηλαδή 3/4. Αυτή η ζακέτα-παλτό μπορεί να είναι από το ίδιο ύφασμα του φορέματος ή από διαφορετικό, π.χ. χοντρό σκωτσέζικο μάλλινο. Πολύ της μόδας για τα κοντά αυτά παλτά είναι επίσης τα χοντρά ύφασματα σε σχήμα «σκακιού», σε άσπρο-μαύρο συνδυασμό.

Υπάρχουν δυο βασικές γραμμές, που θα επικρατήσουν στα σύνολα αυτά: η ίσια και ριχτή κούτ και το στυλ κονής ρεντιγκότας. Θα διαλέξετε πάντα την ίσια γραμμή για τα σκωτσέζικα ή καρρό ύφασματα και την ρεντιγκότα για τα μονόχρωμα σύνολα.

Η ίσια κούτ έχει τα εξής χαρακτηριστικά: χαμηλή μανικακόλλησι πάνω στο μπράτσο, φαρδιά μανίκια, χωρίς μανσέτες, σχιστές πλάι-πλάι, ντεκολτέ κλειστό μέχρι το λαιμό και μεγάλο γούνινο γιακά, είτε σαν έσάρπα, είτε σαν απλό γιακά-φάσα σε σχετικό φάρδος.

Η ζακέτα σε στυλ ρεντιγκότας έχει κλασική μανικακόλλησι και ίσιο μανίκι, χωρίς μανσέτες. Χάρη σε δυο κάθετες ντεκούπ στη γωνιά, λίγο στρογγυλεμένη γραμμή, η ζακέτα-ρεντιγκότα αποκτάει το σχετικό της φάρδος προς το στρίψιμά της, χωρίς να τονίση τη μέση. Πάνω δε στους μηρούς πρέπει πάντα να απέχη αρκετά από τη φούστα του φορέματος.

Τα δυο φύλλα της ζακέτας έχουν μπροστά στρογγυλεμένη γραμμή και συγκρατούνται μόνο με δυο κουμπιά: ένα στο ψηλό ντεκολτέ κι' ένα στη μέση. Η διμορφή αυτή ζακέτα γαρνίρεται με γούνα γύρω στο λαιμό και γύρω στο στρίψιμα μπροστά, μέχρι τη μέση, πάνω στη στρογγυλή γραμμή του. Ο γούνινος γιακάς είναι ψηλός και φοριέται επίσης όρθιος στις κρύες ημέρες.

ΤΟ «ΚΟΜΠΛΕ» ΦΟΡΕΜΑ — ΠΑΛΤΟ

Αν δεν ταιριάζει το σύνολο «τρουά-κάρ» στο σχήμα ή στο στυλ της προσωπικότητάς σας, μπορείτε να το αντικαταστήσετε με το «κομπλέ» παλτό και φόρεμα, που δεν πρέπει πάντα να είναι από το ίδιο ύφασμα, με κάπως άσσορτί στο στυλ και στην κούτ.

Θα προσέξετε π.χ. το παλτό, που θα συνδυήση ένα φόρεμα με ψηλή μέση, να μην έχει ατίθετη κούτ, μα να ακολουθή τις γενικές γραμμές του φορέματος.

Για τα φορέματα από χοντρό μάλλινο ύφασμα ή από ντυμπα-φάσ θα διαλέξετε πάντα μία πολύ απλή γραμμή, π.χ. μία σκέτη «θήκη» χωρίς μα-νίκια με μικρό γιακά (ριχτό ή σε σχήμα λοξής φάσας) με φλόγκο. Το φάρδος της θήκης συγκρατείται χωρίς σε μία περασμένη από μέσα ψηλή ζώνη από μαλακό λάστιχο, λίγο πιο κάτω από το στήθος.

Αν διαλέξετε ένα ζεστό ντυμπα-φάσ ύφασμα, θα χρησιμοποιήσετε τη μονόχρωμη «εδαούτ» πλευρά για το φόρεμα και την πλευρά «τουίντ» για το παλτό. Αυτό θα έχει επίσης ίσια κούτ και ψηλή μέση. Κατά τα άλλα όμως, μπορεί να διαφέρει από τη γραμμή του φορέματος. Θα το στολίζετε με κάθετες κοφτές τσέπες και θα το στολίζετε με μικρόφο μεγάλα ή δρθιο γούνινο γιακά και με φαρδιά, ψηλά τοποθετημένη ζώνη, δεμένη μπροστά σε φλόγκο.

Τα «κομπλέ» του Καρντέν έχουν συχνά πάνω στο παλτό μία γαρνιτούρα από το ύφασμα του φορέματος: π.χ. μία λοξή, όχι πολύ φαρδιά έσάρπα από το ύφασμα, ή — αντί γιακά από ύφασμα του φορέματος — μία φαρδιά έσάρπα από το ύφασμα ή γούνα — μία φαρδιά έσάρπα από το ύφασμα του φορέματος, που τυλίγει το λαιμό και που τελειώνει και στις δυο άκρες της με φράντζες. Επίσης του Καρντέν είναι ο συνδυασμός φορέματος και παλτού από σκωτσέζικο, όπου το

Αριστερά: Κομψό σύνολο με γιακά από άστρακάν. Ο γιακάς και η μπροστινή ζακέτα γαρνίρονται με στενή φάσα από το λοξό ύφασμα. Δεξιά: Φόρεμα ή φούστα και ζακέτα σε αντίθετα χρώματα: ζακέτα από μαυλίνο σε ασπρητό στυλ και φόρεμα με κομφοπιεττες σε γοντό μάλλινο και σε γούνα άντράκιτη.

Δεξιόστροφα: Κομψή παλτό με πλάτη μπλουζάν του Καποσί. **Δεξιά:** Χειμωνιάτικο ταγιέρ με μεγάλο γούνινο γιακά και ψηλές μανσέτες. Προσέξτε τη ντεκούπ στα φαρδιά μανίκια ραγκλάν.

φόρεμα είναι κομμένο από το λοξό ύφασμα και το παλτό από το ίδιο.

Αν ράψετε, άλλωστε, ταγιέρ από σκουατζέζικο ύφασμα, θα κόψετε—σύμφωνα με το μοντέλο του Καριτέν—τη φούστα από το ίδιο ύφασμα και τη μακριά ζακέτα με μανίκια κimonό από το λοξό.

Τα «κομπλέ» του Μπολμαίν ακολουθούν συχνά άλλους κανόνες. Τόσο το φόρεμα όσο και το παλτό γίνονται από δυο διαφορετικά ύφασματα ή χρώματα κι' αυτό με τον ακόλουθο τρόπο: Το κορσάκι με ψηλή μέση και κοντά μανίκια ζαπωνέ γίνεται από σκουατζέζικο ντρά και συνεχίζεται, ύστερα από μια φαρδιά φάσα από τούιντ (κοιμένη στην ίσια γραμμή του ύφασματος) με μιά φούστα σε στυλ «πρενέ» από το τούιντ αυτό. Η φούστα, όμως, πολύ εφάρμοστη στη μέση και έβαζε προς τα κάτω, γίνεται από το τούιντ με την ύφανση σε λοξή γραμμή.

Αυτές οι μικρές αντιθέσεις—ίσια ύφανση στη φάσα, λοξή ύφανση στη φούστα—δίνουν ιδιαίτερη χάρη στο σύνολο. Το παλτό από το ίδιο τούιντ έχει «ραμπά» στις τσέπες και στενά μανικέτια από το σκουατζέζικο ντρά του κορσάκι.

Αν προτιμάτε τα «κομπλέ» με ρεντιγκότα, θα διαλέξετε το ίδιο ύφασμα γι' αυτήν και για το φόρεμα. Πολύ δημοφιλές είναι το Ιταλικό μοντέλο, που αποτελείται από μιά θήκη χωρίς μανίκια και μιά ρεντιγκότα σε στυλ «1925», με μεγάλο γούνινο γιακά και επίσης όγκωδες «μανσόν» από την ίδια φουντωτή γούνα. Συμπληρώστε το σύνολο με μιά γούνινη μεγάλη τσάκ.

ΜΙΑ «ΘΗΚΗ» ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΗΛΙΚΙΑ

Η «θήκη», παραλλαγή του φουρώ, δεν έχασε, τώρα με το κρύο, τη δημοτικότητά, που είχε το

καλοκαίρι, γιατί μπορεί να γίνει από οποιο ύφασμα και να νάναι και να προσαρμοστεί σε κάθε εύκαιρία και ηλικία. Σύμφωνα με την πρώτη ύλη, που θα διαλέξετε ή με το στυλ της μπλουζας, που θα συμπληρώσει τη βασική «θήκη», μπορείτε έτσι να αποκτήσετε όχι μόνο ένα πρακτικό, μα και πολύ κομψό φόρεμα με πολλές όψεις.

Οι νέες θα προτιμήσουν, σύμφωνα με τους μεγάλους οίκους μόδας στο Λονδίνο, τις «θήκες» με μεγάλο ντεκολτέ και χωρίς μανίκια και θα συμπληρώσουν το ντυσίμό τους με λουσάτες μπλούζες ή χρωματιστά πουλόβερ.

Η «θήκη» φοριέται με ή χωρίς ζώνη. Αν προτιμάτε το στυλ με ζώνη, θα την τοποθετήσετε πιο χαμηλά από τη φυσική σας μέση.

Τα φορέματα αυτά γίνονται πολύ δημοφιλή από ζέρσεϊ ή άλλο μαλακό μάλλινο ύφασμα. Για να μπορείτε να ταίριαξετε τη «θήκη» σας με πολλά αξεσουάρ και να αλλάξετε έτσι κάθε φορά όψη, θα προτιμήσετε ένα μονόχρωμο ύφασμα σε «ουδέτερο» τόνο (γκρί, μπλε, κ.ά.), που ταίριαζει σε διάφορα στυλ εμφάνισης. Με το πουλόβερ, που έχει ψηλό, γυριστό γιακά και μακριά μανίκια, θα έχετε ντυμένη σπάρ. Με μιά αμπιγιέ μπλούζα, όμως, η ίδια «θήκη» μετατρέπεται σε απογευματινό φόρεμα. Για το βράδυ, πάλι, θα φορέσετε μόνο τη «θήκη» χωρίς μπλουζα ή πουλόβερ και θα τη στολίζετε είτε μ' ένα βαρύ μπλουζόν πάνω στον ένα όμο ή πλάι στο ντεκολτέ, είτε μ' ένα κολλέ από πολλές σειρές χοντρές χάντρες. Αν το ντεκολτέ της «θήκης» σας είναι πολύ μεγάλο, μπορείτε το βράδυ να τοποθετήσετε μιά ψιλή εσάρπα από μουσελίνα γύρω σ' αυτό το μεγάλο ντεκολτέ και να τη στερεώσετε μπροστά με μιά όμορφη καρφίτσα.

Οι πιο ώριμες γυναίκες θα προτιμήσουν τη «θήκη» σε στυλ ταγιέρ με διπλή σειρά από κουμ-

πιά μπροστά στο κορσάκι, που θα μοιάζει, χωρίς στα διπλά οριζόντια γαζιά στους γοφούς, με ζιλέ. Οι ώριμες γυναίκες θα αποφύγουν τα χοντρά πουλόβερ και θα προτιμήσουν πάντα ως συμπλήρωμα μιά κλειστή απλή μπλούζα.

Για όλες τις ηλικίες ταίριαζουν οι «θήκες-σεμιζιέ», που έχουν συνήθως γιακά και κουμπωμά του φορέματος σεμιζιέ, με ή χωρίς πάτ, καθώς και τρουά-κάτ ή μακριά μανίκια. Ράβονται όμως μονοκόμματα, σε ίσια γραμμή και φοριούνται χωρίς ζώνη.

«ΖΕΣΤΕΣ ΙΔΕΕΣ» ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΡΥΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

Φέτος οι οίκοι μόδας στο Παρίσι, στη Ρώμη και στο Λονδίνο έκαναν, όπως ξέρετε, ό,τι ήταν δυνατόν για να αντιμετωπίσουν οι γυναίκες με επιτυχία το κύμα ψυχούς, που απειλεί την Ευρώπη.

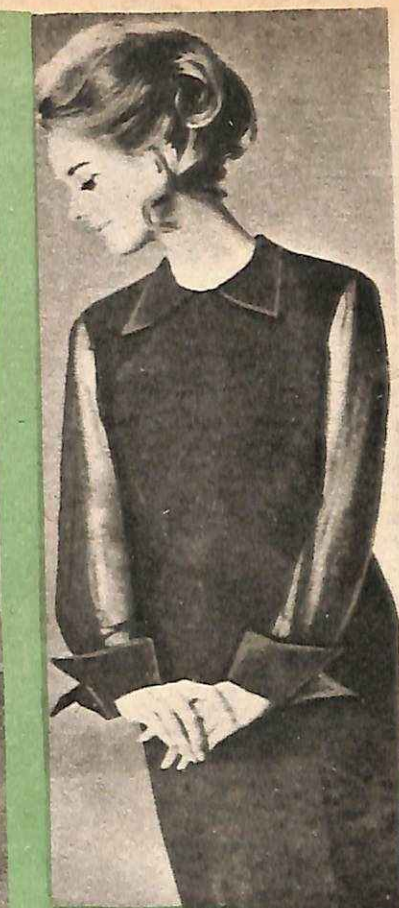
Ανάμεσα στους νεωτερισμούς, που λανσάρονται τώρα στο Παρίσι, έρισκε κανείς πολλές πρακτικές ιδέες.

Τα καπέλλα δεν αντικαταστάθηκαν μόνο από τις γνωστές γούνινες τσάκ ή από τα γούνινα μαντήλια-μπονέ, μα και από ένα νέο είδος, που μοιάζει με το κασκέτο του κυνηγού. Σκεπάζει, άλλωστε, όλο το μέτωπο καθώς και τα αυτιά και καταλήγει σε εσάρπα, που μπορεί να είναι άσσορτί με το παλτό. Φοριέται, βέβαια, με παλτό χωρίς γούνινο γιακά.

Επικρατεί, επίσης, όλο και περισσότερο η φούστα-παντελόνι, που είναι πραγματικά φούστα και παντελόνι: Πάνω από ένα κοντό παντελόνι που φτάνει ως τα γόνατα, όπου στερεώνεται, όμοια με τα νικερ-μπόκερ των ανδρών, με μιά λουρίδα από το ίδιο ύφασμα, πέφτουν δυο ίσια φύλλα από το ίδιο επίσης ύφασμα, που μπορεί να είναι σκου-

'Απογευματινό φόρεμα του Λαρός με φαρδύ κορσάκι, που ενώνεται, μαζί με τα μανίκια κimonό, με μικρές σούρες με το λοξό νωμίτη. Ο νωμίτης αυτός ντραπάρεται στο λαιμό σαν εσάρπα.

τσέζικο ή μονόχρωμο, στο μέκος του παντελονιού. Τα φύλλα αυτά δεν ενώνονται με πλαϊνές ραφές και στο περπάτημα φαίνεται το παντελόνι από το ύφασμα της «φούστας». Έτσι, η σύγχρονη γυναίκα ακολουθεί κάπως το στυλ «γκαρσόν».

Μιά επανάσταση στα χειμωνιάτικα γυναικεία εσάρπες αποτελεί αναμφισβήτητο το «μαγιώ» από μάλλινη δαντέλλα. Για το σπίτι και για το σπορ ντύσιμο λανσάρονται τελευταία ζακέτες-άνο-ράκ, φοδραρισμένες με γούνα «μουτόν».

Σε πολλές μπουτίες στο Παρίσι θα έβριθε τώρα πολύ πρακτικά μάλλινα πουκάμισα, που φοριούνται στη θέση του συνηθισμένου πουλόβερ. Το καινούργιο «σκίνερτ» (πουκάμισο-δέρμα) από ψιλό «έλάνκας», με μακριά μανίκια, λανσάρεται, για να αναπληρώσει την κομψοποιή. Είναι πολύ ζεστό και δεν προσθέτει περιττό όγκο στο σώμα.

Για τις διασκεδαστικές κυρίες, που φεύγουν από τον κομωτή τους με τα μπικινιό στα μαλλιά, λανσάρεται το «μπονέ-κάτ-όρεϊν», ένα φαρδύ μπονέ, που σκεπάζει όλο το κεφάλι και τα αυτιά άκρως και ζεσταίνει πολύ, γιατί είναι φτιαγμένο από χοντρό σκουατζέζικο ύφασμα.

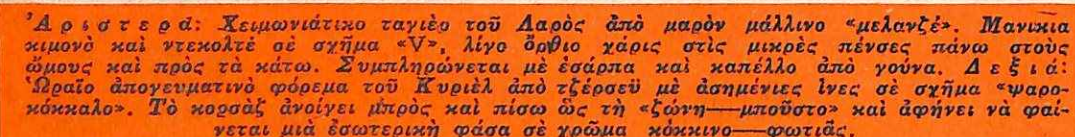
ΤΑΓΙΕΡ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΚΑΙ... ΚΑΚΟΚΑΙΡΙΑ

Εφοδιασμένη μ' ένα ταγιέρ «κατά το κρύο» όπως το παρουσιάζει η Νίνα Ρίτσι στη νέα συλλογή της, θα έχετε σίγουρη ότι μπορείτε να αντιμετωπίσετε ακόμη και... πολικές θερμοκρασίες! Πρόκειται για ένα κομψό ζακέτα σε κλασική γραμμή, που κλείνει μ' ένα ζευγάρι μεγάλων κουμπιών. Ο γιακάς και τα μανίκια μοιάζουν κι' εκείνα στα ανδρικά πουκάμισα. Κάτω από τη ζακέτα του ταγιέρ, που είναι από ζεστό σέτλαντ,

Οι νέες φούστες του οίκου Έστερέλ: με κουφώματα και σε ίσια γραμμή. Προσέξτε τη νέα τοποθέτηση της ζώνης.

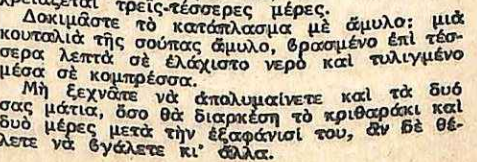
Το «μικρό» βραδυνό φόρεμα σε τρεις παραλλαγές: μπολερί από μουσελίνα με μπαστούνι από σάτεν και άσπρο γιακά, σαν συμπλήρωμα για το φόρεμα με διπλή πλισέ φούστα. —Φουρώ με μανίκια από μουσελίνα. Το πλαστρόν του μάλλινου φουρώ έχει ψιλό πλισσάρισμα. —«Μοντεστί» και μανίκια από μουσελίνα για το φουρώ με μεγάλο ντεκολτέ.

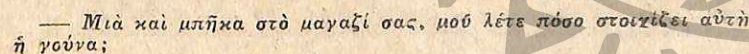
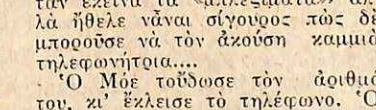

“Ένας νεωτερισμός για τα νεανικά παλτά σε σπιν γραμμή θα δώσει καινούργια όψη και στο παλιό σας παλτό: Θά το προσθέσει μία φάσα-ρέλειασμα στο μπροστινό του άνοιγμα, στις τσέπες και στα μανίκια, από λοξά κομμένο σκωτσέζικο ύφασμα, κι’ ένα μικρό στρουγγυλό γασκαδάκι καθώς

Θά σπολιεστε το παλτό σας σε σπόρ γραμμής με μεγάλη στρογγυλά ή τετραγώνια ξύλινα κομπιά. Ή ίδια κομπιά νότα επιτυγχάνεται επίσης, όταν τα κομπιά γίνονται από βέρμα, κατά προτίμησι στο χρώμα της γαρνικιούρας του παλτού ή του άσπρου φορέματος, που θά συμπληρώση τόνωσίμω σας.

Τὸν στενοχωροῦσε λίγο ἡ ἀνή-
συχη ἔκφρασις τῆς "Ἐλεν τὴν ὥρ-
α πού ἔφηνε... Ἦταν πολὺ ξέντη-
ν ἡ γυναῖκα του. Ἰσως δὲν εἶχε π-

ἀπ' αὐτοὺς ποὺ χώνουν τὴ μύ-
τους στὶς ξένες δουλειές, ὑπὴρ-
χίνδυνο· ν' ἀναφέρῃ στοὺς προ-
σταμένους τὸν πῶς ἡ Ζέλντα Βα-
Γουίλ ταξίδευε μαζί με μιὰ κοπέ-

Ὁ Μόε κ' ἦ ταῦτα θὰ εἶχ
φτάσειε λιὰ στὴ «Μοναξιά», μὲ
τὴ Ζέλια. Ἐπολετὲ νὰ τὴ

— Θάθελα νά μιλῶσιν στον Ἰ
ἔλπε ὁ Κωστής. Εἶπεν ἔπειτα
Πρόκειται γιὰ τὴν κόρη του.

— Ποιός είσατε, παρακαλώ;
— Τό δνομά μου τόν είναι άγνωστο. Είμαι ένας φίλος της κόρης του... Λέγομαι Μαννίαν.
— Περιμένετε μία στιγμή, άν έχετε την καλοσύνη.
Μόλις είχε γυρίσει ο Βάν Γουίλι άπ' την πρώτη έπισκεψή του. Καί βρισκόταν στο γραφείο του, μ' ένα διπλό «μαστίν» μπροστά του, εξετάζοντας την άλληλογραφία του.

— Ο Φέλλουος, ο καμαριέρης του, χτύπησε την πόρτα και μίλησε. Είπε στον κύριο πώς τον ζητούσε στο τηλεφώνιο κάποιος κύριος Μαννίαν.

— Λέει πώς είναι φίλος της μίς Ζέλντα, πρόσθεσε.

— Ο Τζών Βάν Γουίλι ήταν κοντός, μάλλον παχύς, με φαρδύ και άνοστο πρόσωπο, με σκοτεινές κιά τόν άπ' τα μικρά του μάτια, με χείλη λεπτά και τετράγωνο σαγόνι.

Εμφανίστηκε άνοιχτός με κίτρινο που ήταν: γυιός ενός χαροποιού, και άνθρωπος ικανός να κερδίσει με κάθε μέσον 10 δολάρια, από ένα μονάχα.

Κύτταξε τόν καμαριέρη, ξαφνώνοντας τή φρόντα του. «Τότερα πλησίασε στο τηλέφωνο και τόν ανέδειξε με τ' άριστερό χέρι μ' ένα μαγνητόφωνο, ενώ με τόν δεξιό έπαινε τόν άκουστικό.

— Άλλο! είπε.
— Ο κύριος Βάν Γουίλι;
— Ο ίδιος.

— Προκειται για τήν κόρη σας. Δέν υπάρχει λόγος ν' άνησυχείτε... για τήν ώρα.

— Ο Κράμερ μίλουσε γρήγορα, γιατί φοβότανε μήπως δώση καιρό στον Βάν Γουίλι, ν' αναζητήσει με κάποιον τρόπο τήν προέλευση του τηλεφωνήματος.

— Απαγάγαμε τήν κόρη σας, συνέχισε. Είναι πολύ καλά και θα σας επιστραφή σέ μερικά μέρες, σόα και υγιής. Άν όμως είδατε ήσπε τήν άσυννομία ή άν δέν άκολουθήσετε πιστά τίς οδηγίες μας, φοβάμαι πώς δέ θα τήν ξαναδείτε ποτέ.

— Έχουμε μία άρτια δογάνωση. Τό σπίτι σας επιβλέπεται συνεχώς. Μπορούμε νά παρακολουθούμε όλα τα τηλεφωνήματά σας... Μην κάνετε τίποτα, μην πείτε λέξη σέ κανένα... και περιμένετε! Θά πάρετε αύριο κ' όλας οδηγίες... Σας τό ξαναλέω, άν θέλετε νά ξαναδείτε τήν κόρη σας, περιμένετε και μην κάνετε τίποτα.

Κι' ο Κράμερ έκλεισε τόν τηλεφώνον. Βγήκε άπ' τόν θάλαμο και διευθύνθηκε γρήγορα πός τόν σταθμό τόν ταξί. «Επειτα από λί-

γο, είχε γυρίσει στο ξενοδοχείο του.

Στό μεταξύ, ο Τζών Βάν Γουίλι είχε μείνει άκίνητος πολλή ώρα, κρατώντας στο χέρι του τόν άκουστικό. Είχε χλωμάσει λίγο, αλλά στά λεπτά χείλη του είχε σχηματισθή μία σκληρή πτυχή.

Τέλος, άρισε στή θέση του τόν άκουστικό και είπε, με φωνή ξερή και έπιτακτική:

— Στείλε μου άμέσως τόν «Αντοίχον».

— Ο Φέλλουος βγήκε βιαστικά άπ' τόν θάλαμο. «Επειτα από δύο-τρία λεπτά, παρουσιάστηκε στον Βάν Γουίλι ο γραμματέας τόν Μέρρελ «Αντοίχον» — ένας ψηλός άντρας, άπ' τόν Τέξας, με ήλιοχαμένο δέρμα, ντυμένος μ' ένα πανωκαμικά σοφό και μ' ένα «μπλου» «τίνα».

— Ο Βάν Γουίλι μίλουσε, έκείνη τή στιγμή, με τήν τηλεφωνήτρια τόν κέντρον.

— Η πρόσκληση προσερχόταν άπ' τόν τηλεφωνικό κέντρον, κύριο Γουίλι... τόν πληροφόρησε έκείνη, κατασπινιγμένη πού μίλουσε μ' ένα από τούς πλουσιότερους ανθρώπους τού κόσμου. Από ένα τηλεφωνικό θάλαμο για τόν κοινό.

— Ο Βάν Γουίλι τήν ευχαρίστησε και διάκρινε. Στράφηκε στον «Αντοίχον, πού τόν κύτταξε έρωτηματικά.

— Πήρα ένα τηλεφώνημα, τού έλεγε. Απαγάγαμε τή Ζέλντα... Τηλεφωνήστε τόν κομμωτή και κύτταξε τόν «Κάουτον Κλάιμ». Ρωτήστε άν είδαν καθόλου τή Ζέλντα.

— Ο «Αντοίχον» προχώρησε πός τόν τηλέφωνο, ενώ ο Βάν Γουίλι πλησίασε στο παράθυρο και κύτταξε έξω με τή χέρια δεμένα πίσω άπ' τήν πλάτη του.

— Επειτα από μερικά λεπτά, ο «Αντοίχον» δήλωνε στον προϊστάμενό του:

— Η μίς Ζέλντα δέν πήγε στον κομμωτή της. Δέν τήν είδαν στή Λέσχη. Πρέπει νά είδοποιήσω τήν άσυννομία;

— Όχι, απάντησε κακόχερα ο Βάν Γουίλι. Ούτε λέξη σέ κανένα! Φύγετε τώρα! Έχω ανάγκη νά σκεφθώ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Στ'.

— Ο Ρίφ στεκότανε μπροστά στην είσοδο τής «Μοναξιάς», μ' ένα τσιγάρο στα χοντρά του χείλη. Κύτταζε τ' αυτοκίνητο πού ερχότανε πός τόν μέρος του και ψαχούλευε τή λαβή τού πιστολιού τού Ντέρομ, πού είχε χάσει στήν πίσω τσέπη τού πέτσινου παντελονιού του.

— Ήταν περασμένο μεσημέρι. Ο Ρίφ είχε κλείσει τούς Ντέρομ και τόν κοινό τούς στο μπροστινό δωμάτιο. Τα παράθυρα ήταν άνοιχτά, αλλά δέν υπήρχε άλλη έξοδος. Άπ' τόν μέρος πού στεκόταν, ο Ρίφ μπορούσε νά δει τήν παράθυρα, κ' έτσι δέ φοβότανε μή τού τόν σκάσουν οι κρατούμενοί του.

— Άλλωστε, ή γροθιά πού είχε δώσει στον Ντέρομ, είχε διαμείσει συγχρόνως και τή γυναίκα του.

— Ωστόσο, ο Ρίφ ένοιωσε άσχημα... Είχε σκοτώσει τόν Βιετναμέζο. Εύρισκε πώς τόν είχε παρακάψει! Γιατί νά χτυπήσει τόσο δυνατά; Ένας τύπος σάν τόν Ντέρομ, θά μπορούσε νά τόν άνθεξει, μά δχι κ' έτσι τόν κρινιμοσύριο άνθρώπου!

— Τελοςάπ' τόν όμοιο, ό,τι έγινε έγινε... Ο Ρίφ είχε αποφασίσει νά μην κάνει λόγο στο Μόε για τόν Βιετναμέζο. Είχε καταλάβει πώς ο Μόε δέν είχε άρκετό κοράγιο.

— Άν μάθαινε πώς ο Ρίφ είχε σκοτώσει τόν ύπηρέτη, θά ήταν ικανός νά λυγίσει, νά σπάσει!

— Τ' αυτοκίνητο σταμάτησε μερικά μέτρα πιο πέρα. Ο Μόε καθόταν στο βολάν και στο πίσω κάθισμα ή Τσίτα με τή Ζέλντα.

— Ο Ρίφ κύτταξε με περιέργεια τήν πλοσία κοπέλλα, φροντίζοντας συγχρόνως άπ' τή ρουθούνα τόν κυνόν τού τσιγάρου του. Δοκίμασε άπογοήτευσι. Είχε έλλψει πώς θά ήταν πιο έλκυστική... Μά όταν κατέβηκε άπ' τ' αυτοκίνητο και είδε τούς φαρδύς γοφούς της, γυάλισαν τή μάτια του. Σκέφθηκε πώς δέν ήταν πολύ άσχημη, στο κάτω - κάτω...

— Πώς τή πήγες; τόν ρώτησε άνησυχα ο Μόε, κατεβαίνοντας άπ' τ' αυτοκίνητο.

— Μία χαρά, απάντησε ο Ρίφ. Και σεις;

— Καλά κ' εγώ.
— Ο Μόε κύτταξε τ' αυτοκίνητο και πρόσθεσε:

— Καθά δάνα νά τόν προσφύλαξουμε κάπου... Πού είναι τόν γκαράζ;

— Ο Ρίφ τού τώδειξε
— Έχει όσο τόπο θέλετε, εκεί μέσα, τού έλεγε.

— Ο Μόε ξαναβήκε σ' αυτοκίνητο και τόν δόδησε ως τόν γκαράζ.

— Ο Ρίφ έφοριζε μία ματιά στήν Τσίτα, άνασπώνοντας τή φρόντα του. Έκείνη έγεννε «ναί» με τόν κεφάλι.

— Τότερα ο Ρίφ στράφηκε στή Ζέλντα, πού τόν κύτταζε με περιέργεια. Άφου είχε περάσει ο πρώτος τρόμος της, τώρα είχε ήρεμη

σει. «Όπως τής είχε πη ο Μόε, δέν είχε κανένα λόγο ν' άνησυχή. Θά τήν άφαιναν έλεύθερη, μόλις ο πατέρας της θά πλήρωνε τή λύτρω.

— Ο βρώμικος έκείνος νεαρός, με τόν κατασημασμένο πρόσωπο, τής κινούσε τόν ενδιαφέρον. Με τήν τοιμημένη πέτσινη μπλούζα του, τής θυμίζει τούς «τεντιμπούδες», πού είχε δει συχνά στον κινηματογράφο και πού τής φέρνανε έρωτικά όνειρα...

— Ο Ρίφ είδε νά χροματίζονται τή μάγουλά της και νά λαιπούνε τή μάτια της. Κατάλαβε πώς δέν τής ήταν άδιάφορος.

— Τής έφοριζε μία ματιά με σημασία και τής έλεγε:

— Με λένε Ρίφ. Έσένα, μικρή; Ζέλντα Βάν Γουίλι.

— Τόν κοκκίνισμα τής Ζέλντα άρχισε νά λιγιστεύει. Είχε άπιστευτη ψυχραιμία, ανάλογα με τήν ηλικία της...

— «Τί γεροδεμένος πού είναι! σκέφθηκε. Άν ήταν τολμάζιστον λιγάκι πιο καθαρός...».

— Είσαστε και σεις μέσα σ' αυτό τόν «κόλπο»; τόν ρώτησε.

— Και βέβαια, μικρή. «Ολοι είμαστε... Πέρασε τώρα μέσα. Σάν στο σπίτι σου...».

Κι' ο Ρίφ προχώρησε τρία βήματα κ' άκούμπησε στο μπράτσο τής Ζέλντας.

— Τώρα πού βρισκόταν τόσο κοντά της, ή κοπέλλα ένοιωσε τή μυρωδιά του κ' έβλεπε τόν δομωρό λαμό του νά μαύρα νύχια του, τή λυγισμένη και γεμάτα σκόνη μαλλιά του. Άποταβήθηκε άπότομα, μ' ένα μορματισμό άηδίας.

— Μή μ' άγγίζετε! είπε ξερά. Άφίστε με ήσυχη! Βρομάτε!

— Ο Ρίφ πάγωσε. «Έσφιξε τή δόντια του, τή μάτια του μικρή νανε.

— Αναγνωρίζοντας τή σημαδία αυτή ή Τσίτα μίλησε άμέσως στή μέση.

— Αφίσε τής ήσυχη, Ρίφ! πρόφερε. «Ακούε; Αφίσε τής ήσυχη!

— Η άγορία λάμπη πού υπήρχε τώρα στα μισοκλειστά μάτια τού νεαρού άλήτη τρώμαξε τή Ζέλντα. Έκανε ένα βήμα πίσω.

— Αφίσε τήν, Ρίφ! ξαναείπε ή Τσίτα. Έρχεται ο άλλος...

— Έν τάξει, μικρή, μούγκρισε ο Ρίφ κυττάζοντας στά μάτια τή Ζέλντα. Νά τόν θυμάσαι, αυτό. Θά μού τόν πληρώσεις, όταν έρθη ή ώρα...

— Ο Μόε έφτασε κοντά τούς σκονιζόντας μ' ένα βρώμικο μαντίλι τόν ιδρωμένο πρόσωπό του.

— Γιατί μένετε έξω; ρώτησε. Πάστε την μέσα.

— Η Τσίτα έγεννε με τόν κεφάλι στή Ζέλντα. Μήχαν κ' ό δύνο τούς στο σπίτι.

— Ο Ρίφ τής παρακολουθούσε με τή μάτια, κυττάζοντας λαίμαργα τής καμπύλης τής Ζέλντας.

— Τί έκανες με τούς Ντέρομ; τόν ρώτησε ο Μόε.

— Ο Ρίφ περίμενε νά μπουίνε οι γυναίκες. «Τότερα στράφηκε και κύτταξε τόν Μόε.

— Τους έκλεισε στο έμπρος δωμάτιο. Απάντησε. «Ο άντρας έκανε λίγο τόν ζόρο κ' άναγκάστηκε νά τόν χτυπήσω. Τώρα θά μιάς άφίσουν ήσυχους.

— Ο σκύλος.
— Τόν έθαψα.
— Ο ύπηρέτης;

— Ο Ρίφ έδειξε τόν περίπτερο τού ύπηρετικού προσοπαζόν.

— Τόν κλείδωσε εκεί μέσα. Δέν έχουμε κανένα φάβο άπ' αυτόν. Άδύνατο νά βγύ!

— Κύτταξε τώρα νά διορθώσει τή γραμμή τού τηλεφώνου. Δέ θ' άρξησιν νά μιάς τηλεφωνήσιν τόν άφεντικό.

— Δέν τού άρεσε, τού Ρίφ, νά παίρνει διαταγές... Κύτταξε με άναίδεια τόν Μόε, άνασπώνοντας τούς όμους του κ' απάντησε:

— Δέ γίνεται. Έκωφα τόν σκύμα. Δέν έχω κομμάτι, για νά τόν ενώσω.

— Κύτταξε στο γκαράζ, τού σύστησε άνυπόμονο ο Μόε. Θά βρεις κανένα ήλεκτρονικό σύστημα. Πρέπει άπωλύτως νά διορθωθεί ή γραμμή. Γρήγορα!

— Ανεβήκε έπειτα τή λίγα σκαλοπάτια και μίλησε στο σπίτι.

— Ο Ρίφ έβρεσε τή μήτη του, σπυλογισμένος. Ήταν κάπως νοοίς άκόμια, για νά δείξει τή χαριτιά του...

— Αγαθήκαμε τούς όμους του και προχώρησε τεμπέλικα πός τόν γκαράζ.

★

— Ο Βίξ Ντέρομ ήταν ξαπλωμένος στο γκαράζ τού γραφείου του, όταν άκουσε νά φτάνη τ' αυτοκίνητο. Τπόφερε από δυνατό πονοκέφαλο. Τόν δεξιό μέρος τού προσώπου του ήταν περημένο και μελανισμένο.

— Είχε συνέλθει πριν από 3 ώρες, μά δέν είχε ξαναβρεί άκόμια τίς δυνάμεις του.

— Καθισμένη στήν άκρη τού γκαράζ, ή Κάροι τού κρατούσε τόν χέρι και τόν κύτταζε μ' άγανάπη. Δέν είχαν πιά άκόμια πολλά πράγματα, οι δύο τού.

— Ήταν τόσο δυνατό τόν χτύπημα πού είχε φάει ο Βίξ, ώστε τού φαίνόταν πώς χτυπούσαν καμπάνες μέσα στο κεφάλι του. Ωστόσο, άκούγοντας τόν θόρυβο τού αυτοκινήτου, έπιχείρησε ν' άνασπώσθ.

— Μή κοιμείσαι, τού σύστησε ή Κάροι.

— Σηρώθηκε, πλησίασε στο παράθυρο κ' είδε τή Ζέλντα και τήν Τσίτα νά κατεβαίνουν άπ' τόν αυτοκίνητο.

— Μά τί συμβαίνει. Βίξ; άτόρησε. «Θέλανε άλλοι τοείς!

— Ο Βίξ σηκώθηκε σιγά-σιγά, σφίγγοντας τή δόντια του. Για μία στιγμή τόν δομάτιον στριφογύρισε μπροστά στά μάτια του. «Επειτα ξεκαθάρισε ή όρασί του. Κύτταξε άπ' τόν άνοιχτό παράθυρο, όπου στεκόταν ή Κάροι.

— Δέν είναι δυνατόν... μονομύρισε.

— Πέρασε τή χέρια του πάνω στά μάτια του κ' έστρεψε ξανακύτταξε τή σκηνή. Ή Τσίτα κ' ή Ζέλντα άνέβαιναν στήν έξωπορεια σκάλα. Μήχαν στο σπίτι. Τίς άκουσε νά περπατάνε μέσα στο σαλόνι.

— Μοιάζει καταπληκτικά με τήν κόρη τού Βάν Γουίλι! πρόσθεσε.

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Η ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΤΥΦΛΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Υπό τού Ευαγγελικού Έρεοκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Δύο είδων άνθρωποι ζούν σέ κάθε κοινότητα: Έκείνοι πού δέχονται τή ζωή μοιρολατρικά όπως είναι κι' εκείνοι πού έλπιούν για κάτι τόν διαφορετικό, για κάτι τόν καλύτερο. Είναι οι άνθρωποι πού περιπατούν με τήν όρασι κι' εκείνοι πού περιπατούν με τήν πίστι. Οι μίς είναι παιδιά τού περιορισμού και τής άπογνώσεως. Οι δέ, τή παιδιά τής άναγωγής και τής προόδου.

— Στή δεύτερη μεριά, άνήκουν οι δέκα λεπτοί, πού ήλθαν στον Χριστόν.

— Άκόμα προτού θεραπευθούν, ο Χριστός τούς προσέταξε νά πάνε νά δείξουν τούς εαυτούς των στους Ιερείς. Παράδωκεν προσηγορία αυτή. Ήταν ή συνθήκη, μόνον οι καθαρισμένοι άπ' αυτή τήν τρομερή άρρώστεια, νά πηγαίνουν στον Ιερέα, για νά τούς δώσιν τόν πιστοποιητικό τού καθαρισμού.

— Μά νά πού ο Χριστός, τούς διατάσσει νά πάνε στους Ιερείς. «Ήσαν όμως λεπτοί. Άν έτσι ήρχοντο, θά έτιμωρούντο και ίσως νά έθανατούντο. Είχαν ζητήσει έλεος από τόν Χριστόν. Τα λευκά σημάδια τής λέπρας, ήταν άκόμη πάνω τους.

— Σέ τί συνίστατο τόν έλεος πού τούς έδειξε ο Χριστός, στο νά τούς στείλιν στους Ιερείς; Ίσως ν' άρχισαν νά σκέπτοντο τόν ζήτημα μεταξύ τους. Ο ένας λέγει: «Καλύτερα, νά μη πάμε. Κακό μάλλον θά μιάς κάρη. Δέν έχουμε καμιά ένδειξι, ότι γίναμε καλύτερα, ότι άποθεραπευθήκαμε. Και ο Ιησούς, δέν μας έδωσε κανένα σημάδι τής θεραπείας μας».

— Άλλά, απέφασαν νά πάνε. Τί τούς έκαμε νά πάρουν αυτή τήν άπόφασι; Ή πίστι πού γεννήθηκε μέσα στην καρδιά τους για τόν Πρόσωπο τού Χριστού. Τόν ά είχαν ένδειξι άποθεραπεύσεως τόν ή όχι, λίγο τούς ένδιεφερε. Θάταν πού τούς είπε ο Χριστός νά πάνε νά δείξουν τόν εαυτό τους στους Ιερείς και αυτό ήταν σάν νά τούς έλεγε, έμμεσα βέβαια, ότι στό δρόμο θά έθεραπευόντο. Κι' έτσι έγινε: «Και ένα έπορεύοντο, έθεραπεύθησαν».

— Αυτός είναι ο βασικός τρόπος, με τόν όποιον θεραπευόμεθα και άπ' τήν λέπρα τής άμαρτίας. Δέν θεραπευόμεθα πρώτα, κ' ύστερα πιστεύουμε. Πιστεύουμε πρώτα και κατόπιν εξαγνίζόμεθα με τόν πολυτίμο αίμα πού ο Χριστός έχυσε πάνω στο σταυρό. Δέν αλλάζεις προτού πιστεύσης. Πιστεύεις πρώτα, και κατόπιν λαμβάνεις χώραν ή ριζική έκείνη ανακαίνισις τής όλης υπάρξεως σου.

— Ένας διάσημος Ιεροκήρυς, ενώ έκάθητο στον άμωνα, έλαβε μία κάρτα πού τού διαβιβάστηκε από κάποιον πού βρισκόταν στο άκροπύριο. Τήν διάβασε ο Ιεροκήρυς. Ήταν από κάποιον φημισμένο άγνωστικιστή. Έδειξε τήν πρόκλησι στον Χριστιανό Ιεροκήρυκα, νά συζητήσει δημοσία μαζί του, επί τού θέματος: «Ο άγνωστικισμός κατά τού Χριστιανισμού». Ο άγνωστικιστής, θά έπλήρωνε όλα τήν σχετικά έξοδα τής αίθουσας κ.ο.κ. Ο Ιεροκήρυς, άδίστακτα, έδιάβασε τήν πρόκλησι τού άγνωστικιστού μεγαλοφώνως, εις έπικρον όλων των άκροατών και προσέθεσε: «Δέχομαι τήν πρόκλησι υπό τούς έξης όρους: Πρώτον: Νά υποσχεσθίτε, νά φέρετε μαζί σας στήν εξέδρα πού θά συζητήσουμε, κάποιον πού κάποτε υπήρξε άσωτος, χαμένος, και ο όποιος άκούοντας μία ή περισσότερες διαλέξεις άγνωστικισμού, όφελθη και άπηλλάγη τών άμαρτιών του, και έγινε καινούργιος άνθρωπος, και σήμερα από τήν κοινωνία έκτιμείται».

— Δεύτερον: Νά φέρετε στήν εξέδρα μαζί σας, μία γυναίκα. Εξήν πός τήν ήλική και τήν άνόνητα, ή όποια όμως τώρα υπαρεί, νά όυλολογήσιν, ότι χωρίς στήν άπιστία, έλευθερώθηκε από τήν σαρκική τής

πάθη και άπέκτησε μίσος πός τήν άμαρτία και άγάπη για τήν καθαρότητα και άγιότητα ζωής. Και έτσι, όλη αυτή ή άλλαγή, όφείλεται στην άπιστία τής πός τήν Βίβλο.

— «Τώρα κ. «Απιστε, άν δέχεσθε τούς όρους αυτούς, εγώ, ύπόσχομαι νά σφύρω μαζί μου έκαστό τέτοια πρόσωπα, κάποτε χαμένα πού ήκουσαν τόν Ευαγγέλιο τής έν Χριστώ σωτηρίας, έπίστευσαν, άνεγεννήθησαν και ή ζωή των ριζικά ήλλαξε. Θά σας φέρω έκαστό άνθρωπος, πού από σατανάδες, έγιναν άγιοι. Δέχεσθε κ. «Απιστε!»

— Ο άγνωστικιστής, τή μάζεψε και χωρίς νά πη λέξη, σηκώθηκε κι έφυγε. Τί θά μπορούσε νά πη; Πώς θά μπορούσε νά δεχθί μία τέτοια πρόκλησι; Μόνον ο Χριστός μπορεί νά αλλάξιν τήν ζωήν τού άμαρτωλού και νά τόν κάνει νέο άνθρωπο. Αυτό όποτε ή Επιστήμη, ούτε ολόκληρο θρησκευτικό σύστημα μπορεί νά κάνει. Άλλά πρέπει νά προηγηθί ή ειλικρίνεια, προσωπική πίστις στο Πρόσωπο και Έργο τού Χριστού για σένα. Νά κάρης ό,τι έκαμαν οι δέκα λεπτοί. Νά πιστεύσης πρώτα και θά έκπληγής με τόν τί θά λάβη χώρα στον χαρακτήρα και τή διαγωγή σου. Ο Χριστιανισμός τότε, θά γίνη, αντί τύπος, ζωντανή πραγματικότητα».

— Σέ έρωτά και σένα, έν πάση ειλικρίνεια: Είσαι πραγματικός Χριστιανός; Έπίστευσες εις τόν Χριστόν; Άνεγεννήθηκε; Έλευθερώθηκε άπ' τή λέπρα τής άμαρτίας; Ζής μαζί καινούργια ζωή καθαρότητας; Μη περιμένεις, ν' αλλάξης πρώτα όλα τών ιδίων σου προσπαθειών, τήν άμαρτωλή σου ζωή και κατόπιν νά πιστεύσης. Αυτό δέν προκειται νά γίνη ποτέ. Δέν μπορείς μόνος σου ν' αλλάξεις. Η άλλαγή τού ανθρώπου είναι έργο Θεού στή ζωή τού ανθρώπου. Τόν μόνο πού έχεις νά κάρης, είναι νά πιστεύσης, όπως οι λεπτοί. Οι άποδείξεις τών θαυμάτων τής πίστεως, θά έπακολουθήσουν. Φαντάσου τούς δέκα λεπτούς πηγαίνοντας στους Ιερείς. Δέν μπορούσε κανείς νά δει τήν άλλαγή στο ίδιο τόν άτομό του. Άλλά ο καθένας, μπορούσε νά δει τή σημαδία τής λέπρας νά εξαφανίζοντο άπ' τόν πρόσωπο των άλλων έννέα. Συμβαίνει στους άλλους, άσφαώς, δά συμβαίνει και σέ μένα. Όποιοι, έκπληξις, όσον έρθασαν στους Ιερείς. Ήσαν όλοι, θεραπευμένοι, καθαρισμένοι. Αξίσε ή πίστις ή ή ύπακοή στον Χριστόν. Δοκίμασε τήν και σου. Θά έκπληγής τούς γύρω σου συνανθρώπους, άλλα και τόν εαυτό σου. Σού μιλώ για κάτι πού έχω προσωπικά πειραματισθί. Η πίστις είναι άφανής μόνο για λίγο. Γρήγορα, γίνεται φανερά σέ όλους.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

— Ο έπιθυμών νά λάβη ένα τέτοιο με τήν σίσην των όρθων «Τέ κήρυγμα τής Κυριακής» όλοκληρόν τού προηγουμένου ή δόξαν τήν Καλήν Διαθήκην εις άπλήν νεοελληνικήν μετάφρασιν, άς μιάς γράψιν στήν διεύθυνσι: Διευθυνσις «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ» — Γραμματοδιδας 387, Αθήνας.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ-ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Επιστρέψαμε εις Αθήνας δέχεται ως και πρότερον επί της οδού Αχαρνών 98 (Αμφοκίας 1. — Τηλ. 810-760.

σθεσε. Ξέρεις... Λένε πώς είναι μία άπ' τίς πλουσιότερες κοπέλλες τού κόσμου... Τή λένε Ζέλντα, άν δέν κάνω λάθος.

— Η Κάροι έγεννε καταπατικά. — Ναί, ναί... είπε λοχνασμε να. Γι' αυτό μού φάνηκε και μέσα πώς κάποιον τήν είχα δει!... Τώρα καταλαβαίνω: Τήν απαγάγαμε!

— Ίσως! Και διαλέξαμε τόν σπίτι μας για νά τήν κρατήσουμε.

— Πήρε ένα σφουγγάρι, πού ήταν βουτηγμένο μέσα σέ μία λεκάνη με παγωμένο νερό, τώστηρε και τ' άκούμπησε στο μέλλόν του.

— Μπορεί... πρόσθεσε. Έξυπνη ιδέα! Ποιός θά σκεπτόταν νά τή γυρέψιν εδώ;

— Έν' αυτοκίνητο! φώναξε ή Κάροι.

Κι' έδειξε με τόν δάχτυλό της ένα χαρακτηριστικό σημάδι σκόνης, στο μικρό δρόμο, μερικά χιλιόμετρα μαζότερα.

— Ο Βίξ ξαναέπεσε στο γκαράζ. Τόν κεφάλι τόν ποτίσανε τούς, πού δέν είχε τή δύναμη νά σκεφθί τί ποτ' άλλο.

— Επειτα τόν παιδί άρχισε νά κλαίη και ή Κάροι έτρέξε κοντά του.

★

— Η Κάροι δέν ήταν ή μόνη πού είχε δει τ' αυτοκίνητο.

— Ο Ρίφ πήγε βιαστικά στο σαλόνι, όπου καθόταν ή Ζέλντα κ' ή Τσίτα. Ο Μόε, όρθιος μπροστά στο τεράστιο μάρο, έβαζε νά πη.

— Έρχεται ένα αυτοκίνητο! φώναζε ο Ρίφ. Σέ πέντε λεπτά θάνα έδώ!

— Ο Μόε άρισε άμέσως τόν ποτήρι του και πήγε βιαστικά στο παράθυρο. Κύτταξε τόν σύννεφο τής σκόνης πού πλησίαζε. Και τή δάχτυλά του άγγίζανε νευρικά τή λαβή ενός πιστολιού τών 38, πού είχε κάτω άπ' τόν σκαμνί του, μέσα σέ μία θήκη.

— Σκέφθηκε μία στιγμή κ' ύστερα είπε στην Τσίτα:

— Θά παραστήσης τήν καμαριέρα! Άν έρθουν εδώ, αυτοί με τ' αυτοκίνητο, θά βρήν στήν πόρτα και θά τούς πης πώς λείπουμε οί Ντέρομ. Για νάς ένδεχόμενο, θά είμαστε κρυμμένοι πίσω από σένα.

ΚΑΝΕΤΕ ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΔΩΡΟ: ΜΙΑ ΕΓΓΡΑΦΗ ΣΤΗΝ Α.Β.Σ.

— Εδώ και τώρα, με ειδικούς θρούς έρπών, για σκίτσος, σχέδια, χρώμα, με σπουδή στο σπίτι σας, όπου και αν μένετε. Με την εγγράφη σας θα σας προσφερθεί κι ένα κομμάτι θαλασσοπού με σάντουιτς και άλλα σκεύη - ζωγραφικής, που εύκολα τη σπουδή σας, ενώ τα παιδιά τα γεμίζει χαρά. Για πληροφορίες επισκεφθείτε μας ή — αν εμπιστεύεστε είτε μένετε σε επαρχία — στείλτε μας τη δημοσίευσή αυτή, για να λάβετε "Αναλυτικό Τεύχος Δωρεάν, χωρίς καμιά υποχρέωσή σας.

Γελοιογραφικό σκίτσο ένδεικτικό των αποτελεσμάτων της διδασκαλίας μας.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.
ΣΧΕΔΙΟΥ - ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10. — Τηλ. 628-904
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρά 7 (πλάτ. Άγιου Κωνσταντίνου 'Ομόνοια) 9-1 π.μ. και 4-8 μ.μ. — Τηλ. 525-387

KOK
ΖΩΜΟΙ ΚΟΤΤΑΙ

Κάθε μέρα γιορτή στο τραπέζι

KIMON M. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται: 28ης 'Οκτωβρίου 54 9-12 π.μ. — Τηλ. 810-807. Οίκια 'Αγ. Αλεξάνδρου 10, Πάτ. Φάληρον. — Τηλ. 99-746.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
Της 'Εταιρίας Ψυχικών 'Ερευνών (Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς απόστασης). Δέχεται καθ' έκαστην 9-11 π.μ. και 5-8 μ.μ. δόδος Μετσόβου 25 Α' δρόμ. (στάσις Μουσείου). Τηλέφωνον 810-775.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατησίων και Στουρνάρα 28 (παρά την 'Ομόνοια) 9-2 και 5-7½ μ.μ. Τηλέφωνον 523-708.

του στο κασέτο του. βλέποντας τον Κράμερ να διασχίζει το γεμάτο χιόνι.

— Τ' αυτοκίνητό σας είν' έτοιμο, κύριε, του είπε. Το θέλετε για δυο μέρες μονάχα... Έτσι;

— Ναι, απάντησε εκείνος. Βάζοντάς του στο χέρι ένα χαρτονομίσμα των 5 δολλάρων. "Αν το χρειαστώ περισσότερο θα σας ειδοποιήσω.

— Ο γκρουμ τον ώδηγησε σε μία Μπουλβάρ, παραχωρημένη έξω απ' το ξενοδοχείο, και τον άνοιξε την πόρτα για γ' άνεβη.

— Όταν θέλετε αυτοκίνητο, κύριε, να μου το λέτε. Θα σας βρωσώ πάντα... είπε, καθώς ο Κράμερ καθότανε στο βολάν.

— Ο Κράμερ ένευσε "ναι". Σελήνησε έπειτα και τράβηξε κατά το Πιτ Σίτυ.

Λίγο μετά τις 3, γάτο απ' το φλογερό απογευματινό ήλιο, έπαιωνε το χωματόδρομο που βγαίνει στη "Μοναξιά". Σταμάτησε μπροστά στην πύλη, κατέβηκε, την άνοιξε, έφερε μέσα τ' αυτοκίνητο κι έπειτα ξανακατέβηκε για να την κλείσει πάλι.

— Τόρνε απ' τη ζέστη. Και τον είχε ξαναμάσει εκείνος ο σουβλερός πόνος στο άριστερο πλευρό. Καθώς ακολουθούσε την άλληλα που οδηγούσε στο σπίτι, ένιωσε ξαφνικά πως έκανε την εμπιστοσύνη του.

— Γεράνω...» ελε με το νού του. "Ίσως δε θαπολεπ ποτέ να σκαρφήσω ένα τέτοιο κόλλο!"

— "Αν αποτύχω κάτι..."

— "Αν αποτύχω κάτι..."

— "Αν αποτύχω κάτι..."

— "Αν αποτύχω κάτι..."

— "Αν αποτύχω κάτι..."

— "Αν αποτύχω κάτι..."

— "Αν αποτύχω κάτι..."

— "Αν αποτύχω κάτι..."

— "Αν αποτύχω κάτι..."

— "Αν αποτύχω κάτι..."

— "Αν αποτύχω κάτι..."

— "Αν αποτύχω κάτι..."

— "Αν αποτύχω κάτι..."

— "Αν αποτύχω κάτι..."

— "Αν αποτύχω κάτι..."

— "Αν αποτύχω κάτι..."

— "Αν αποτύχω κάτι..."

— "Αν αποτύχω κάτι..."

— "Αν αποτύχω κάτι..."

Το πλαδαρό πρόσωπό του έγινε μαυροκόκκινο.

— Να τον χτυπήσει; Τι θέλεις να πής;

— Ο Μόε έδειξε στενοχώρια κι άμνηχανία.

— Νά... Ο φίλος θέλησε να παραστήσει τον ήρωα, εξήγησε. Ο Ρίφ βρέθηκε στην ανάγκη να του βάλει μυαλό...

— Ο Κράμερ σκούπισε με το μαγνητή του το ιδρωμένο πρόσωπό του.

— Σε ποιά κατάσταση είναι τώρα; ρώτησε.

— Πάει καλά. Μά ο Ρίφ χτυπάει δυνατά...

— Οι δυο άντρες ανταλλάσανε μία ματιά. "Τότερα ο Κράμερ προχώρησε προς την πόρτα του γραφείου, την άνοιξε και μπήκε στο μεγάλο κι εύτερο δωμάτιο.

— Ο Βίζ κι η Κάρολ καθόνταν στο ντιβάν, δίπλα - δίπλα. Βλέποντας το χοντρό και ήλικωμένο έκεινο άνθρωπο, ο Βίζ σηκώθηκε.

— Οφείλω να σας ζητήσω συγγνώμη, κύριε Ντέμοτ, του είπε ο Κράμερ με φρενιτική φιλοσοφία.

— Εμωθα πως παραφρόνησε ένας από τους ανθρώπους μου. Αν ποium πολύ...

— Και κούταξε το μελανό σημάδι, που σκέπαζε όλο το μάγουλο του Βίζ.

— Ποιός είσαστε σεις; ρώτησε εκείνος. Τι γινόντουσαν όλοι αυτοί οι ληστείες στο σπίτι μου;

— Ο Κράμερ προχώρησε ως τη μέση του δωματίου και καθήσε. Χαϊρώτησε με το κεφάλι την Κάρολ, που τον κούταζε κι αυτή.

— Τη σέβη μου, κυρία Ντέμοτ, της είπε. Αυτοί είναι πολλοί για ό,τι συνέβη, μα δε γινόνταν άλλοι...

— Κύριε Ντέμοτ, ήταν άτυχη η εμπειρία σας να νομίζατε αυτό το σπίτι. Έβλεπω τώρα να δείξετε κατανόηση...

— "Αν θελήσετε να καθήσετε, θα σας εξηγήσω αγοράδες περί τίνος πρόκειται και θ' αποφασίσετε μονάχος σας αν θασθήτε με το μέρος μου ή όχι.

— Ο Βίζ κι η Κάρολ ανταλλάσανε μία ματιά. "Τότερα ο Βίζ καθήσε, υπερνικώντας το θυμό του. Πήρε ένα τσιγάρο και τ' άναψε, κούταζοντας τον άγνωστο εκείνο άνθρωπο με το κόκκινο πρόσωπο.

— Περισμένο την εξήγησε, ρώτησε.

— Είχα την τύχη ν' απαγάγω μία απ' τις πλουσιότερες κοπέλλες του κόσμου, άρχισε ο Κράμερ γαυγελώντας. Λογαριάζω πως αξι...

100% ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑ ΧΩΡΙΣ ΠΑΙΝΟΝ

ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΛΥΝΑ ΥΠΕΡΟΥΝΑ ΕΙΣΡΟΤΕ ΔΕΝΑΥΟΝΤΟ

ΥΠΕΡΕΠΙΧΕΙΡΟΥΝ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΙΑΤΡΟΙ

ΑΙΣΙΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΦΛΕΓΜΕΝΑ ΡΥΤΙΔΙΑ - ΛΕΚΕΔΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΑΛΛΑΔΙΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ - ΑΚΝΕΣ - ΡΑΙΣΕΝΤΑ

ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

Αντιρυτιδικά οπειαλιστέ τοδ οίκου μας από δόσανα και κυτταρικά εκχυλισματα. Κατέχουμε μυστικά που είναι και θα μείνουν άγνωστα στους ανταγωνιστάς μας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης). Τηλ. 532-563.

Ξείλω οπωσδήποτε για τον πατέρα της 4 εκατομμύρια δολάρια... Το σπίτι αυτό μου φάνηκε ιδανικό για να την κούσω, όπως να πάω τα λόγια... Προσπαθώ να είμαι σύντομος, κύριε Ντέμοτ. Σας διέλαξα για να μιλήσετε στον πατέρα της κοπέλλας και να τον πείσετε να πληρώσει χωρίς να κάνει φασαρία. Θα πάρετε έσείς τα λεφτά και θα μου τα φέρετε.

— Ο Βίζ άνοιξε το στόμα του για ν' απαντήσει. Αλλά σήπασε, βλέποντας τον Κράμερ να κούταζε την Κάρολ, με τα μικρά μάτια του όλο καλά.

— Αφού σταμάτησε λίγο, ο Κράμερ συνέχισε:

— Εμωθα πως έχετε ένα μωρό... είν' αγοράκι. Τι γίνεται; Μ' αρέσουνε πολύ οι μπέμπηδες. Καλήγινεται η καρδιά μου, όταν τους βλέπω να υποφέρουνε... Καταλαβαίνετε τι θέλω να πώ;

— Η Κάρολ έσφιξε με αγωνία το χέρι του Βίζ.

— Πιστεύω να... απάντησε εκείνος με άρρωστη φωνή. "Αν δεν κάνω αυτό που θέλετε, θα χωροπάθω το παιδί μου... Αυτό είναι:

— "Ενα πλατύ χαμόγελο φώτισε το πρόσωπο του Κράμερ.

— Μ' αρέσει νάχω να κάνω με ανθρώπους σαν εσάς, κύριε Ντέμοτ. Είστε έξυπνοι και λογικοί. Αυτός ο Ρίφ... είναι επικίνδυνος τύπος και δεν κατορθώνει πάντα να του επιβληθώ. Σας κακομεταχειρίστηκε λιγάκι...

— Έπειτα από μία κανονική διααζοχή, ο Κράμερ συνέχισε μιλά:

— Το ίδιο θακανε σε καθένα, δίχως τον παρρηϊκό διαταγή... σ' έναν άντρα, μία γυναίκα... ή ακόμα ένα μωρό!

— Ο Βίζ σκέφθηκε το Ρίφ. "Ηταν πραγματικά ένα πρωτόγονο πλάσμα, ικανό για όλα!

— Δέ διατασε ούτε στιγμή. Δεν ήταν δική του δουλειά, στο κάτω - κάτω. Το μόνο που τον ενδιέφερε, ήταν να σώσει τη γυναίκα του και το παιδί του.

— "Αν πιστεύετε πως μπορώ να πείσω το Βίζ Γουίλι να πληρώσει, θα δοκιμάσω... είπε κοιταζόμενος.

— Ο Κράμερ τον κούταζε στα μάτια.

— Ποιός σας ανέφερε το Βίζ Γουίλι; ρώτησε επιθετικά.

— Αναγνώρισα την κόρη του. Λοιπόν, τι θέλετε να κάνω;

— Όχι, Βίζ! Όχι! φώναξε η Κάρολ.

— Μα ο άντρας της την κούταζε και κούνησε το κεφάλι του. "Η άποψασμένη έκφραση των ματιών του την έκανε να σωπάσει.

— Δέ θα κουρασθήτε καθόλου, ούτε θα σας ενοχλήσει κανείς, έπε ο Κράμερ. Το μόνο που έχετε να κάνετε, είναι να πείσετε τον Βίζ Γουίλι πως δεν θα ξαναδής ποτέ την κόρη του, αν δεν πληρώσει. Έχω την ιδέα πως θα τα καταφέρετε εύκολα.

— Θέλω να σας παραδώσω δέκα τσέκ, από 400 χιλιάδες δολάρια το καθένα. Δέ θα δυσκολευτήτε καθόλου να τα εισπράξετε, αφού θα έχουν τέτοια υπογραφή... Η δουλειά σας θα είναι να τα ξέσω γινώσσετε σε διάφορες τράπεζες, θα σας δώσω ένα κατάλογό τους. Θα είναι μακρινά ή μία από την άλλη...

— Έπειτα θα μου φέρετε τα λεφτά. Ο' άριστο άμεσος έλεεισθον τη μίς Βίζ Γουίλι. Και σεις θα συνεχίσετε να γράφετε το έργο σας... Είδατε τί απλά που είναι όλα;

— "Ναι, μάλλον, απάντησε ήσυχος ο Βίζ.

— Ο Κράμερ έπαιξε ξαφνικά να

χαμογελών και πήρε τραχεία έκφραση.

— "Αν δεν κατορθώσετε να πείσετε τον Βίζ Γουίλι να πληρώσει, χωρίς ν' ανακατέψει την αστυνομία, δε θα καλοπεράσουνε η γυναίκα σας και το παιδί σας. Καταλάβετε το καλά! Τη χρονιά αυτή τα λεφτά. Στην κατάσταση που βρίσκομαι, άπολλοί ονται οι αίσθηματισμοί...

— Σας το ξαναλέω: "Αν πάνε άσχημα τα πράγματα, είτε εσ' αυτές σας είτε από ξεροκεφαλιά του Βίζ Γουίλι, θα πληρώσουνε η γυναίκα σας κι ο γιος σας!"

— Έσχηψε μπροστά και πρόσθετε:

— Μπορείτε να φαντασθήτε τι είναι ικανός να κάνει σ' ένα μωρό ένας τύπος σαν το Ρίφ... Καταλαβαίνετε τί έννοιά! "Αν το αγέδιό μας άποτύχη, σας δίνω το λόγο μου πως θα φύγω άλλως και θα σας αφήσω στα χέρια του Ρίφ. Προσέχτε λοιπόν, κύριε Ντέμοτ! Καταλάβετε!

— Σηκώθηκε.

— Θα σας αφήσω τώρα να τα πείτε οι δυο σας. Έχω καλονίσει να πάτε αύριο το πρωί στο Βίζ Γουίλι. Για να μαζέψετε τα λεφτά, θα χρειαστήτε τρεις-τέσσερις μέρες. Έπειτα θα ξαναφύγετε έμερες. "Αν πάνε όλα καλά, δε θα μά- ξαναδείτε πιά. Άλλοι-...

— Αφίσε υστελείονμένη τη τράση του, άνασύνωσε τους όμους του και διενθύνθηκε προς την πόρτα.

— Σταθήτε μία στιγμή, του είπε ο Βίζ. Τι έγινε ο ύπαιρέτης μου;

— Ο Κράμερ σταμάτησε, με το χέρι πάνω στο πόμολο της πόρτας.

— Είναι πολύ καλά, απάντησε. Δέν το πιστεύω...

— Έχει έ- ξαφανιστή! Και στο περιπτερό του είδα αίματα...

— Το πρόσωπο του Κράμερ έγινε τραχύ. "Ανοιξε την πόρτα.

— Ρίφ! φώναξε δυνατά.

— Περίμενε λίγο. "Τότερα παρουσιάστηκε στο χιόνι ο Ρίφ. Κούταζε τον Κράμερ.

— Με φωνάζετε; είπε αδιάφορα.

— Τι έγινε ο Βιετναμέζος; ρώτησε ο Κράμερ.

— Ο Ρίφ άπλωσε το χέρι του κι έδειξε προς το περιπτερό.

— Έχει μέσα είναι.

— Δέει ψέμματά! φώναξε ο Βίζ. Δέν είναι! Έχει χαθή!

— Ο Ρίφ χαμογέλασε με κακία. — Θες να φας ν' άλλη γροθιά στη μούρη; μόνιχα.

— Βούλωσ' το! τον διάταξε ο Κράμερ.

— Και βγήκε βιαστικά. Ο Ρίφ έριξε μία άγρια ματιά στο Βίζ κι ύστερα άπολλήθηκε τον Κράμερ. Στο χιόνι, ο τελευταίος των ρώτησε:

— Τι τον έκανες, τον ύπαιρέτη; — Είχε νευρώσει, απάντησε ο Ρίφ με άμείλεια. Μάτωγν τον κάνω να σωπάσει. Μάτωγν τον κάνω να πείσει...

— Ο Κράμερ δέν έδωσε συνέχεια στο ζήτημα. Είχε άκοιτάξει σκοτούς στο κεφάλι του, ώστε να μη νοιάζεται για ένα Βιετναμέζο ύπαιρέτη...

— Ο Μόε βγήκε απ' το σαλόνι, έκείνη τη στιγμή.

— Θα μείνω εδώ άπόψε, του είπε ο Κράμερ. Έβλεπω να ύπάσχη μία μάρα για μένα.

— Και βέβαια, απάντησε εκείνος. Το σπίτι είναι μεγάλο, ένυχλό.

— Πού είναι η μικρή Βίζ Γουίλι; — Την προσέχει η Τότα. — Δέν ύπάρχει φόβος να το σκάσει;

— Ναι, μάλλον, απάντησε ήσυχος ο Βίζ.

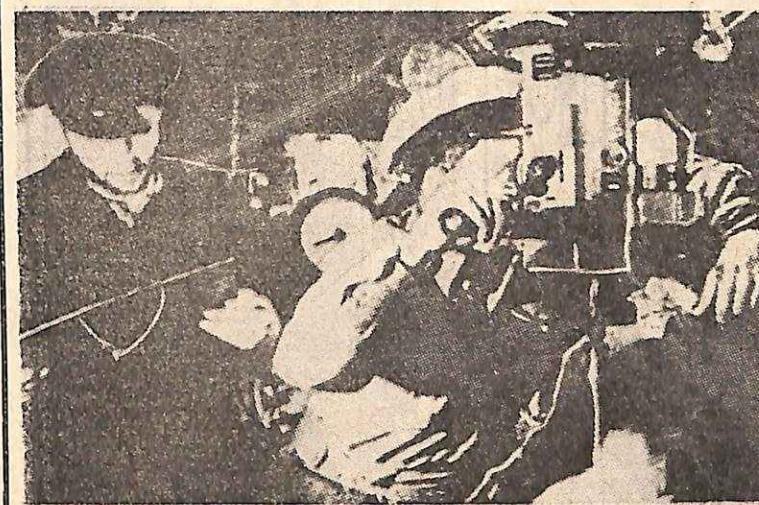
— Ο Κράμερ έπαιξε ξαφνικά να

Το στοιχειωμένο υποβρύχιο UB—65 γύρισε στη Μπορού και αφού αντικατέστησε το πλήρωμα ξεκίνησε για τη νότιο 'Ισλανδία.

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ

Βυθίστηκε μαζί με ένα φάντασμα

Το αμερικανικό υποβρύχιο L—2 έπισημανε ένα παράξενο αντικείμενο στον ορίζοντα.

ΑΠ' την άρχη ακόμα, κυνηγούσε η άτυχία το γεωμετρικό υποβρύχιο UB—65. "Όταν το νουπηγούσαν, έζυγχε ένα μετάλλιο έξιστημά του, έπεσε και σκότωσε δυο τεχνίτες.

Δυο βδομάδες άργότερα, τρεις άλλοι πέθαναν από άσφυξία, όταν το μηχανοστάσιο του σκάφους πλημμύρισε από καπνούς.

Όστόσο, τα δυστυχήματα αυτά άποσιωπήθηκαν. Γιατί ήταν τότε η εποχή του πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου και το UB—65 άνηκε στο στόλισμο των 23 υποβρυχίων, που ναυπήγησαν οι Γερμανοί, για να έξασθώσουν τη βρετανική άκτοπλοία.

Αλλά το UB—65 διέφερε από τ' άλλα υποβρύχια, γιατί ήταν στοιχειωμένο.

Το Σεπτέμβριο του 1916, ο ναύαρχος φόν Κάπελ έβαλε σε ύπηρεσία το στόλισμό. Την πρώτη μέρα του δοκιμαστικού ταξιδιού των υποβρυχίων, χάλασε ξαφνικά ο καιρός.

Κοντά στο νησί Νόροντλαντ, στ' άνοιχτά της 'Ολλανδίας, ο κυβερνήτης του UB—65 διέταξε ένα καλύτερο άξιωματικό να κάνει τη συνθησμένη έπιθεώρηση του σκάφους, πριν από την πρώτη δοκιμαστική κατάδυση. "Ο άξιωματικός βγήκε άπ' τον πυργίσκο... έπεσε στη θάλασσα και έξασανί-σθηκε!

Ο κυβερνήτης έδωσε διαταγή να καταδυθούν. Το υποβρύχιο σκεπαστηκε άπ' τα άφροσύνια νερά. Σε βάθος 10 μέτρων, διέταξε ο κυβερνήτης να σταματήσει η κατάδυση. Αλλά το UB—65 έξασκόληθηκε να κατεβαίνει, ώπου εκάθησε στο βυθό.

Έμεινε εκεί επί 15 άρες. Άνόμεσα στα έλασματα του σκάφους του είσχωρούσε το θαλασσινό νερό, έφτανε ως τις ηλεκτρο-

κές μπαταρίες και γεμίζει τον άέρα με δηλητηριώδεις αναθυμιάσεις...

Ευτυχώς για το πλήρωμα, το υποβρύχιο άρχισε ν' άναυοεται, πριν γίνη έπικίνδυνη ή πυκνότης αυτών των άερίων.

Από τότε, τα άτυχήματα συνεχίσθηκαν.

Στο Μπρούξ του Βελγίου, ενώ το υποβρύχιο φώτανε πυρομαχικά, έσκαψε μία τορπίλη, σκότωσε τον ύποπλοισχο και πέτυε ναύτες και τραυματίσε τρεις άλλους.

Ο ναύαρχος φόν Σρόντερ, του Γερμανικού Ναυαρχείου, διέταξε να το τραβήξουν έξω, στις δεξαμενές, για έπιθεώρηση και έπισκευές. Οι άνδρες του πληρώματος πήραν σύντομες άδειες, έμεινε δέ μία μικρή φρουρά πάνω στο πλοίο.

Την ίδια νύχτα, ο άξιωματικός της ύπηρεσίας άρμισε μέσα στην καμπίνα του πλοισρχου, σαν τρελλός.

Το είδα!... φώναξε. Το φάντασμα του ύποπλοισρχου... Το είδε κι' ο Πέντερσεν... Στεκόταν στην πλώρη, με σταυρωμένα τα χέρια...

Το φάντασμα άποσιωπήθηκε και πάλι. Το Ναυαρχείο χαρακτήρισε άκύνθη και παροφονησ' αυτή την ύστορία. Την απέδωσε σε νευρική έξάντληση του άμάρτητου πληρώματος, από τις ταλαιπωρίες του πολέμου.

Το υποβρύχιο ξεκίνησε πάλι. Αυτή τη φορά, άφνικε πως είχε πείσει ή φρουρούςάς του. Κατάφερε να χλωστορήσει ανάμεσα στις βρετανικές άμυντικές προμήες, στα στενά του Ντόντερ, και τορπιλίσει ένα συμμαχικό πλοίο άμεφοδισαίου.

Την άλλη μέρα, άνέθηκε στην έπιφάνεια, για να γεμίσουν οι

μπαταρίες του. "Έπειτα από λίγα δευτερόλεπτα, ένας ναύτης της βάρδιας άόρλισσε:

— "Μηδ' πάλι!... Στέκεται εκεί, στην πλώρη, με σταυρωμένα τα χέρια!...

Ο κυβερνήτης βγήκε άπ' τον πυργίσκο, έκανε χωνί με τα χέρια του και φώναξε:

— "Ε, έσύ εκεί!...

Όπως βεβαίωσαν κατόπιν οι αυτόπτες μάρτυρες, το "πράγμα", που βρισκόταν στην πλώρη, γύρισε προς το μέρος του... και φάνηκε το πρόσωπο του νεκρού ύποπλοισρχου!

Το πλήρωμα είχε χάσει πιά τελείως το ήθικό του.

Έπειτα από δυο μέρες, το UB—65 τορπιλίσει ένα βρετανικό έμπορικό σκάφος, έξω άπ' το Πλύμουθ, προκάλεσε ζημιές σ' ένα άλλο με τα κανόνια του και έξαναγύρισε στη βίαί του.

Μόλις έφτασε εκεί, έγινε μία έπίδρομη συμμαχικών βομβαρδιστικών. Ένα θαύσμα βούδας τοπύπσε των πυργίσκων του UB—65 και σκότωσε τών κυβερνήτη.

Τώρα πιά, το Ναυαρχείο άναγκάσθηκε να λάβη μέτρα. Διάταξε να "δεθώ" προσωρινά το σκάφος και να το έγκαταλείψη όλο το πλήρωμά του. Έπειτα το έξορκισε ένας παπάς!

Και ξεκίνησε πάλι, για καινούργια άποστολή.

Το Μάιο του 1918, έξω άπ' το άκρατήριο Φινιστέρο, ο άρχιπυροβολητής Έμπερχαντ τοελλόθηκε ξαφνικά και άυτοκόνησε. Την ίδια μέρα, ο πρώτος μηχανικός έπεσε κι' έσπασε το πάδι του κι' έπαψε ύστερα δυνατό πυρετό.

Κι' οι δυο τους, λοιπόν, βεβαίωσαν πως είχαν δει το φάντασμα του ύποπλοισρχου!

Τα έημερώματα της άλλης ήμέρας, ο άξιωματικός της ύπηρεσίας Ρίχαρντ Μένιερ, έπεσε στη θάλασσα και πνίγηκε.

Το υποβρύχιο γύρισε στη Μπορού κι' αφού αντικαταστήθηκε όλο το πλήρωμά του, ξεκίνησε για τη νότιο 'Ισλανδία.

Στις 10 'Ιουλίου 1918, έξω άπ' το Ιρλανδικό άκρωτήριο Κέιπ Κλίφ, το αμερικανικό υποβρύχιο L—2 έπισημανε ένα παράξενο αντικείμενο, στον ορίζοντα.

ΤΟ ΦΙΝΑΛΕ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ

ΤΡΑΓΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

άπλανη. Καί, ανάμεσα στα μάτια του, υπήρχε μία μαύρη τρυπίδα!...

Ήταν νεκρός! Ο διευθυντής ώρμησε έξω και ξαναγύρισε στα παρασκήνια. Η παράσταση εξακολουθούσε ναυονικά. Ο διευθυντής την παρακολούθησε απ' τη θέση του, ενώ απ' το μέτωπό του έσταζε κρύος ιδρώτας...

Ποτέ άλλοτε δεν είχε παίξει τόσο υπέροχα η Μαρία Σαντόρ!... Όσοι, η φωνή της ήταν αλ-λαγμένη: χαμηλή και βραχνή, όχι ξαστερή και άσημνια όπως συ-νήθως.

Στο τέλος της σκηνής, έκανε κάτι που δεν τ' είχε ξαναλάβει ποτέ: Προσπονήθηκε πώς κλονίζο-ταν, έπεσε σ' ένα κάθισμα κι έ-μεινε έτσι, άκίνητη, ώπου εκλει-σε η αυτιά...

Το θέατρο σείσθηκε από τα χει-ροκροτήματα. Η αυτιά άνοιγ-κλεισε δέκα ή δώδεκα φορές.

Μά η Μαρία δέ σιωπήθηκε κα-θόλου. Περιοριζόταν μόνο να γέρον το κεφάλι της, για να ευ-χαριστήσει το κοινό.

Οι θεατές έκαναν σάν τρελλοί. "Ορθοί όλοι, εξακολουθούσαν να χειροκροτούν και να φωνάζουν, σαν να μην αποφάσιζαν να φύ-γουν...

Πώς θάθελε ο διευθυντής να μην τελειώνει ποτέ αυτή η παρά-σταση!... Σκεπτόταν ότι μόλις θάβλεπε διστακτικά η αυτιά, ή ύ-περοχη, ή άρθραση Μαρία Σαν-τόρ θα βοισκόταν μπροστά στην ανεπανόρθωτη καταστροφή!...

Ξαφνικά, άκουσε ένα ήθοιοό να φωνάζει: —Έλατε εδώ γρήγορα, για το Θεό!

Έτρεξε στη σκηνή. Ο ήθο-ποιός έσκυβε πάνω απ' τη Μαρία, που καθόταν πάντα στην καρέκλα. Είχε κατεβάσει απ' τον ώμο τη μαύρη βραδυνη τουαλέτα της. Μό-λις είδε το διευθυντή, του φώ-ναξε:

— Είμαι νεκρή!...

Τότε έκλεισε τα κατάλαβε όλα... Τα εσώρουχα της Μαρίας ή-τιν κατακόκκινα, ματωμένα. Ο άγνωστος την είχε μαχαιρώσει, στο καμαρίνι της, πριν αυτή τον πυροβολήσει με το μικρό ρεβόλβερ της.

Αλλά, καιτοι ήταν πληγωμένη θανάσιμα, δεν είχε ξεχάσει το καθήκον της και τ' είχε εκπληρώ-σει εθιμνείδητα, παίζοντας το ρό-λο της ως το τέλος!

Ε. ΛΟΤΜΠΑ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ
ΤΥΠΟΥ ΕΦ-ΜΠΙ-Α-Ι'

Ο Έντγκαρντ Χρύνερ, άρχη-γός της "Εφ-Μπλ-Α", διηγήθη-κε σαν ανέκδοτο αυτό το έπεισό-διο, που συνέβηκε πραγματικά: «Είμαι βράδυ. Δύο αυτοκίνητα συ-γκρούονται στη Νέα Τερσέη. Οι οδηγοί βγαίνουν όλοι και αδελ-φείς, μι' αντί να λοχίσουν να καν-γαδίσουν, όπως θά ήταν φυσικό, προσπαθώντας να ρίξει ο ένας την εθύνη στον άλλο, τ'ό βάζουν και οι δυο στα πόδια πόδες διαφορετι-κώς διεισθητικές. Το πράγμα φαί-νεται παράξενο και κάπως ύπο-πτο, γίνεται μία βόρυνα και απο-καλύπτεται ότι και τα δυο αυτοκί-νητα ήταν κλεμμένα!...

Μπροστά στα πόδια του είδε ένα μικρό ρεβόλβερ με φιλιτισέ-νια λαβή. Τ'ό ήξερε καλά: Η Μα-ρία τ'ό κρατούσε πάντα πάνω της, είτε τ'ό φύλαγε στη γιουλάπα της. Ο άγνωστος, που είχε φτάσει μαζί της στο θέατρο, καθόταν σε μία καρέκλα, στη μέση του δωμα-τίου. Είχε στο πρόσωπό του μία παγωμένη έκφραση έκπληξης. Κότταξε μπροστά τον, με μάτια

Καί, ανάμεσα στα μάτια του, υπήρχε μία μαύρη τρυ-πίδα!... Ήταν νεκρός.

είχε γελαστή και γύρισε στη θέση του.

Επειτα από λίγα λεπτά, η Μα-ρία όγρηκε απ' το καμαρίνι της. Μόλις πρόφτανε να παρουσιάσει ένγκλωος στη σκηνή.

Τι ύπεροχη γυναίκα! Τα πυ-κνά και κατάνανρα μαλλιά της στεφανώναν τ'ό γλομό πρόσωπό της, τ'ό γεμάτο εδαισθησία. Τα δαυδά μάτια της ήταν ύγροά και λαμπρά. Η σιλουέττα της απο-τέλωνε ένα άριστούργημα της Φύσεως.

Όστόσο, ο διευθυντής πρόσεξε, καθώς περνούσε δίπλα του, πώς ήταν πολύ άσπρη, περισσότερο πα-ρά συνήθως... Πάντοτε, βέβαια, παρουσιαζόταν χωρίς κοκκιγάδι, στη σκηνή εκείνη, γιατί παρίστα-νε μία γυναίκα άσπρωστη και γλω-μή. Άποψε όμως είχε μία ώχρω-τητα τρουμακτική, που την έδειχνε

πιδ χτυπητή το μαύρο μεταξωτό φόρεμά της.

Όταν ο διευθυντής συνάντησε τη ματιά της και πρόσεξε την έκ-φρασή της, ανατοίχισε. Σκεφθή-κε τόν πυροβολισμό που είχε ακού-σει πριν από λίγο, και πείσθηκε πως δεν είχε γελαστή. Άφου λοι-πόν έδωσε τις απαιτούμενες δια-ταγές για τ'ό φινάλε, έτρεξε στο καμαρίνι της, άνοιξε την πόρτα και κούτταξε μέσα.

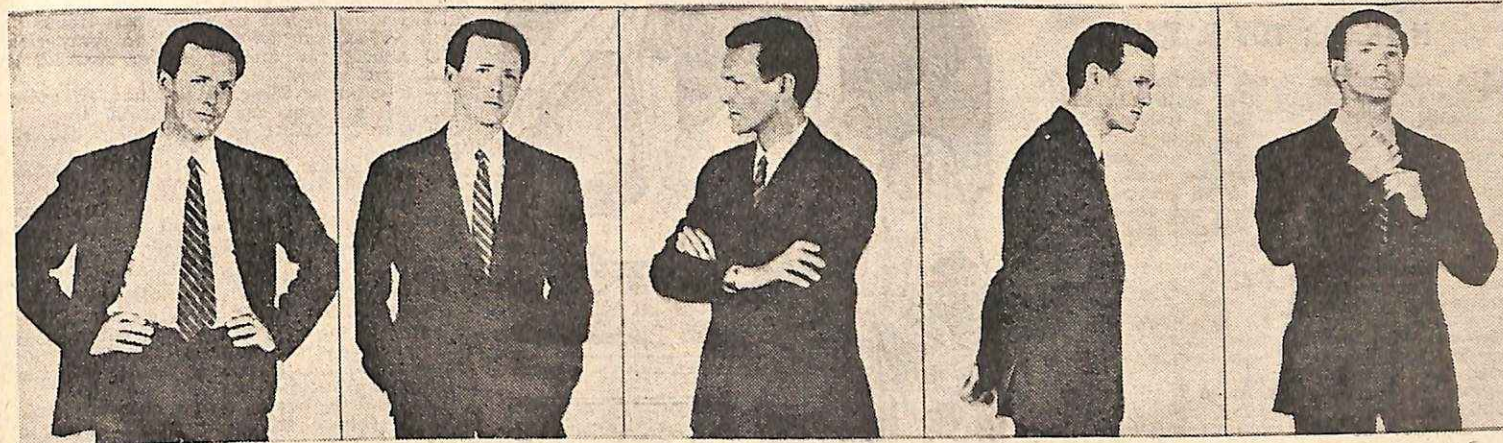
Μπροστά στα πόδια του είδε ένα μικρό ρεβόλβερ με φιλιτισέ-νια λαβή. Τ'ό ήξερε καλά: Η Μα-ρία τ'ό κρατούσε πάντα πάνω της, είτε τ'ό φύλαγε στη γιουλάπα της.

Ο άγνωστος, που είχε φτάσει μαζί της στο θέατρο, καθόταν σε μία καρέκλα, στη μέση του δωμα-τίου. Είχε στο πρόσωπό του μία παγωμένη έκφραση έκπληξης. Κότταξε μπροστά τον, με μάτια

Θέλετε να μάθετε ΤΙ ΤΥΠΟΣ ΕΙΝΑΙ;

Ένας άντρας, από πρώτη άποψη δεν αποκαλύπτει την πραγματική του προσωπικότητα. Υπάρχουν όμως, μηχανι-κές χειρονομίες και ενστικτώδεις συνήθειες, που είναι πρα-ματικοί προδότες του χαρακτήρος. Παρατηρήστε τις φωτο-

γραφίες αυτής της σελίδος. Κάθε στάσι είναι τ'ό κλειδί έ-νος χαρακτήρος. Προέκυται βέβαια για ένα παιχνίδι, που μπορεί, όμως, να σας αποκαλύψει κάτι καινούριο για τόν άνθρωπο που έχετε μπροστά σας.

Βάζει τα χέρια στη μέση σπρώχνοντας προς τα πίσω τ'ό σακκάκι και γέροντας έλαφρά τ'ό κε-φάλι στο πλάι:

Είναι ένας άνθρωπος με μάλλον κλειστό χαρακτήρα, σιωπηλός, έγωιστής με μω-στικά κόμπλεξ. Είναι κι' έ-νας άνθρωπος υπερχείρας, με συνήθως δεν ξέρει να τ'ό καταφέρει μόνος του στις καταστάσεις. Κατά δύσκολες καταστάσεις, παρ' έθους είναι εύαισθητος, παρ' έθους δεν τ'ό παραδέχε-ται. Κατά έθους όμως, είναι τίμιος και εύθις.

Έχει τη συνήθεια να βάζη τα χέρια στις τσέ-πες άνασηκώνοντας τ'ό κομπωμένο σακκάκι:

Νά ο άντρας πού, παρ' έθους φαίνεται να διαθέ-τη αυτοπεποίθηση, έχει στην πραγματικότητα άδύνατο χα-ρακτήρα και νοιώθει την ά-νάγκη από καθοδήγηση, και συντροφιά, παρ' έθους δεν τ'ό καταλαβαίνει πάντα. Δεν είναι πάντα ειλικρινής μα τ'ό ψέματά του είναι παιδιάστι-κα. Οι καλλίτερες άρετές του είναι ή καλωσύνη και ή εύγένεια.

Όταν άκούη ή συζη-τή έχει τη συνήθεια να κρατά σταυρωμένα τ'ά μπράτσα:

Αυτή ή στάσι προδίδει έ-να χαρακτήρα μοναχικό, θε-ληματικό, προικισμένο με άρ-κετή άντοχη και με ικανό-τητα να επιδίδεται στους άλλους. Είναι σκεπτικιστής, αλλά σε μερικές περιπτώ-σεις δείχνει μία άπρόσπη ά-στάθεια. Έχει πολύ περισσό-τερη έμπιστοσύνη στον έαυτό του αντί στους άλλους.

Κρατά συχνά τ'ά χέρια του σταυρωμένα πίσω ά-πό την πλάτη του άκόμη κι' όταν περπατά:

Μελετήστε τον καλά και δέν θ' άργήσετε να καταλά-βετε ότι είναι ένας άντρας μεθοδικός, αλλά ασάφης και προπέτης. Συνδυάζει την έξυπνάδα με την πονηριά και είναι, συνήθως, ικανός για έξη γίνει καλλιτέχνης. Εύ-επιχειρήσεις και δυνατό αίσ-θήματα, μα χωρίς να στα-ματά σ' αυτά για πολύ.

Μήπως έχει τη συνή-θεια να διορθώνη αδιάκο-πα τ'ά γραβάτα του;

Είναι ένας άντρας ζωτι-κός, έγκάρσιος, έξυπνος και πρωτότυπος. Άρέσει στις γυ-ναίκες μα είναι άνικανος για έληθινά αίσθήματα, γιατί ζητά θυσίες από τούς άλ-λους χωρίς να δίνει τίποτα από τόν έαυτό του. Είναι ό τύπος πού θά μπορούσε να έχη γίνει καλλιτέχνης. Εύ-επιχειρήσεις και δυνατό αίσ-θήματα, αλλά και συμπαθη-τικός.

Όταν κάθεται σταν-ρώνει τ'ό ένα πόδι πάνω στο άλλο και γαϊδεύει τόν άστράγαλό του με τ'ό γέ-οι του:

Αυτός ο άνθρωπος διαθέ-τει άρκετά προτερήματα, εί-ναι άποφασιστικός, ζωτικός, εύχάριστος, ικανός να πετύ-χη τούς σκοπούς του. Μα πι-σω απ' αυτή τη επιτίνα ό-πάρχει πολύς έγωισμός, και πάνω απ' όλα μία δυσάρε-στη τάσι στην κακεντρέχεια.

Τρίβει συχνά τ'ό αυτί του ίδιος όταν είναι σκε-πτικός:

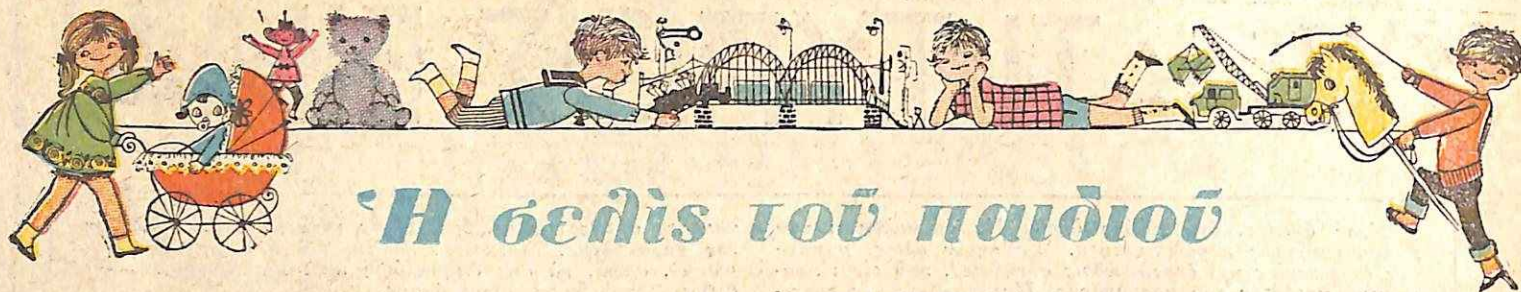
Αυτή ή αυτόματη χειρονο-μία αποκαλύπτει ένα χαρα-κτήρα σοβαρό μα συχνά βα-σανισμένο από άνησυχίες που δημιουργεί μόνος του. Είναι ένας άνθρωπος, πού τ'ό ά-ρέσει να μείνι μόνος, να δια-βάξη, να σκέπτεται. Είναι έργατικός, ικανός για θάδειά αίσθήματα και θυσίες τόν έαυτό του για τ'ό καλό τών άγαπημένων του. Με λίγα λόγια είναι ή θά γίνη καλός σύζυγος και πατέρας.

Όταν μιλά έχει την συνήθεια να κυττάξη τ'ά πόδια του σκύδοντας προς τ'ά έμπρός:

Η άδύνατη πλευρά του εί-ναι ότι δέν έχει έμπιστοσύνη στον έαυτό του. Είναι έρ-ωατικός, έξυπνος, μα δέν ξέ-ρει να αξιοποίηση τις δυνατό-τες του. Είναι καλός αλλά παίρνει τ'ό ύψος τ'ό θύματος των άλλων. Συνήθως είναι εύγενικός και κομψός καταρ-θώνοντας να κρύβη την έλλει-ψη σιγουρίας κάτω από ένα έλαφρό σνομπισμό.

Όταν κάθεται κρατά τις γάμπες και τόν κορ-μό ίσια, τ'ά πόδια ένωμέ-να, τ'ά χέρια μαζεμένα:

Νά ο άτόλιος άνθρωπος, πού προσπαθεί να φανή δια-φορετικός απ' όπω είναι πραγματικά. Κατά έθους, όμως, ο χαρακτήρας του εί-ναι δυνατός και κάπως περβολικά συγκρατημένος, γιατί κυριαρχείται από έρ-ωατικές προλήψεις. Είναι ένας άντρας κάπως από πα-λιό καϊρού, μα μπορεί να τόν έμπιστευτεί.

Η δειλὶς τοῦ παιδιοῦ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΓΚΑΦΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

ΜΙΑ φορά κι ἕνα καιρό, Βασίλευσε στὴν Ἀραβία, στὴ μεγάλη αὐτὴ χώρα τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, ὁ ἱμνὸς ἁλὸς Χαδού, πού ἦταν προικισμένος ἀπὸ τὸν Ἀλλάχ μὲ τόσο δυνατό μνημονικό, ὥστε ἔβδανε ν' ἀκούσῃ μὴ μόνον ἕνα ποίημα, ἀλλὰ ὅσο ποίημα κι' ἂν ἦταν, γιὰ νὰ μὴν τὸ ξεχάσῃ ποτέ, καὶ νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ τόσο, ὅσο ποῖται, ὅσο κι' ὁ ποιητὴς, πού τὸ ἐγράψε.

Ὁ βασιλιάς ἱμνὸς ἁλὸς Χαδού, εἶχε στὴν ὑπηρεσία του καὶ δύο ἀλλοιους, πού ἦταν κι' αὐτοὶ προικισμένοι ἀπὸ τὸν Ἀλλάχ μὲ γερὸ μνημονικό. Ὁ πρῶτος ἦταν ἕνας γραμματισμένος Μαμελούκος, πού μπορούσε ἀκούγοντας δύο φορές ἕνα μεγάλο ποίημα νὰ τὸ ἀποστηθίσῃ, καὶ ἡ δεύτερη μὴ Κιρκασία σκλάβο, πού μπορούσε νὰ κρατήσῃ στὴ μνήμη τῆς ἕνα ποίημα, ἂν τὸ ἀκούγε τρεῖς φορές.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ πούμε, ὅτι ὁ βασιλιάς ἱμνὸς ἁλὸς Χαδού, πού ἦταν ἀράνης, πρῆλαινόνταν μὲ τὴν θεοσκεπτικὴ ἀδὲς, πού συνήθιζαν τόσο πολὺ στὴ μουσουλμανικὴ αὐτὴ χώρα.

Ὅταν ἕνας ποιητὴς παρουσιαζόταν στὸ παλάτι καὶ ζητούσε νὰ υποβάλῃ στὸ μεγαλειότατο τὰ σεβάσματά του, καὶ νὰ δείξῃ τὴν τέχνην του ἀπαγγέλλοντάς ἑκάποιο ἀπὸ τὰ ποιήματά του, ὁ Χαδού, τὸν δεχόταν μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ συνήθιζε νὰ ὑποσχετῇ, ἂν βρῇ τοὺς στίχους τοῦ ἀρτίου καὶ πρωτότυπους, θὰ τὸν ἀνταμείψει πλουσιοπάροχα, χαρίζοντάς του τόσο χρυσάφι, ὅσο ἦταν τὸ βάρος τῶν χαρτιῶν πού εἶχε γραμμένα τὰ ποιήματά του.

Κάθε ποιητὴς, πού πῆγαινε στὸ παλάτι καὶ πῆγαινε πολλοὶ κάθε μέρα, γιὰτὶ ἔρχονταν ἀπὸ τὰ περάτα τοῦ κόσμου ἀπαγγέλλοντας τὰ ποιήματά του μὲ τὴν πεποίθησιν πὺς οἱ στίχοι καὶ οἱ ἰδέες ἦταν δικές του. Ἀλλὰ μόλις τελείωνε, ὁ βασιλιάς Χαδού, τοῦ ἔλεγε:

— Ὁραῖοι οἱ στίχοι σου, ἀλλὰ δὲν εἶναι δικοί σου! Ἐγὼ τοὺς ξέρω ἀπὸ δὲ καὶ πολλὰ χρόνια. Ἀκού τους νὰ σοὺ τοὺς πῶ!

Καὶ ἐπαναλάμβανε τοὺς στίχους τοῦ ποιητῆ λέξιν πρὸς λέξιν, ἕως ἐκείνης ἐμνε κατὰληκτος! Ἀλλὰ ὁ βασιλιάς Χαδού, δὲ σταματοῦσε ἐκεῖ. Γιὰ νὰ τὸν πείσῃ ὁποσδήποτε, τοῦ ἔλεγε:

— Τοὺς στίχους σου δὲν τοὺς ξέρω μόνον ἐγώ. Τοὺς ξέρει κι' ὁ Μαμελούκος! Ἀν θές μπόρῃ νὰ σοὺ τοὺς ἀπαγγεῖλῃ. Ἐμπρός, Μαμελούκο!

Ὁ Μαμελούκος πού εἶχε ἀκούσει τὸ ποίημα δύο φορές (μὴ ἀπὸ τὸν ποιητὴ τὸν ἴδιον καὶ μὴ ἀπὸ τὸν βασιλιά Χαδού) τὸ ἐπαναλάμβανε πιστά.

Κι' ὁ βασιλιάς τὸ... βιολί του: — Ἐπειδὴ σὲ βλέπω ν' ἀμφιβάλλῃς ἀκόμη, ἔλεγε στὸν ποιητὴ, ἔχω καὶ μὴ σκλάβο, πού σίγουρα θὰ τοὺς θυμᾶται κι' ἐκεῖνη.

Καὶ φώναζε τὴ σκλάβο, τὴν Κιρκασία, πού, ἀφοῦ εἶχε ἀκούσει τὸ ποίημα τρεῖς φορές, μὴ ἀπὸ τὸ Μαμελούκο, μὴ ἀπὸ τὸν βασιλιά καὶ μὴ ἀπὸ τὸν ποιητὴ, τὸ ἤξερε φανερὰ καὶ τόλγε, χωρὶς νὰ κἀν τὸ παραμικρὸ λάθος.

Κι' ἐνῶ ὁ κακομοῖρος ὁ ποιητὴς στεκόταν, σὰ νὰ τὰ εἶχε χαμένα, ὁ βασιλιάς Χαδού, τοῦ ἔλεγε:

— Βλέπεις, λοιπὸν, ἀδερφέ μου; Ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξέρει τὸ ποίημά σου! Κι' ἐγὼ μὲ τὸν δῶκε γιὰ δικό σου. Ὡστόσο, ἐπειδὴ εἶμαι μεγαλόκαρδος, δὲν σοὺ κόβω τὸ κεφάλι, πού ποθεῖς νὰ με κοροϊδεύῃς! Σὲ συγχωρῶ! Πῆγαινε στὸ καλὸ!

Καὶ ὁ ποιητὴς ἔφυγε ἀφοῦ φιλοῦσε τὰ πόδια τοῦ βασιλιά, πού φάνηκε τόσο καλὸς, μὲ τὴ σκέψιν ὅτι κάποιον τελώνιον εἶχε βάλεϊ τὴν ὁρὰ του!

Ἡ δουλειὰ τραβούσε ἔτσι, ὅταν ἕνας περίφημος ποιητὴς, πού ἔγραφε θεοσκεπτικὸς ὕμνους, ὁ ἱσλαμὴν, παραξενεύτηκε γιὰ τὴν τύχην τῶν συνδεδεμένων του, πού πῆγαιναν νὰ διαβάσουν τὰ ποιήματά τους στὸ βασιλιά καὶ ὑποπτεύθηκε ὅτι κάποια πονηρία ὑπάρχει στὴ μέση. Ἀποφάσισε, λοιπὸν, νὰ πάῃ κι' αὐτὸς στὸ βασιλιά.

Ὁ ἱσλαμὴν αὐτὸς ἦταν σπουδαῖος στὴ γνώσιν τῆς ἀραβικῆς γλώσσας. Ἦξερε ὅλες τὶς διαλεκτοὺς τῆς καὶ μπορούσε νὰ χρησιμοποιοῖ ὅλο τὸν ἀπείρο πλούτο τῶν λέξεων, πολλῶν καὶ νέων, καὶ, κυρίως, τὶς ποιητικὲς λέξεις τῆς ἀραβικῆς

Ὁ ἱσλαμὴν ἀρτίσιν νὰ ἀπαγγεῖλῃ τὸ ποίημά του καὶ ὁ Χαδού τὸν ἀκούγε ταραγμένος.

γλώσσας, πού εἶναι δύσκολες στὴν προφορά τους.

Ὁ ἱσλαμὴν ντύθηκε παράξενα, γιὰ νὰ κἀν ἐντύπωση στὸ βασιλιά, φόρεσε καινούργια κελμπία, σκέπασε τὸ πρόσωπό του — ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μάτια του — μὲ μὴ μαντήλα, ὅπως συνήθιζον οἱ Ἀραβες τῆς ἐρήμου κι' ἔφτασε στὸ παλάτι.

Ὁ βασιλιάς τὸν ὑποδέχτηκε μὲ μεγάλη χαρὰ. — ὦ, ἀδελφε τῶν Ἀράβων, τοῦ ἔλεγε. Ἀπὸ πού ἔρχεσαι καὶ τί ἐπιθυμᾷς ἀπὸ μένα;

Ὁ ποιητὴς γονάτισε στὰ πόδια τοῦ βασιλιά καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Ὁ Ἀλλάχ ὁ παντοδύναμος νὰ δῇν χρόνια στὸν πολυχρονιμένο μου βασιλιά. Ἐρχομαι ἀπὸ

Μαμά, ἔλα γρήγορα! Ὁ Γιαννάκης τρώει τὰ χέρια του!

τὴν ἐρήμην Σιντρά καὶ εἶμαι ὁ ποιητὴς τοῦ ἀραβικοῦ λαοῦ. Γράφω ὡδὲς, πού ὕμνουν τὸν Ἀλλάχ καὶ τὸν Προφήτη Μωῦσῃ. Ἐγράψα, ὅμως, καὶ ἕνα τραγούδι γιὰ τὸ μεγάλο καὶ ἐνδοξο βασιλιά Χαδού καὶ ἤρθε νὰ τοῦ τὸ ἀπαγγεῖλω!

Ὁ Χαδού τὸν κύτταξε μ' ἕνα εἰρηνικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη.

— Σίγουρα θὰ θέλῃς νὰ μοῦ πῇς τὸ ποίημά σου, γιὰ νὰ πάρῃς τὴν ἀμοιβή, τοῦ ἔλεγε.

— Αὐτὸ εὖθις θὰ τὸ κρίνῃς, βασιλιά μου, ἔλεγε ὁ ἱσλαμὴν.

— Καὶ βέβαια ἐγὼ θὰ τὸ κρίνω, συμφώνησε κι' ὁ Χαδού. Τοὺς ἔξωσες τοὺς ὄρους μου;

— Τοὺς ξέρω, ἀπάντησε ὁ ἱσλαμὴν. Πρέπει τὸ ποίημα, πού θὰ σοὺ πῶ, νὰ εἶναι δικό μου, ἄλλω γραφτὴ, ὅπως, ἀπὸ μένα!

— Μάλιστα, ἔλεγε ὁ βασιλιάς. Καὶ τώρα, ἔμπρός, πές μου τὸ ποίημά σου!

Ὁ ἱσλαμὴν ἀρτίσιν ν' ἀπαγγεῖλῃ τὸ ποίημά του καὶ ὁ Χαδού τὸν ἀκούε ταραγμένος, γιὰτὶ δὲ μπορούσε νὰ συνιᾶται ὅτι ἕνα στίχον μὲ τις πρωτακουστέες ἐκείνες καὶ δυσκολοπρόφερτες ἀραβικὲς λέξεις πού ὁ ἱσλαμὴν τὶς ἔδωκε ἐπίτηδες στὸ ποίημά του.

Ὁ βασιλιάς ἔκανε νόημα στὸ Μαμελούκο, ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε μὲ νόημα, ὅτι δὲν καταλάβαινε τίποτα, ὅπως κι' ἡ Κιρκασία σκλάβο. Ἐτοίμ ὁ πῆρε ἀπόφασιν πὺς ἔχασε τὸ παιγνίδι.

Γι' αὐτὸ ὅταν τελείωσε ὁ ἱσλαμὴν τὸ ποίημά του, παραδέχτηκε ὅτι ἦταν δικό του καὶ τοῦ ἔλεγε:

— Ἀδελφε τῶν Ἀράβων, εἶσαι ἀξιοθαύματος! Δεῖξέ μου τὸ χειρόγραφο σου, γιὰ νὰ τὸ ἀγίσουν οἱ ἀνθρώποι μου καὶ νὰ σοὺ δώσουν ἴσο μῆκος χρυσάφι! Αὕτη εἶναι ἡ συμφωνία μου καὶ, ὡς βλῆπεις, τὴν κρατῶ.

Ὁ ἱσλαμὴν χαμογέλασε καὶ τοῦ ἀπάντησε: — Συμφωνοῦ, βασιλιά μου! Διάταξε νὰ φέρουν οἱ σκλάβοι σου αὐτὸ πού μοῦ ζητᾷς!

Ὁ βασιλιάς τὸν κύτταξε παραξενεμένος. — Δὲν τὸν ἔχεις ἀπάνω σου τὸν πάπυρο ἢ τὴν περγαμνὴν, πού ἔχεις γραμμένο τὸ ποίημά σου;

— Ὀχι, βασιλιά μου, ἀπάντησε ὁ ἱσλαμὴν. Εἶμαι πολὺ φτωχὸς καὶ δὲν εἶχα χρήματα γιὰ ν' ἀγοράσω πάπυρο ἢ περγαμνὴν.

— Καὶ πού τῆς εἶχες γραμμένο τὸ ποίημά σου; ρώτησε ἀνήσυχος ὁ βασιλιάς.

— Ἀναγκάστηκε νὰ τὸ γράψω σὲ μὴ μαρμαρένια κολώνα, πού τὴ βρῆκα πεταμένη ἐκεῖ κοντὰ στὸ κοτσάκι μου, τοῦ ἀπάντησε μὲ μισοκακόμοιρο ὕφος ὁ ἱσλαμὴν. Ἡ κολώνα εἶναι φορτωμένη στὴ ράχη τῆς καμήλας μου, πού στέκεται στὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ σου!

Κοῦρος ἰδρώτας περιέλουσε τὸν βασιλιά Χαδού, ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ κἀν τίποτα. Ἐπρεπε νὰ μετρήσῃ τὸ χρυσάφι πού ὑποσχεθῆκε, γιὰτὶ ἀλλοιῶτα θὰ ἔζεφε στὰ μάτια τοῦ λαοῦ του.

Πλήρως, λοιπὸν, τὸν ἱσλαμὴν καὶ ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἔγινε ἄλλος ἄνθρωπος. Σταμάτησε τὶς καταργαριεὶς καὶ κυβέρνησε τὸν τόπο του δικαίως.

Καὶ ἔζησε αὐτὸς καλὰ κι' ἐμεῖς καλλίτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιοῦμορ

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ἡ δ α σ κ α λ α: Τί πνεῦμα ἔχει ἡ ἀλώπηξ, Φιφί; Φιφί: Πονηρόν!

Ὁ πατέρας κουβεντιάζει μὲ τὸ γιοῦ του τὸ Νίκο καὶ λέει, πὺς οἱ ἀρχαῖοι ἀπεικονίζαν τὴν τύχην μὲ μὴ ρόδα.

— Ἐγώ, λέει ὁ Νίκος, ὀνειρεύομαι τὴν τύχην μου μὲ δύο ρόδες. Πότε θὰ μοῦ πάρῃς, μπαμπά, ἕνα ποδήλατο;

Ὁ Μίμης ἔχει ἔρθῃ στὸ σπίτι τοῦ Γιώργου. Ἐκεῖ περάσει τὸ μεσημέρι καὶ ἡ μαμά τοῦ Γιώργου, γιὰ νὰ διώξῃ τὸ Μίμη καὶ νὰ φανῇ, τὸν ρωτᾷ:

— Τὸ ξέρει ἡ μαμά σου, Μίμη, ὅτι εἶσαι ἐδῶ καὶ παίζεις μὲ τὸ Γιώργο!

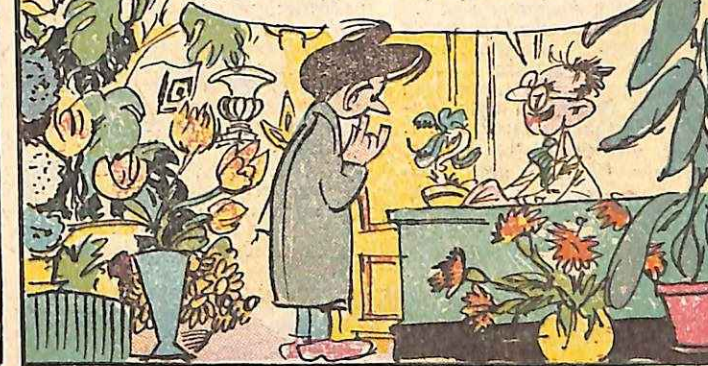
— Καὶ βέβαια τὸ ξέρει. Μοῦ εἶπε μάλιστα, ἂν μὲ καλέσετε γιὰ φαῖ, νὰ μὴν ἀρνήθω, γιὰτὶ μπορῶ νὰ μείνω!

Ὁ Ριεῖς καὶ τὸ βαρκοβόρο φυτὸ

— Μιὰ καὶ ἡ Νίνα μὲ κάλεσε σὲ γεῖμα, δὲν πρέπει νὰ πάω μὲ ἀδεια χέρια... Θὰ τῆς πᾶρω λίγα λουλούδια.

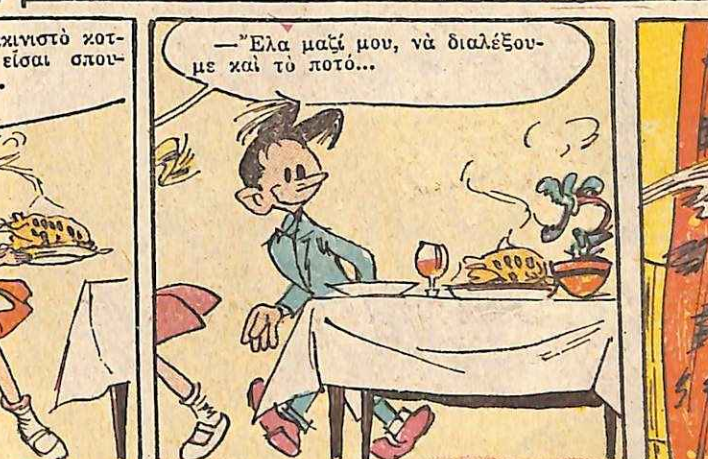
— Ἄν θέλετε κάτι πολὺ ὡραῖο καὶ πολὺ πρωτότυπο σὰς συνιστῶ αὐτὸ τὸ σπάνιο λουλούδι τῶν τροπικῶν... Ἀνήκει στὴν κατηγορία τῶν σαρκόβωρων φυτῶν...

— Εἶναι ὑπέροχο... Σ' εὐχαριστῶ, Ριεῖ... Θὰ τὸ βάλω στὴ μέση τοῦ τραπέζιου...

— Χιμμ... Κοκκινιστὸ κοττόπουλο... Νίνα εἶσαι σπουδαία μαγείρισσα...

— Ἐλα μαζί μου, νὰ διαλέξουμε καὶ τὸ ποτό...

— Ἐ!... Τί ἔγινε τὸ κοττόπουλο;

— Θὰ φταίῃ ἀσφαλὼς τὸ σαρκόβωρο φυτὸ...

— Ἀ!... Μὰ δὲ θὰ τ' ἀφήσω νὰ περᾶσῃ ἔτσι, ἐγώ!... — Πρόσεξε, Ριεῖ, νὰ μὴ σε διαγκωσῇ!...

— Μάλιστα!... Ἐνα θαυμάσιο κοκκινιστὸ κοττόπουλο. Μὰς τὸ φάγε μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα καὶ μᾶς ἀφῆσε νηστικούς...

— Θὰ φάω τώρα σὲ ἐστιατόριο καὶ θὰ πληρώστε ἐσεῖς τὰ έξοδα!... — Τί!... Ἀ... Να!... Βέβαια!...

— Τώρα θὰ σε κανονίσω ἐγώ... Ὅχι προκειμένου νὰ νὰ ξαναβάλω στὸ μαγαζί μου κατασπαρμένα φυτὰ σὰν καὶ σένα...

Το κυνήγι

ΟΛΑ τα θηράματα έχουν κρέας ελάχιστα θρεπτικό και γεμάτο τοξίνες, ιδιαίτερα άφρονες όταν το ζωοκυνήθηκε, προτού σκοτωθεί. Άλλωστε, λίγες τροφές μαγειρεύονται τόσο πολύπλοκα και τόσο ανθυγιεινά. Άνδρες τις συνταγές, μόνο τα εμμενίσματα κάνουν τροφή κι' εύκολο να κατανοηθεί η σάρκα του θηράματος.

Επομένως, παρά τη νοστιμιά του, το «κυνήγι» είναι επικίνδυνο και πρέπει να τρώγεται σπάνια και σε μικρές ποσότητες.

Απαγορεύεται κατηγορηματικά: σ' όλους πάσχουν από δυσπεψία, καρδιά, νεφρά, αρθριτικά, ηπατίτιδες, έκζεμα, ποδάγρα, κλπ. και γενικά σ' όλους τους αρρώστους, στα παιδιά και στους ηλικιωμένους.

Κίνδυνοι: Το σπασμένο θήραμα μπορεί να προκαλέσει σοβαρές διαταραχές, γαστρίτιδες, έντερτιδες, μικροβιακές μολύνσεις και δηλητηριάσεις.

Το λεξιόν των θηραμάτων

Αγριοκάτσικο και ζαρκαδί: Δεν συνιστώνται. Το κρέας του αγριοκάτικου και του ζαρκαδιού είναι θαρρύ, χωρίς να είναι θρεπτικό. Άν και νόστιμο, είναι κατωτέρας ποιότητας. Όσο περισσότερο φορτώνεται με σάλτσες, τόσο πιο δύσπεπτο γίνεται.

Αγριοχοίρος: Να τον αποφεύγετε. Κρέας θαρρύ και δύσπεπτο, που παρουσιάζει όλα τα ελαττώματα του θηράματος.

Αγριοπρόβατο: Όλοι οι καλοφάγοι άγριοπρόβατα, το λαγύ, προπαντός όταν είναι μαγειρεμένα με τρόπο που να κάνει το κρέας του ελάχιστα δύσπεπτο: σαλάι, στιφάδο, κλπ. Μην κάνετε κατάχρηση.

Μπεκάτσος: Τοξικό. Ιδιαίτερα όταν μαγειρεύεται σαλάι.

Ορτύκι: Συχνά, επικίνδυνο. Άν και δε χρειάζεται να στείλη, το κρέας του μπορεί να προκαλέσει σοβαρές δηλητηριάσεις, γιατί το ορτύκι έχει αδυναμία σ' ώριμους δηλητηριώδεις σπόρους και φυτά.

Πέρδικα: Νόστιμη, αλλά επικίνδυνη. Απαγορεύεται ρητά στις αδύνατες που αναφέραμε άνω. Έχει κρέας δύσπεπτο, που γίνεται τοξικό όταν μένει για να στείλη.

Τσίχλα: Ελάχιστο θρεπτικό, αλλά όχι πολύ επικίνδυνο, γιατί τρώγεται πριν στείλη.

Φασιανός: Επιτρέπεται, αρκεί

νά είναι φρέσκος, αλλά όπωσδήποτε έχει δύσπεπτο κρέας.

Το λεξιόν των πουλερικών

Τα πουλερικά δεν έχουν μεγάλη θρεπτική αξία και το κρέας τους είναι συνήθως θαρρύ — εκτός απ' τα κοτόπουλα. Τα παιδιά μπορούν να φάνε κοτόπουλο απ' τον πρώτο χρόνο κι' όλας, αλλά κανένα άλλο πουλερικό πριν από τα 8-10 χρόνια.

Γαλοπούλα-απάτια: Δε συνιστώνται. 100 γραμ. = 300 θερμίδες. Κρέας παχύ και δυσκολοχώνευτο, κυρίως της πάπιας. Απαγορεύονται και τα δύο στους δυσπεπτικούς, στους ηπατικούς και σ' όλους θέλουν να αδυνατίσουν. Μη δίνετε στα παιδιά.

Κοτόπουλο: Έξαιρετικό. 100 γραμ. = 125 θερμίδες. Ένα από τα καλύτερα κρέατα, εύπεπτο και απολύτως άβλαβες. Είναι άρκετα πλούσιο σε βιταμίνες Β και Ρ και συνιστάται σε θρεπτική αξία τα μεγαλύτερα κρέατα. Τα καλύτερα κοτόπουλα είναι εκείνα που τρέφονται με σπόρους και μεγαλώνουν ελεύθερα. Έπειδή είναι άπαχο, το κρέας του κοτόπουλου συνιστάται στις διαίτες αδυνατίσματος. Είναι, επίσης, κατάλληλο για αρρώστους και μικρά παιδιά.

Περιστέρι: Μέτριο. 100 γραμ. = 120 θερμίδες. Έχει κρέας δύσπεπτο και χωρίς μεγάλη θρεπτική αξία.

Χήνα: Προσοχή. 100 γραμ. = 120 θερμίδες. Κρέας πολύ δύσπεπτο. Όσοι έχουν ευαίσθητο στομάχι, πρέπει να το αποφεύγουν. Άλλα άκμαα, αυτοί που το χωνεύουν, δεν επιτρέπεται να τρώνε μεγάλες ποσότητες. Αποφεύγετε τα πολύπλοκα μαγειρέματα.

Κουνέλι: Δεν είναι, βέβαια, πουλερικό, αλλά κι' αυτό της φύσης, μαζί με τις κότες και τις αγελάδες, είναι το κρέας που είναι θαρρύ, 100 γραμ. = 160 θερμίδες. Προκαλεί συνήθως δυσπεψίες, κυρίως όταν μαγειρεύεται με σάλτσες. Άλλωστε, δεν είναι θρεπτικό. Μη δίνετε στα παιδιά, στους αρρώστους ρεόντας.

Πώς μαγειρεύεται το κρέας

Τώρα που μιλήσαμε για τα διάφορα κρέατα, ας δούμε και τους πιο συνηθισμένους τρόπους που μαγειρεύονται.

Τώρα που μιλήσαμε για τα διάφορα κρέατα, ας δούμε και τους πιο συνηθισμένους τρόπους που μαγειρεύονται.

Τώρα που μιλήσαμε για τα διάφορα κρέατα, ας δούμε και τους πιο συνηθισμένους τρόπους που μαγειρεύονται.

Τώρα που μιλήσαμε για τα διάφορα κρέατα, ας δούμε και τους πιο συνηθισμένους τρόπους που μαγειρεύονται.

Τώρα που μιλήσαμε για τα διάφορα κρέατα, ας δούμε και τους πιο συνηθισμένους τρόπους που μαγειρεύονται.

Τώρα που μιλήσαμε για τα διάφορα κρέατα, ας δούμε και τους πιο συνηθισμένους τρόπους που μαγειρεύονται.

Τώρα που μιλήσαμε για τα διάφορα κρέατα, ας δούμε και τους πιο συνηθισμένους τρόπους που μαγειρεύονται.

Βραστό: Καθαρισμένο. Το βραστό είναι κατάλληλο μόνο για υγιείς ανθρώπους, αλλά συγχρόνως κάνει καλό σε ώριμους παθόντες: υπέρχλωρική δυσπεψία και αεραγία. Συνήθως, έχει επιβρασι ελαφρώς καθαρισμένο. (6-7 ώρες μετά τη χώνευση) κυρίως σε άτομα που παρουσιάζουν ανεπάρκεια γαστρικών οξέων.

Ζελέ: Προσοχή. Τα ζελέ από κρέας είναι θρεπτικά κι' εύπεπτα, αλλά πρέπει να φτιάχνονται προσεκτικά και να τρώγονται φρέσκα, γιατί αλλοιώνονται πολύ εύκολα.

Ζουμί: Άν αφαιρέσουμε το πάχος, το ζουμί γίνεται πολύ εύκολο χώνευτο, προπαντός αν προέρχεται από κοτόπουλο. Να αποφεύγετε το λιπαρό ζωμό, γιατί είναι φοβερά δύσπεπτο.

Κοτολέτες: Έγκρινονται. Κοτολέτες άρνισιες ή μοσχάριες, στη σχάρα, αποτελούν τροφή εύπεπτη. Δεν πρέπει, όμως, να τρώτε το λίπος που τις τριγυρίζει, γιατί είναι πολύ δύσπεπτο.

Μεθούλι: Πολύ πλούσιο. 100 γραμ. = 850 θερμίδες. Το μεθούλι των κοκάλων είναι πλούσιο σε λίπος, φωσφορικά άλατα και μεταλλικά στοιχεία, αλλά χωνεύεται δύσκολα. Έπιτρέπεται στους υγιείς, αρκεί να μην καταναλώνουν μεγάλες ποσότητες. Έτσι, μπορεί να δίνετε λίγο, τότε-πότε, στους ανάρρωνοντες.

Μπιφτέκι: Θυμιάσιο. 100 γραμ. = 280 θερμίδες περίπου. Το μπιφτέκι, που κόβεται από κρέας πρώτης ποιότητας, και ψήνεται στη σχάρα, είναι μία απ' τις υγιεινότερες και τις πιο εύπεπτες τροφές. Δυστυχώς, οι νοικοκυρές έχουν την κακή συνήθεια να το γαρνιρούν με νωστίες, αλλά δύσπεπτες πατάτες τηγανητές. Το μπιφτέκι συνιστάται ιδιαίτερα σ' όλους θέλουν ν' αδυνατίσουν και σ' όλους έχουν ευαίσθητο πεπτικό σύστημα.

Ραγκού: Τα ραγκού, (από κρέας, ψάρι ή λαχανικά), είναι δύσπεπτα, γιατί περιέχουν λιπαρές ουσίες, γιγνισιμένα κρεμμύδια και μπαχαρικά. Απαγορεύονται στους δυσπεπτικούς, στους διαβητικούς και στους παχύσαρκους. Πάντως, αν το κρέας και τα κρεμμύδια δε γιγνιστούν πολύ, το φαγητό γίνεται σχετικώς εύπεπτο.

Σχάρας: Έξαιρετικό. Ό καλύτερος τρόπος να μαγειρεύεται το κρέας, είναι στη σχάρα. Γίνεται νόστιμο και συγχρόνως υγιεινό. Μην το αλείφετε με λιπαρή ουσία. Άν θέλετε να προσθέσετε φρέσκο βούτυρο, βάλτε το την τελευταία στιγμή. Τα καλύτερα ψάρια γίνονται πάνω σε φωτιά από ξύλα.

Χυμός κρέατος: Έξαιρετικό. Ο χυμός περιέχει όλες τις χρήσιμες ουσίες του ζωικού κρέατος, και μάλιστα χωρίς να έχουν χάσει τα πλεονεκτήματά τους. Στις περιπτώσεις φυματίωσης και αναιμίας, ο χυμός κρέατος είναι θυμιάσιο φάρμακο, υπό τον όρο να παίρνεται σε άρκετες ποσότητες (2-3 φλυτζάνια την ημέρα). Ο καλύτερος τρόπος, για να τον ετοιμάσετε, είναι να περάσετε το κρέας από μύλο ή απ' τον ειδικό συμπιεστή. Πρέπει να πίνεται αμέσως. Χρησιμοποιήστε κατά προτίμηση κρέας βοδινό ή άρνισιο.

Στο επόμενο τεύχος μας θα μιλήσουμε για τα ψάρια.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Συλλογικός κοχλίας

1) ΣΕΛΗΝΗ, 2) ΝΗΠΙΑ, 3) ΑΣΗΜΑ, 4) ΜΑΓΙΣΣΑ, 5) ΣΑΓΟΝΙ, 6) ΝΙΑΤΑ, 7) ΤΑΓΑΡΙ, 8) ΡΙΖΟΜΑ, 9) ΚΟΛΩΝΑ, 10) ΝΑΟΥΣΑ, 11) ΣΑΜΑΡΙ, 12) ΡΙΖΟΜΑ, 13) ΜΑΓΚΑΛΙ, 14) ΛΙΒΑΝΙ, 15) ΝΙΤΙΚΟ, 16) ΚΟΝΙΜΟ, 17) ΜΟΥΒΙ, 18) ΒΙΤΡΙΝΑ, 19) ΝΑΪΑΣ, 20) ΑΣΤΑΚΟΣ, 21) ΚΟΣΜΗΜΑ, 22) ΜΑΒΕΡΙ, 23) ΡΙΓΩΤΑ, 24) ΤΑΚΟΥΝΙ, 25) ΝΙΚΗΤΑΙ, 26) ΤΑΙΝΙΑ, 27) ΑΛΙΜΟΣ, 28) ΜΟΣΧΑΡΙ, 29) ΡΙΓΗΛΑ, 30) ΛΑΓΟΥΜΙ, 31) ΜΙΣΘΩΜΑ, 32) ΜΑΓΑΖΙ, 33) ΖΙΜΠΟΥΛΙ, 34) ΔΙΡΕΤΤΑ, 35) ΤΑΛΕΝΤΟ, 36) ΤΟΚΕΤΟΣ, 37) ΤΟΣΚΑΝΗ, 38) ΝΗΣΕΙΑ, 39) ΑΓΕΛΗ.

Απρόοπτα

1) Τά χέρια, 2) Η μανικιουρίστα, 3) Η τιμή ενός πράγματος, 4) Οι πρόσμοι, 5) Κινηματογράφος, 6) Παρακολούθηση, 7) Προσολή κάποιου έργου τους, 8) Η πόρτα της ντουλάπας, 9) Ο άλεξιπότης, 10) Τα πόδια ενός αγάματος, 11) Η ψυχραιμία μας, 12) Ένα χρέος, 13) Το άλεξιπότη.

Στον κχδένα το καπέλλο του

1-ε, 2-γ, 3-δ, 4-ι, 5-α, 6-λ, 7-ζ, 8-μ, 9-κ, 10-π, 11-ε, 12-δ.

*

Η λύσις του ύπ' αριθ. 988 σταυρολέξου

Οριζοντίως:

1) ΘΥΩ — ΤΑΓΜΑΤΑ — ΒΛΑΣ, 2) ΕΡΜΑΙ — ΕΝΑΝΤΙΟΝ, 3) ΑΚΕΦΑ — ΤΕΛΑΡΟ — ΩΜ, 4) ΤΑΓΑΡΙΑ — ΣΑΝΙΣ — ΑΒ, 5) ΑΝΑΙΑ — ΜΑΤΑΙΑ — ΚΟΜΟ, 6) Π — ΠΑΚΙΤΑ — ΤΟΚΑΤ, 7) ΟΡ — ΚΑΡΠΟ — ΣΧΑΡΑ, 8) ΝΟ — ΑΡΝΟΣ — ΑΜΟΡΗ, 9) ΠΑΡΙΑΣ — ΦΑΡΑΣΙ, 10) ΑΔΑΜΑΣ — ΘΑΜΑΡ — ΝΕ, 11) ΛΑΒΙΣ — ΑΡΕΝΑ — ΑΕ, 12) ΠΡΟΚΑ — ΚΑΝΑΛΑ — ΝΤ, 13) ΙΕΝΑ — ΤΑΡΑΧΗ — ΑΡΙΣ, 14) ΑΝ — ΛΑΘΟΣ — ΣΤΑΜΑΤΑ, 15) ΙΑ — ΕΛΑΣΙΣ — ΝΑΣΕΡ, 16) ΑΠΟΚΡΙΜΑ — ΤΡΟΙΑ, 17) ΙΡΑΝ — ΙΣΟΝΟΜΑ — ΝΑΣ.

Καθέτως:

1) ΘΕΑΤΑΙ — ΚΑΜΠΙΑ, 2) ΥΡΚΑΝΙΟΝ — ΡΕΝΙ, 3) ΩΜΕΓΑ — ΡΟΠΑΛΟΝ — ΑΡ, 4) ΑΦΑΙΑ — ΑΜΑΚΑ — ΠΑ, 5) ΤΙΑΡΑ — ΚΑΡΑΒΑ — ΛΕΟΝ, 6) ΠΑΡΙΣΙ — ΤΑΛΚ, 7) ΑΜΑΡΝΑ — ΣΚΑΒΑΡΙ, 8) ΜΕΤ — ΑΚΡΟΣ — ΑΡΟΣΙΣ, 9) ΑΝΕΣΤΙΟΣ — ΘΑΝΑΣΙΜΟ, 10) ΤΑΛΑΤ — ΦΑΡΑΧ — ΣΑΝ, 11) ΑΝΑΝΙΑΣ — ΑΜΕΛΗΣ, 12) ΤΡΙΑ — ΧΑΡΑΝΙ, 13) ΒΙΟΣ — ΤΑΜΑΡΑ — ΧΑΝΤΑ, 14) ΛΟ — ΚΟΡΟΣ — ΣΑΜΑΡ, 15) ΑΝΩ — ΟΚΑΡΙΝΑ — ΡΑΣΟΝ, 16) ΜΑΜΑ — ΣΕΝΙΤΕΙΑ, 17) ΒΟΤΗΣΗ — ΤΣΑΡΑΣ.

Η αλληλογραφία μας

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Βάσος Παπαϊακώ, 6 ου, Καντίου Νο 9, Βαρώσα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο Χρήστος Λαβύθης, 6 Στέλιος Άνδρεά και 6 Γεώργιος Ηρακλέους, Μαραθόδενον, Άμμόχωστος, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Γερμανία ηλικίας 17-19 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Χάρλαμπος Άν-τ-νίους, Κονία, Άμμόχωστος, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Γερμανία, ιδιαίτερα με νέες απ' την Αθήνα και την Πειραιά, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Ε. Χανιωτάκης, Καστέλλιον, Πεδιάδος, Κρήτη, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ιδιαίτερα από την Αθήνα, ηλικίας 18-20 χρόνων, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Κ. Γ. ορράκος, Μο-λάσι, Λακωνία, Ελλάδα, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 16-20 χρόνων, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο Ίωάννης Νικόλας, 18 ης, Κλητήρ Γενικό Νοσοκομείο, ΑΧΕΠΑ, Θεσσαλονίκη, Ελλάς, ζητεί ν' αλληλογραφήσει απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική, γαλλική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό να βρει φιλίες.

Ο Στυλιανός Γ. Κ. ο-σ, 17 ης, Αϊνίνα, Ελλάδα, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 17-25 χρόνων, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας, καθώς επίσης και την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο Νικόλαος Μουρτζίνος, 17 ης, Τρούπης, 20, Κελεμένης, Ελλάδα, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 17-25 χρόνων, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Χρήστος, Άλμπος, Γυμνάσιον Μυρίνης, Ελλάδα, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα νέες απ' την Κύπρο, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο Μιχάλης Τούτζιας, Ρ. 5, Ν. Σ. Σωτηρίας, Αθήνα, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο Τάκης Γάτσιος, (28 χρόνων), Αθήνα, Τ. 460, Ελλάδα, μητρίος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 18-25 χρόνων, από την Αμερική, Αυστραλία και Καναδά, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο Φώτιος Παυλάκης, 29, Νέος Λοός, Σωκράτους Νο 2, Πάρος, 10, Αθήνα, Ελλάδα, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 16-20 χρόνων, με σκοπό να βρει φιλίες.

Ο Γ. Πασσάδης, Καραγάτσης Νο 2, Πάρος, 10, Αθήνα, Ελλάδα, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 14-20 χρόνων. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η ΤΑΣΙΑ ΣΠΙΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΣΑΚΙΖ ΑΓΑΧ Νο 34, 4 ΒΕΥΟΓΛΙΟΥ ΙΣΤΑΝΒΟΥΛ, ΤΟΥΡΚΙΕ, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με σοβαρές κυρίες απ' όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα από την Γερμανία με σκοπό να βρει φιλίες.

Η ΛΕΛΑ, ΓΑΛΑΤΑ ΤΥΝΕΛ, CADDISI No 6, ATLAS KUNDURA ENI ISTANBUL, TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα με νέες απ' την Αμερική, με σκοπό να βρει φιλίες.

Ανδ φίλες ή LIDIA και η ΤΙΟΛΑΝΔΑ, (16 χρόνων), CHIHANGIR SORMAGIRI, TURMERTEKIN AP. No 46, 3, ISTANBUL, TURKIYE, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ΑΓΓΙΟ ΚΟΥΡΤΕΣΙΑΦΡΙΚΑ HAN 22, BEYOGLU PARMAR, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 16-20 χρόνων, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η VIVIANA PAPASTAVROU, POSTE RESTANTE, ISMAILIA, EGYPT, UAR, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, κατά προτίμηση με ναυτιλούς και φοιτητές.

Η ΕΚΑΤΕΡΙΝΗ ΠΑΠΑΛΙΑΡΙ, (16 χρόνων), BEYOGLU ATYALI CESME ATLANTA SOK. MANZARA APT No 1, 4, TURKIYE, ISTANBUL, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 17-25 χρόνων, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ΝΟΤΑ ΑΡΓΙΟΥ, 61 GROSS STREET LONDON N. 1, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 17-25 χρόνων, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Η ΝΟΤΑ ΑΡΓΙΟΥ, 61 GROSS STREET LONDON N. 1, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 17-25 χρόνων, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Η ΝΟΤΑ ΑΡΓΙΟΥ, 61 GROSS STREET LONDON N. 1, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 17-25 χρόνων, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Η ΝΟΤΑ ΑΡΓΙΟΥ, 61 GROSS STREET LONDON N. 1, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 17-25 χρόνων, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Η ΝΟΤΑ ΑΡΓΙΟΥ, 61 GROSS STREET LONDON N. 1, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 17-25 χρόνων, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Η ΝΟΤΑ ΑΡΓΙΟΥ, 61 GROSS STREET LONDON N. 1, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 17-25 χρόνων, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο ΝΙΚΟΣ ΛΙΡΑΚΟΣ, (26 χρόνων), 8 MTNCHEN SOLIN SOLLNER STR. 63, 11 GERMAN, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μία νέα σοβαρή απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 18-22 χρόνων, κατά προτίμηση από την Γερμανία με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΑΝΤΩΝΙΟΣ Υ., (30 χρόνων), PALAMUT SOK. No 18 BUTUKADA ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μία νέα από το εξωτερικό, με σκοπό την γνωριμία και τον γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΟΔΙΣΣΕΑΣ ΦΡΑΓΟΥΙΑΝΙΣ, 30 MARIAN ST. ENMORE SYDNEY AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας κάτω των 19 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα.

Ο ΑΛΚΙΣ ΛΑΝΖΑΣ, VIA ROMA 18, PRESSO NASELLO PALERMO, ITALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 16-20 χρόνων, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Γ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ, 6 F. TRAVLOS, 6 L. FALGOS και 6 J. DIMITRAKIS, 189 DOMAIN RD., SOUTH TARRA RD., VIC. MELBOURNE, AUSTRALIA, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ν. ΝΙΚΤΟΠΟΥΛΟΣ, (24 χρόνων), KULN ALEXIANER STR. 16, GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική και γερμανική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ν. ΝΙΚΤΟΠΟΥΛΟΣ, (24 χρόνων), KULN ALEXIANER STR. 16, GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική και γερμανική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ν. ΝΙΚΤΟΠΟΥΛΟΣ, (24 χρόνων), KULN ALEXIANER STR. 16, GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική και γερμανική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ν. ΝΙΚΤΟΠΟΥΛΟΣ, (24 χρόνων), KULN ALEXIANER STR. 16, GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική και γερμανική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ν. ΝΙΚΤΟΠΟΥΛΟΣ, (24 χρόνων), KULN ALEXIANER STR. 16, GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική και γερμανική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ν. ΝΙΚΤΟΠΟΥΛΟΣ, (24 χρόνων), KULN ALEXIANER STR. 16, GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική και γερμανική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ν. ΝΙΚΤΟΠΟΥΛΟΣ, (24 χρόνων), KULN ALEXIANER STR. 16, GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική και γερμανική γλώσσα, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια Δρχ. 300
Εξαμηνιαία » 150
Τριμηνιαία » 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια Αίρες Άγγλιας 7
..... Δολλάρια 20
..... Φρ. Βελγ. 1000
..... Φρ. Γαλλ. νέα 100
..... Φρ. Έκλ. 90
..... Μάρκα Γερμ. 90

Εμβάσματα Εσωτερικού διά ταχυδρομικής επίταξης και Εξωτερικού διά τραπεζικής τραπεζικής προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσάνου 4, (Πλατεία Κλαυθμώνος).

Αθήνα
Διευθυντής-Διαχειριστής και υπεύθυνος κατά Νόμον
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΤΖΗΣ

Εκδοτική Εταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ»
Διηγήτης και υπεύθυνος Ιστογραφείου
ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ

Ναϊάδων 24, Παλαιόν Θέλον

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο Ε. ΒΟΣΙΣ, (37 χρόνων), S/S ELENI V. ORION SHIP-PING Co. 2, BROADWAY NEW YORK N. Y. 6, USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΔΙΜΗΤΡΙΟΣ ΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, M/V TURKIA, HENRY COE CLERICI, VIA MARTIN PIAGGIO 15, GENOVA, ITALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΔΙΜΗΤΡΙΟΣ ΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, M/V TURKIA, HENRY COE CLERICI, VIA MARTIN PIAGGIO 15, GENOVA, ITALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΔΙΜΗΤΡΙΟΣ ΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, M/V TURKIA, HENRY COE CLERICI, VIA MARTIN PIAGGIO 15, GENOVA, ITALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΔΙΜΗΤΡΙΟΣ ΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, M/V TURKIA, HENRY COE CLERICI, VIA MARTIN PIAGGIO 15, GENOVA, ITALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΔΙΜΗΤΡΙΟΣ ΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, M/V TURKIA, HENRY COE CLERICI, VIA MARTIN PIAGGIO 15, GENOVA,

ΕΞΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

— ΑΜΠΝΤΟΥΛΛΑ, είπα στο γέρο-σεϊχ ή καθής, είσαι ένας άνθρωπος πλούσιος κι από ευγενική οικογένεια, ο καλύτερος πολίτης της Δαμοσκού. Τα καλύτερα της πολιτείας μας, τα γυαλισμένα απ' την πολυκαρτία, στις μεγάλες ιερές ημέρες, καθώς και στο γυρισμό των καραβιών, άντρουχουν απ' τα βήματα των ανθρώπων σου, που έρχονται στο ώραίο σου σπίτι, για να σε προσκυνήσουν. Θα ήσουν τρισευχισμένος, αν δεν είχες μία γυναίκα...

— Ναί, έχω μία γυναίκα, καθή, μα είμαι τρισευχισμένο κοντά της, απάντησε ο Αμπντούλλας.

— Αφού έχεις τόσο τυφλώθι, θα σε κάνουν να πονήσεις βαδύα! Μα δε μπορεί, δυστυχώς, να γίνει άλλοιώς. Πρέπει να σου άνοιξη τα μάτια! Το αίμα, που τρέχει στις φλέβες σου, θα γίνει τότε χολή!... Μαθε, λοιπόν, πώς ή γυναίκα σου, η Γιασμίνια, είναι μία πρόστυχη, μία διεσθαρμένη. Και πώς εκείνος, που λεράνει τη τιμή σου, είναι ένας απ' τους δούλους σου, ο νέγρος Μανσούρ.

— Ο γέρο-σεϊχς δεν ταραχίτηκε καθόλου απ' τα λόγια του καθή.

— Τα ξέρω, όλ' αυτά, το είπα ήσυχα.

— Τα ξέρεις; φώναξε εκείνος, κατόπληκτος. Και δεν τους σκότωσες ακόμα, εκείνη που ντροπιάζει το σπίτι σου κι αυτό τον αίσχρ σκλάβο;...

— Πιστεύεις, λοιπόν, καθή, πρόφερε ήρεμα ο σεϊχς, ότι ο Άλλας κι' ο μεγάλος μας Προφήτης συμβουλεύουν τέτοιους φόνους;... Αυτοί δε συγχωρούν το φονιά, παρά μονάχα αν εγκλημάτησε πάνω στο θυμό του. Έφ' όσον εγώ δεν είμαι θυμολήνης, το έγκλημά μου θα ήταν άσυγχωρητο.

— Μπορείς όμως να διώξεις τουλάχιστον απ' το σπίτι σου την άπιστη Γιασμίνια.

— Άλλοίμονο! Ναί, μπορώ πραγματικά να τη διώξω. Μπορώ όμως και να πάω να την άγαπάω.

— Τότε πούλησε αυτόν το μαύρο δούλο σου.

— Σου είπα, καθή, ότι άγαπώ τη Γιασμίνια. Και είμαι γέρος... Δεν έχω λοιπόν ανάγκη μονάχα απ' το νεανικό της κορμί. Θέλω και τα μάτια της να είναι άσπτερα, όταν με κυττάει. Θέλω τα λόγια, που βγαίνουν απ' το στόμα της να μην είναι λυπημένα και το χαμόγελό της να μην χαρούμενο. Θέλω να τη βλέπω εύτυχισμένη... Και γι' αυτό της χρειάζεται ο Μανσούρ.

— Πιστέψέ με, καθή, ένας γέρος δεν είναι παρά ένας μεγάλος άνοητος, όταν δε δείχνει επίεικεια.

— Αφού είν' έτσι, φώναξε ο καθής θυμωμένος, αφού προτιμάς μία γυναίκα ακόλαστο, αφού προτιμάς την τσιγγιάνη σου, άσε τη τιμή του σπιτιού σου, άσε τη τιμή σου, όταν έρχεσαι στο ταξί, να μη χαιρετάς, ούτε να πλησιάζεις κανένα. Γιατί άλλωστε κινδυνεύεις ν' ακούσεις λόγια πολύ προσβλητικά!...

Κι' ο καθής σηκώθηκε να φύγει. Όταν όμως έφτασε στο κατώφλι της πόρτας, ο σεϊχς τον σταμάτησε με μία χειρονομία.

— Κανείς δεν είναι σοφός σαν και σένα, καθή, το είπα. Κι' όμως δε βρίσκεis άλλη λύση στην υπόθεσί αυτή, παρά μόνο το αίμα ή το χάσιμο της τελευταίας σου. Λοιπόν, δεν είχες μανσούρ, δεν είχες γέρο-σεϊχς, που μπορεί να υπάξει κι' άλλη, καλύτερη πόρ-

— Παντοεύμαι! φώναξε άμέσως ο Μανσούρ. Την παίρνω.

ΜΙΑ ΣΟΦΗ ΛΥΣΙ

τα: Περίμενε και θα πεισθής...

Και διάταξε να φέρουν άμέσως μπροστά του τη Γιασμίνια και το μαύρο Μανσούρ.

— Ο νέγρος — που τον είχαν δώσει πισθάγκαν, κατά διαταγή του σεϊχ — έτρεμε σαν το φύλλο απ' το φόβο του.

Μα και η Γιασμίνια, όταν είδε τον αγαπημένο της σ' αυτή την κατάσταση, φοβήθηκε τόσο πολύ και για τους δύο τους, ώστε θέλησε να ξεσκίση το πρόσωπό της με τα νύχια της. Ο σεϊχς όμως πρόφτασε να την εμποδίσει.

— Τότε η Γιασμίνια του είπε:

— Πρόδωσα την τιμή και την ευτυχία σου! Σκότωσέ με!...

— Άλλ' αντί ο γέρο-σεϊχς να τη σκοτώσει, άρκέσθηκε ν' ακουμπήσει το χέρι του τρεις φορές στη γενειάδα του, λέγοντας, όπως ορίζει ο νόμος:

— Σε χωρίςς τρεις φορές! — Όρσας! Θαμνάσια! συμ-

φώνησε ο καθής. Τώρα, που χάρισες απ' την άπιστη, όλοι οι πιστοί Μουσουλμάνοι θ' αναγνωρίσουν πως ο σεϊχς, Αμπντούλλας, δε δίνει να υπερκαταβεί την τιμή του σπιτιού του!

Με την άλλη εκείνη διατύπωση, ο Αμπντούλλας είχε πάρει διαζύγιο απ' τη γυναίκα του κι' ο καθής επιδοκίμασε την απόφασή του. Λοιπόν, δεν είχε μανσούρ, δεν είχε γέρο-σεϊχς, που μπορεί να υπάξει κι' άλλη, καλύτερη πόρ-

— Και τώρα, καθή μου, του

είπε ο Αμπντούλλας, σε παρακαλώ να παντρεύεις τη γυναίκα αυτή με το σκλάβο μου Μανσούρ.

Η Γιασμίνια φάνηκε κατενυγισμένη με τη λύση εκείνη. Μα ο Μανσούρ δε συμφωνούσε...

— Ουαχαί! φώναξε. Δε θέλω να παντρευτώ με μία διεσθαρμένη!

Προτιμώ να με στείλουν να κουβαλάω σακιά στο δρόμο των καραβιών! Άς με πουλήσει ο αφέντης μου, άς με τιμωρήσει! Μα δε μπορώ να γίνω περιγελωτός όλων των Μουσουλμάνων!

Βλέποντας το δούλο του να φέρνει αντίρρηση κι' αυτήν του, ο σεϊχς άρπαξε ένα χοντρό ραβδί, για να του σπάσει το κεφάλι...

— Παντοεύμαι! φώναξε άμέσως ο Μανσούρ. Την παίρνω!...

— Πολύ καλά κανείς, του είπα φιλοσοφικά, ο αφέντης του. Η συγγνώμη μου άς είναι μαζί σου...

Κι' έτσι, το μόνο, που άλλαξε εδώ μέσα, είναι ότι έγινες εσύ ο άπατημένος σύζυγος!...

Και, γυρίζοντας στον καθή, πρόσθεσε:

— Τώρα, που τους πάντρεψα νόμιμα, θεωρείς άποπο να γίνη ο Μανσούρ... εκείνο, που δεν ήθελες να είμαι εγώ;

— Μπρισμιλάχ! απάντησε ο καθής. Δεν υπάρχει πιά τίποτε το άποπο! Και θα διακηρύξω μπροστά σ' όλους τους Μουσουλμάνους πως είσαι ο σοφώτερος άνθρωπος του κόσμου!

— Και τώρα, καθή μου, του

Π. ΜΙΛΛ

ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ στο σπίτι τους

Μερικές άπιστευτες περιπτώσεις

Για πολλά χρόνια, οι διάδότες που περνούσαν ες απ' το παλιό εκείνο αρχοντικό των Τούρκων, στην όδo Σομερσέτ του Μπριτολ, παρατηρούσαν γιατί οι τσερρες γερνάν-γερνάν, που κατοικούσαν εκεί, είχαν πάντα κλειστά τα παρά-ρα μιάς κομμάτι.

Ηρθε και πέρασε ύστερα ο ούιερρος παγκόσμιος πόλεμος. Οι άδελφες πέσαναν μιά-μιά. Κι' άπόμεινε μονάχα η μίς Λουίζα Τούκερ, 84 χρονών. Ήν πηγαίνε λοιπόν σ' ένα γυμνασίο, για να έχει κάποια περιποίηση. Οι γείτονες άκούσαν τότε, απ' το άδειαίο σπίτι, τον κροτο τζαμιών που κομμάτιαζονταν. Είσοποιήσανε, φυσικά, την άστυνομία.

Οι άστυνομικοί σπάσανε την έξω-πόρτα και μπήκαν μέσα στο σπίτι με τα 12 δωματία και με την παλαιή έπιπλωσί. Και σε μία κλειδωμένη κάρμα, έβηκαν τη λύση του μυστηρίου των κλειστών παραθυρόφυλλων — οι άδελφές έπ' 20 διαλλήρα χρόνια.

Σε μία γυνιά της καμαρας αυτής, κειτόταν ένας άντρας γυμνός, με μακριά γενειάδα.

Φαίνονταν ως 40 χρονών. Δεν ήταν σε κατάσταση να μιλήσει, να δώσει έξηγησις. Φαίνεται όμως πως έπρόκειτο για κάποιο στενό συγγενή των τσεσάρων άδελφών, διανοητικά άναπρω, και πως οι γερωνόκορες τον είχαν κρύψει εκεί μέσα, όταν άρχισαν να τον περάζουν τα παιδιά στο δρόμο — πριν άπο 20 χρόνια.

Έτσι, είχε γίνει κι' αυτός φυλακισμένος μέσα στο ίδιο του το σπίτι, όπως και τόσοι άλλοι, που έβηκαν την ίδια τύχη, θύματα του φόβου, της ήλεις, της άπανθρωπίας...

Η παραπάνω περίπτωση σημειώθηκε πριν άπο λίγα χρόνια. Μία άλλη όμως συνέβη τελευταία, προ όλιγων έβδομάδων. Αυτή τη φορά, το θύμα σάθηκε άπο μία καταδική σε 'ισόδια δαμάς'.

Η άστυνομία της Κολωνίας, είδο-ποιημένη άπο τους γείτονες, συνέλαβε ένα άνδρoγυνο 'Ιταλόν, που έβδαν κάθε έράδυ το δεκαπεντάχρονο κορίτσάκι τους στο κρεβάτι του, με μία άλυσίδα κι' ένα σιδερένιο κολάρο! Γιατί το έκαναν, αυτό; Για να σώσουν — έπ'αν — τη μικρή απ' την κακία του κόσμου κι' απ' τα πιθανά παραστράτηματα!

Έξ' άλλου, πριν άπο λίγους μήνες, δυο Μεξικανοί άστυνομικοί έλευθερώσανε μία γυναίκα 39 χρονών με τα έφτα παιδιά της, σύζυγο ενός χωρικού 41 χρονών, όνόματι Χουαρίμην έπ' 21 χρόνια σ' ένα χωριστόσπιτο με τρία δωματία.

Τους είχε είδοποιήσει η μητέρα της δυστυχισμένης αυτής γυναίκας — άφ' ου έίτασε τόσα χρόνια να ζητήσει τη δoήθειά τους. Εκείνοι δεν ήθελαν στην άρχή να το πιστέψουν. Άρχισαν όμως να πειθίζονται, όταν πήγαν στο σπίτι του Ούλας, σ' ένα άπομένο χωριό, και έβηκαν την έξωπορτα άνοιχτή με άγκαστώ συμπατόπλεγμα.

Αφού έλευθερώσαν τη γυναίκα, ρώτησαν τον άντρα της γιατί είχε φυλακίσει όλη του την οικογένεια.

— Γιατί έτσι μου είπα η μητέρα μου, απάντησε εκείνος.

Πραγματικά, η μητέρα του, που τη λάτρευε, του είχε πει:

— Γιε μου, ζήμω σε πονηρούς καιρούς, στο γάμο σου, να μην επιτρέψεις ποτέ στη γυναίκα σου να βγη ούτε στο κατώφλι του σπιτιού σου.

Κι' έκεινος συμμορφώθηκε άπόλυτα με τη συμβουλή της. Έτσι, έπ' 21 χρόνια, η γυναίκα του δεν είχε μπει ούτε μία φορά να ξεμυτίσει απ' το σπίτι. Τα παιδιά της είχαν γεννηθ' εκεί μέσα, χωρίς καμιά έξωτερική βοήθεια, κι' είχαν ζήσει κι' αυτά σαν φυλακισμένα...

Τα μαλλιά της μητέρας και των παιδιών ήταν μακρὰ κι' άτερπιστα και τα μάτια τους χαμηνά στις κόγχες, απ' την πείνα και την κακο-πέσση...

Τα μικρά δεν είχαν δ' ή ποτέ άλλο ποσέλλον απ' απ' φαχόπιτο τους, και δεν πίστευε, πως μπορούσε να υπάρχει άλλος κόσμος κι' άλλοι άνθρωποι, έξω απ' αυτό!

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 16 — 22 Ιανουαρίου 1964

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	* Έξυπνος χειρισμός υποθέσεως θα μεταβάλει την κατάσταση και θα σας κάνει να κερδίσετε μία μάχη, που θεωρούσατε σχεδόν χαμένη. * Αποφύγετε μία διαμάχη, που θα σας φέρη αντίμετωπο με έκδικητικό πρόσωπο.	* Εύχάριστο και άπροσδόκητο περιστατικό προσδίδει ένα καινούργιο ενδιαφέρον στην αισθηματική σας ζωή. * Οι έρωτικές εξομολογήσεις, κατά την περίοδο αυτή θα γίνουν ευμένως δεκτές. * Νέα ενδιαφέροντα γνωριμία.	* Οι άρρωστοι θα έθρουν κατά την περίοδο αυτή το φάρμακο, που θα τους κάνει γρήγορα καλά. * Τα άστρα έπιπράζουν εύνοια της υγείας και έπιτρέπουν στον οργανισμό ν' αντιδράσει σε κάθε κίνδυνο. * Τυχερό το 19.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	* Θα δρέψετε κατά την περίοδο αυτή τους καρπούς μακροχρόνων προσπαθειών. * Προσέξτε πολύ την αλληλογραφία και αποφύγετε την άναδελήκτοτητα. * Η τύχη σας χαμογελά και τα οικονομικά βελτιώνονται αισθητά.	* Ευνόικη επίδρασι των άστρων στον αισθηματικό τομέα. Δεν πρόκειται πάντως να δοκιμάσετε καμιά έκπληξη, ούτε ευχάριστη, ούτε δυσάρεστη. * Νοιώθετε κατά τις ημέρες αυτές πιο νέος, όποιαδήποτε κι' αν είναι η ηλικία σας.	* Παρακολουθήστε το θόρος σας. Φροντίστε να το διατηρήσετε σταθερό. * Αποφύγετε τις άσπρητες διαίτες με το σκοπό να διατηρήσετε μία κομψή γραμμή. * Καταργήστε τα ζυμαρικά και μη πίνετε τίποτα κατά τα γεύματα.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	* Άπο έπαγγελματικής πλευράς διέρχεσθε μία δύσκολη και άνώμαλη καμψη. Το π'αν θα εξαρτηθ' άπο το χειρισμό σας και άπο τις αποφάσεις, που θα πάρετε. * Μη χάνετε πολύτιμο χρόνο σε άσκοπες συζητήσεις.	* Εύκαιρία να εξακριβώσετε τί σκέπτεται για σας και ποιές είναι οι άπέναντί σας διαθέσεις προσώπου, που σας ενδιαφέρει. * Φαντασία και ύπερβολική αισιοδοξία, ίσως σας κάνουν ν' άκολουθήσετε λανθασμένο δρόμο.	* Οι άνω των 60 χρονών πρέπει να προσέξουν πολύ κατά την περίοδο αυτή, γιατί είναι γεμάτη ηυκαλιότητα. * Καμιά προσοχή δε θα είναι περιττή. * Για τους άλλους η ύγεια περιμένει καλή και δεν έπιφύλασσει καμιά έκπληξη.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	* Η έργασία θ' απαιτήσει κατά τις ημέρες αυτές μεγάλες προσπάθειες, τα άστρα σας προφυλάσσουν όμως, για μία μακρά περίοδο, άπο έγνοιες οικονομικής φύσεως. * Άπρόβλεπτο έσοδο θα βελτίωση τα οικονομικά.	* Άφροδίτη και Ζεύς σταθεροποιούν κάποιο αισθηματικό δεσμό και σας εξασφαλίζουν μία ευχάριστη περίοδο άπο αισθηματικής πλευράς. * Δυσάρεστη συζήτηση με άγαπημένο πρόσωπο θα σας κάνει να χάσετε μία διασκέδασι.	* Λίγη συστηματική πρώην γυμναστική θα σας άνοιξη την όρεξι και θα διώξη την άπνεια. * Ίδιαίτερα εκείνοι, που οδηγούν αυτοκίνητο, πρέπει να προσέξουν πολύ τις ημέρες αυτές. * Τα μάτια απαιτούν ξεχωριστές φροντίδες.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	* Η τύχη εύνοει την έργασία και σας βοηθ'ει να έλαβετε τις οικονομικές σας. * Αποφύγετε τις συναλλαγές με πρόσωπα, που δε γνωρίζετε καλά. * Ο ένθουσιασμός σας, για μία νέα πρότασι, είναι μάλλον άδικαιολόγητος.	* Έλαφρά ρήξι στον αισθηματικό τομέα θα καταληφθ' απ' μία θεαματική και ευχάριστη συμπύκνωση, που θα ενισχύσει το δεσμό σας. * Τα άστρα εύνοουν την πραγματοποίηση των αισθηματικών όνειρων των νέων.	* Αποφύγετε την πολυφαγία. Ίδιως τα έράζοντα. * Αν φιλικές συντροφίες σας παρασύρουν να έρδωσα σ' έπ κίνδυνο, για την υγεία σας φανταστείτε, καλά θα κάνετε να τις αποφύγετε. * Σας χρειάζεται άφθονος ύπνος και άξυγνο.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	* Θα πάρετε κατά τις ημέρες αυτές σοβαρές αποφάσεις. Φροντίστε όμως ν' άκούσετε τις συμβουλές, που σας δίνουν πρόσωπα ηλικιωμένα και με πείρα. * Πιθανότατα να παρουσιαστούν άνωμαλίες στον οικονομικό τομέα.	* Οι γυναίκες θα χάσουν πολλά, αν φανούν άπαισιτικές και ζηλότυπες άπέναντι προσώπου, που άγαπούν. Γενικά οι αισθηματικές σχέσεις απαιτούν κατά την περίοδο αυτή ηλιωμιά και έξυπνο χειρισμό. * Ειδύλλιο στον όριζόντα.	* Δε θα μπορούσε να έρεθ' πιο κατάλληλη περίοδος για να κερδίσετε μερικά κιλά και να καταπληρώσετε την άναμια. * Αποφύγετε την υπερκόπωση και την υπερεργασία. * Οκτώωρος ύπνος σας είναι άπολύτως άπαραίτητος.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	* Μη δανειστείτε χρήματα, χωρίς καμιά έγγυση, έστω και σε πρόσωπο, στο όποιο έχετε άπόλυτη έμπιστοσύνη. * Σ' ανεργία με πρόσωπο του Ταύρου θα έχη λαμπρά άποτελέσματα. * Άγοραπωλησίες άπο εύνοϊκούς όρους.	* Οι αισθηματικές σχέσεις σας έπιφυλάσσουν μία άπογοήτευσι, για την όποια φαίνεται ότι έστε ο μόνος υπεύθυνος. * Γράμμα με κάπως δυσάρεστο περιεχόμενο, άπο μακρινή χώρα. * Νέα ενδιαφέροντα γνωριμία.	* Αποφύγετε τα ρεύματα και τις άπόπειρες άλλων έθερμωκρασίας. Λίγη συστηματική πρώην γυμναστική, μπόσά σ' ένα άνοιχτο παράθυρο, θα σας έφελούσε πολύ. * Η υπερκόπωση προκαλεί πάντα αύξησι της νευρικότητας.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	* Το ταξίδι, που σχεδιάζετε θ' άποδοσ' περιεχόμενα απ' όσα έλπίζετε. * Τα άστρα έπιπράζουν εύνοια όλες τις επαγγελματικές φάσεις ενεργείας σας και τις οδηγούν γοργά στην έπιτυχία. * Έκπληξεις οικονομικής φύσεως.	* Μία άνόνη παρεξήγησι σας φέρνει άντιμέτωπο με παλιό καλό φίλο ή φίλη. * Υπάρχουν στιγμές, που δεν έξέρετε τί θέλετε. * Βεβαιωθείτε για το χαρακτήρα έτεροφύλου προσώπου, πριν του χαρίσετε την καρδιά σας.	* Προσέξτε το κυκλοφοριακό σύστημα και παρακολουθήστε την πείσι σας. * Αν τα πόδια σας άπειλούνται άπο κίρρωσι, συμβουλευθείτε ένα γιατρό, πριν το κακό προχωρήσει. * Αποφύγετε πάντως την άρθροσασία.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	* Θα παρουσιαστούν οικονομικές δυσχέρειες, οι όποιες όμως δε θ' άνακόψουν τη δραστηριότητά σας και δε θα σας άποθαρρύνουν. * Προσέξτε πολύ τα νέα πρόσωπα, με τα όποια θα συνεργαστήτε. * Διαμάχες με συνεργάτες.	* Πρέπει ν' άνταποδώσετε σε άγαπημένο πρόσωπο την άγάπη του και τη στοργή του, για να διατηρήσετε την άρμονία στις σχέσεις σας. * Η φιλία σας έπιφύλασσει περισσότερες χαρές άπο τον έρωτα. * Άνωμαλίες.	* Δεν πρέπει, για κανένα λόγο, να μειώσετε τις άρες ύπνου, σε μία στιγμή μάστιγας, που ο οργανισμός απαιτεί να τις αύξησετε. Γενικά, η άφροσύνη στη ζωή θα σας έλάλη πολύ. * Άνισοστάς το κάπνισμα και τους καφέδες.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	* Παρουσιάζεσθε μία μοναδική εύκαιρία να βελτίσετε την αξία σας. Μη τη χάσετε. Μη διατάξετε έπίσης να έλάτε έφαρμογή τις νέες ιδέες, γιατί τα άστρα διευκολύνουν την πραγματοποίησι πολλών έπιδιώξεων.	* Οι έραδυνές άρες θα περάσουν εύχάριστα κοντά σε άγαπημένο πρόσωπο. * Χαρές και ίκανοποιήσεις σας έπιφυλάσσουν έπίσης και οι φιλικές σχέσεις. * Μη κάνετε ύποχωρήσεις, για τις όποιες γρήγορα θα μετανοήσετε.	* Πρέπει κατά την περίοδο αυτή ν' άποφύγετε με κάθε τρόπο την υπερκόπωση. * Μειώνεται η αντίδρασι του οργανισμού κατά των διαφόρων κινδύνων και γι' αυτό απαιτείται αύξησι των προφυλάξεων. * Τυχερό το 2.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	* Είναι πιθανόν να σας γεννηθ' ή έπιθυμία ν' αλλάξετε έργασία ή τουλάχιστον το περιβάλλον, μέσα στο όποιο έργάζεσθε. Δεν πρέπει όμως να παρασυρ'ητε άπο πρίσσι, που παρουσιάζει έπιφανειακό μόνο ενδιαφέρον.	* Τα άστρα έπιπράζουν δυσμένως τον αισθηματικό τομέα. * Κίνδυνος να έγκραταλειψετε πρόσωπο, που σας άγαπάει ειλικρινά, για να κυνηγήσετε μια περιπέτεια, που μόνο άπογοητεύσεις σας έπιφύλασσει. * Μη φλυαρήτε.	* Εύεξια, την όποια θα διατηρήσετε μόνο αν συνεχίσετε τις προσοφάσεις και δε μειώσετε τις άρες ύπνου. * Αποφύγετε τη μοναξιά, που σας ώθει στη μελαγχολία και στις μαυρές σκέψεις. * Χρώμα σας το γκριζό.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	* Οι προσπαθειές σας είναι καταδικασμένες σε άποτυχία, αν έμειναιτε να τις φέρετε σε πέρας μόνος σας. Εύνονται αντίθετως οι ομαδικές προσπάθειες, γι' αυτό μη διατάξετε να ζητήσετε τη βοήθεια προσώπων με πείρα.	* Θα σιμεί κάποι, που θα σας λυπήσει. * Αν πρόκειται γι' άφιάνοι αντίηλου, να μην άνησυχήστε καθόλου, γιατί γρήγορα θα βριαλευθείτε. * Άρκει μόνο να μη άκολουθήσετε έσφαλμένη τακτική. * Σας χρειάζεται θάρρος.	* Οι νέοι, ιδίως, έχουν ανάγκη άπο δυναμιστικό φαγητό, για να περάσουν, χωρίς καμιά δυσάρεστη συνέπεια, τη δύσκολη αυτή καμψη που περνά η υγεία τους. * Παραμονή στην έξοχη θα σας έφελούσε πολύ. * Τυχερό το 7.

— Να τη ναρκώσω ή να
σβύσω το φως;